„Un fascinant roman de dragoste..."

ROMANTIC TIMES

Geamăna de gheață

BEST SELLER

Jude Deveraux

Geamăna de zăpadă

„O carte deosebit de fermecătoare, care va încălzi inima oricărui cititor."

USA Today

„O echilibrată îmbinare de intrigă, aventură, dragoste, strălucire, gelozie, eroi plini de măreție sau trădători, alături de o tulburătoare poveste de dragoste..."

Publishers Weekly

Lei 14500

Twin of Ice

by Jude Deveraux

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Jude Deveraux

Geamăna de gheață

Traducere de Andrei Dorobanțu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU
Corector: ALEXANDRINA VIDRIGHIN
GEORGETA TOMA

ISBN 973-95060-8-9

Prolog

Durdulia bătrînă, cu părul sur ieşit de sub o pălărie ponosită, se dovedi surprinzător de agilă atunci cînd se urcă pe capra imensei căruţe. În spatele ei se aflau legume de o mare diversitate, acoperite cu o pînză groasă, umedă.

– Sadie.

Femeia se întoarse către stînga, spre înaltul şi chipeşul reverend Thomas care îşi încruntase sprîncenele de îngrijorare.

– O să fii atentă? N-o să încerci să faci vreo prostie? Sau să atragi atenţia asupra ta?

– Promit, zise Sadie cu un glas stins, ce părea al unei tinere. O să mă întorc numaidecît. Spunînd acestea, femeia cloncăni, îndemnînd caii, şi căruţa se urni din loc huruind.

Drumul, din afara orăşelului Chandler, din Colorado ce ducea spre minele de cărbune care ţineau de domeniul lui Sadie, era lung şi brăzdat de făgaşe. O dată, ea trebui să aştepte trecerea trenului pe acea derivaţie a Căilor Ferate Colorado and Southern. Fiecare din

cele şaptesprezece colonii miniere situate în afara orăşelului Chandler avea propria linie de tren care ajungea în aşezarea muncitorească.

Dincolo de răscrucea de la mina Fenton, Sadie întîlni căruţa altei bătrîne negustorese ambulante. Sadie îşi opri cei patru cai şi privi în depărtare.

– Ceva necazuri? o întrebă Sadie pe cealaltă femeie în vîrstă.

– Nu, dar discursurile sindicaliştilor sînt tot mai vehemente. Tu ai auzit ceva?

Sadie încuviinţă scurt din cap.

– S-a produs un huruit în galeria şase săptămîna trecută. Muncitorii nu s-au mai ostenit să pună popi pe măsură ce-au înaintat cu săpatul. Ai ceva mentă?

– Lasă totul baltă. Sadie, zise femeia aplecîndu-se mai aproape, fii atentă. „Micuţa Pamela" este cea mai groaznică. Rafe Taggert mă înspăimîntă.

– El înspăimîntă multă lume. Dar uite că vine o altă căruţă, rosti Sadie şi coborîndu-şi glasul scoase un chiot cu care îndemnă caii. Pe săptămîna viitoare, Aggie. Să nu primeşti monede de lemn[1].

Sadie trecu pe lîngă căruţa pe care o văzuse apropiindu-se şi ridicînd mîna îi salută pe bărbaţii de pe capră. Cîteva clipe mai tîrziu, ea o apucă pe drumul lung ce ducea spre colonia minei „Micuţa Pamela".

Acesta era mărginit de pereţii abrupţi ai canionului prin care trecea şi drept urmare Sadie nu văzu santinela decît atunci cînd se află în faţa ei. Deşi n-ar fi

---

1. Monede cu valoarea de cinci cenţi, confecţionate din lemn.

vrut, inima începu să-i bată puternic.

– 'neaţa, Sadie. Ai adus ceva napi?

– Da, şi încă unii imenşi, rosti ea arătîndu-şi zbîrciturile şi dinţii stricaţi.

– Să-mi păstrezi un sac, da? zise paznicul în timp ce-i deschidea poarta. Problema plăţii nici nu se punea. Deschiderea porţii pentru a îngădui unui străin să pătrundă în colonia împrejmuită era o plată suficientă.

Santinelele erau postate acolo ca să nu se permită intrarea nici unui organizator de sindicat. Dacă oamenii aflaţi în post bănuiau pe cineva că avea intenţia de a-i organiza pe mineri, întîi trăgeau şi pe urmă puneau întrebări. Avînd o asemenea putere, paznicii nu trebuiau decît să spună despre cei pe care îi ucideau că erau sindicalişti, că tribunalele îi eliberau. Stăpînoo de mine aveau dreptul să-şi protejeze proprietăţile.

Sadie reuşi să strecoare cu mare greutate căruţa cu cei patru cai pe străzile strîmte şi murdare de cărbune. De o parte şi de alta a acestora se aflau construcţii cu aspect de cutii – pe care proprietarii de mină le numeau case – care aveau patru-cinci cămăruţe, iar în spate un closet şi o magazie de cărbune. Apa era scoasă cu căldarea dintr-un puţ comun infestat cu cărbune.

Sadie îşi mînă caii pe lîngă magazinul companiei şi-l salută cu răceală pe proprietar. Erau evident inamici. Minerii erau plătiţi ilegal în bonuri, astfel că o familie nu putea să-şi procure cele necesare decît de la magazinul companiei. Lumea spunea că proprietarii minelor cîştigau mai bine de pe urma magazinelor decît de pe urma cărbunilor.

În dreapta ei, între şina de cale ferată şi povîrnişul

muntelui, se întindea Sunshine Row – un şir de case lipite două cîte două, vopsite într-un galben dezgustător. Curţi nu existau, iar între case şi closete nu erau mai mult de cinci metri. Sadie cunoştea foarte bine combinaţia fumului şi zgomotului de tren amestecată cu alte mirosuri. Aici era locul în care trăiau minerii.

Sadie îşi opri caii în faţa uneia din cele mai mari case.

– Sadie! Am crezut că n-o să mai vii niciodată, rosti o tînără drăguţă în timp ce ieşea din casă, ştergîndu-şi mîinile ude pe un prosop subţire.

– Mă cunoşti doar, zise Sadie morocănoasă în timp ce cobora greoi de pe capră. Am dormit mai mult de dimineaţă şi servitoarea a uitat să mă trezească. Ce mai faci, Jean?

Jean Taggert afişă un zîmbet forţat. Sadie era printre puţinii străini cărora le era îngăduit să intre în colonie şi în fiecare săptămînă Jean se temea că poliţia minei avea să-i controleze căruţa.

– Ce ai adus? o întrebă Jean în şoaptă.

– Medicamente pentru tuse, liniment, puţină morfină pentru doamna Carson, cîteva perechi de pantofi. Nu pot să ascund prea multe într-o căpăţînă de varză. Şi perdele de dantelă pentru mireasa lui Erza.

– Perdele de dantelă! oftă Jean, după care pufni în rîs. Probabil că ai dreptate. Dantela o va bucura mai mult decît orice altceva. Păi, haide să intrăm şi să ne apucăm de treabă.

Trei ore le trebuiră lui Jean şi lui Sadie ca să împartă legumele plătite lui Sadie cu bonuri – pe care mai apoi Jean le returna locuitorilor în secret. Nici proprietarii de

mine, nici poliţia din colonie şi nici măcar minerii nu aveau habar că legumele lui Sadie şi bunurile ei ascunse erau gratuite. Minerii erau mîndri şi n-ar fi acceptat să primească de pomană, însă femeile lor ar fi luat orice pentru copiii şi soţii lor sleiţi.

Cînd Sadie şi Jean se întoarseră cu căruţa goală la casa lui Jean se făcuse deja tîrziu.

– Ce mai face Rafe? întrebă Sadie.

– Munceşte prea mult, cum de altfel munceşte şi tata. Însă unchiul Rafe o caută cu lumînarea. Trebuie să te duci. Nu te putem pune în primejdie, zise ea cuprinzîndu-i mîna lui Sadie. Ce mînă tînără!

– Primejdie? începu Sadie, încurcată, trăgîndu-şi mîna şi făcînd- o pe Jean să rîdă.

– Pe săptămîna viitoare atunci. Să nu-ţi faci griji pentru mine. De atîta vreme m-am obişnuit.

Amuţită de uluire, Sadie se urcă pe capră şi cloncănind îşi îndemnă caii.

O oră mai tîrziu, ea trăgea trăsura în spatele vechii parohii din Chandler. În lumina crepusculară a serii, Sadie o apucă grăbită prin uşa neîncuiată, trecu prin holul scurt şi intră în baie unde hainele curate o aşteptau atîrnate de un cui.

În mare viteză îşi smulse de pe cap peruca, îşi spălă machiajul de pe faţă şi îşi frecă de pe dinţi cauciucul negru. La fel de repede îşi dezbrăcă hainele transpirate, căptuşite cu vată, ca s-o facă să pară grasă, şi-şi îmbrăcă lenjeria şi jupoanele din cea mai fină ţesătură, corsetul alb din olandă pe care îl legă în faţă, şi fusta albastră din serj, brodată pe margine cu mărgele. Deasupra bluzei verzi din mătase, îmbrăcă o jachetă tot

din serj albastru, brodată cu o pasmanterie de catifea verde, lucioasă.

În timp ce-şi lega cureaua albastră din piele, se auzi un ciocănit.

– Intră.

Reverendul Thomas deschise uşa şi rămase o clipă cu privirea pironită pe femeia din faţa lui. Domnişoara Houston Chandler era înaltă, subţire şi frumoasă, avea părul castaniu-închis, cu reflexe roşcate, ochii mari, albaştri-verzui, un nas drept, aristocratic, şi o gură mică, perfect conturată.

– Aşadar, Sadie a mai scăpat de o săptămînă, rosti reverendul zîmbind. Acum, Houston, trebuie să te duci acasă. Tatăl tău...

– Tatăl meu vitreg, îl corectă ea.

– Da, bine, mînia lui este aceeaşi indiferent de titlu.

– Anne şi Tia au reuşit să se întoarcă?

– De acum cîteva ore. Hai, şterge-o de-aici.

– Da, să trăiţi, îi zise tînăra zîmbind. Ne vedem miercurea viitoare, îi strigă ea peste umăr în timp ce ieşi pe uşa din faţă a parohiei, îndreptîndu-se cu paşi vioi spre casă.

Capitolul 1

Mai, 1892

După ce străbătu cu aerul cel mai serios posibil drumul pînă acasă, Houston Chandler se opri în faţa unei clădiri din cărămidă roşie, cu trei etaje, construită în stil franco-victorian, pe care locuitorii oraşului o numeau reşedinţa Chandler. Netezindu-şi părul şi arborînd o expresie calmă, ea începu să urce treptele.

În timp ce îşi aşeză umbrela de soare în suportul de porţelan din micuţul vestibul, îl auzi pe tatăl ei vitreg ţipînd la sora ei.

– N-am să tolerez un astfel de limbaj în casa mea. Oi crede tu că deoarece îţi zici doctor ai dreptul la un comportament necuviincios, însă nu în casa mea, strigă Duncna Gates.

Blair Chandler, care semăna leit cu sora ei geamănă, îi aruncă o privire urîtă bărbatului care era cu cîţiva centimetri mai scund ca ea şi care avea o constituţie solidă de stîncă.

– De cînd este aceasta casa dumitale? Tatăl meu...

Houston intră în salon şi se strecură între sora ei şi

tatăl lor vitreg.

– Nu este timpul să luăm masa? Poate ar trebui să mergem în sufragerie. Aflată cu spatele la tatăl ei vitreg, ea îşi privi rugător sora.

Blair se răsuci pe călcîie, nemascîndu-şi deloc mînia.

Duncan o luă de braţ pe Houston şi, trecînd pe lîngă scară, se îndreptară spre sufragerie.

– Bine că măcar una din fete o am cuviincioasă.

Houston tresări auzind remarca atît de des repetată. Nu-i plăcea să fie comparată cu Blair, dar cel mai mult detesta să fie cea în graţii.

Abia se aşezară la masa mare din mahon, aranjată cu pahare de cristal, veselă de porţelan şi tacîmuri de argint, unde fiecare îşi avea locul bine stabilit – Duncan într-un capăt al mesei, Opal Gates în celălalt, iar gemenele pe laturi una în faţa celeilalte – că el începu din nou discuţia.

– Credeam că vrei să faci ceva ca să-ţi mulţumeşti mama, rosti Duncan, încruntîndu-se spre Blair, în timp ce în faţă i se aşeza o friptură cam de cinci kilograme. Ridicînd tacîmurile, continuă: Eşti atît de egoistă încît nu-ţi mai pasă de nimeni? Mama ta nu înseamnă nimic pentru tine?

Blair, încleştîndu-şi puternic maxilarele, îşi privi mama. Opal era ca o copie ştearsă a frumoaselor ei fiice. Părea evident că fărîma de entuziasm avută vreodată fie îi pierise, fie îi era adînc îngropată în suflet.

– Mamă, zise Blair, vrei să mă întorc în Chandler, să mă mărit cu un bancher gras, să fac o droaie de copii şi să renunţ la medicină?

Opal îi zîmbi afectuos fiicei şi se servi cu vinete de pe platoul ţinut de o slujnică.

– Eu vreau ca tu să fii fericită, dragă, şi cred că dorinţa ta de a salva vieţile oamenilor este ceva nobil.

Blair îşi întoarse privirea triumfătoare spre tatăl ei vitreg.

– Houston a renunţat la viaţa ei ca să te mulţumească. Nu-ţi este suficient? Vrei să mă vezi şi pe mine distrusă?

– Houston! rosti Duncan cu glas tunător, strîngînd cuţitul atît de puternic, încît nodurile degetelor i se albiră. Ai de gînd să-i permiţi surorii tale asemenea afirmaţii?

Houston îşi plimbă privirea de la sora ei la tatăl lor vitreg. Ea nu dorea sub nici o formă să ia partea vreunuia din ei. După nuntă, Blair urma să se întoarcă în Pennsylvania, iar ea avea să rămînă în acelaşi oraş cu tatăl ei vitreg. Brusc, cînd o auzi pe slujnica de jos, anunţîndu-l pe doctorul Leander Westfield, bucuria îi învălui întreaga fiinţă.

Rapid, Houston se ridică în picioare.

– Susan, îi spuse ea fetei care le servea masa, mai pune un tacîm.

Leander intră în sufragerie cu paşi mari, încrezători. Era un bărbat înalt, zvelt, brunet, foarte plăcut la înfăţişare – cu ochi verzi mortali, după cum zisese odată o prietenă de-a lui Houston – care emana o siguranţă de sine atît de puternică că le făcea pe femei să se oprească pe stradă şi să-l fixeze cu privirea. Leander îi salută pe domnul şi doamna Gates.

Se aplecă apoi peste colţul mesei şi o sărută pe

Houston uşor pe obraz. A săruta o femeie în public, fie ea chiar şi soţie, dar mai ales logodnică, era o neruşinare, însă Leander avea un fel de a fi ce îi permitea să facă lucruri pe care alţi bărbaţi nu puteau să le conceapă.

– Vrei să iei masa cu noi? îl întrebă Houston politicoasă, invitîndu-l să ia loc lîngă ea.

– Am mîncat, dar poate o cafea n-o să refuz. Bună seara, Blair, zise el în timp ce se aşeză vizavi de ea.

Drept răspuns Blair îi aruncă o privire încruntată şi-şi văzu mai departe de mîncarea din farfurie.

– Blair, să vorbeşti cuviincios cu Leander, îi porunci Duncan.

– E-n regulă, domnule Gates, răspunse tînărul liniştit, uitîndu- se însă încurcat la Blair. Îşi întoarse apoi privirea spre Houston şi continuă: Astăzi eşti frumoasă ca o mireasă.

– Mireasă! oftă Blair, sărind în picioare şi, fiind cît pe ce să-şi răstoarne scaunul, ieşi în fugă din încăpere.

– Ce înseamnă asta...? începu Duncan, lăsîndu-şi jos furculiţa şi dînd să se ridice.

Houston însă îl opri.

– Te rog, las-o. Ceva a supărat-o rău. Poate că îi este dor de prietenii ei din Pennsylvania. Leander, nu voiai să discutăm despre nuntă? Noi ne putem retrage acum?

– Bineînţeles. Leander o conduse tăcut la trăsurica lui, îndemnă calul, îl mînă spre capătul străzii Second, iar cînd ajunseră într- unul din multele puncte terminus ale oraşului trase hăţurile. Începuse să se însereze şi aerul montan devenea mai rece. Houston se retrase

mai înăuntrul trăsuricii.

– Ia să-mi spui ce se întîmplă, rosti el, răsucindu-se cu faţa spre ea, după ce legă frîiele şi puse frîna. Mi se pare că şi tu eşti la fel de supărată ca şi Blair.

Houston clipi des de cîteva ori ca să-şi stăpînească lacrimile. Era atît de bine să fie singură cu Lee. El era atît de apropiat, atît de sigur. Era o oază de echilibru sufletesc în viaţa ei.

– Este vorba de domnul Gates. Mereu e împotriva lui Blair, mereu îi spune că nu este bună, mereu îi aminteşte că de cînd era mică el era convins că pentru ea nu exista nici o speranţă şi îi cere întruna să renunţe la medicină şi să se stabilească în Chandler. Ca să nu-ţi mai zic, Lee, că îi spune neîncetat cît de perfectă sînt eu.

– Ah, iubito, zise Lee trăgînd-o în braţe, tu eşti perfectă. Eşti dulce şi bună şi maleabilă şi...

Ea se retrase din îmbrăţişarea lui.

– Maleabilă! Adică vrei să spui linguşitoare?

– Nu, rosti Lee zîmbindu-i. N-am vrut să spun decît că eşti o tînără drăguţă. Cred că este normal să-ţi faci griji din pricina surorii tale, dar mai cred că Blair ar trebui să fie pregătită pentru atunci cînd va deveni medic.

– Nu cumva eşti de părere că ar trebui să renunţe la medicină?

– Habar n-am ce ar trebui să facă sora ta. Nu răspund eu de ea. Lee se apropie din nou de Houston. Dar ce discutăm noi despre Blair? Doar avem propriile noastre vieţi.

În timp ce vorbea, braţele lui se strînseră mai tare în

jurul ei, iar gura lui începu să-i dezmierde urechea.

Această parte a curtării era cea pe care Houston o detesta cel mai mult. Lee era o persoană pe care o cunoştea foarte bine, în preajma căreia se simţea extraordinar. În definitiv, fuseseră „cuplaţi" de pe vremea cînd ea avea şase ani şi el doisprezece. Acum, la douăzeci şi doi de ani, se putea spune că petrecuse deja o groază de timp în compania lui Leander Westfield, ştiind dintotdeauna că avea să devină doamna Westfield. Toată educaţia, toată învăţătura ei nu urmăriseră decît să o pregătească pentru ziua cînd avea să devină soţia lui Lee.

Însă, cu cîteva luni în urmă, cînd el revenise de la studii din Europa, începuse cu aceste sărutări, pipăieli şi înghionteli neruşinate, care ei nu-i trezeau decît dorinţa de a le pune capăt. Lee se enerva de fiecare dată, o numea din nou „prinţesa de gheaţă" şi o ducea acasă.

Houston ştia cum ar fi trebuit să reacţioneze la atingerile lui Lee. În ciuda aparentei nereceptivităţi faţă de nou, Chandler-ul era un oraş destul de emancipat – sau cel puţin femeile lui erau – şi cu toate acestea Houston nu simţea nimic cînd Lee o atingea. De multe ori adormise plîngînd de îngrijorare. Nu putea să-şi imagineze c-ar fi putut să iubească pe cineva mai mult decît pe Leander, însă atingerea lui nu o excita în nici un fel.

Percepîndu-i parcă gîndurile, Lee se depărtă de ea, mînia reflectîndu-i-se în ochi.

– Nici trei săptămîni nu mai sînt, zise ea cu optimism în glas. În scurt timp ne vom căsători şi atunci...

– Şi atunci ce? rosti el privind-o pieziş. Prinţesa de gheaţă o să se topească?

– Aşa sper, şopti ea, mai mult pentru sine. Nimeni nu speră mai mult ca mine.

O clipă, între ei se aşternu tăcerea.

– Te-ai pregătit pentru recepţia de mîine a guvernatorului? o întrebă Lee, scoţînd din buzunar şi aprinzînd o ţigară lungă de foi.

Houston afişă un zîmbet tremurînd. Aceste cîteva minute care urmau după ce ea îl respingea erau întotdeauna cele mai jenante.

– Rochia mea *Worth* este gata aranjată.

– Guvernatorul o să te îndrăgească, ştii asta? El îi zîmbi, însă ea ştia că era un surîs forţat. Într-o zi o să am alături cea mai frumoasă soţie din stat.

Houston încercă să se destindă. Recepţia unui guvernator era un loc în care se simţea în siguranţă. Era un lucru pentru care primise educaţie. Poate ar fi trebuit să urmeze un curs şi despre cum să nu fie o soţie distantă, lipsită de apetit sexual. Ştia că unii bărbaţi credeau că soţiilor nu trebuia să le placă sexul, dar mai ştia că Leander nu era ca toţi ceilalţi. El îi explicase că se aştepta ca ea să-l satisfacă şi, cu toate că în sinea ei aşa îşi propusese, de cele mai multe ori simţea o plictiseală enormă cînd Leander începea să o sărute.

– Mîine trebuie să ies în oraş, zise el întrerupîndu-i gîndurile. Vrei să vii şi tu?

– Mi-ar face plăcere. Oh! Blair voia să treacă pe la poştă. Cred că i-a trimis cineva de la New York o nouă revistă medicală.

Houston se lăsă în spătarul banchetei şi în timp ce Leander cloncăni îndemnînd caii se întrebă cum ar fi reacţionat el dacă ar fi aflat că maleabila lui logodnică, o dată pe săptămînă, făcea ceva ce era ilegal.

Blair stătea rezemată de spătarul frumos ornat şi tapiţat al patului din lemn de nuc, ţinîndu-şi un genunchi îndoit. Camera ei mare, în nuanţe de alb şi bleu, era la etajul trei şi avea o splendidă vedere spre vîrful Ayers. Iniţial avusese şi ea o cameră la etajul doi cu tot restul familiei, însă, după plecarea ei din Chandler, pe cînd avea numai doisprezece ani, Opal rămăsese însărcinată, iar domnul Gates îi transformase camera în baie şi dormitor pentru viitorul bebeluş. Opal însă pierdu sarcina, iar camera ticsită cu păpuşi şi soldăţei de plumb cumpăraţi de domnul Gates era şi acum nefolosită.

– Sincer nu înţeleg de ce trebuie să mergem cu Leander, îi spuse Blair lui Houston care stătea foarte dreaptă pe un scaun alb, tapiţat cu brocart. Nu te-am văzut de ani de zile şi acum trebuie să te împart cu alţii.

Houston îi zîmbi delicat surorii ei.

– Leander ne-a rugat să-l însoţim, nu invers. Uneori am senzaţia că nu-l simpatizezi, dar nu-mi dau seama cum e posibil aşa ceva. Este bun, respectuos, are o poziţie în oraş şi...

– Şi te stăpîneşte fără doar şi poate! explodă Blair, sărind de pe pat şi speriind-o pe Houston cu ieşirea ei.

Nu-ţi dai seama că la şcoală am lucrat cu femei ca tine, femei care erau atît de nefericite, încît în mod repetat au încercat să se sinucidă?

– Sinucidă? Blair, nu înţeleg despre ce vorbeşti. Eu nu am nici o intenţie de a-mi pune capăt zilelor. Houston nu putu să nu riposteze surorii ei.

– Houston, rosti Blair încet, aş vrea să te poţi vedea cît eşti de schimbată. Obişnuiai să rîzi, însă acum ai devenit distantă. Înţeleg că a trebuit să te adaptezi lui Gates, dar nu pricep de ce ai ales să te măriţi cu unul ca el?

Houston se ridică de pe scaun, se apropie de toaleta din lemn de nuc şi alene atinse peria lui Blair placată cu argint.

– Leander nu este ca domnul Gates. Este foarte diferit. Blair – ea se uită în oglindă la sora ei – eu îl iubesc pe Leander, zise ea încet. De ani de zile îl iubesc şi tot ce-mi doresc de-o viaţă este să mă mărit, să am copii şi să-mi îngrijesc familia. N-am vrut niciodată să fac ceva măreţ sau nobil aşa cum se pare că vrei tu. Nu vezi că sînt fericită?

– Aş vrea să te pot crede, rosti Blair sinceră. Dar ceva mă reţine. Cred că urăsc felul în care Leander te tratează, de parcă deja ai fi a lui. Vă văd pe amîndoi împreună şi arătaţi de parcă aţi fi un cuplu care de douăzeci de ani împărţiţi viaţa unul cu altul.

– Sîntem împreună de mult timp, spuse Houston, întorcîndu-se cu faţa spre sora ei. Ce să caut eu la un soţ dacă nu există compatibilitate?

– Mie mi se pare că cele mai reuşite căsnicii se realizează între oamenii care se găsesc unul pe celălalt

interesanţi. Tu şi Leander sînteţi prea asemănători. Dacă el ar fi fost femeie, ar fi fost o doamnă perfectă.

– Ca mine, şopti Houston. Însă eu nu sînt mereu o doamnă. Există lucruri pe care le fac...

– Cum ar fi Sadie?

– De unde ştii tu despre acest lucru? o întrebă Houston.

– Mi-a spus Meredith. Ia zi-mi tu mie, ce crezi c-ar spune Leander dacă ar afla că în fiecare miercuri tu te pui în primejdie? Cum ţi s-ar părea ca un chirurg de talia lui să fie căsătorit cu o delincventă practicantă?

– Nu sînt o delincventă. Fac un lucru bun pentru întreg oraşul, rosti Houston înflăcărată, după care se potoli. Îşi strecură încă un ac în coada perfectă care îi atîrna la spate. Atentă îşi aranjă apoi buclele care îi încadrau fruntea de dedesubtul unei pălării decorate cu un evantai de pene albastre, irizate. Nu ştiu ce ar spune Leander, continuă ea. Probabil nu va afla.

– Ha! Îngîmfatul ăsta răsfăţat o să-ţi interzică să mai iei parte la vreo acţiune care îi implică pe mineri şi, Houston, tu eşti atît de obişnuită să te supui, că vei face exact ce-ţi va spune el.

– Poate că după căsătorie ar trebui să renunţ a mai fi Sadie, rosti ea cu un oftat.

Brusc, Blair căzu în genunchi pe covor şi o cuprinse pe Houston de mîini.

– Sînt îngrijorată din pricina ta. Tu nu eşti sora cu care am crescut. Gates şi Westfield îţi devorează entuziasmul. Cînd eram copii, obişnuiai să arunci cel mai bine cu bulgări de zăpadă, însă acum parcă ţi-ar fi teamă de lume. Chiar şi atunci cînd faci ceva minunat,

cînd mîini de pildă caii căruţei unei negustorese ambulante, o faci în secret. Oh, Houston...

Ciocănitul din uşă o întrerupse.

– Domnişoară Houston, domnul doctor Leander a sosit.

– Da, Susan, cobor imediat. Houston îşi netezi fusta. Îmi pare rău că nu sînt deloc pe gustul tău, zise ea afectată, dar eu ştiu foarte bine ce vreau. Vreau să mă mărit cu Leander pentru că îl iubesc. Spunînd acestea, ieşi din cameră şi o apucă pe scări.

Houston încercă din răsputeri să-şi scoată din minte cuvintele lui Blair, însă nu reuşi. Îl salută absentă pe Leander, conştientiză vag discuţia contradictorie care începu între Lee şi Blair, însă, în afară de gîndurile proprii, ea nu mai auzea nimic altceva.

Blair era sora ei geamănă. Erau mai apropiate decît surorile obişnuite, iar grija lui Blair era sinceră. Dar totuşi cum să-i treacă lui Houston prin minte să nu se mărite cu Leander? Cînd avea opt ani, Leander hotărîse să se facă medic, chirurg care să salveze vieţile oamenilor, iar la doisprezece ani, cînd îl cunoscuse ea, deja studia cărţi împrumutate de la un văr îndepărtat. Houston hotărîse atunci să descopere cum să devină soţia unui medic.

Pe Leander nimic nu-l clinti din hotărîrea lui. El merse la *Harvard* ca să studieze medicina şi apoi la Viena ca să-şi aprofundeze cunoştinţele, iar Houston plecă să-şi desăvîrşească educaţia la şcoli din Virginia şi Elveţia.

Houston încă mai tresărea cînd se gîndea la cearta pe care o avusese cu Blair atunci cînd hotărî ce şcoală

să urmeze. „Ai de gînd să renunţi la educaţie numai ca să înveţi să aşezi masa, cum să te plimbi printr-o încăpere purtînd pe tine cincizeci de metri de satin greu fără să cazi în nas?"

Blair merse în *Vassar* şi apoi la şcoala medicală, în timp ce Houston urma Şcoala Domnişoarei Jones pentru tinerele fete, a domnişoarei Jones, unde fusese supusă la ani de riguroasă instrucţie în toate domeniile, de la aranjatl florilor la modalităţile de aplanare a certurilor între bărbaţi la masă.

Lee o prinse de braţ şi o ajută să se urce în trăsurică.

– Arăţi ca de obicei la fel de bine, îi spuse el aproape de ureche.

– Lee, zise Houston, crezi că noi ne găsim unul pe celălalt... interesanţi?

Zîmbind, el îşi coborî privirea pe trupul ei, pe deasupra rochiei care i se mula pe silueta de clepsidră puternic încorsetată.

– Houston, eu te găsesc fascinantă.

– Nu, eu la altceva mă referam. Avem oare suficiente subiecte despre care să putem discuta?

El îşi înălţă o sprînceană.

– Este o minune că mai ştiu să vorbesc atunci cînd mă aflu în preajma ta, răspunse el. După ce o ajută să se aşeze în trăsurica lui, Leander mînă caii spre centrul oraşului.

Capitolul 2

Chandler era o mică aşezare din statul Colorado, cu numai opt mii de locuitori, însă exploatările de cărbune, creşterea vitelor şi a oilor şi fabrica de bere a domnului Gates îl făcuseră un orăşel prosper. Avea deja instalată reţea telefonică şi electrică, iar prin cele trei şine de cale ferată se asigura cu uşurinţă legătura cu oraşele Colorado Springs şi Denver.

Cele unsprezece străzi din centru erau flancate de cădiri în majoritate recente, construite din piatră furnizată de compania *Chandler Stone Works*. Piatra cenuşiu-verzuie era deseori cioplită în fel de fel de ornamente ca să poată fi folosită la cornişele clădirilor în stil western-victorian.

Casele risipite în afara oraşului erau construite în variante ale stilului *Queen Anne* şi ale pretenţiosului stil victorian. În extremitatea nordică a localităţii, pe un mic deal, se afla casa lui Fenton, o construcţie mare în stil victorian care pînă cu puţini ani în urmă fusese cea mai mare casă din Chandler.

În extremitatea vestică a oraşului, la mică distanţă

de casa lui Fenton, pe o culme netedă pe care majoritatea locuitorilor o consideraseră odinioară ca aparţinînd munţilor, se afla casa lui Kane Taggert. Aceasta avea asemenea dimensiuni, că întreaga casă Fenton ar fi încăput în pivniţă.

– Mai încearcă lumea să pătrundă acolo? o întrebă Blair pe Houston arătînd cu capul spre casa abia vizibilă din spatele arborilor. Acea „abia vizibilă" parte era destul de mare ca să poată fi văzută din orice punct al oraşului.

– Absolut toţi, zise Houston zîmbind. Însă deoarece domnul Taggert a ignorat toate invitaţiile şi la rîndu-i nu a făcut nici una, mă tem că lumea a început să împrăştie zvonuri urîte despre el.

– Nu sînt sigură că toate lucrurile care se spun despre el sînt zvonuri, zise Leander. Jacob Fenton a zis...

– Fenton! explodă Blair. Fenton este un prefăcut, un hoţ...

Houston nu făcu efort să asculte comentariile şi rezemîndu-se de spătarul banchetei privi pe ferestruica din spate a trăsuricii. Oprindu-se şi aşteptînd trecerea unuia din noile tramvaie cu cai, Lee şi Blair continuară să discute în contradictoriu.

Ea habar nu avea dacă tot ceea ce se spunea despre domnul Taggert era sau nu adevărat, însă după părerea ei, clădirea pe care acesta o ridicase era cel mai frumos lucru care îl văzuse vreodată.

Nimeni din Chandler nu ştia prea multe despre domnul Taggert, însă în urmă cu vreo cinci ani peste o sută de muncitori constructori din Est sosiseră cu un

tren întreg încărcat cu materiale şi în cîteva ore începuseră să construiască ceea ce curînd avea să devină acea casă.

Desigur, toţi erau curioşi, de fapt, mai mult decît curioşi. Cineva spusese că nici unul din muncitorii constructori nu trebuise să-şi cheltuie banii pe mîncare deoarece toate femeile din Chandler îi hrăniseră în încercarea de a obţine informaţii. Însă acţiunile lor nu serviră la nimic. Nimeni nu ştia cui aparţinea casa şi nici de ce ar dori cineva un asemenea loc într-o fundătură din Colorado.

Fuseseră necesari trei ani ca să se termine lucrările la frumoasa clădire albă în formă de U, cu două etaje şi ţiglă roşie pe acoperiş. Dimensiunile ei năuceau minţile oamenilor. Unui negustor local îi plăcea să spună că toate hotelurile din Chandler ar fi putut să încapă la primul etaj şi, avînd în vedere că Chandler-ul era o răscruce a drumurilor din nordul şi sudul statului şi că numărul hotelurilor era mare, cuvintele acestuia erau pline de semnificaţie.

După un an de la terminarea casei, începură să sosească, expediate cu trenul, lăzi mari din lemn. Pe toate erau lipite etichete din Franţa, Spania, Portugalia, din lumea întreagă.

Însă de proprietar nici urmă.

Într-o bună zi dintr-un tren coborîră doi bărbaţi, înalţi, solizi, unul blond şi plăcut la înfăţişare, celălalt brunet, bărbos şi cu o fizionomie încruntată. Ambii purtau obişnuiţii pantaloni de mineri din pînză tare, cămăşi albastre din batist şi bretele şi, de cum o porniră pe străzile oraşului, femeile începură să-şi le-

gene fustele.

Cel brunet o apucă spre casa lui Jacob Fenton şi toată lumea crezuse că avea de gînd să ceară de lucru la una din exploatările pe care acesta le deţinea. Însă cînd îl întîlni pe proprietarul minelor îi zise: „Ei bine, Fenton, uite că m-am întors. Îţi place casa mea?"

Abia după ce străbătuse din nou oraşul şi terenul noii case, abia după ce trecuse pragul acesteia lumea înţelesese că era vorba despre acea casă.

În următoarele şase luni, conform spuselor lui Duncan Gates, Chandler-ul deveni teatrul unui adevărat război. Văduve, femei singure şi mame de tinere fete porniră toate la atac ca să cucerească mîna celui pentru care îşi legănau fustele. Zeci de croitori veniră tocmai din Denver.

Într-o săptămînă femeile aflară numele bărbatului, iar domnul Taggert începu să fie asaltat din toate părţile. Unele încercări de a i se atrage atenţia intrau în categoria celor deja clasice; de pildă, era uluitor cît de multe femei leşinau cînd se aflau în preajma lui, însă altele fuseseră de-a dreptul ingenioase. Toată lumea consimţise că la acest capitol premiul îi revenea lui Carrie Johnson, o văduvă însărcinată care, în durerile facerii fiind, coborîse pe o funie pînă în dormitorul domnului Taggert, sperînd ca el s-o ajute să aducă pe lume copilul, să se îndrăgostească bineînţeles nebuneşte de ea şi să o implore să se mărite cu el. În acea zi însă Taggert nu se aflase acasă şi singura asistenţă pe care femeia o primise fusese din partea unei spălătorese care trecuse întîmplător pe-acolo.

După şase luni aproape toate femeile din oraş reu-

şiseră să se dea în spectacol fără succes şi drept urmare începură să vorbească despre strugurii acri. Cine să dorească un bărbat bogat care nu ştie să se îmbrace ca lumea? Şi care se exprima ca un cowboy de ultima speţă? Femeile începură să-şi pună fel de fel de întrebări despre el. Ce voise el să spună cînd zisese: „M-am întors?"

Cineva descoperise o bătrînă servitoare ce lucrase la Jacob Fenton şi care îşi aminti că Taggert Kane fusese băiat la grajduri pînă cînd se încurcase cu Pamela Fenton, fiica mai mică a lui Fenton. Jacob îl izgonise atunci de pe proprietatea lui – şi bine îi făcuse.

Oraşul căpătă astfel un nou subiect de discuţie. La urma urmelor, cine se credea acest Taggert? Cu ce drept îşi construise el acea bizară casă de prost gust care domina liniştitul orăşel Chandler? Intenţiona oare să se răzbune pe bietul Jacob Fenton?

Încă o dată femeile începură să-şi legene fustele la trecerea lui.

Taggert însă părea să nu observe gesturile lor. Cea mai mare parte din timp el şi-o petrecea în casă, ieşea cu căruţa în oraş o dată pe săptămînă şi atunci ca să cumpere alimente. Uneori, soseau cu trenul diverşi bărbaţi care rugau să fie îndrumaţi spre casa lui însă pînă la apusul soarelui plecau. În afară de aceşti bărbaţi, singurele persoane care mai intrau în acea casă enormă erau Taggert şi bărbatul căruia el îi spunea Edan, de care era nedespărţit.

– Aceasta este casa visurilor lui Houston, spuse Leander, aducînd-o pe Houston din nou în prezent

după trecerea tramvaiului. El îşi încheiase – sau încetase – discuţia în contradictoriu cu Blair. Dacă Houston nu m-ar fi avut pe mine, cred că ar fi îngroşat şi ea rîndurile femeilor care se bat pentru Taggert şi pentru casa lui.

– Mi-ar *plăcea* să-i văd interiorul, zise ea cu mai multă melancolie decît ar fi vrut să arate, însă ca să mascheze greşeala continuă: Poţi să mă laşi aici la Wilson, Lee. Ne întîlnim peste o oră la Farrell.

De îndată ce coborî din trăsurică îşi dădu seama cît era de bucuroasă că scăpase de permanenta gîlceavă a celor doi.

Prăvălia lui Wilson se număra printre cele patru magazine cele mai asortate şi mai mari din Chandler. Majoritatea oamenilor cumpărau de la magazinul mai nou şi mai modern, *The Famous*, însă ea rămînea loială domnului Wilson, deoarece acesta îl cunoscuse pe tatăl ei.

De-a lungul pereţilor se înşiruiau vitrine înalte din lemn de nuc, cu uşi de sticlă şi tejghele cu suprafeţe din marmură, ticsite de lucruri.

În spatele unei tejghele se afla Davey Wilson, fiul domnului Wilson, care avea deschis în faţă un registru, dar al cărui stilou nu se clintea.

De fapt, atît cei trei clienţi cît şi cei patru funcţionari păreau să fie încremeniţi. Toată atmosfera era nefiresc de liniştită. Instantaneu, Houston observă motivul: Kane Taggert stătea la una din tejghele cu spatele la puţinii oameni din magazin.

Simţind că avea să se întîmple ceva, ea se apropie tăcută de un raft ca să se uite la nişte medicamente ce

se vindeau fără reţetă, dar pe care nu intenţiona să le cumpere.

– Oh, mamă, se smiorcăi cu glas tare Mary Alice Pendergast, *N-aş putea* să port aşa ceva. Aş arăta ca mireasa unui miner. Lumea ar crede că sînt vreo ignor... vreo servitoare, vreo spălătoreasă, care nu-şi mai vede lungul nasului. Nu, nu, mamă, n-aş putea să port aşa ceva.

Houston strînse din dinţi. Acele femei îl ademeneau pe domnul Taggert. Deoarece el refuzase toate avansurile femeilor din oraş, acestea păreau să aibă impresia că era deschis sezonul pentru jocurile lor dezgustătoare. Houston se uită spre domnul Taggert şi îi văzu chipul în oglinda din spatele tejghelei. Deşi părul de pe faţă îi ascundea destul de bine trăsăturile, ea reuşi să-i observe ochii. Cu siguranţă el auzise comentariile nepoliticoase ale lui Mary Alice, iar cuta dintre sprîncene trădă faptul că acestea îl deranjaseră.

Tatăl lui Mary Alice era un om blînd, care nu ridicase niciodată glasul. Houston însă, după atîţia ani trăiţi în preajma domnului Gates, ştia de ce era în stare un bărbat la mînie. Nu-l cunoştea pe domnul Taggert, dar i se păruse că în ochii lui zărise supărare.

– Mary Alice, rosti Houston, cum te simţi astăzi? Pari puţin palidă.

Mary Alice îşi ridică surprinsă privirea, de parcă abia atunci o vedea pe Houston.

– Oh, Blair-Houston, mă simt bine. N-am absolut nimic.

Houston cercetă atentă o sticluţă cu stimulator pentru ficat.

– Mă gîndeam să nu leşini... din nou, zise ea apăsat, sfredelind cu privirea ochii lui Mary Alice. Fata leşinase de două ori în faţa lui Taggert cînd acesta sosise în oraş.

– Cum îndrăzneşti? bolborosi Mary Alice.

– Să mergem, dragă, îi spuse mama ei, împingînd-o spre uşă. Ştim acum care ne sînt prietenii.

După plecarea celor două femei lui Houston îi păru rău că intervenise. Mai tîrziu trebuia să se ducă să-şi ceară iertare. În mare grabă, îşi strînse mănuşile pregătindu-se să iasă din magazin şi, aruncînd din nou o privire spre domnul Taggert, observă că acesta o urmărea în oglindă.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea.

– Dumneata eşti Houston Chandler, nu-i aşa?

– Da, sînt, zise ea cu răceală. Nu avea nici o intenţie să stea de vorbă cu un bărbat pe care nu-l cunoştea. Ce anume oare o făcuse să intervină împotriva unei persoane pe care o ştia de-o viaţă ca să ia partea unui străin?

– Şi atunci de ce acea femeie ţi-a zis Blair? Blair nu-i sora dumitale?

Davey Wilson, aflat nu prea departe, pufni într-un zgomotos dar scurt hohot de rîs. În magazin, în afară de Houston şi Kane, nu mai rămăseseră decît cei patru funcţionari, şi fiecare stătea nemişcat la locul lui.

– Eu şi sora mea sîntem gemene şi deoarece sîntem greu de deosebit, lumea ne spune Blair-Houston. Acum, te rog să mă scuzi, domnule, zise ea şi se răsuci dînd să plece.

– Dar dumneata nu semeni cu sora dumitale. Am

văzut-o, şi dumneata eşti mai drăguţă.

O clipă Houston rămase cu gura căscată. Nimeni vreodată nu reuşise să le deosebească. Cînd şocul de moment dispăru ea se răsuci şi dădu din nou să plece.

Însă în clipa în care atinse mînerul sferic al uşii, Taggert străbătu cu paşi mari încăperea şi o apucă de braţ.

Toată viaţa, Houston trăise într-un oraş plin de mineri, cowboys şi locuitori ai unei zone din oraş despre a cărei existenţă ea n-ar fi trebuit să ştie. Multe femei purtau cu ele umbrele de soare zdravene ca să le croiască pe spinările bărbaţilor. Houston însă arunca priviri care ar fi putut să îngheţe un bărbat.

O asemenea privire îi aruncă şi domnului Taggert.

El îşi retrase mîna, însă rămase aproape de ea, statura lui făcînd-o să se simtă mică.

– Voiam să te întreb ceva, zise el, cu glasul coborît. Dacă nu te deranjează, desigur, adăugă, pe un ton amuzat.

Ea încuviinţă scurt din cap, hotărîtă să nu încurajeze deloc conversaţia cu el.

– Mă tot frămîntă ceva. Dacă dumneata, aşa doamnă fiind, ar trebui să faci perdele pentru casa mea, ştii, cea albă de pe deal, pe care din aceste materiale le-ai alege?

Ea nu se deranjă să privească la rafturile cu vălătucii de materiale spre care arăta el.

– Domnule, zise ea cu aroganţă în glas, dacă aş avea casa dumitale, aş comanda materialele în Franţa, la Lyon. Şi acum, bună ziua. În mare grabă, ea părăsi

magazinul, ieşind în marchiza pustie ce dădea spre partea sudică a străzii, şi cu paşi apăsaţi o porni pe largul trotuar podit cu scîndură. Oraşul era aglomerat, iar ea salută din cap şi discută cu multă lume.

Cînd coti la intersecţia străzilor Third şi Lead, îşi deschise umbrela ca să se ferească de strălucirea soarelui şi o apucă spre magazinul *Farrell,* în faţa căruia zări trăsurica lui Lee.

De cum trecu de drogheria lui Freyer începu să se relaxeze şi să se gîndească la întrevederea pe care o avusese cu evazivul domn Taggert.

Abia aştepta să le spună prietenelor despre întîlnire şi despre cum o întrebase el dacă ştia care era casa lui. Poate ar fi trebuit să se ofere să-i măsoare ferestrele şi să-i comande perdelele. Astfel ar fi putut să vadă interiorul casei.

Tocmai zîmbea în sinea ei, cînd o mînă o prinse brusc de braţ şi o trase puternic într-un gang întunecos din spatele operei. Pînă să apuce ea să ţipe, mîna îi acoperi gura, iar trupul îi fu lipit de zid. Ridicîndu-şi privirea speriată ea îl zări pe Kane Taggert.

– N-o să-ţi fac nici un rău. Voiam doar să vorbesc cu dumneata şi mi-am dat seama că faţă dă ăilalţi n-o să spui nimic. O să ţipi?

Houston scutură din cap negînd, iar el îşi retrase mîna, însă nu se depărtă. Ea ar fi vrut să fie calmă, însă respiraţia îi era întretăiată.

– Eşti şi mai drăguţă dă aproape. El nu se clinti, în schimb îşi coborî privirea pe costumul ei verde din lînă, strîns pe corp. Şi arăţi ca o adevărată doamnă.

– Domnule Taggert, rosti ea cu tot calmul pe care

reuşi să-l adune. Detest foarte mult să fiu trasă într-un gang şi împinsă într-un perete. Dacă ai să-mi spui ceva, te rog, fă-o.

El nu se mişcă de lîngă ea, în schimb îşi sprijini una din mîini de perete, exact în dreptul capului ei. Ochii lui erau înconjuraţi de mici riduri, nasul îi era mic, iar buza de jos care se vedea din barba deasă era plină.

– Cum se face că mi-ai luat apărarea colo, în magazin? Dă ce i-ai amintit femeii ălia că a leşinat dă două ori în faţa mea?

– Păi... şovăi Houston, cred că nu-mi place să văd pe cineva făcînd rău altcuiva. Mary Alice era jenată, deoarece s-a pus într-o situaţie penibilă în faţa dumitale şi dumneata nici măcar n-ai remarcat.

– Ba am remarcat, rosti el, Houston observîndu-i buza de jos răsfrîngîndu-se într-un zîmbet. Eu şi Edan rîdem mereu dă toate.

Houston se încordă.

– Nu este politicos din partea dumitale. Un gentleman n-ar trebui să rîdă de o doamnă.

Taggert pufni în faţa ei într-un scurt şi zgomotos hohot de rîs, iar Houston se pomeni gîndindu-se la respiraţia lui plăcut înmiresmată şi la cum ar fi arătat el dacă n-ar fi avut atît de mult păr pe faţă.

– După părerea mea, toate femeile s-a dat în spectacol fiin' că-s bogat. Cu alte cuvinte, s-a purtat ca nişte curve, nu ca nişte doamne, şi drept urmare n-am fost obligat să mă comport ca un gentleman şi să le ridic.

Houston clipi indignată de vocabularul lui. Nici un bărbat nu folosise vreodată asemenea cuvinte în faţa ei.

– Cum se face că dumneata n-ai încercat să-mi atragi atenţia? Nu-mi vrei banii?

Vorbele lui o treziră pe Houston din starea de apatie. Ea îşi veni în fire şi-şi dădu seama că se rezema de perete destul de relaxată.

– Nu, domnule, nu-ţi doresc banii. Acum, te rog, dă-te la o parte că trebuie să ajung undeva şi să nu mai îndrăzneşti să mă acostezi vreodată într-o asemenea manieră. Spunînd acestea ea îi întoarse spatele, lăsîndu-l în mijlocul gangului şi în timp ce se depărta îl auzi chicotind în urma ei.

Îşi dădu seama că era enervată abia cînd trecu larga şi prăfuita stradă şi fu cît pe ce să fie lovită de o căruţă urît mirositoare, încărcată cu piei de animale. Fără îndoială că domnul Taggert gîndea că intervenţia ei din cursul dimineţii fusese o altă scenă menită să-i acapareze banii.

Lee îi adresă un fel de salut, însă ea era prea preocupată ca să-l audă.

– Iartă-mă, te rog, zise Houston.

Lee o luă de braţ şi o conduse pînă la trăsurică.

– Am spus că ar fi bine să te duci acum acasă, ca să începi să te pregăteşti pentru recepţia de diseară dată de guvernator.

– Da, desigur, rosti ea absentă.

Houston se bucură enorm cînd Blair şi Lee începură să discute din nou în contradictoriu, deoarece îi îngăduiau astfel să se gîndească la întîlnirea din acea dimineaţă. Uneori avea senzaţia că toată viaţa fusese domnişoara Blair-Houston. Chiar şi atunci cînd Blair era plecată, din obişnuinţă, ei tot aşa i se spunea. Astăzi

însă cineva îi zisese că nu semăna cu sora ei. Desigur, individul făcuse paradă. Cu siguranţă că nici el nu le-ar fi putut deosebi.

În timp ce se îndreptau spre vest, în afara oraşului, se pomeni îndreptîndu-şi spatele cînd văzu că se apropia de ei o trăsură hîrbuită în care se aflau domnul Taggert şi Edan.

Kane trase hăţurile şi în acelaşi timp strigă:

– Westfield!

Speriat, Lee opri caii.

– Voiam să le dau bună ziua doamnelor. Domnişoară Blair, rosti el spre Blair care se afla în capătul îndepărtat. Domnişoară Houston, continuă cu un glas mai blînd, privind în direcţia ei. Bună ziua, spuse el şi pocnind biciul peste capetele celor patru cai ai săi, puse căruţa în mişcare.

– Ce-a fost asta? întrebă Leander. Nu ştiam că îl cunoşti pe Taggert.

Pînă să apuce Houston să răspundă, Blair zise:

– Acesta este bărbatul care a ridicat casa aceea? Nu-i de mirare că nu invită pe nimeni în ea. Ştie că toţi l-ar refuza. Apropo, dar cum de ne poate deosebi?

– După haine, răspunse Houston cam prea repede. L-am întîlnit în prăvălie mai devreme.

Blair şi Leander continuară să discute, însă Houston nu auzi un cuvînt din conversaţia lor. Se tot gîndea la întîlnirea pe care o avusese de dimineaţă.

Capitolul 3

Casa Chandler era aşezată pe o bucată de pământ de un acru şi jumătate, avea în spate un şopron din cărămidă pentru trăsuri, iar împrejurul verandei largi care înconjura trei părţi din clădire exista un spalier cu viţă-de-vie. De-a lungul anilor, Opal transformase terenul din jur într-o grădină de vis. Ulmii pe care îi sădise cînd casa abia fusese ridicată crescuseră şi fereau acum cu umbra lor pajiştea şi florile de soarele dogoritor de Colorado. Alei pavate cu cărămidă, statuete din piatră şi bazinete ascunse printre pantele meticulos îngrijite completau armonios ansamblul. Între casă şi şopron exista o grădiniţă special amenajată pentru tăieri, astfel că Opal avea flori proaspete şi frumoase în fiecare cameră.

– În regulă, rosti Blair în timp ce Houston se aplecase peste o tufă de trandafiri din grădina aflată în colţul nord-vestic al proprietăţii lor. Vreau să ştiu ce se petrece.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Kane Taggert.

Houston păstră o clipă de tăcere rămînînd cu de-

getele pe trandafir.

– L-am văzut la prăvălia lui Wilson, iar mai tîrziu ne-a salutat.

– Nu-mi spui totul.

Houston se întoarse spre sora ei.

– Probabil că n-ar fi trebuit să mă amestec, însă domnul Taggert părea să se enerveze şi am vrut să previn o ceartă. Din nefericire, totul s-a întîmplat din vina lui Mary Alice. Ea îi povesti apoi lui Blair despre nepoliticoasele comentarii ale domnişoarei Pendergast.

– Nu-mi place că te-ai amestecat.

– Parcă ai fi Leander.

– O dată are şi el dreptate.

Houston rîse.

– Poate ar trebui să însemnăm această zi în *Biblia* familiei. Blair, după ce va trece această seară, îţi jur că nici măcar nu voi mai pomeni numele domnului Taggert.

– Această seară?

Houston scoase o bucăţică de hîrtie ascunsă în mînecă.

– Priveşte aici, zise ea nerăbdătoare. Un mesager mi-a adus acest bilet. În seara asta mă invită la cină în casa lui.

– Şi? În această seară parcă trebuia să mergi undeva cu Leander?

Houston nu luă în seamă remarca ei.

– Blair, se pare că nu-ţi dai seama de vîlva pe care a stîrnit-o acea casă în oraş. *Toţi* au încercat să obţină o invitaţie pentru a-i putea vedea interiorul. Oameni din

toate părţile statului au venit s-o vadă, însă nimeni n-a fost invitat înăuntru. Odată se pare că i s-a cerut domnului Taggert să îngăduie unui duce englez, aflat în trecere, să locuiască în casa lui, însă domnul Taggert nici n-a vrut să stea de vorbă cu comitetul orăşenesc. Însă *eu am fost invitată.*

– Dar trebuie să mergi în altă parte. Va fi acolo guvernatorul. Cu siguranţă el este mult mai important decît interiorul oricărei case.

– Nu poţi să înţelegi senzaţia, rosti Houston, cu privirea pierdută în depărtare. An de an am urmărit descărcarea lucrurilor din trenuri. Domnul Gates spunea că proprietarul nu şi-a construit o derivaţie de cale ferată pînă acasă pentru că voia ca oamenii să vadă tot ce se întîmplă. De peste tot din lume au fost aduse lăzi cu lucruri. Oh, Blair, ştiu că trebuie să fi fost umplute cu mobile. Şi tapiţerii. Tapiţerii de Bruxelles.

– Houston, nu poţi să fii în două locuri în acelaşi timp. Ai promis că te vei duce la recepţie şi deci trebuie să mergi.

Alene, Houston începu să se joace cu un fir de trandafir.

– Cînd eram copii, puteam fi în două locuri în acelaşi timp.

Lui Blair îi trebui aproape un minut ca să înţeleagă aluzia ei.

– Vrei să ne schimbăm locurile? întrebă ea oftînd. Vrei ca eu să petrec o seară cu Leander, prefăcîndu-mă că îl plac, în timp ce tu o să te duci să vezi casa unui afemeiat?

– Ce ştii tu despre Kane de-l faci afemeiat?

– I-auzi! Kane? Credeam că nu-l cunoşti!

– Nu schimba subiectul. Blair, te rog, haide să schimbăm locurile. O singură noapte. M-aş duce în altă seară, dar mă tem că domnul Gates o să-mi interzică, de altfel nici de Leander nu sînt prea sigură că m-ar lăsa să merg, şi nu cred că se va mai ivi o asemenea ocazie vreodată. O ultimă nebunie înainte de a mă mărita.

– Vorbeşti de parcă măritişul ar fi ca moartea. De altfel, Leander o să-şi dea seama într-o clipă că nu eşti tu.

– N-o să-şi dea, dacă o să te porţi frumos. Ştii doar că amîndouă sîntem actriţe excelente. Uită-te cum mă prefac eu în fiecare miercuri că sînt o negustorească bătrînă. Tot ce trebuie să faci este să fii liniştită, să nu te apuci să te certi cu Lee, să te abţii de la discuţii pe teme medicale şi să mergi ca o doamnă, nu ca şi cînd ai fugi de foc.

Blair cumpăni problema timp îndelungat pînă răspunse, însă Houston îşi dădu seama că sora ei avea să cedeze.

– Te rog, te rog, Blair. N-am să te mai rog vreodată ceva.

– Nu, decît să petrec luni de zile în casa tatălui nostru vitreg pe care ştii că îl detest. Să petrec săptămîni în compania acelui om atît de satisfăcut de sine cu care cred că intenţionezi să te măriţi. Să...

– Oh, Blair, te rog, şopti Houston. Sincer vreau să văd acea casă.

– Numai casa te interesează, nu şi Taggert?

Houston ştia că avea să izbîndească. Blair încerca

să pară fără nici un chef, însă, dintr-un anume motiv personal, avea să fie de acord. Houston spera ca Blair să nu încerce să-l facă pe Lee să o ducă la infirmerie.

– Pentru Dumnezeu! zise Houston. Am fost la sute de cine şi pînă acum nici o gazdă nu m-a călcat în picioare. În plus, vor fi şi alte persoane de faţă. Sau cel puţin ea aşa spera. Nu voia să fie din nou ţintuită de perete.

Neaşteptat Blair surîse.

– După nuntă, o să te superi dacă o să-i spun lui Leander că a petrecut o seară cu mine? Ca să-i vedem expresia de pe chip, merită riscat orice.

– Sigur că o să poţi. Lee are un simţ al umorului foarte bine dezvoltat şi sînt sigură că o să guste gluma.

– Mă cam îndoiesc, dar cel puţin eu o s-o gust.

Houston îşi aruncă braţele în jurul surorii ei.

– Hai să mergem să ne pregătim. Vreau să-mi pun o toaletă pe măsura acelei case, iar tu va trebui să îmbraci rochia *Worth* din satin albastru, zise ea ademenitor.

– Ar trebui să-mi pun şi pantalonii scurţi, însă m-ar da de gol, nu-i aşa? rosti Blair urmîndu-şi sora în casă, ochii strălucindu-i jucăuşi.

Ceea ce urmă fu o orgie de nehotărîri. Houston răscoli întreg trusoul făcut special pentru nuntă, în încercarea de a găsi toaleta cea mai potrivită.

În cele din urmă se stabili la o rochie din brocart mov şi argintiu, cu decolteu adînc, pătrat, bordat cu hermină şi mîneci scurte, bufante, din şifon mov. Avea

să ascundă rochia într-o geantă din piele – Blair mereu cără după ea genţi umflate cu instrumente medicale – şi avea să se schimbe la Tia.

Nu voia să folosească telefonul de teamă să nu fie auzită de cineva, aşa că-i dădu un penny unuia din băieţii Randolph ca să-i transmită un mesaj prietenei ei Tia Mankin, a cărei casă era aproape de drumul ce ducea spre casa lui Kane, în care o rugă să spună că Blair era la ea dacă avea să o întrebe cineva.

Blair începu din nou să se plîngă, comportîndu-se de parcă Houston ar fi trimis-o într-o misiune imposibilă. Douăzeci de minute se văită din cauza corsetului prea strîns care îi subţia talia atît cît să încapă într-o rochie *Worth.* Cînd Blair însă se privi în oglindă, Houston observă scînteia din ochii ei şi-şi dădu seama că sora ei era mulţumită de cum arăta.

Cele cîteva minute pe care le petrecură în salon cu mama lor şi cu domnul Gates, fură pentru Houston momente de încîntare. Hainele deosebite ale lui Blair o făceau să se simtă ca un băieţoi, iar cu domnul Gates discută la nesfîrşit în contradictoriu.

Apoi, cînd veni Leander, îi făcu mare plăcere să-l zgîndăre şi pe el. Răceala lui, faptul că nimic din ceea ce-i spunea nu penetra atitudinea lui superioară, începuse să o înfurie, însă atunci cînd ajunseră la Tia, se bucură să scape atît de Lee cît şi de Blair.

Se întîlni cu Tia în umbra unui plop des şi o urmă pe aceasta pe scara de serviciu pînă în camera ei.

– Blair, şopti Tia, în timp ce o ajuta pe Houston să se îmbrace, habar nu am avut că îl cunoşti pe misteriorul nostru domn Taggert. Mi- aş dori să pot

merge şi eu cu tine în seara asta şi pun pariu că şi Houston ar fi vrut. Îi place la nebunie acea casă. Ţi-a povestit vreodată despre... Poate ar fi mai bine să nu-ţi spun.

– Poate n-ar trebui, zise Houston. Acum, trebuie să plec. Ţine-mi pumnii.

– Să-mi povesteşti mîine. Vreau să ştiu tot despre fiecare mobilă, despre fiecare podea şi tavan, rosti Tia, coborînd scările în urma prietenei sale.

– Îţi voi povesti, îi strigă Houston fugind spre aleea ce ducea spre casa Taggert. Nu-i plăcea deloc că nu avea trăsură şi că trebuia să se ducă pe jos ca o fugară sau ca o cerşetoare, însă nu putea să piardă o asemenea ocazie.

Aleea circulară conducea spre partea din faţă a casei, care era flancată de două aripi de clădire înalte şi albe, asemeni unor braţe întinse. De jur-împrejurul acoperişului exista o balustradă care o făcu pe Houston să se întrebe dacă nu cumva dincolo de ea se afla vreo terasă.

Uşa din faţă era albă şi avea două geamuri încastrate. Houston privi prin ele pe furiş înăuntru şi, după ce-şi netezi rochia şi încercă să-şi liniştească inima care îi bătea nebuneşte, ciocăni.

Kane Taggert, îmbrăcat cu aceleaşi lucruri de proastă calitate, îi deschise uşa zîmbind.

– Sper că nu am ajuns prea devreme, zise Houston,

neluîndu-şi privirea de la figura lui şi încercînd din răsputeri să nu rămînă cu gura căscată la ceea ce se etala în jurul ei.

– Exact la timp. Cina este gata. El făcu un pas în spate, iar Houston luă pentru prima dată contact cu interiorul casei.

Drept în faţa ei, şerpuind din două părţi, se desfăşura o încîntătoare scară dublă, însoţită foarte graţios de o balustradă din fier forjat negru şi din alamă. Albele şi deosebit de ornamentatele coloane care susţineau treptele, se ridicau spre tavanul înalt, îmbrăcat în lambriuri. Era un studiu în alb şi auriu, în care delicatele lumini electrice învăluiau totul cu aura lor strălucitoare.

– Îţi place? o întrebă Kane, evident amuzat de expresia ei.

Houston îşi reveni atît cît să închidă gura.

– Cred că este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, reuşi ea să şoptească.

Kane îşi umflă pieptul cu mîndrie.

– Doreşti să te mai uiţi prin jur sau vrei să mergem să mîncăm?

– Să mă mai uit, rosti ea, în timp ce parcă devora cu ochii fiecare colţ al holului şi al scărilor.

– Atunci, vino p-aci, zise Kane fără să stea pe gînduri. Această mică încăpere este biroul meu, spuse el, deschizînd uşa unei camere largi cît tot parterul casei Chandler. Pereţii erau frumos îmbrăcaţi în lemn de nuc, iar la baza unuia din ei se afla un cămin placat cu marmură. În mijlocul camerei însă era o masă ieftină de stejar şi două scaune vechi de bucătărie. Hîrtiile ră-

văşite de pe birou căzuseră pe parchet.

– Iar asta e biblioteca.

Nelăsînd-o pe Houston să privească mai mult, el o conduse într-o încăpere imensă şi pustie, cu lambriuri aurii şi rafturi goale. Trei porţiuni din zid tencuit întrerupeau învelişul de lemn.

– Acolo pă perete o să fie puse nişte carpete, însă nu le-am agăţat încă, zise el ieşind din cameră. Iar ăsta e ceia ce se chiamă marele salon dă recepţii.

Houston nu avu timp să arunce decît o privire în marea încăpere albă, complet lipsită de mobilier, că el se şi grăbi să-i arate micul salon, sufrageria zugrăvită în verde-pal şi zona de serviciu în care ajunseră după ce străbătură un culoar.

– Asta e bucătăria, rosti el fără să mai fie nevoie. la loc. Taggert îi făcu semn din cap spre masa mare din stejar şi spre scaunele care aveau probabil aceeaşi sursă cu masa de lucru din biroul lui.

Cînd se aşeză pe scaun, Houston observă pe colţul mesei o pată de grăsime.

– Masa şi biroul dumitale par să fie din acelaşi set, zise ea precaută.

– Da, le-am comandat dă la Sears, Roebuck, rosti el în timp ce umplea două castroane dintr-o oală de pe maşina de gătit. Mai am nişte lucruri sus. Foarte drăguţe şi ele. Unu' din scaune e cu catifea roşie şi are ciucuri galbeni.

– Pare să fie o piesă interesantă.

Taggert îi puse în faţă un castron cu tocană, în care bucăţi enorme de carne înotau în grăsime, şi apoi se aşeză la masă.

– Mănîncă pîn' nu să răceşte.

Houston luă lingura mare şi începu să răvăşească bucăţile de carne.

– Domnule Taggert, cine ţi-a proiectat casa?

– Unu' din Est. Dă ce, nu-ţi place?

– Ba da, foarte mult. Eram însă curioasă.

– În legătură cu ce? întrebă el cu gura plină.

– De ce este atît de pustie? De ce nu există mobilă în camere? Noi, mă refer la oamenii din Chandler, am văzut că după terminarea casei au sosit nenumărate lăzi. Şi toţi am presupus că în ele se află mobilă.

Taggert o urmărea pe Houston cum îşi învîrtea carnea prin castron.

– Am cumpărat multă mobilă, multe covoare şi statui. Dă fapt, am plătit pă alţii să le cumpere pentru mine, însă acu' se află în pod.

– Depozitate? Dar de ce? Casa dumitale este atît de încîntătoare şi, cu toate că dumneata trăieşti aici, singur mi se pare, cu un singur angajat, n-ai nici măcar un scaun pe care să te aşezi. În afară de cele pe care le-ai cumpărat de la Sears, Roebuck, desigur.

– Ei bine, domnişoară, d-aia te-am invitat aci. Ai dă gînd să mănînci? El îi luă farfuria din faţă şi începu să mănînce din tocana ei.

Houston îşi puse coatele pe masă şi se aplecă în faţă ca vrăjită.

– De ce m-ai invitat, domnule Taggert?

– Bănuiesc că ştii că-s bogat, foarte bogat, şi că mă pricep la scos bani – după primele cinci milioane restul e floare la ureche – însă adevărul e că nu ştiu să-i cheltuiesc.

– Nu ştii să... murmură Houston.

– Oh, pot foarte bine să fac o comandă la Sears, însă cînd tre' să cheltui milioane, tre' să angajez pă alţii. Cînd am vrut să-mi fac casa asta am întrebat pă soţia unei cunoştinţe la cine să apelez ca să mi-o construiască. Ea mi-a dat numele la un bărbat, pă care l-am chemat la mine la birou şi i-am spus că vreau ceva frumos, iar el mi-a construit casa asta. El i-a angajat şi p-ăia dă cumpărară mobila. Io nici măcar n-am văzut ce-a cumpărat.

– De ce nu i-ai pus pe acei oameni să ţi-o şi aranjeze?

– Pentru că s-ar fi putut ca soţiei mele să nu-i placă şi să dorească să o rearanjeze, şi atunci mi-am zis că n-are rost ca treaba să fie făcută dă două ori.

Houston se rezemă de spătarul scaunului.

– N-am ştiu că eşti căsătorit.

– Nu-s, încă. Da' mi-am ales fata.

– Felicitări.

Kane zîmbi în barba lui deasă.

– Nu pot aduce orice femeie în casa asta. Tre' să fie o doamnă, o doamnă adevărată. Cineva mi-a spus odată că o doamnă adevărată e un lider, care luptă pentru cauze drepte, care ia apărarea celor nevoiaşi şi căreia pălăria după cap nu i se clinteşte. O doamnă adevărată poa' să îngheţe un bărbat cu privirea. Şi-asta ai făcut, tu, Houston.

– Scuză-mă.

El împinse în lături cel de al doilea castron şi se aplecă spre ea.

– Cînd m-am întors în acest oraş, toate femeile s-a

dat peste cap ca să-mi atragă atenţia, iar cînd au văzut că nu le bag în seamă, a început să se poarte ca nişte fufe. Bărbaţii, fie au stat deoparte şi-au rîs, fie s-au enervat, da mie nu mi-au zis nimic. Nimeni însă din acest oraş n-a fost vreodată amabil cu mine. În afară dă dumneata.

– Domnule Taggert, sînt convinsă că alte femei...

– Nimeni nu mi-a luat apărarea aşa cum ai făcut-o dumneata astăzi, iar felul în care m-ai privit cînd te-am atins aproape că m-a îngheţat.

– Domnule Taggert, cred că ar trebui să plec. Ei nu-i plăcea întorsătura pe care o luase conversaţia. Era singură cu acest bărbat masiv, semisălbatic; şi nimeni nu ştia unde se afla ea.

– Nu se poate să pleci. Mai am să-ţi spun ceva.

– Poate ai putea să-mi trimiţi o scrisoare. Sincer, trebuie să plec.

– 'aide cu mine afară. Am multe plante, rosti el rugător ca un copil.

Ea spera să nu regrete mai tîrziu aceste clipe, dar poate că „multele" lui plante erau o grădină.

Afară exista într-adevăr o grădină; acri întregi de tufe înflorite, plăcut înmiresmate, de trandafiri şi de copaci.

– Este la fel de frumoasă ca şi casa, zise ea, dorindu-şi să poată explora aleile pe care le vedea în lumina lunii. Ce altceva ai să-mi spui, domnule Taggert? În curînd trebuie să plec.

– Ştii, obişnuiam să te văd cînd erai mică. Dă multe ori te jucai cu Marc Fenton. Desigur, nu m-ai remarcat niciodată. Nu eram decît un băiat la grajduri, zise el

încordîndu-se brusc, însă la fel de repede se destinse. Mereu mă întrebam cum o să fii cînd o să creşti, dacă tu, o Chandler, te jucai cu de-alde Fenton. Însă ai ieşit foarte de treabă.

– Mulţumesc, rosti ea năucită de discuţie şi întrebîndu-se unde voia el să ajungă.

– Ce am dă spus e că eu am treijdoi dă ani, că am mai mulţi bani decît ştiu ce să fac cu ei, că am o casă mare şi goală şi un pod plin dă mobilă care tre' datâ jos şi că doresc să-mi angajeze cineva o bucătărească ca eu şi Edan să nu mai fim obligaţi să ne gătim singuri. Ce-mi tre' mie, domnişoară Chandler, e o nevastă, şi eu m-am hotărît la dumneata. Ultimele cuvinte el le rosti triumfător.

Houston avu nevoie de o clipă pînă îşi regăsi glasul.

– La mine? şopti ea.

– Da, la dumneata. Cred că să potriveşte ca o Chandler să locuiască aci, în cea mai mare casă pă care oraşul Chandler o va vedea vreodată. În plus, am angajat pă cineva ca să facă nişte investigaţii asupra dumitale. Ai fost la şcoli bune şi ştii ce lucruri să cumperi. Ştii cum să dai petreceri, dă genul celor pă care le organiza soţia lui Jay Gould. O să-ţi cumpăr şi platouri din aur dacă o să vrei.

Houston abia îşi veni în fire şi primul lucru pe care îl făcu fu să se răsucească pe călcîie şi să plece.

– Stai puţin, zise el mergînd alături de ea. Cum rămîne cu data nunţii?

Ea se opri şi-i aruncă o privire încruntată.

– Domnule Taggert, vreau ca lucrurile să fie foarte

clare între noi. În primul rînd, eu sînt deja logodită şi mă voi căsători în curînd. În al doilea rînd, chiar dacă n-aş fi logodită, eu nu ştiu nimic despre dumneata. Nu, nu mă voi căsători cu dumneata, chiar dacă o să mă ceri cum se cuvine, nu aşa, ca şi cînd ai proclama o sentinţă. Houston se răsuci din nou.

– Asta vrei? Să te curtez? O să-ţi trimit trandafiri în fiecare zi pîn' la nuntă.

Ea se opri din nou, inspiră profund şi se întoarse cu faţa spre el.

– Nu doresc să mă curtezi. De fapt, nu sînt sigură că vreau să te mai văd vreodată. Am venit să-ţi văd casa şi-ţi mulţumesc că mi-ai arătat-o. Acum, domnule Taggert, vreau să mă duc acasă şi, dacă doreşti o soţie, poate ar trebui să te uiţi la nenumăratele femei libere din acest oraş. Sînt sigură că vei găsi o aşa-zisă doamnă adevărată. Spunînd acestea, Houston se răsuci, şi dacă n-ar fi fugit spre aleea din faţa casei cu siguranţă că n-ar fi avut atîta praf pe fustă.

– La naiba! zise Kane după plecarea ei.

Edan stătea pe palierul de la etaj.

– Cum a fost?

– Mi-a spus „nu", rosti Kane dezgustat. Îl vrea pe sărăntocu' ăla dă Westfield. Să nu care cumva să-mi zici „ţi-am spus eu". Încă nu s-a terminat. N-o să mă las pîn ce lady Chandler nu va fi soţia mea. Mi-e foame. Hai să mergem să mîncăm ceva.

Capitolul 4

Houston se strecură tiptil în casa Chandler şi, precaută, urcă scara în vîrful picioarelor ca nu cumva să trosnească vreo treaptă. Domnul Gates avea deplină încredere în Leander, iar Houston era total nesupravegheată cînd ieşea împreună cu el.

Surîzîndu-i mamei sale care o privea încruntată din uşa dormitorului, Houston intră în camera ei. De îndată ce închise uşa, zîmbi în sinea ei, dîndu-şi seama că mama ei era probabil încruntată, deoarece ea, care se presupunea că era Blair, intrase de fapt în camera lui Houston. Fără îndoială că mama lor le ghicise jocul şi nu era deloc încîntată.

Ridicînd din umeri, alungă din gînd dezaprobarea mamei. Opal Gates îşi iubea fiicele, le făcea pe plac şi fără îndoială nu avea să le întrebe ce făcuseră şi nici să le pîrască domnului Gates.

Cînd începu să se dezbrace, în minte îi reveniră scenele serii abia încheiate. Acea casă frumoasă, atît de pustie, de neîngrijită, pe care proprietarul practic i-o oferise. Bineînţeles că şi el făcea parte din pachet, dar

în definitiv fiecare cadou mai răsărit avea pampoane.

Aşezîndu-se în faţa toaletei, îmbrăcată numai în corset şi ciorapi, Houston îşi aplică absentă crema rece pe faţă. Nici un bărbat nu se mai purtase cu ea aşa cum o făcuse Kane Taggert în acea seară. Toată viaţa trăise în acest orăşel şi toată lumea ştia că era descendenta familiei fondatoare. Crescuse conştientă că se afla în postura de a i se dori prezenţa, în sensul că nici o petrecere nu era desăvîrşită dacă nu participa un Chandler. Cînd renumita şi înstărita familie Westfield originară din Est se stabilise acolo, Houston nu era decît o copilă, dar cu toate acestea fusese clar că un Chandler şi un Westfield urmau să se căsătorească.

Houston mereu făcuse ce i se spusese. Blair mai înfruntase oamenii, dar Houston, niciodată. De-a lungul anilor învăţase să facă exact ce ar fi fost de aşteptat din partea ei. Toată lumea din jurul ei considera că trebuia să se mărite cu Leander Westfield, aşa că îşi impusese să facă acest lucru. De vreme ce era o Chandler, era de aşteptat să fie o doamnă, aşa că devenise una.

Deghizarea într-o bătrînă durdulie şi pătrunderea într-o colonie minieră era lucrul cel mai nedemn pe care îl făcuse şi asta în mare secret.

Uitîndu-se în oglindă, văzu cum pe chipul ei se aşternuse teama, imaginîndu-şi ce avea să spună Leander dacă va afla despre Sadie. Lui Leander îi plăceau lucrurile care nu ieşeau din tipicul lor. El ştia exact cum dorea să fie o soţie: să nu-i facă nici un fel de surprize.

Ridicîndu-se, începu să-şi desfacă atentă corsetul. În această seară avusese o aventură, ultima înainte de a deveni doamna Leander Westfield.

Inspirînd de cîteva ori profund, de îndată ce-şi îndepărtă corsetul, în minte îi încolţi un gînd ireverenţios: ce ar fi făcut un bărbat de felul lui Kane Taggert dacă ar fi aflat că soţia lui se întransforma, în fiecre miercuri, într-o neguţătoare ambulantă?

– Ei bine, scumpo, zise Houston cu glas tare, îngroşîndu-şi vocea, să ai grijă să-ţi ţii bine pălăria pă cap. Doamnele adevărate aşa fac.

Încercînd să-şi înăbuşe rîsul, ea se prăbuşi în pat. N-ar rămîne oare toată familia Chandler surprinsă dacă ea ar accepta propunerea domnului Taggert?

Brusc, se ridică în picioare. Dar cu ce Dumnezeu să se îmbrace el la nuntă? Cu un costum roşu cu ciucuri galbeni?

Rîzînd încă în sinea ei, Houston, îşi dezbrăcă toate lucrurile şi se schimbă în cămaşa de noapte. Fusese destul de plăcut să mai primească o cerere în căsătorie, să descopere că nu toată lumea considera că ea era proprietatea lui Leander. Toată lumea, inclusiv ea, ştia care avea să-i fie viitorul. Ea şi cu Leander erau de atîta vreme împreună, încît ea ştia ce mînca el la prînz sau cum îi plăcea să fie călcate cămăşile.

Singurul semn de întrebare plana,asupra nopţii nunţii. Poate că după acea noapte Leander nu avea să mai aibă pretenţie la ea destul de multă vreme. Nu că ei nu i-ar fi plăcut bărbaţii, mai ales după ce se întîmplase cu o noapte înainte ca prietena ei Ellie să se mărite, însă uneori atingerea lui Leander părea... incestuoasă. Îl iubea pe Leander, ştia că nu avea să-i fie dificilă viaţa cu el, însă cînd se gîndea să se culce lîngă el...

Se urcă în pat, se acoperi cu pledul şi se pregăti

pentru somn. Mă întreb cum s-o fi descurcînd Blair cu Leander, se gîndi ea în treacăt. Fără îndoială că el va fi prost dispus mîine căci, bineînţeles, el şi Blair trebuie să se fi ciondănit. N-ar fi cu putinţă să petreacă împreună cîteva ore fără să nu se repeadă unul la gîtul celuilalt.

Oftînd ea se cufundă în somn. Astăzi avusese o aventură; mîine avea să revină la monotona ei existenţă cotidiană.

Houston se văzu din hou în postura de a respinge avansurile pe care Leander i le făcu atunci cînd o ajută să se urce în trăsură şi de a gîndi că toată lumea se comportă ciudat. Blair, care arăta de parcă plînsese, toată dimineaţa o evitase. Tare mult îşi dorea ca între Blair şi Lee să nu se fi iscat vreo ceartă serioasă şi ca Lee să nu fi aflat că ele se schimbaseră între ele. Încercase să discute cu Blair despre noaptea trecută, însă sora ei pur şi simplu o privise de parcă viaţa îi era terminată şi ieşise fugind din cameră.

La ora unsprezece, sosise Leander să o ia la un picnic – o surpriză plăcută – şi atunci îşi auzise sora strigînd de pe verandă la el. Spre continua ei nedumerire, Lee se manifestase atît de libertin cu ea chiar în mijlocul străzii, încît se gîndise că pînă în final avea să fie obligată să-i plesnească mîinile îndrăzneţe.

Acum, cînd se aşezase în trăsurică alături de Leander, avea senzaţia că se afla în mijlocul unei piese de

teatru şi că nu înţelegea nimic din ceea ce se petrecea. Zîmbind şi fără să scoată vreun cuvînt, el mînă caii. Houston începu să se destindă. Nu se întîmplase nimic prea rău seara trecută dacă el zîmbea.

Lee o duse într-un loc aflat la kilometri depărtare de oraş, înconjurat de stînci şi arbori înalţi, în care nu mai fusese pînă atunci, un loc retras şi izolat.

De cum ajunseră acolo, el o ajută să coboare din trăsură şi în mare grabă o cuprinse într-o îmbrăţişare sufocantă. Ea se luptă atît de mult ca să poată respira, încît la început nici măcar nu-l auzi.

– Noaptea trecută nu m-am mai gîndit la nimic altceva decît la tine, zise el. Simt mireasma părului tău în hainele mele, simt savoarea buzelor tale, simt...

Houston reuşi să se retragă din îmbrăţişarea lui.

– Ce faci? rosti ea răsuflînd din greu.

Lee începu s-o privească straniu.

– Doar nu ai de gînd să faci pe timida cu mine acum? Nu ai de gînd să fii iar la fel ca înainte de seara trecută, nu-i aşa?

În timp ce el vorbea, Houston începu să se gîndească, însă nu putea să creadă că era adevărat singurul răspuns la cuvintele lui bizare. Nu era posibil ca Blair să... Nu era posibil ca Blair să-l fi lăsat pe Lee să se folosească de ea. Sau o făcuse? Era imposibil.

– Houston, mi-ai dovedit că poţi să fii şi altfel, aşa că nu este nevoie să te prefaci din nou în prinţesa de gheaţă. Ştiu acum cum eşti de fapt şi pot să-ţi spun că, dacă n-aş mai vedea niciodată acea femeie rece, aş fi şi mai fericit. Vino şi sărută-mă, aşa cum ai făcut-o aseară.

Houston îşi dădu brusc seama că el, în afară de cît de minunată fusese Blair, îi mai spunea şi altceva. Lee nu numai că îşi petrecuse seara trecută cu Blair, dar nici nu dorea ca femeia rece cu care era logodit să se mai întoarcă vreodată. Ea se eliberă din strînsoarea lui.

– Vrei să spui că aseară nu am fost ca de obicei? Că am fost mai... bună?

El afişă un zîmbet prostesc şi continuă să vorbească despre cît de minunată fusese Blair.

– Ştii doar c-ai fost. Ai fost cum nu te-am văzut niciodată. N-am ştiut că poţi fi astfel. O să rîzi, dar începusem să cred că eşti incapabilă de pasiune adevărată, că, dincolo de exteriorul rece, se ascunde o inimă de gheaţă. Însă, cînd ai o soră ca Blair, care aruncă scîntei la cea mai mică provocare, cu siguranţă că o parte din ele mai sar şi alături.

El o strînse din nou la piept şi înainte ca ea să apuce să se împotrivească, îi dădu un sărut foarte neplăcut pe gură. Cînd reuşi să se elibereze din îmbrăţişarea lui, Houston observă că Lee era supărat.

– Mergi prea departe cu acest joc, zise el. Acum pasiunea ta este sălbatică, acum eşti frigidă. Ce se întîmplă? În tine sînt două fiinţe?

Houston vru să strige la el şi să-i spună că tînjea după cealaltă soră, că el era logodit cu cea rece şi frigidă, nu cu cea înfocată pe care se părea că o prefera.

Lee, citindu-i parcă gîndurile, se schimbă la faţă.

– Este ceva imposibil, nu-i aşa, Houston? zise el. Spune-mi că tot ceea ce îmi trece prin minte nu este adevărat. În nimeni nu pot exista două fiinţe, nu-i aşa?

Houston îşi dădu seama că tot ceea ce pînă atunci fusese un simplu joc devenise acum un lucru serios. Cum de putuse Blair să-i facă aşa ceva?

Lee se depărtă şi se prăbuşi pe o piatră.

– Aseară tu şi sora ta v-aţi schimbat între voi? întrebă el încet. Am petrecut noaptea cu Blair, nu cu tine, nu-i aşa?

Ea reuşi să rostească şoptit:

– Da.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă: cît de bine a făcut faţă acelei sinucideri şi nici măcar n-a ştiut că era casa pe care o cumpărasem pentru ea – pentru tine. Cred că nu am vrut să văd. În momentul în care a spus că vrea să fie alături de mine la acel caz, ca să vadă dacă poate fi de ajutor, am fost atît de impresionat, că n-am mai întrebat nimic după-aceea. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci cînd am sărutat-o... Blestemate să fiţi amîndouă. Sper că ţi-a plăcut enorm că ţi-ai bătut joc de mine.

– Lee, zise Houston atingîndu-i braţul. Ea nu ştia ce să-i spună, dar voia să încerce.

Chipul pe care el îl întoarse spre ea era înfricoşător.

– Dacă ştii ce este bine pentru tine, n-o să pomeneşti nimic. Nu ştiu ce v-a posedat de v-aţi lăsat pradă unei farse atît de necurate, însă vreau să-ţi spun că nu-mi place să fiu fraierul unei astfel de glume. Acum că tu şi sora ta v-aţi distrat de minune pe seama mea, va trebui să hotărăsc ce să fac în legătură cu seara trecută.

Leander o duse pînă acasă şi, după ce o dădu jos din trăsură, aproape îmbrîncind-o, îşi văzu mai departe

de drum.

Blair se afla pe verandă.

– Trebuie să stăm de vorbă, zise Houston către Blair. Aceasta, încuviinţînd din cap, îşi urmă tăcută sora spre micuţa grădină de trandafiri, aflată la oarecare distanţă de casă.

– Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? începu Houston. Cel fel de morală ai tu dacă ieşi prima dată cu un bărbat şi atunci te culci cu el? Sau presupun prea mult? Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Tăcînd, Blair consimţi din cap.

– După o singură noapte? întrebă Houston nevenindu-i să creadă.

– Dar eram tu! zise Blair. Eram logodită cu el. Am crezut că tu mereu... După ce m-a sărutat aşa cum a făcut-o, m-am gîndit că voi doi...

– Că noi doi ce? rosti Houston şi oftă. Vrei să spui că ai crezut că noi în mod repetat... făceam dragoste? Crezi că ţi-aş fi cerut să ne schimbăm între noi dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva?

Blair îşi ascunse faţa în palme.

– Nu m-am gîndit. N-am putut să mai gîndesc. După recepţie, m-a dus la casa lui şi...

– Casa noastră, spuse Houston. Cea pentru care mi-am pierdut luni de zile ca s-o decorez, ca s-o pregătesc pentru nunta mea.

– Am găsit acolo lumînări, caviar, friptură de raţă şi şampanie, enorm de multă şampanie. El m-a sărutat, iar eu am tot băut şampanie şi înconjurată de acele lumînări şi de ochii lui n-am putut să mă stăpînesc. Oh, Houston, iartă-mă. O să plec definitiv din Chandler. Nu

va mai trebui să mă vezi vreodată. Leander o să ne ierte după un timp.

– Fără îndoială că te-a sărutat şi tu ai văzut roşu, zise ea pe un ton sarcastic.

– Presărat ici-colo cu scîntei aurii şi argintii. Blair era serioasă.

Houston îşi privea uluită sora. Despre ce Dumnezeu vorbea ea? Şampanie şi lumînări? Încercase oare Lee să-şi seducă logodnica? Pusese el ceva la cale ca să-şi petreacă noaptea cu sora care nu trebuia?

– Cum a fost sărutul lui? întrebă încet Houston.

Blair păru şocată.

– Nu mă chinui. O să încerc să mă revanşez faţă de tine, Houston, jur, indiferent ce va trebui să fac. O să...

– Cum a fost sărutul lui? întrebă ea mai tare.

Blair se smiorcăi, iar Houston îi întinse batista.

– Ştii cum este. Nu trebuie să ţi-l mai descriu.

– Nu cred că ştiu.

Blair începu să sughită.

– A fost... A fost minunat. N-am crezut niciodată că un bărbat atît de distant ca Lee poate să posede atîta patos. Cînd m-a atins... Ea îşi ridică privirea spre sora ei. Houston, o să mă duc la Lee şi am să-i explic că a fost greşeala mea, că a fost ideea mea să ne schimbăm între noi şi că tu eşti nevinovată. Nu văd de ce altcineva în afară de noi trei ar mai trebui să ştie ce s-a întîmplat. Vom sta toţi de vorbă şi el va trebui să înţeleagă ce s-a petrecut.

Houston se aplecă în faţă.

– Oare? Cum o să-i explici tu că eu am vrut să-mi petrec seara cu un alt bărbat? O să-i spun lui Lee că

simpla lui atingere te-a aprins atît de mult, încît nu te-ai putut stăpîni? Că eşti total opusă frigidei domnişoare Houston Chandler?

– Dar tu nu eşti frigidă!

Houston tăcu o clipă.

– Astăzi, Lee n-a făcut decît să vorbească despre cît de încîntătoare ai fost noaptea trecută. După ce te-a avut pe tine, n-o să-i mai placă cineva fără experienţă.

Blair îşi înălţă brusc capul.

– Eu n-am mai făcut dragoste cu nimeni înainte. Lee a fost primul.

Houston nu ştia dacă să rîdă sau să fie copleşită de admiraţie. Era speriată de moarte de noaptea nunţii şi nu ştia sigur dacă toată şampania din lume ar fi putut s-o facă să reacţioneze ca Blair. Sărutările lui Lee nu o făcuseră niciodată să uite de sine.

– Houston, mă urăşti? întrebă încet Blair.

Ea cumpăni. Părea ciudat, dar nici măcar geloasă nu era. Nu se mai gîndea acum decît la faptul că Lee avea să dorească acelaşi lucru de la ea. Dar cum să mai poată ea trăi după tot ceea ce se întîmplase? Poate că Blair învăţase acest lucru la şcoala medicală, însă la Şcoala de fete a domnişoarei Jones, din Virginia, ea fusese învăţată că locul femeii era în salon, iar despre ceea ce se petrecea în dormitor nu i se pomenise nimic.

– Mă priveşti straniu.

Lui Houston îi stătu pe vîrful limbii să o întrebe pe Blair amănunte despre seara care trecuse, însă nu putu.

– Nu sînt supărată. Am doar nevoie de timp ca să

mă acomodez, zise ea. Cred că nu eşti îndrăgostită de Lee.

Blair îşi ridică privirea îngrozită.

– Nu! Categoric nu! Ar fi ultimul lucru de care aş fi în stare. Ţi-a... povestit multe despre mine astăzi?

Houston scrîşni din dinţi, amintindu-şi cum el îi zisese că de obicei era frigidă, dar că noaptea trecută...

– Haide să încercăm să dăm totul uitării. O să vorbesc cu Lee cînd o să-i treacă supărarea şi păstrăm totul între noi. Poate că o vreme situaţia o să fie cam jenantă, dar sînt sigură că o să putem găsi o soluţie satisfăcătoare. Să nu îngăduim ca aşa ceva să se aşeze între noi. Prietenia noastră este mult mai importantă decît acest lucru.

– Mulţumesc, zise Blair, strîngînd-o la piept pe Houston. Nimeni n-a avut vreodată o soră ca tine. Te iubesc.

Blair părea să se simtă mai bine, însă Houston avea anumite îndoieli care nu-i dădeau pace, deşi îşi spunea că erau absurde. Ea îl iubea pe Lee, întotdeauna îl iubise, alesese să se mărite cu el încă de cînd era mică. Acest lucru neînsemnat, această unică noapte petrecută cu cealaltă soră nu avea să schimbe nimic, nu-i aşa?

– Sigur că nu, zise ea cu glas tare, netezindu-şi fusta şi îndreptîndu-se spre casă. O singură noapte nu avea să şteargă anii petrecuţi împreună.

Capitolul 5

La patru după-amiază, cînd Houston, Blair şi mama lor stăteau în salon, Blair citind o revistă medicală, iar celelalte două femei cosînd, se auzi deschizîndu-se şi apoi trîntindu-se puternic uşa de la intrare.

– Unde este? urlă Duncan Gates, făcînd să zornăie candelabrul din tavan. Unde este desfrînata aia imorală? Unde este această Jezebel?

Domnul Gates năvăli în încăpere, toată fiinţa lui emanînd furie.

– Domnule Gates! rosti Opal ridicîndu-se de îndată în picioare. Ce înseamnă asta?

– Această... această fiică a lui Satana şi-a petrecut noaptea cu Leander şi, în ciuda faptului că este întinată, el intenţionează să facă din ea o femeie de onoare.

– Poftim? rostiră cele trei femei pierzîndu-şi răsuflarea.

– Am zis că Leander se va căsători cu tîrfa. Spunînd acestea el aproape că o tîra afară din casă pe protestatara Blair.

– Houston, zise mama ei. Tu şi Blair v-aţi schimbat între voi aseară, nu-i aşa?

Houston nu făcu decît să încuviinţeze tăcută din cap şi să-şi ridice lucrul de mînă de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Soarele apusese, camera se întunecase, slujnica aprinsese lumina electrică, însă fiica şi mama tot nu-şi vorbeau.

Un singur gînd îi trecea obsedant prin minte lui Houston: se terminase. Totul se terminase.

La miezul nopţii uşa de la intrare se deschise şi Duncan o împinse pe Blair în salon în faţa lui.

– S-a stabilit, zise el cu un glas răguşit de atîta folosire. Blair şi Leander se vor căsători peste două săptămîni. Anunţul se va face duminică la biserică.

În cea mai mare linişte, Houston se ridică.

– Fiica mea, zise Duncan mîhnit, îmi pare rău de tot.

Houston înclină aprobator din cap şi se îndreptă spre scări.

– Houston, rosti Blair din capul treptelor, te rog, şopti ea.

În acel moment însă, Houston nu avu milă pentru sora ei, iar cînd o auzi pe Blair izbucnind în plîns, nici măcar nu întoarse capul.

Starea de deprimare în care se afla nu-i dispăru atunci cînd intră în dormitor. Întreaga ei viaţă se sfîrşise, se schimbase într-o singură noapte. Totul era pierdut.

Pe perete era atîrnată diploma de la Şcoala de fete a domnişoarei Jones. Cu o teribilă violenţă, ea smulse din perete hîrtia înrămată şi o aruncă pe jos, nesimţind nici o uşurare cînd geamul se făcu ţăndări.

Cu degete sigure începu să-şi descheie nasturii rochiei. Mai tîrziu cînd Opal intră în cameră fără ca ea

să o audă măcar, o găsi stînd neclintită în picioare, îmbrăcată în cămaşa de noapte.

– Houston? zise Opal, punîndu-şi mîna pe umărul fiicei sale.

– Du-te la ea, rosti Houston. Blair are nevoie de tine. Dacă va rămîne aici şi se va mărita cu Leander, va renunţa la lucruri foarte importante.

– Dar şi tu ai renunţat. În seara asta ai pierdut enorm.

– Le pierdusem cu mult înainte. Zău, du-te la ea. Mie o să-mi fie bine.

Opal ridică geamul diplomei sparte.

– Hai, să te văd în pat.

Ascultătoare, Houston se urcă în pat.

– Mereu am fost ascultătoare, nu-i aşa, mamă? Mereu ascult. Dacă nu pe părinţi, atunci pe Leander. Întotdeauna am fost o fetiţă atît de cuminte şi la ce mi-a folosit? Sînt o doamnă adevărată şi sora mea cu pantalonii ei scurţi şi pupăturile ei se alege cu tot. Eu a trebuit să mă zbat din greu ca să obţin ceva încă din clasa întîi.

– Houston, o imploră Opal.

– Lasă-mă în pace! ţipă fata. Lasă-mă în pace.

Cu o expresie uluită pe chip, Opal ieşi din cameră.

Dimineaţa de duminică anunţa o zi luminoasă şi frumoasă, soarele răspîndindu-şi strălucirea peste vîrful Ayers care domina priveliştea vestică a Chandlerului. În

oraş erau multe biserici, care acopereau fiecare confesiune şi aproape toate erau pline de lume.

Însă nici măcar soarele nu putu să topească răceala dinăuntrul gemenelor Chandler, care mergeau de-o parte şi de alta a tatălui lor vitreg. Mama lor invocase „neaşteptat" o misterioasă indispoziţie care nu-i îngădui să ia parte la umilirea publică a fiicelor ei.

Leander îi aştepta în capătul stranelor, fixînd-o cu privirea pe Houston, iar cînd familia se apropie de şirul de bănci, el întinse mîna spre ea.

– Houston, şopti el.

Acum, ne poate deosebi, se gîndi ea, şi nespunînd nimic, se trase deoparte ca să evite atingerea lui.

Duncan aproape că o împinse pe Blair spre Lee, iar în final toţi îşi ocupară locurile: Blair lîngă Lee, domnul Gates şi în capăt Houston.

Houston avu senzaţia că slujba nu dură decît cîteva secunde deoarece ştia că de cum avea să se termine urma să fie făcut anunţul.

Acesta veni mult prea curînd.

Din nefericire, referendul Thomas nu slujise în acea zi, ci fusese înlocuit de reverendul Smithson care ar fi putut să dea dovadă de mai multă diplomaţie.

– Acum am de făcut un anunţ, zise el pe un ton amuzat. Se pare că Leander al nostru s-a răzgîndit în privinţa gemenei cu care să se căsătorească şi s-a logodit cu Blair. Nici eu nu cred că aş fi ştiut pe care din ele să o aleg. Felicitări încă o dată, Lee.

Preţ de o clipă lumea rămase ca trăsnită. Apoi, încet-încet, bărbaţii începură să chicotească, iar femeile să icnească uluite. Toţi se ridicară să plece.

– Houston, trebuie să mă asculţi, zise Lee, prinzînd-o de mînă. Trebuie să-ţi explic.

– Mi-ai explicat, spuse ea printre dinţi. Mi-ai explicat atunci cînd mi-ai spus cît de minunată a fost Blair şi că speri ca prinţesa de gheaţă să nu se mai întoarcă vreodată. Bună ziua, rosti ea zîmbind spre o persoană care trecu pe lîngă ei.

– Bună, Houston, sau tu eşti Blair? întrebă aceasta.

– Felicitări, Lee. Un bărbat îl bătu pe umăr şi trecu mai departe rîzînd.

– Houston, haide să mergem undeva.

– Poţi să te duci la... mireasa ta, rosti ea aruncîndu-i o privire mînioasă.

– Houston, o imploră Lee. Te rog.

– Dacă nu-ţi iei mîna de pe mine o să ţip. Nu suport o situaţie mai jenantă decît cea pe care deja ai provocat-o.

– Leander, zise Duncan. Blair te aşteaptă.

Fără prea mare tragere de inimă Leander se depărtă de Houston, o prinse pe Blair de braţ, o împinse în trăsurică şi dădu rapid bice cailor.

În clipa în care Houston rămase singură, femeile o încercuiră din toate părţile, izolînd-o de protecţia lui Duncan. Numeroasele figuri erau preocupate, curioase sau triste. Majoritatea femeilor păreau însă nedumerite.

– Houston, ce s-a întîmplat? Am crezut că tu şi Lee eraţi fericiţi.

– Cum este posibil ca Leander s-o dorească pe Blair? Se certau încontinuu.

– Cînd s-a luat hotărîrea?

– Houston, există altcineva?

– Aveţi perfectă dreptate, doamnelor, se auzi o voce răsunătoare din spatele lor. Răsucindu-şi capetele, femeile îl zăriră pe Kane Taggert. Nimeni din oraş nu-l auzise spunînd prea multe şi niciodată nu dăduse impresia c-ar fi ştiut care erau preocupările locuitorilor.

Femeile rămaseră uluite în faţa acelui bărbat solid, cu barbă neîngrijită şi haine ponosite, care îşi croia drum printre ele. Dar cea mai surprinsă era Houston.

– Iartă-mă că n-am putut să ajung astăzi la slujbă ca să fi stătut cu tine, zise el cînd se apropie de ea. Nu fi atît dă surprinsă, iubito. Ştiu c-am promis c-o să păstrez secretul nostru mai multă vreme, da' n-am mai putut să-mi ţin gura după ce amicul Lee a spus la toată lumea.

– Secret? repetă una din femei.

Kane o cuprinse cu braţul pe Houston. Erau o pereche nepotrivită: el era nebărbierit şi şifonat, ea perfectă.

– Houston a rupt logodna cu Leander fiin'că s-a îndrăgostit lulea dă mine. Cucoanelor, pur şi simplu, nu mi-a rezistat.

– Cînd s-a întîmplat asta? întrebă una din femeile care reuşise să-şi revină din şoc.

Houston începuse să respire din nou.

– A început cînd eu şi domnul Taggert am luat cina împreună la el acasă, şopti ea, ştiind că mai tîrziu avea să regrete fiecare cuvînt, dar făcîndu-i acum mare plăcere să nu admită că fusese părăsită.

– Dar Leander?

– Leander s-a consolat cu dragoştea pentru draga soră a lui Houston, Blair, zise Kane mieros. Acu', doamnelor, tre' s-o luăm din loc. Sper că toate o să veniţi la nuntă – o nuntă dublă – peste două săptămîni. El îşi puse mîna pe spatele fragil al lui Houston şi o împinse spre trăsura hîrbuită.

Tot drumul Houston stătu încordată pe locul ei.

Kane opri trăsura la marginea proprietăţii lui. În faţa lor se întindeau acrii de grădină, iar în fundal se zărea casa. El îşi ridică mîinile şi o ajută pe Houston să coboare.

– Noi doi tre' să stăm de vorbă.

Houston era mult prea năucită ca să se împotrivească.

– Aş fi venit pîn' la biserică să stau cu tine, da' am avut treabă. Se pare că am ajuns acolo la vreme. Încă un minut şi baborniţele alea te-ar fi mîncat de vie.

– Scuză-mă. Houston nu prea îl asculta. Pînă în acea zi sperase că totul nu fusese decît un vis urît, că avea să se trezească şi să constate că era încă logodită cu Leander.

– Mă asculţi? Ci-ai?

– În afară de umilinţă publică, n-am nimic, domnule Taggert. Houston tăcu o clipă şi apoi continuă: Îmi cer iertare. N-am vrut să te împovărez cu problemele mele.

– N-ai auzit un cuvînt din ci-am zis? M-ai auzit cînd le-am spus că noi o să ne căsătorim? Le-am invitat pă toate alea la o nuntă dublă.

– Îţi mulţumesc, rosti ea reuşind să afişeze un zîmbet. A fost foarte frumos din partea dumitale că mi-ai

venit în ajutor. Vei deveni un adevărat cavaler. Acum, cred că trebuie să plec.

– Eşti cea mai a naibii femeie pă care am cunoscut-o! Dacă n-o să te măriţi cu mine, ce altceva o să faci? Crezi că vreunul din aşa-zişii bărbaţi dă societate o să te ia? Să tem toţi dă clanul Westfield. Crezi că Marc Fenton te vrea?

– Marc Fenton? întrebă ea încurcată. De ce crezi că Marc m-ar vrea, după cum spui dumneata?

– Mă întrebam şi eu, atîta tot, rosti el apropiindu-se de ea. Cum să face că nu vrei să te măriţi cu mine? Sînt bogat, am o casă mare, tu tocmai ai fost părăsită şi n-ai alceva mai bun dă făcut.

Houston îşi ridică privirea spre el. Statura lui o făcea să se simtă stingheră, însă nu se putea spune că îi inspira frică. Dintr-o dată, gîndurile despre Leander şi Blair i se şterseră din minte.

– Pentru că nu te iubesc, rosti ea fermă. Şi pentru că nu ştiu nimic despre dumneata. N-am de unde să ştiu că pînă acum n-ai fost însurat de zece ori şi că nu ţi-ai închis nevestele pe undeva prin pivniţă. Pari capabil de aşa ceva, zise ea, plecîndu-şi ochii de la faţa lui bărboasă şi de la cămaşa lui groasă ruptă la umeri.

O clipă Kane o privi înmărmurit, cu gura căscată.

– Asta crezi dumneata despre mine? Ascultă cucoană, zise el făcînd un pas spre ea. Io n-am avut timp dă însurătoare. Dă la opşpe ani dă cînd Fenton mi-a dat un şut în fund şi m-a aruncat pă drumuri nu m-am ocupat decît dă făcut bani. Au existat trei ani în care nici măcar n-am dormit. Şi acu' vii dumneata să-mi

spui că poate am avut timp să mă însor cu zece femei?

În clipa în care Kane sfîrşi ce avu de spus, Houston era îndoită pe spate, iar el aplecat deasupra ei.

– Poate că am greşit, rosti ea afişînd un surîs delicat.

Kane nu se clinti.

– Ştii că eşti cea mai frumoasă femeie pă care am văzut-o vreodată?

Spunînd acestea, el îşi strecură braţul pe după talia ei, o trase spre el, şi afundîndu-şi mîna dreaptă în părul ei frumos strîns, o sărută.

Houston îl sărutase pe Leander de sute de ori. El era foarte familiar cu ea, însă sărutul lui Kane era ceva ce nu mai experimentase pînă atunci. Gura lui era lacomă. Sărutul lui nu avea eleganţa celui pe care un gentleman i l-ar fi dat unei doamne, se apropia mai mult de cel pe care ea şi-l imagina specific îngrijitorilor de cai.

El o eliberă atît de brusc, că ea fu cît pe ce să cadă şi, preţ de o clipă, se uitară fix unul la celălalt.

– Mă, cucoană, dacă poţi să mă săruţi aşa cînd îl iubeşti pă acel Westfield, o să reuşesc să supravieţuiesc şi fără dragostea dumitale.

Houston nu putu să mai articuleze nici un cuvînt.

El o prinse de cot.

– Acu' o să te duc acasă, iar dumneata poţi să te apuci dă aranjamentele dă nuntă. Cumpără-ţi ce crezi că-ţi trebuie. O să pun nişte bani la bancă pentru dumneata. Vreau multe flori la nuntă, aşa că să pui pă cineva să le trimită aici. Să ţi le aducă din California, dacă vrei, sau poate treci să le vezi pă cele din sera

mea. O să ne căsătorim la mine acasă. Avem scaune în pod. Vreau să vină tot poporul.

– Aşteaptă, te rog, zise ea, netezindu-şi părul în timp ce el o împingea în faţă. N-am fost încă de acord. Te rog, domnule Taggert, lasă-mi puţin răgaz de gîndire. Nu m-am refăcut încă după pierderea logodnicului, rosti ea atingîndu-i braţul şi simţind muşchii lui puternici de pe desubtul cămăşii groase.

El îi ridică mîna şi pentru o clipă Houston crezu că avea să i-o sărute.

– O să-ţi cumpăr un inel. Ce vrei? Diamante? Smaralde? Alea albastre cum să chiamă?

– Safire, spuse ea absentă. Te rog, nu-mi cumpăra nici un inel. Căsnicia este un legămînt pe viaţă. Nu pot să mă grăbesc cînd este vorba de aşa ceva.

– Nu te grăbi. Mai ai două săptămîni ca să te obişnuieşti cu ideia că o să fii nevasta mea.

– Domnule Taggert, zise ea exasperată, asculţi vreodată ce spun şi ceilalţi oameni?

El îi zîmbi urîcios pe sub barbă.

– Nu, niciodată. Aşa am ajuns bogat. Dacă vedeam ceva ce-mi plăcea, nu stăteam pă gînduri, mă duceam după el.

– Şi eu sînt pe lista lucrurilor pe care le vrei? întrebă ea încet.

– În capul ei. Alături dă clădirea cu apartamente din New York pă care o poseda Vanderbilt şi pă care o doresc io. Acu' o să te duc acasă ca să le spui alor tăi despre mine şi ca să mă pui în locul lui Westfield. O să-i pară rău. A luat o Chandler, nu-i vorbă, da' io m-am ales cu doamna. El plesni hamurile de crupele cailor

atît de neaşteptat, că Houston se răsturnă în spătarul banchetei înainte să apuce să mai rostească vreun cuvînt.

Cînd ajunseră în faţa casei ei, el sări din trăsură şi aproape că o trase jos.

– Tre' să mă întorc acu'. O să le spui părinţilor despre mine, nu-i aşa? Şi mîine o să-ţi trimit un inel. Dacă ai nevoie dă ceva, să mă anunţi pă mine sau pă Edan. O să încerc să te văd mîine.

El aruncă spre casă o privire rapidă peste umărul ei şi după ce rosti: „Tre' să plec", se urcă în mare grabă în trăsură.

Houston rămase în faţa micuţului zid de piatră care înconjura casa ei şi urmări cum trăsurica se depărta învăluită în praf. Se simţea de parcă tocmai scăpase dintr-o tornadă.

Înăuntru, o aşteptau Duncan şi Opal. Opal, cu ochii înroşiţi de plîns stătea într-un fotoliu, în timp ce Duncan se plimba de colo-colo cu braţele încrucişate la piept.

Houston îşi cuprinse trupul în mîini şi intră în încăpere.

– Bună ziua, mamă, domnule Gates!

– Unde ai fost? întrebă Duncan cuprins de furie.

– Oh, Houston, zise Opal printre lacrimi, nu trebuie să te măriţi cu el. O să găseşti pe altcineva. Doar pentru că Leander a făcut o greşeală, nu înseamnă că trebuie să faci şi tu.

Înainte ca Houston să poată rosti vreun cuvînt, Duncan începu să- i vorbească.

– Houston, tu mereu ai fost cea sensibilă. Blair n-a

avut niciodată minte. Chiar şi atunci cînd eraţi mici ea făcea numai pozne, însă tu mereu ai dat dovadă de multă înţelepciune. Urma să te căsătoreşti cu Leander, dar...

– Leander *n-o* să se mai însoare cu mine, sublinie ea.

– Dar nici Kane Tagger! suspină Opal şi-şi îngropă faţa în batista udă.

Houston simţi nevoia să-i ia apărarea lui Kane.

– Dar ce a făcut acest om ca să merite asemenea ostilitate? N-am acceptat încă să mă mărit cu el, dar nu văd de ce nu aş face-o?

Sărind din fotoliu, Opal se îndreptă spre fiica ei.

– Este un monstru. Uită-te la el. Nu se poate să trăieşti lîngă un om care miroase ca un urs. Toate prietenele pe care le ai or să se îndepărteze de tine. Nu mai spun că circulă zvonuri teribile despre el.

– Opal! rosti Duncan poruncitor, făcîndu-şi soţia să se aşeze din nou în fotoliu şi să-şi continue plînsul. Houston, am să-ţi vorbesc acum ca unui bărbat. Puţin mi-ar păsa dacă acest om n-ar fi făcut o baie în viaţa lui. Acest lucru nu mă interesează. Cu siguranţă că îşi poate permite o cadă. Dar sînt anumite lucruri... El îi aruncă o privire dură. Printre bărbaţi circulă anumite zvonuri că acest Taggert a ucis oameni ca să-şi adune averea.

– A ucis? şopti Houston. Unde ai auzit aşa ceva?

– Nu are importanţă...

– Ba *are!* se răsti ea. Nu înţelegi? Femeile acestui oraş s-au supărat că el nu le-a dat nici o atenţie şi atunci au inventat poveşti despre el. Şi de ce mă rog să

se fi lăsat bărbaţii mai prejos? Leander mi-a spus că mulţi au încercat să-i vîndă domnului Taggert tot felul de lucruri, ca de pildă mine de aur sterile. Probabil că unul din ei a lansat zvonul.

– Ceea ce am auzit eu vine de la o sursă demnă de toată încrederea, spuse Duncan încruntat.

Houston rămase tăcută o clipă.

– Jacob Fenton, zise ea cu blîndeţe, intuind din expresia feţei pătrate a lui Duncan că nu greşise. Din bîrfa pe care am auzit-o, continuă Houston, domnul Taggert a îndrăznit să-i facă avansuri Pamelei, iubita fiică a lui Jacob Fenton. De cînd eram mică, îmi amintesc că lumea şuşotea despre felul dizgraţios în care domnul Fenton o răsfăţa. Bineînţeles că ar urî un bărbat care i-a fost argat şi care a avut îndrăzneala să dorească să se însoare cu răsfăţata lui fiică.

– Vrei să spui că Fenton este un mincinos? o acuză Duncan. Îl crezi pe acest nou-venit şi nu familia pe care o cunoşti de o viaţă?

– Dacă o să mă mărit cu Taggert Kane – şi vreau să fie foarte clar acest „dacă" – atunci da, o să-l cred pe el şi nu pe Fenton. Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă simt foarte obosită şi vreau să mă întind.

Ea ieşi din încăpere cu mai multă graţie decît simţea de fapt şi de cum intră în dormitor se prăbuşi în pat.

Să se mărite cu Taggert Kane? se gîndi ea. Să se mărite cu un bărbat care vorbea şi se comporta mai rău decît un derbedeu de pe strada River? Să se mărite cu un bărbat care nu o trata cu respect, cu unul care o trăgea din trăsură de parcă ar fi fost un sac de cartofi? Să se mărite cu un bărbat care o săruta de parcă ar fi

fost o spălătoreasă?

Se ridică în capul oaselor.

– O să mă căsătoresc cu un bărbat care, aşa cum spunea Blair, atunci cînd mă sărută mă face să văd roşu cu scîntei aurii şi argintii, zise Houston cu glas tare. S-ar putea s-o fac, şopti ea, rezemîndu-se de tăblia patului, pentru prima dată începînd să se gîndească serios la această posibilitate de a deveni doamna Kane Taggert.

Capitolul 6

Pînă a doua zi dimineaţă, Houston se convinsese că nu era cu putinţă să-l ia în căsătorie pe domnul Taggert. Mama ei îşi trăsese întruna nasul în timpul micului dejun şi rostise de nenumărate ori „Ce-o să se aleagă de frumoasele mele fete?" iar Duncan discutînd ca de obicei aprins cu Blair, îi reproşase acesteia că distrusese viaţa surorii ei. Houston nu putea să spună cu certitudine că se certau, căci asupra unui lucru păreau să fie de acord.

Houston interveni în discuţie în clipa în care se făcu afirmaţia că Taggert Kane era mijlocul prin care ea dorea să se pedepsească pentru pierderea lui Leander. Nimeni însă nu păru să audă ce spusese ea şi deoarece pentru suferinţa lui Blair nimic nu mai avea importanţă, Houston încetă să-i mai asculte. Durerea pe care o pricinuise o făcuse să ia hotărîrea de a nu se mărita cu domnul Taggert.

Imediat după micul dejun, lumea începu să treacă pe la ei.

– M-am apucat să fac o plăcintă cu mere şi ştiind cît

de mult îţi place ţie, Opal, am copt două şi ţi-am adus una ţie. Ce mai fac gemenele?

Pînă la orele amiezei casa se umplu de oameni. Domnul Gates stătu retras în biroul lui de la fabrica de bere şi o rugase pe o slujnică să-i aducă prînzul acolo, astfel că Houston, Blair şi Opal trebuiră să se apere singure în faţa întrebărilor curioase.

– Houston, chiar te-ai îndrăgostit de domnul Taggert?

– Mai luaţi o bucată de plăcintă, doamnă Treesdale, răspunse Houston.

Pe la unsprezece, Blair reuşi să se facă nevăzută şi lăsîndu-le pe Houston şi Opal să se descurce singure, nu se mai întoarse decît la ora trei.

– Mai sînt încă aici? rosti ea oftînd, privind la mulţimea de pe pajiştea din jurul casei.

La trei şi jumătate un bărbat trase în faţa casei Chandler o superbă trăsură cum nimeni din oraş nu mai văzuse pînă atunci. Era vopsită în alb, avea roţile albe, capota crem pliabilă şi toate ornamentele din alamă strălucitoare. Bancheta din faţă era îmbrăcată în piele roşie, iar la spate era prevăzută cu un loc pentru slujitor.

Grupurile de persoane de pe pajişte de pe veranda mare şi din grădină rămaseră uluite şi-şi încetară întrebările.

Un bărbat cu îmbrăcăminte simplă coborî de pe capră şi intră în mijlocul mulţimii.

– Cine este domnişoara Houston Chandler? întrebă el în liniştea mormîntală.

– Eu sînt, rosti ea, păşind în faţă.

Bărbatul scoase din buzunar o bucăţică de hîrtie şi începu să citească.

– „Această trăsură este de la bărbatul cu care o să vă căsătoriţi, de la domnul Kane Taggert. E o trăsură pentru doamne, un faeton, iar calu' e foarte bun".

Individul împături hîrtia, o puse la loc în buzunar şi se răsuci pe călcîie.

– Ah, zise el întorcîndu-se. Domnul Taggert v-a mai trimis şi asta, continuă el aruncînd spre Houston un mic pacheţel ambalat în hîrtie maronie pe care aceasta îl prinse.

Fluierînd, bărbatul o apucă pe alee. Toată lumea îl urmări cu privirea pînă ce acesta dădu colţul şi dispăru.

– Ei bine, Houston, zise Tia, n-ai de gînd să deschizi cadoul?

Houston nu-şi dădea seama dacă trebuia să desfacă pachetul deoarece ştia sigur ce era înăuntru, iar dacă accepta inelul lui, atunci însemna că-l accepta şi pe el.

În cutiuţă se afla cel mai mare diamant pe care îl văzuse vreodată, o imensă şi strălucitoare piatră care îţi tăia respiraţia, înconjurată de nouă smaralde cu feţe pătrate.

Aerul aspirat de plămînii femeilor din jurul ei provocă freamătul frunzelor copacilor.

Hotărîtă, Houston trînti capacul cutiuţei căptuşită cu catifea albastră şi o porni spre trăsură. Fără să şovăie o clipă şi fără să răspundă la nici una din întrebările care i se adresară, ea plesni frîiele, iar frumosul cal maroniu o luă rapid din loc.

Mînă de-a lungul străzii Sheldon, traversă rîul Tijeras care despărţea sectorul sudic al oraşului de cel nordic şi-o apucă pe drumul pustiu care ducea la casa Taggert. Deoarece nu primi nici un răspuns cînd ciocăni la uşa din faţă, intră înăuntru, îşi îndreptă paşii spre partea stîngă a clădirii şi se opri în pragul biroului.

Kane era aplecat peste birou, pufăind dintr-un trabuc ordinar, făcînd nişte însemnări şi dîndu-i comenzi scurte lui Edan, care stătea răsturnat într-un scaun, cu picioarele pe masă, fumînd un trabuc la fel de ordinar.

Edan, văzînd-o primul, se ridică imediat şi-l atinse pe umăr pe Kane, care îşi înălţă încruntat privirea.

– Dumneata trebuie să fii Edan, rosti Houston înaintînd cu mîna întinsă. Nu ştia sigur dacă acesta era un servitor sau un prieten. Eu sînt Houston Chandler.

– Houston, spuse el. Nu era un servitor judecînd după aerul încrezător pe care îl avea.

– Aş vrea să discut cu dumneata, zise Houston întorcîndu-se spre Kane.

– Dacă e vorba de nuntă, acu' să ştii că-s foarte ocupat. Dacă ai nevoie dă bani, spune-i lui Edan şi o să-ţi completeze el un cec.

Dîndu-şi fumul la o parte din faţă, ea se îndreptă spre una din ferestre şi o deschise.

– N-ar trebui să staţi în fumul ăsta. Nu este deloc sănătos.

Kane ridică spre ea nişte ochi reci.

– Cine te crezi ca să-mi dai mie ordine? Crezi că dacă o să-mi fii nevastă, o să...

– După cîte îmi amintesc, eu n-am acceptat încă

să-ţi fiu soţie şi dacă nu poţi să-ţi găseşti timp să discuţi cu mine – în particular – nu cred că voi fi soţia dumitale. Bună ziua, domnule Taggert, bună ziua, Edan.

– Bună ziua, Houston, rosti Edan cu un zîmbet abia schiţat.

– Femei! îl auzi ea pe Kane rostind în urma ei. Mă, ţi-am spus eu că o femeie o să-mi mănînce prea mult timp.

Kane o ajunse din urmă în dreptul uşii.

– Poate c-am fost puţin cam pripit, zise el. Numai că atunci cînd lucrez nu-mi place să fiu întrerupt. Trebuie să înţelegi.

– Nu te-aş fi deranjat dacă nu era ceva important, zise ea cu răceală.

– În regulă, 'aide să mergem acolo să stăm de vorbă, zise Kane arătînd spre biblioteca care răsuna a pustiu. Ţi-aş oferi un scaun, dar singurele pe care le am sînt în dormitor. Vrei să mergem acolo? o întrebă el afişînd un zîmbet pofticios.

– În nici un caz. Ceea ce vreau eu să aflu, domnule Taggert, este dacă cererea dumitale în căsătorie este sau nu serioasă.

– Crezi că mi-aş fi pierdut timpul cu curtea pă care ţi-am făcut- o, dacă n-aş fi fost serios?

– Curte? zise ea. Da, cred că aş putea numi curte atitudinea dumitale de duminică dimineaţă. Ce vreau să te întreb, domnule Taggert, este dacă ai ucis pe cineva sau dacă ai angajat vreo persoană să facă acest lucru în locul dumitale.

Kane rămase cu gura căscată, iar privirea i se umplu de furie. În cîteva clipe însă expresia i se destinse.

– Nu, n-am ucis pă nimeni. Ce altceva mai vrei să ştii?

– Orice altceva vrei să-mi spui, zise ea serioasă.

– Nu-s prea multe dă povestit. Am crescut la grajdurile lu' Jacob Fenton – un muşchi îi tresări pe obraz – am fost dat afară d-acolo fiin'că m-am încurcat cu fi-sa, iar d-atunci fac bani. N-am omorît pă nimeni, n-am jefuit pă nimeni, n-am înşelat pă nimeni, n-am bătut nici o femeie, am pocnit în schimb mulţi bărbaţi. Te mai interesează şi altceva?

– Da. Cînd m-ai cerut în căsătorie, mi-ai spus că vrei să-ţi aranjez mobila în casă. Eu însă cu ce o să mă aleg dacă o să stau cu dumneata?

– Cu mine. Zîmbind el îşi strecură degetele mari în pantaloni. N-o să-ţi ascund nimica, dacă la asta te referi.

– Nu, nu mă refeream la ceea ce insinuezi dumneata, rosti ea încordîndu-se. Domnule Taggert, continuă ea începînd să se rotească în jurul lui. Cunosc bărbaţi care lucrează în minele de cărbune şi care sînt mult mai bine îmbrăcaţi decît dumneata. Limbajul dumitale este cumplit, ca de altfel şi manierele. Mama mea este speriată de moarte din cauză că o să mă mărit cu un barbar ca dumneata. Şi deoarece n-o să-mi pot petrece toată viaţa înspăimîntîndu-mi mama, va trebui să accepţi puţină educaţie de la mine.

– Educaţie? zise el, strîngînd din pleoape. Ce mă poţi învăţa dumneata?

– Cum să te îmbraci ca lumea. Cum să mănînci...

– Să mănînc? Eu mănînc destul.

– Domnule Taggert, tot menţionezi nume ca

Vanderbilt şi Gould. Spune-mi, ai fost vreodată invitat în casele acestor familii cînd erau de faţă şi femei?

– Nu, da'... începu el schimbîndu-şi privirea. Am fost o dată, da' atunci s-a întîmplat un accident şi s-a spart nişte vase.

– Înţeleg. Mă întreb cum de te aştepţi ca eu să-ţi fiu soţie, să conduc o casă minunată ca aceasta, să dau petreceri aşa cum doreşti, iar dumneata să stai în capul mesei şi să mănînci boabele de fasole din vîrful cuţitului. Bănuiesc că mănînci boabele de fasole cu cuţitul.

– Io nu mănînc deloc fasole. Un bărbat are nevoie dă carne şi n- are nevoie dă o femeie care să-i spună...

– Bună ziua, domnule. Ea se răsuci pe călcîie, însă abia făcu doi paşi că el o apucă de braţ.

– N-o să te măriţi cu mine, dacă n-o să te las să mă educi?

– Şi să te îmbrac şi să te bărbieresc.

– Mori dă nerăbdare să-mi vezi faţa, nu-i aşa? rosti el zîmbind, însă amuzamentul îi pieri văzînd cît de serioasă era Houston. Cît timp am ca să iau o hotărîre?

– Cam zece minute.

El se strîmbă.

– Cine te-a învăţat să faci afaceri? Să mă gîndesc atunci.

Kane se îndreptă spre una din ferestre şi rămase în faţa acesteia cîteva minute.

– Am şi io o rugăminte la tine, îi zise el cînd reveni lîngă ea. Ştiu că te măriţi cu mine pentru bani. Kane ridică mîna cînd ea dădu să vorbească. N-are rost să negi. Nu te-ai fi gîndit să te măriţi cu unu' ca mine care

mănîncă din vîrful cuţitului, dacă nu aveam să-ţi ofer o casă atît de mare. O doamnă ca tine nici măcar n-ar vorbi cu un grăjdar ca mine. Ceea ce vreau io e să te prefaci şi să spui la toată lumea că... El îşi coborî privirea spre parchet. Vreau ca lumea să creadă că te-ai îndrăgostit dă mine, nu că te măriţi cu mine fiin'că soră-ta a călcat în strâchini, iar io s-a întîmplat să fiu prin preajmă. Vreau ca pîn' şi soră-ta – ultimele cuvinte el le rosti apăsat – să creadă că eşti nebună după mine, exact cum am zis în faţa bisericii. Şi maică-ta vreau să creadă la fel. Nu vreau să-i fie teamă de mine.

Houston nu se aşteptase la aşa ceva. Deci acesta era marele bărbat înfricoşător care şedea izolat de tot oraşul. Cît de cumplit trebuia să fie să nu te poţi descurca deloc în societate. Sigur că femeile nu erau dornice să-l invite în casele lor dacă se întîmplau accidente şi se spărgeau porţelanuri. În clipa de faţă el nu aparţinea nici unei lumi, nici celei sărace în care îl încadrau limbajul şi manierele, nici celei bogate în care îl încadrau banii.

Are nevoie de mine, gîndi ea. Are nevoie de mine cum nimeni altcineva n-a mai avut pînă acum. Pentru Leander, eram un accesoriu frumos, dar nu necesar. Pentru acest om însă, lucrurile pe care le-am învăţat sînt vitale.

– Am să mă prefac că voi fi cea mai iubitoare soţie, zise ea încet.

– Deci o să te măriţi cu mine?

– Da, cred că da, rosti ea uşor surprinsă.

– Să dea naiba. Edan! urlă el ieşind din încăpere. Lady Chandler o să se mărite cu mine.

Houston se aşeză pe pervazul ferestrei. El urma să o ia în căsătorie pe „lady" Chandler. Dar ea cu cine Dumnezeu acceptase să se căsătorească?

Se lăsase seara şi ea nu se întorsese încă acasă. Era obosită şi în acel moment îşi dorea să nu fi auzit niciodată de Kane Taggert. El părea să creadă că putea să stea acasă şi să lucreze, iar logodnica lui să se ducă singură la toate petrecerile, să spună tuturor că era îndrăgostită de el şi că totul avea să fie bine.

– Dacă nu vom fi văzuţi împreună, nici măcar nu vom fi crezuţi că ne cunoaştem, îi zise ea peste biroul lui aflat în dezordine. Trebuie să fii prezent la chermeza de poimîine, iar pînă atunci trebuie să-ţi faci un costum de haine adecvat şi să te razi.

– Încerc să cumpăr nişte pămînt în Virginia şi individu' o să vină mîine. Tre' să stau p-aci.

– Poţi să faci afaceri şi în timpul probelor.

– Adică să stau să pună unu' din omuleţii ăia mîna pă mine? Nici nu mă gîndesc. Pune pă cineva să trimită nişte costume dă gata şi mi- oi alege io unu'.

– Roşu sau purpuriu? întrebă ea repede.

– Roşu. Am văzut odată o stofă ecosez pă roşu...

Strigătul lui Houston îl opri.

– Îţi vei face un costum la croitor şi eu voi alege materialul. Vei merge cu mine la chermeză şi, de asemenea, mă vei însoţi în următoarele zile pînă la nuntă la toate celelalte recepţii.

– Eşti sigură că doamnele adevărate sînt aşa dă abuzive? Credeam că doamnele adevărate nici nu ridică glasul.

– Nu ridică glasul la gentlemenii adevăraţi, însă faţă de bărbaţii care vor să poarte costume roşii ecosez le este îngăduit să se poarte fără menajamente.

La auzul cuvintelor, Kane se îmbufnă, însă nu se lăsă intimidat.

– Bine, atunci, o să-mi fac un costum aşa cum vrei şi o să merg la bles... drăguţele tale ceaiuri, o întoarse el repede, făcînd-o să zîmbească, da' despre ălelalte petreceri nu ştiu ce să zic.

– Fiecare la timpul său, zise ea, simţindu-se brusc obosită. Trebuie să mă duc acasă. Părinţii mei or să-şi facă griji.

– Vin' aici puţin, spuse el, făcîndu-i semn să ocolească biroul.

Imaginîndu-şi că vrea să-i arate ceva, ea se supuse dorinţei lui. Brutal, el o prinse însă de încheietura mîinii şi o trase pe genunchi.

– Tu o să fii profesoara mea, da şi io cred c-o să te învăţ ceva.

Kane începu să-i dezmierde gîtul cu faţa, ciupindu-i cu buzele pielea. Ea vru să i se împotrivească, însă simţi cum anumite părţi ale trupului începură să i se topească.

– Kane, rosti Edan din pragul uşii. Scuză-mă.

Fără prea multă politeţe, el o împinse în lături şi-i zise de parcă ar fi fost vreo femeie de stradă:

– D-asta o să capeţi mai mult mai tîrziu. Acu', du-te acasă c-am de lucru.

Houston îşi înghiţi cuvintele pe care vru să i le spună şi, îmbujorată de jenă, murmură celor doi bărbaţi un „bună-seara" şi plecă.

Îndreptîndu-se în fine spre casă, obosită, înfometată, afectată pe de o parte de furie, pe de alta de jenă, se vedea spunîndu-le părinţilor că hotărîse să se mărite cu domnul Taggert.

Dar de ce? se întrebă ea încetinind mersul calului pe drumul pustiu. De ce oare acceptase să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, care nu o iubea, un bărbat care o enerva în fiecare moment, un bărbat care o trata ca pe un obiect pe care îl cumpărase?

Răspunsul îi veni repede în minte.

Pentru că o făcea să se simtă vie. Pentru că el avea nevoie de ea.

Blair îi spusese că, atunci cînd erau copii, ea arunca cel mai bine bulgării de zăpadă, dar că Duncan şi Leander o deposedaseră de spiritul ei. Demult, învăţase că era mai uşor să cedeze în faţa bărbaţilor, să fie femeia liniştită, lipsită de entuziasm pe care şi-o doreau ei.

Uneori însă, la recepţii sau la dineuri, Houston se simţea de parcă era o pictură pe perete – drăguţă şi plăcută a o avea în jur, dar total inutilă pentru existenţa de zi cu zi. La un moment dat ea îi destăinuise lui Leander această senzaţie şi atunci el îi explicase că viaţa ar fi mai searbădă fără obiectele de artă.

Pînă în final însă, Lee trădase tăcerea şi frumuseţea lui Houston, pentru o femeie care îi punea trupul pe jar.

Nici un bărbat nu-i mai trezise lui Houston senzaţiile pe care i le stîrnise Kane. Gustul lui Lee pentru haine şi mobilă era ireproşabil. Fără nici un fel de problemă, el

ar fi putut să decoreze singur interioarele casei pe care o construise pentru ei. Domnul Taggert însă era atît de nepriceput la acest capitol, că fără ea n-ar fi fost în stare să-şi aranjeze mobila, darămite s-o mai şi cumpere.

Houston se gîndi la toţi anii de trudă din timpul şcolii. Ea ştia că Blair avea impresia că învăţătura ei nu se rezumase decît la a bea ceai şi la a aranja flori, însă nu putea să uite disciplina strictă şi linia domnişoarei Jones care plesnea palmele întinse ale fetelor care greşeau.

Cînd era cu Lee, trebuia să facă în permanenţă efort ca să-şi pună în aplicaţie toată pregătirea, deoarece Lee ar fi sesizat greşelile. Însă în prezenţa domnului Taggert se simţea liberă. Astăzi ţipase la el. În paisprezece ani de cînd se cunoştea cu Lee, niciodată nu ridicase tonul la el.

Ea inspiră adînc aerul răcoros al nopţii. Avea atît de multe treburi de făcut! Aranjamentele de nuntă, explorarea podului şi aşezarea mobilei unde dorea ea. Plus toate încercările de a-l transforma pe domnul Taggert într-un gentleman.

În clipa în care ajunse acasă, ardea de emoţie. Urma să se mărite cu un bărbat care avea nevoie de ea.

Lăsă calul şi trăsura în grija argatului, îşi îndreptă umerii şi se pregăti să înfrunte furtuna pe care avea s-o dezlănţuie familia ei.

Capitolul 7

Intrînd pe la bucătărie, unde le găsi spălînd vase pe bucătăreasă şi pe Susan, Houston constată spre surprinderea – dar şi spre uşurarea ei – că întreaga casă era cufundată în linişte.

– S-a culcat toată lumea? întrebă ea, sprijinindu-se cu mîna de masa mare de stejar care umplea aproape toată încăperea.

– Da, domnişoară Blair-Houston, răspunse Susan curăţînd rîşniţa de cafea. Aproape toţi.

– Houston, rosti ea automat, ignorînd ultimul comentariu al slujnicei. Te rog să-mi pui şi mie ceva de mîncare pe o tavă şi să mi- o aduci în dormitor, da, Susan?

Îndreptîndu-se spre scara interioară, ea observă mai multe buchete de flori proaspete, flori care însă nu erau din grădina mamei sale, iar pe biletul ataşat văzu scris:

„Viitoarei mele soţii, Blair, de la Leander".

De cînd se cunoşteau, Leander nu-i trimisese ei niciodată flori.

Ţinîndu-şi capul drept, Houston urcă treptele.

Dormitorul ei era decorat cu un tapet crem ce avea un discret desen alb, lemnăria era vopsită în alb, iar la ferestre atîrnau perdele din dantelă *Battenberg*, lucrate manual. Măsuţele joase şi spătarele a două scaune erau de asemenea decorate cu o dantelă vaporoasă. Partea de dedesubt a baldachinului era acoperită cu mătase gofrată de culoarea bronzului, iar cuvertura de pe pat era albă şi matlasată.

Cînd ajunse cu dezbrăcatul la lenjeria de corp, intră Susan cu tava. Printre înghiţituri, Houston începu să-i dea instrucţiuni slujnicei.

– Ştiu că este tîrziu, dar trebuie să-l pui pe Willie la nişte treburi. Va trebui să ducă acest bilet domnului Bagly, croitorul de pe bulevardul Lead şi să i-l înmîneze personal, chiar dacă va fi nevoit să-l scoale din pat. Va trebui să vină la casa Taggert mîine la ora opt.

– La casa Taggert? întrebă Susan, aşezînd hainele lui Houston. Înseamnă, domnişoară, că într-adevăr vă măritaţi cu dînsul?

Houston care şedea la biroul ei din lemn de mahon se răsuci cu faţa spre fată.

– Ţi-ar plăcea să lucrezi pentru mine? Să locuieşti în casa Taggert?

– Nu ştiu, domnişoară. Este domnul Taggert atît de rău precum zice lumea?

Houston se gîndi. Experienţa o învăţase că servitorii ştiau mult mai multe. Cu toate că domnul Taggert locuia singur, era sigur că servitorii cunoşteau despre el lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştia.

– Ce-ai auzit despre el?

– Că are un temperament violent, că urlă mult şi că

nimic nu-l mulţumeşte.

– Mă tem că toate acestea s-ar putea să fie adevărate, oftă Houston, răsucindu-se din nou cu faţa la birou, dar măcar ştim că nu bate femei şi nu înşeală lumea.

– Dacă dumneavoastră nu vă este frică să staţi cu dînsul, domnişoară Houston, atunci n-o să-mi fie nici mie. Nu cred că această casă o să mai fie un loc potrivit de stat după plecarea dumneavoastră.

– Nici eu nu cred că va mai fi, zise Houston absentă, notîndu-şi să ia legătura cu domnul Applegate, bărbierul de pe bulevardul Coal, şi să-l roage să vină la ora nouă. Atunci îşi dădu seama cît de mult timp s-ar economisi dacă toată lumea ar fi fost racordată la reţeaua telefonică.

– Susan, tu n-ai doi fraţi?

– Ba da, domnişoară.

– Am nevoie de şase bărbaţi vînjoşi pentru toată ziua de mîine. O să fie bine plătiţi şi hrăniţi şi vor trebui să se prezinte la lucru la opt şi jumătate. Crezi că poţi să-mi găseşti şase bărbaţi?

– Da, domnişoară.

Houston mai scrise un bilet.

– Willie trebuie să-l ducă pe acesta doamnei Murchison. Ea locuieşte la reverendul Thomas cît este plecată familia Conrad în Europa. Vreau ca ea să vină şi să gătească la casa Taggert, pînă la întoarcerea stăpînilor ei. Sper să se bucure că va avea ceva de făcut. Willie va trebui să aştepte un răspuns, deoarece i-am spus femeii că bucătăria este goală, că va trebui să şi-o umple cu tot ce crede că-i va face trebuinţă şi să

trimită nota de plată domnului Taggert. Dacă răspunsul ei va fi afirmativ, Willie să împrumute căruţa de la Oakley şi să se ducă să o ia mîine dimineaţă.

Houston se lăsă în spătarul scaunului.

– Aşa, de astea trebuie să ne ocupăm mîine. Va trebui să-l îmbrac pe domnul Taggert, să-l bărbieresc, să mut mobila şi să hrănesc pe toată lumea.

Susan scoase acele din părul lui Houston şi începu să i-l pieptene.

– Ce plăcut este, zise ea închizînd ochii.

Cîteva clipe mai tîrziu era în pat şi, pentru prima dată, după multă vreme, nu-i mai veni să plîngă. De fapt, se simţea chiar foarte fericită. Făcuse un tîrg cu sora ei ca să poată avea o aventură de o noapte, însă se părea că aceasta avea să ţină săptămîni în şir.

A doua zi dimineaţa cînd Susan îi ciocăni la uşă, Houston, îmbrăcată pentru muncă într-o bluză de bumbac albă şi o fustă neagră, lungă pînă în pămînt, cu curea lată de piele, era aproape gata de plecare. O jachetă scurtă şi o pălărioară asortată îi completau toaleta.

După ce coborî scara în vîrful picioarelor, aşeză pe masa din sufragerie un bilet pentru mama ei în care îi explica unde avea să stea toată ziua şi după ce mîncă un mic dejun frugal, o apucă spre şopron, unde îl puse pe somnorosul Willie să înhame calul la frumoasa şa-

retă pe care Kane i-o trimisese.

– Ai transmis toate mesajele, Willie?

– Toate. Doamna Murchison s-a bucurat c-o să-şi mai ocupe timpul. La şase şi jumătate mi-a spus să fiu cu căruţa la băcănia domnului Randolph. Doamna Murchison l-a sunat aseară şi i-a dat o listă lungă cu lucrurile de care are nevoie. Pe urmă ne ducem la familia Conrad ca să le dăm o raită prin grădină. Vrea să ştie pentru cîte persoane trebuie să gătească.

– Vor fi cam doisprezece oameni, dar majoritatea sînt bărbaţi, aşa că spune-i să pregătească mîncarea ca pentru treizeci. Aşa o să le ajungă. Să-i mai spui să-şi aducă oale şi cratiţe. Nu cred că domnul Taggert are aşa ceva. Să vii cît mai repede, Willie.

În timp ce deshămă calul şi-l legă undeva la umbră, Houston avu senzaţia că întreaga casă Taggert era cufundată în linişte. Ciocăni la una din uşile de pe laterală, dar, deoarece nimeni nu-i răspunse, o încercă. Constată că nu era încuiată şi intră. Simţindu-se oarecum ca un hoţ, începu să deschidă dulapurile. Dacă această casă urma să găzduiască peste două săptămîni un număr mare de nuntaşi, ea trebuia să ştie pe ce se bizuia.

În dulapuri, în afară de cîteva rafturi cu conserve de piersici şi veselă emailată de proastă calitate, nu mai exista nimic altceva.

– Din nou Sears, murmură ea hotărîndu-se să inspecteze toată zona de serviciu. Un oficiu pentru majordom separa sufrageria de bucătărie, iar în spatele bucătăriei era o aripă în formă de L în care se aflau cămara, spălătoria, locuinţele şi baia pentru trei ser-

vitori, camera şi oficiul menajerei.

Din culoarul de dincolo de bucătărie se forma o scară pe care începu să o urce. Oprindu-se la etajul al doilea, privi pe furiş pe hol, însă în afară de umbrele de pe podelele de stejar şi de pe lambriuri nu mai văzu nimic altceva. Continuă să urce spre pod.

Aşa cum bănuise, podul era de fapt conceput cu încăperi pentru servitori care acum erau folosite pentru depozitare. Existau două băi, una pentru bărbaţi, alta pentru femei, iar restul spaţiului era împărţit în odăi micuţe. Fiecare încăpere era ticsită pînă în tavan cu lăzi şi cutii sau cu mobilă ascunsă sub huse.

Curioasă, ea ridică una din pînze. Dedesubtul acesteia descoperi două scaune aurii a căror tapiţerie avea ca motiv principal heruvini. De ele atîrna o etichetă. Ţinîndu-şi răsuflarea ea citi:

Mijlocul secolului al optsprezecelea, tapiţerii ţesute la atelierele Gobelin. *Se crede c-ar fi aparţinut lui Madame de Pompadour dintr-un set de douăsprezece scaune şi două canapele.*

– Dumnezeule, rosti Houston eliberînd aerul din piept şi lăsînd husa să cadă la loc.

De perete era sprijinit un covor făcut sul. Pe eticheta lui citi:

Sfîrşit de secol şaptesprezece, executat la manufactura Savonnerie *pentru Ludovic al XIV-lea.*

O ladă, în care neîndoielnic se afla un tablou, era etichetată simplu: *Gainsborough.* Lîngă aceasta se afla o alta pe care era vopsit un singur cuvînt: *Reynolds.*

Încet, Houston îndepărtă husa de pe scaunele lui Madame de Pompadour, îl luă pe cel de deasupra şi se

aşează. Avea nevoie de o clipă ca să-şi adune gîndurile. Uitîndu-se în jurul ei, văzu picioare aurii ieşind de sub pînzele care acopereau mobilierul şi fără să mai exploreze încăperea îşi dădu seama că toată mobila şi obiectele de artă erau piese de muzeu. Absentă, ridică husa de lîngă ea. De dedesubtul acesteia străluci un candelabru care părea făcut din diamante. Pe eticheta atîrnată citi: 1780.

Stătea încă pe scaun, pierdută în gînduri, la perspectiva de a trăi zi de zi printre comorile din jur, cînd auzi în curte zgomotul unei trăsuri.

– Domnul Bagly! zise ea, zbughind-o pe scări şi reuşind să ajungă în faţa uşii în clipa în care acesta şi ajutorul lui se depărtau de trăsură.

– Bună dimineaţa, Blair-Houston, zise el.

Domnul Bagly era un bărbat scund, subţirel, cu faţa albă, care reuşea să fie un fel de tiran. În calitatea lui de croitor de primă clasă din Chandler, domnul Bagly se bucura de mare respect.

– Bună dimineaţa, răspunse ea. Vă rog, poftiţi. Nu ştiu sigur ce-aţi auzit, domnule Bagly, dar eu şi domnul Taggert ne vom căsători peste două săptămîni, iar el are nevoie de o întreagă garderobă. Deocamdată îi trebuie un costum de după-amiază pentru recepţia de mîine, dintr-o stofă din păr de lama, cu trei nasturi, pantalon gri şi vestă din caşmir. Cam aşa ceva. Credeţi că-l puteţi termina pînă mîine la ora două?

– Nu sînt sigur. Mai am şi alţi clienţi.

– Sînt convinsă că nici unul nu se grăbeşte atît de mult ca domnul Taggert. Folosiţi cît mai multe croitorese. Veţi fi plătit.

– Cred că se poate aranja. Dacă aş reuşi să-i iau acum măsurile domnului Taggert, aş putea să mă apuc de lucru.

– Este sus, cred.

Domnul Bagly o privi pătrunzător.

– Blair-Houston, te cunosc de-o viaţă, pentru tine înţeleg să-mi las deoparte celelalte obligaţii, am acceptat să vin aici atît de devreme ca să-i iau măsurile logodnicului tău, însă nu am să mă duc după el să-l caut. Poate ar trebui să revenim cînd se trezeşte.

– Dar nu veţi avea timp să-i faceţi costumul. Vă rog, domnule Bagly.

– Nici dacă mi-ai cădea în genunchi. O să aşteptăm aici o jumătate de oră. Dacă domnul Taggert nu va coborî în acest interval, vom pleca.

Houston era foarte fericită că nu existau scaune în marele salon unde intenţionau cei doi să aştepte. Curaj, îşi zise ea şi o apucă pe scări.

Cel de-al doilea etaj, cu lambriuri albe, era la fel de frumos ca primul. Chiar în faţa ei se deschidea o încăpere largă şi luminoasă cu pardoseala verde.

– O colivie, şopti ea uluită.

Oftînd, ea conchise că trebuia să treacă la treabă. În jur existau multe uşi închise şi ştia sigur că în spatele uneia din ele se afla Kane.

O deschise pe prima şi chiar în lumina palidă, văzu un cap blond în mijlocul unui pat răvăşit. În cea mai mare linişte închise uşa la loc, nevrînd să-l trezească pe Edan.

Houston trecu prin încă patru camere, pînă găsi dormitorul lui Kane. Draperii grosolane agăţate direct

de tavan, cu fire cu care se ancorau tablourile, blocau razele soarelui de dimineaţă. Mobilierul era format dintr-un pat de stejar, o măsuţă ticsită cu hîrtii, pe care se afla şi o cană de apă din lut şi trei piese tapiţate cu un pluş roşu dezgustător, cu ciucuri galbeni pe margine.

– Scuzaţi-mă, Madame de Pompadour, şopti ea privind spre pod.

Hotărîtă, Houston apucă draperiile, le trase în lături, le înnodă bine şi lăsă lumina soarelui să pătrundă în încăpere.

– Bună dimineaţa, domnule Taggert, zise ea tare, aplecîndu-se deasupra patului.

Kane se întinse, se răsuci pe partea cealaltă, dar continuă să doarmă.

De la brîu în sus era dezvelit, lăsînd vederii trupul gol, iar ea presupunea că la fel era şi de la brîu în jos. O clipă rămase neclintită, privindu-l. Rareori avusese ocazia să vadă pieptul dezgolit al vreunui bărbat, însă Kane avea constituţia unui boxer: masiv, musculos şi cu pieptul păros. Pielea lui era închisă la culoare şi părea fierbinte.

Nu stătea de-un minut lîngă pat, cînd simţi pe coapsă o mînă mare care o trase în jos.

– N-ai putut să mai rabzi, nu-i aşa? zise Kane, începînd să o sărute lacom pe gît în timp ce degetele îi alergau energic pe trupul ei. Mereu mi-a plăcut hîrjoneala matinală.

Houston încercă să i se opună, dar, dîndu-şi seama că era inutil, începu să caute alte căi de a pune capăt atacului. Pe dibuite mîna ei atinse toarta cănii de apă

de pe masă şi cu rapiditate o izbi de capul lui.

Vasul se sparse, iar apa şi cioburile revărsîndu-se în cascadă îi îngăduiră lui Houston să sară din pat şi să se retragă în capătul acestuia.

– Ce dracu... începu Kane, ridicîndu-se şi frecîndu-şi capul. Mă, puteai să mă omori.

– N-aş crede, spuse Houston. Am presupus, fără să greşesc, că gusturile dumitale în materie de vase de calitate se potrivesc cu cele în materie de mobilier.

– Ascultă, măi fîşneaţo, o să...

– Nu, domnule Taggert, ascultă-mă dumneata pe mine. Dacă voi fi soţia dumitale, mă vei trata cu respectul care se cuvine rangului meu. Nu voi tolera să fiu tratată ca o stricată din acelea pe care... pe care le angajezi pentru o noapte. Deşi se înroşi la faţă, ea continuă: N-am venit în dormitorul dumitale deoarece, după cum spui, n-am putut să mai rabd. Într-un fel am fost şantajată să vin. Jos, se află un croitor care te aşteaptă ca să-ţi ia măsurile pentru un costum. Dintr-o clipă în alta trebuie să sosească hamali care să ajute la mutatul mobilei, o bucătăreasă cu o căruţă de alimente şi, în mai puţin de o oră, un bărbier îţi va îndepărta claia de păr care te acoperă. Dacă trebuie să pregătesc pentru nuntă atît casa cît şi pe dumneata, din nefericire voi avea nevoie de prezenţa dumitale şi, drept urmare, nu-ţi este îngăduit să trîndăveşti toată ziua în pat.

Cît îşi ţinu ea discursul, Kane nu făcu altceva decît să o privească.

– Îmi sîngerează capu'? întrebă el.

Oftînd, Houston se apropie de el şi îi examină creştetul pînă ce el o prinse de talie şi-şi afundă faţa în

pieptul ei.

– Ai şi ceva umplutură de vată? întrebă el.

Houston îl împinse dezgustată.

– Dă-te jos din pat, îmbracă-te şi coboară în salon cît de repede poţi, rosti ea, după care se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră.

– Muierea naibii, îl auzi Houston zicînd în urma ei.

Jos, totul era haotic. Cei şase bărbaţi pe care îi angajase Susan mărşăluiau prin casă de parcă ar fi stăpînit-o, strigînd în gura mare unii la alţii. Willie şi doamna Murchison aşteptau să primească instrucţiuni de la ea, iar domnul Bagly se hotărîse să plece.

Houston se puse pe treabă.

Cînd ceasul se făcu nouă, ajunsese la concluzia că i-ar fi prins bine dacă ar fi ştiut să folosească un bici. Încă de la început concediase doi hamali pentru neobrăzare şi apoi îi întrebă pe ceilalţi dacă voiau să-şi cîştige plata pentru acea zi.

Kane nu agrea deloc atingerea domnului Bagly şi nici faptul că Houston hotăra ce putea el să îmbrace sau nu.

Doamna Murchison se întrecu pe sine, încercînd să gătească în bucătăria pustie.

Cînd sosi bărbierul, Houston se strecură pe uşa laterală şi se retrase aproape fugind în intimitatea imensei sere pe care de atîtea zile dorea să o exploreze. Închise uşa şi privi cu plăcere la cei aproape o sută de metri de plante înflorite.

– Gălăgia te-a răpus?

Răsucindu-se, Houston îl zări pe Edan care aşeza un ghiveci mare cu azalee. Bărbatul avea masivitatea

lui Kane, era chipeş, blond şi, după părerea ei, mai tînăr decît Kane.

– Cred că te-am trezit, zise ea. Se pare că s-a strigat mult în dimineaţa asta.

– De regulă, pe-acolo pe unde este Kane, se strigă, spuse el destul de serios. Pot să-ţi arăt plantele mele?

– Sînt ale tale?

– Mai mult sau mai puţin. Dincolo de grădina de trandafiri este o căsuţă în care locuieşte o familie de japonezi. Ei au grijă de grădina exterioară însă cea de aici îmi aparţine. Am plante din toată lumea.

Houston îşi dădea seama că nu avea timp, dar în acelaşi timp îşi dorea cîteva clipe de linişte.

Mîndru, Edan îi arătă numeroasele plante din seră: ciclame, primule, ferigi, orhidee, plante exotice de care ea nici măcar nu auzise.

– Cred că te simţi foarte bine aici, zise ea, atingînd o frunză de orhidee. Eu i-am spart o cană în cap azi-dimineaţă.

Preţ de o clipă, Edan rămase cu gura căscată, însă revenindu-şi, pufni într-un zgomotos hohot de rîs.

– Eu l-am luat la pumni de nu ştiu cîte ori. Chiar vrei să încerci să-l civilizezi?

– Cred că sînt în stare, însă nu voi putea să-l pocnesc mereu. Trebuie să existe şi altă cale, rosti ea ridicîndu-şi capul. Eu nu ştiu nimic despre tine, nici despre legătura ta cu el.

Edan se apucă să schimbe o imensă floare a suferinţei dintr-un ghiveci într-altul.

– Kane m-a găsit într-un gang din New York unde

îmi ţineam zilele mîncînd de prin tomberoanele cu gunoi. Părinţii şi sora mea muriseră de puţină vreme asfixiaţi într-un incendiu care cuprinsese apartamentul în care locuiam. Aveam şaptesprezece ani, nu puteam să-mi păstrez nici o slujbă deoarece săream mereu la bătaie – el zîmbi amintirii –, muream de foame şi atunci m-am hotărît să mă apuc de furat. Din nefericire, sau poate din fericire, prima persoană pe care am ales-o s-o tîlhăresc a fost Kane.

Houston încuviinţă din cap.

– Probabil te-a provocat dimensiunea lui.

– Sau poate că speram să eşuez în încercarea mea. Kane a dat cu mine de pămînt şi, în loc să mă trimită la închisoare, m-a luat cu el acasă şi mi-a dat de mîncare. Eu aveam şaptesprezece ani, el douăzeci şi doi şi era deja pe cale de a deveni milionar.

– Şi de atunci eşti mereu cu el.

– Şi-mi cîştig existenţa, adăugă Edan. M-a pus să lucrez pentru el şi m-a trimis la seral la o şcoală de contabilitate. Omul ăsta nu crede în somn. Astăzi ne-am culcat la patru dimineaţa, de-asta ne-ai găsit în pat cînd ai venit. Ah! exclamă Edan brusc, zîmbind larg şi privind prin pereţii de sticlă. Cred c-a fost bărbierul pe-aici.

Curioasă, Houston se uită prin ferestrele largi. De pe alee se apropia un bărbat robust, îmbrăcat în hainele lui Kane, care nu mai avea părul lung şi barba neîngrijită, ci obrazul proaspăt bărbierit.

Houston se uită mirată spre Edan care pufni în rîs în clipa în care Kane intră pe uşă.

– Houston! urlă el. Eşti aici?

Ea apăru de după nişte liane.

– Nu-i rău, nu-i aşa? zise el vesel, frecîndu-şi obrazul curat. De cînd nu m-am mai văzut aşa am şi uitat cît de frumos sînt.

Houston izbucni în rîs, căci într-adevăr era frumos. Avea o bărbie mare, pătrată, buze perfecte, iar ochii şi sprîncenele negre îl făceau de-a dreptul extraordinar.

– Dacă ai terminat cu uitatu' la plantele lu' Edan, 'aide înapoi în casă. Ie-n bucătărie o cucoană care a făcut dă haleală şi io mor dă foame.

– Da, rosti ea păşind afară din seră în faţa lui.

De îndată ce ieşiră, el o prinse de braţ.

– Vreau să-ţi spun ceva, zise el încet, uitîndu-se mai întîi la bombeul ghetei şi fixîndu-şi apoi privirea pe ceva din dreapta ei. În dimineaţa asta n-am vrut să sar pă tine. Eram prea adormit şi nu m-am aşteptat să mă trezesc lîngă o asemenea fată. Nu ţi-aş fi făcut nici un rău. Cred că nu-s prea obişnuit cu doamnele. El se scărpină în cap şi afişă un zîmbet larg. Da' cred c-o să mă învăţ repede.

– Stai jos, zise ea arătînd spre o bancă aflată sub un copac. Lasă-mă să mă uit la capul tău.

El stătu destul de liniştit cît timp ea îi căută printre firele de păr şi-i examină cucuiul.

– Te doare foarte tare?

– Acu' nu, zise el cuprinzînd-o de ambele mîini. O să te mai măriţi cu mine?

Arăta mult mai bine decît Leander, se gîndi ea brusc, iar cînd o privea aşa ca acum, lucruri ciudate se petreceau cu genunchii ei.

– O să mă mai mărit.

– Foarte bine! rosti el scurt şi se ridică. Acu', să mergem să mîncăm. Io şi Edan avem dă lucru şi ne aşteaptă şi-un tip. Iar tu tre' să-i supraveghezi pă idioţii ăia cu mobila. Rostind acestea el se îndreptă spre casă.

Houston trebui să alerge ca să poată ţine pasul cu el. Trece prea repede de la o stare la alta, se gîndi ea în timp ce-şi ţinea pălăria pe cap şi mergea grăbită în urma lui.

Pînă după-amiază, ea aşternuse covoarele în trei camere şi eliberase două încăperi în pod. Mobila mutată la parter nu era pusă în nici o ordine, iar ea nu se hotărîse încă unde să aşeze fiecare piesă. Kane şi Edan se închiseseră în biroul lui Kane împreună cu vizitatorul lor. Din cînd în cînd ea mai auzea vocea lui Kane ridicîndu-se peste gălăgia hamalilor. La un moment dat el se uită în bibliotecă la scaunele aurite şi zise:

– Scăunaşele alea o să ţină?

– Au ţinut mai bine de două sute de ani, îi răspunse ea.

Kane pufni şi se întoarse în biroul lui.

La cinci ea ciocăni la uşa biroului, iar cînd Edan îi deschise, privi prin ceaţa de fum şi-i spuse lui Kane că pleca şi că avea să revină a doua zi.

El nici măcar nu-şi ridică nasul din hîrtii.

Edan o conduse afară.

– Îţi mulţumim foarte mult pentru tot ce-ai făcut astăzi. Sînt sigur că întreaga casă va fi cum trebuie cînd vei termina.

Ea se opri în prag.

– Te rog să-i spui că mîine la prînz voi fi aici cu costumul lui cel nou şi că la două va trebui să mergem la o chermeză.

– Sper să vrea să meargă.

– Va merge, zise ea mult mai sigură decît se simţea.

Capitolul 8

Micul dejun în casa Chandler era un moment solemn, dar dintre toţi numai Duncan şi Houston acordară atenţia cuvenită bifteculuiş, şuncii, ouălor, plăcintei cu mere şi prăjiturilor cu frişcă. Opal arăta de parcă pierduse peste noapte două kilograme, bărbia lui Blair era încleştată a furie, iar Duncan părea să oscileze undeva între revoltă şi uimire.

Houston se gîndi la ceea ce-i spusese Susan în acea dimineaţă despre Blair şi Leander. Ieri, cînd Blair se plimba cu barca pe lacul din parcul Fenton cu un chipeş necunoscut blond, se trezi din senin cu Leander lîngă ea. Următorul lucru de care îşi aminteau toţi era că străinul se zbătea în apă în timp ce Lee o trase pe Blair în barca lui şi o duse la mal. În hohotele de rîs ale celor de faţă, Blair, folosindu-se de o vîslă, îl aruncă pe Lee în noroi, îl salvă pe necunoscut de la înec şi-l duse înapoi la locul de închiriere a bărcilor.

Houston îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie geloasă pe joaca lor de îndrăgostiţi, supărată pe parada pe care o făcea Leander spunînd la toată lumea că o

prefera pe Blair, geloasă pe florile trimise de el, însă o preocupa mai mult unde să pună măsuţa jacobină şi pe cine să cheme ca s-o ajute la agăţatul draperiilor descoperite în lăzile îngrijit etichetate. La toate acestea se adăuga şi domnul Taggert şi nu spera decît ca el să nu-i pricinuiască astăzi nici un fel de greutăţi.

– Aş vrea să-ţi vorbesc, Houston, zise Duncan după micul dejun, speriind-o pe Houston atît de tare, că o făcu să tresară. El o conduse spre salonul din faţă, cel folosit pentru oaspeţi şi pentru discuţiile serioase.

Tăcută, ea luă loc. Acest bărbat era tatăl ei vitreg de cînd era mică, şi deoarece ea întotdeauna făcuse ceea ce voise el şi se comportase după cum socotise el că trebuia să se comporte o doamnă, ei nu avuseseră niciodată divergenţe.

– Am auzit că ai consimţit să te măriţi cu el, începu el rămînînd în picioare cu spatele la fereastra cu vedere spre stradă.

– Da, răspunse ea pregătindu-se sufleteşte pentru dezlănţuirea care se anunţa. Cum avea ea să-şi susţină cauza? Putea să spună că-l chestionase pe Kane şi că el îi răspunsese că nu omorîse pe nimeni? Sau poate trebuia să încerce să-i explice cît de multă nevoie avea Kane de ea.

Ca şi cînd ar fi cîntărit sute de kilograme, Duncan se aşeză pe scaun.

– Houston, zise el, pe un ton şoptit, ştiu că această casă nu a fost ca pe vremea cînd trăia tatăl vostru, dar nu m-am gîndit niciodată că vei lua măsuri drastice ca să pleci din ea.

Houston nu se aşteptase la aşa ceva.

– Crezi că mă căsătoresc cu domnul Taggert ca să plec din casa dumitale?

El se ridică.

– Acesta ar fi unul dintre motive, rosti el apropiindu-se de fereastră şi privind afară. Ştiu că tot ceea ce ţi-a făcut Leander este o experienţă umilitoare şi că la vîrsta ta trebuie să-ţi pară sfîrşitul lumii. Domnul Gates se întoarse din nou cu faţa spre ea. Dar crede-mă, Houston, nu este sfîrşitul lumii. Eşti cea mai drăguţă domnişoară din oraş, poate chiar din tot statul şi vei găsi pe altcineva. Dacă vrei, te voi lua cu mine la Denver şi-ţi voi prezenta cîţiva tineri.

Ea se ridică, se apropie de el şi-l sărută. Pînă în acel moment, Houston nu-şi dăduse seama că el ţinea cu adevărat la ea. În ciuda faptului că trăiseră în aceeaşi casă, între ei existase întotdeauna un formalism, iar acum fusese prima dată cînd ea îl sărutase.

– Îţi mulţumesc foarte mult pentru bunătatea dumitale, zise ea, cînd Duncan îşi întoarse capul jenat. Houston se retrase cîţiva paşi în spate. Nu cred că mă căsătoresc cu domnul Taggert doar din cauză că este singurul disponibil.

Duncan se uită din nou spre ea.

– Eşti sigură? Poate vrei să te afişezi cu el în faţa oraşului şi să spui: Vedeţi, pot să-mi găsesc alt bărbat oricînd vreau. Tu poţi să-ţi găseşti alt bărbat. Poate nu unul dintre cei mai bogaţi sau cu o casă ca a lui Taggert, dar un bărbat a cărui familie o cunoşti. N-ai de unde să ştii că familia lui Taggert nu este atinsă de nebunie. Am auzit că unchiul lui este un zurbagiu.

Houston îşi ridică brusc capul.

– Unchi?

– Rafe Taggert de la mina de cărbune. Omul ăsta îi stă în coaste lui Jacob Fenton, însă Jacob îl ţine indiferent de ceea ce face.

Houston se întoarse cu spatele ca să-şi ascundă faţa. Numele Taggert era destul de obişnuit şi ea nu făcuse nici o asociaţie între Kane şi prietena ei Jean. Poate că Jean îl cunoştea pe Kane. Iar dacă ei erau rude, atunci ea putea confirma că familia lui Kane este sănătoasă.

După cîteva clipe se răsuci din nou spre Duncan.

– Nu cred că familia lui Taggert este atinsă de nebunie.

Un val de supărare se aşternu pe chipul lui Duncan.

– Cum poţi să te transformi atît de repede? Ai fost atît de raţională cu Leander, ai vrut să vă cunoaşteţi bine unul pe celălalt înainte de căsătorie, însă pe acest bărbat îl cunoşti doar de cîteva zile şi cu toate acestea ai consimţit să-ţi petreci restul vieţii alături de el.

Nu exista un răspuns pe care să i-l dea. Duncan avea perfectă dreptate. Houston îşi dădea seama că teoretic nu putea să se mărite cu acest necunoscut. Numai că ea dorea cu tot dinadinsul acest lucru! Îşi acoperi cu mîna zîmbetul ştrengăresc care i se răsfrînse pe buze. Nu putea sub nici o formă să adopte limbajul domnului Taggert.

– Căsătoria este o chestiune serioasă, continuă Duncan. Gîndeşte- te la ceea ce faci.

– Am acceptat deja să mă căsătoresc cu domnul Taggert, spuse ea, de parcă acesta ar fi fost un răspuns.

– Blair a demonstrat că, pînă la existenţa acelui inel pe degetul unei femei, orice se poate întîmpla, zise el întristat. Nu o lăsa... ca prin caracterul ei nestăpînit să-ţi distrugă viaţa. Încearcă să te interesezi despre Kane Taggert. Vorbeşte cu oamenii care îl cunosc. Vorbeşte cu Marc Fenton; poate şi-l mai aduce aminte pe Taggert de cînd lucra la grajduri. Eu am încercat să mă întîlnesc cu Jacob, însă nu suportă să audă numele lui Taggert. Este vorba de viaţa ta, Houston; află tot ce poţi despre acest bărbat înainte de a te uni cu el pe viaţă.

Houston îşi dădea seama că rugămintea lui nu era exagerată, însă şovăi înainte să consimtă. Poate că ea nu dorea să afle nimic despre Kane, poate că îi plăcea să se gîndească la el ca la un individ misterios care o făcuse să-şi piardă capul.

Poate că nu era pregătită pentru sfîrşitul aventurii. Cuvintele lui Duncan erau logice, iar Houston era obişnuită să asculte. În treacăt se întrebă cum ar fi reacţionat el, dacă ar fi aflat de asaltul de ieri al lui Kane şi de cana pe care ea i-o spărsese în cap. Ar fi încuiat-o în cameră, fără doar şi poate. Houston oftă şi rosti şoptit:

– Mă voi interesa de el la mai multe persoane. Voi afla cît mai multe posibil şi, dacă nu se va adeveri nimic cumplit, mă voi căsători cu el pe data de 20.

Duncan oftă profund.

– Este tot ce pot să-ţi cer. Houston, spune-mi întotdeauna ţi-ai dorit atît de mulţi bani? Ţi s-a părut viaţa din această casă săracă?

– Crezi că banii lui sînt un alt motiv pentru care mă

căsătoresc cu el?

– Desigur. Duncan păru surprins. De ce te-ai mărita altfel cu o asemenea urîţenie de om? Dacă n-ar avea banii pe care îi are, nimeni n-ar vorbi cu el. Ar fi un simplu miner ca tot neamul lui şi nimeni nu şi-ar pierde vremea cu el.

– Ar fi oare un simplu miner? întrebă ea. A început ca băiat la grajduri, dar a cîştigat milioane. Nimeni nu i-a dat bani pe degeaba. Ceea ce-mi place mie, poate este omul dinăuntrul lui, care a avut puterea să se ridice din gunoiul de grajd şi să realizeze ceva în viaţă. Eu n-am făcut decît să învăţ cum să mă îmbrac adecvat. Iar el are nevoie de această învăţătură a mea, continuă ea în sinea ei, simţindu-se străbătută de un fior de emoţie.

– Ce altceva ar trebui să mai ştie o doamnă? întrebă Duncan.

– Femeile din ziua de azi scriu cărţi, sînt... Houston se opri şi, fluturîndu-şi mîna, abandonă subiectul. Mă întreb de ce nimeni nu întreabă cum de se căsătoreşte o persoană cu averea domnului Taggert cu o femeie din creierii munţilor din Colorado? Ar fi putut să-şi găsească o prinţesă.

– Dar tu *eşti* o prinţesă, îi replică el tăios.

Houston îi zîmbi şi se îndreptă spre uşă.

– Trebuie să plec. Trebuie să trec pe la domnul Bagly ca să-i aleg viitorului meu soţ garderoba, iar pe urmă trebuie să mă duc să comand o a doua rochie de mireasă identică cu prima. Sînt convinsă că Blair nu s-a gîndit să facă acest lucru.

– Nici eu nu cred că a făcut aşa ceva, zise Dunca,

strecurîndu-şi mîna în buzunar. Preşedintele băncii mi-a adus ieri asta. El îi întinse o bucată de hîrtie.

Era extrasul unui depozit care consemna că două sute cincizeci de mii de dolari fuseseră vărsaţi pe numele ei.

Mîna lui Houston care se afla pe mînerul rotund al uşii tremură o clipă.

– Mulţumesc, murmură ea. Mulţumesc pentru tot şi voi face aşa cum m-ai rugat. Zîmbind, ea ieşi din încăpere.

Abia cînd ajunse în dreptul scărilor îşi recăpătă respiraţia normală. Se opri şi se uită din nou la extrasul de cont. El îi spusese că urma să-i depună nişte bani pe numele ei. Indiferent care îi erau defectele, zgîrcenia nu se număra printre ele. Stăpînindu-şi impulsul de a izbucni în rîs, ea urcă grăbită scările ca să se schimbe pentru plimbarea în oraş.

O oră mai tîrziu se afla în micul atelier al domnului Bagly, înconjurată de tot felul de materiale. Unul din lucrurile pe care le învăţase în ultimii ani de şcoală era cum să îmbrace un bărbat – dacă nu pentru altceva, măcar pentru a se contrazice cu valetul soţului.

– Va avea nevoie de douăsprzece costume pentru întîlnirile de afaceri, îi spunea ea domnului Bagly în timp ce un funcţionar nota de zor. Din lîna aceasta deschisă la culoare, din cea gri în carouri, din cea de angora şi din lîna grea albastră scoţiană... deocamdată.

– Şi pentru seară? întrebă domnul Bagly.

– Stofa cea mai neagră posibilă cu o vestă albă din pînză de Marsilia. Acum, pentru călărie.

Ea alese îmbrăcăminte sport, oprindu-se o clipă şi

apoi renunţînd la pantalonii golf şi haine pentru recepţiile de după-amiaza. Pentru propria lui nuntă, se hotărî la un costum negru, cămăşi, lavaliere şi mănuşi. Mai comandă apoi lenjerie din fildecos, batiste din olandă, ciorapi din bumbac balbriggan.

– Pălăriile să le lăsăm pe altădată?

– Da, răspunse Houston. Şi bastoanele. Ea îşi privi micuţul ceas de aur fixat în piept. Trebuie să plec acum. Îmi daţi costumul?

Cînd domnul Bagly îi aduse noul costum cu setul complet de accesorii, inclusiv pantofi din depozit, Houston aranjă ca el să-i ia şi lui Edan măsurile pentru hainele de nuntă.

– Noroc, strigă domnul Bagly în urma ei, în timp ce Houston se depărtă în eleganta ei trăsurică. O să ai nevoie, mormăi el încet.

Două ore mai tîrziu, Houston era îmbrăcată pentru chermeză într-o rochie strîmtă din satin galben, cu aplicaţii din muselină albă, şi cu o panglică lată, galbenă, petrecută peste corsaj şi legată pe şold într-o fundă. În acea dimineaţă, Susan reuşise să-i strîngă mai mult cu doi centimetri corsetul, îngăduindu-i respiraţia numai prin jumătatea superioară a plămînilor. Dar ce conta puţin disconfort, cînd dorea să arate excelent la prima ieşire în public cu logodnicul ei.

Oprind calul în faţa casei Taggert oftă, dîndu-şi seama că trebuia să angajeze în curînd servitori. Acum avea nevoie de cineva ca s- o ajute să coboare din trăsurică. Rotindu-şi privirea în jur şi asigurîndu-se că nu era nimeni, îşi ridică fusta pînă la genunchi şi se dădu jos.

Un fluierat se auzi din stînga.

– Cel mai frumos lucru pă care l-am văzut pă ziua dă azi, zise Kane apărînd de după casă. De fapt ai picioare mai frumoase decît o dansatoare pă care am văzut-o la New Orleans.

Houston încercă să nu roşească.

– Ţi-am adus costumul, aşa că ai timp destul ca să te pregăteşti.

– Ca să mă pregătesc pentru ce?

Ea încă nu se obişnuise să-l vadă fără barbă. În acea dimineaţă faţa lui era uşor umbrită de firele de păr abia mijite, însă acestea nu-i ascundeau în nici un fel frumoasele-i trăsături. Ce noroc avusese, se gîndi ea, că acceptase să se mărite cu un grizzly care se transformase apoi într-un chipeş prinţ.

– Pentru chermeza de la ora două, răspunse ea.

– Oh, asta era, rosti el peste umăr apucînd-o spre uşă şi lăsînd-o pe Houston în mijlocul drumului.

– Da, asta era. Ea îşi ridică fusta şi-l urmă în casă şi mai departe în biroul lui. M-am gîndit că poate vom avea timp şi pentru cîteva lecţii înainte de plecare, atît cît să te simţi confortabil şi să ai timp să te schimbi.

El se opri în spatele mesei de scris şi luă o foaie de hîrtie.

– Îmi pare foarte rău, da' n-am timp să merg. Am multă treabă dă făcut. Da' tu du-te. Eşti deja îmbrăcată. Poate o să duci din partea mea nişte flori.

Houston inspiră adînc.

– Poate ar trebui să dau pur şi simplu bani.

El o privi surprins pe deasupra hîrtiei pe care o ţinea.

– Crezi că le-ar place?

– Nu, spuse ea calmă, lor nu le-ar plăcea, dar sînt convinsă că dumitale ţi-ar plăcea.

– Vrei să zici că mie mi-i teamă dă o adunătură dă snobi bine înţoliţi care nu bea decît ceai? Eu aş putea să vînd şi să cumpăr...

Privirea ei îl întrerupse.

– Nu merg, rosti el încăpăţînîndu-se şi aşezîndu-se pe scaun.

Ea se apropie de el şi, deşi ar fi vrut foarte mult să-şi pună mîna pe umărul lui, se abţinu.

– Nu va fi atît de rău. Pînă acum nu i-ai cunoscut decît pe oamenii prost crescuţi din oraş. Aş vrea să te prezint prietenelor mele şi îţi promit că nici una nu-ţi va leşina la picioare.

Kane îşi ridică privirea.

– N-o să leşine nici o femeie cînd o să mă vadă fără barbă?

Zîmbind, Houston se retrase cîţiva paşi.

– Încerci să mă faci să spun că vei fi cel mai frumos bărbat de acolo?

El dădu să o prindă de mînă, însă ea se retrase rapid.

– 'ai să rămînem aici, zise el. Om găsi noi ceva dă făcut împreună. Îmi place rochia asta.

– Oh, nu, domnule Taggert, zise ea rîzînd întrebîndu-se dacă şi- ar mai putea strînge corsetul vreo doi centimetri. Nu mă voi lăsa... nicicum sedusă. Trebuie să te îmbraci pentru chermeză. Houston se tot dădu înapoi pînă ce simţi peretele în spate.

Kane se apropie de ea, îşi sprijini mîinile de zid, de

o parte şi de alta a capului ei, şi se aplecă în faţă.

– N-am apucat să ne cunoaştem prea bine, aşa-i? Vreau să zic că un cuplu tre' să petreacă un timp împreună înainte de a se căsători, nu-i aşa?

Abilă, Houston reuşi să se strecoare pe sub braţele lui.

– Domnule Taggert, zise ea hotărîtă, n-o să mă las păcălită de asemenea dulcegării. Cred că îţi este teamă să mergi şi dacă eşti genul care se sperie de un mic grup de oameni, atunci nu eşti bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc.

Încruntat, el se întoarse la birou.

– Mă, da' josnic fel d-a fi ai. Nu mi-i mie frică dă o petrecere afurisită.

– Atunci dovedeşte acest lucru îmbrăcîndu-te şi mergînd cu mine. Fixîndu-l cu privirea şi observînd că înăuntrul lui părea să se ducă o adevărată bătălie, ea vru să cedeze şi să-i spună că rămîneau acasă împreună. Ţine-te tare pe poziţie, îşi zise ea. Asta doreşte el de la tine.

Kane aruncă hîrtiile pe masă.

– O să merg, zise el dezgustat. Şi sper să nu regreţi. Trecînd pe lîngă ea ca o vijelie ieşi afară din încăpere.

– Şi eu sper la fel, spuse ea răsuflînd uşurată şi luînd-o la fugă spre trăsură unde îi lăsase costumul.

În timp ce Kane se îmbrăcă, Houston analiză mobilierul împrăştiat prin casă şi-şi făcu planuri unde să-l pună. După o oră şi jumătate, cînd începuse să creadă că probabil Kane plecase pe vreo fereastră de la etajul doi, se răsuci şi-l văzu în prag, îmbrăcat cu haina neagră din jersé de lînă, cămaşa albă de olandă, pantalonii

gri şi ţinînd în mînă o lavalieră albă.

– P-asta nu ştiu cum s-o leg.

O clipă, Houston rămase încremenită. Costumul bine croit îi etala umerii laţi şi şoldurile înguste, iar culoarea închisă îi accentua sprîncenele şi părul. Mîndră, ea se văzu apărînd la petrecere la braţul lui. Poate că o parte din ea dorea să arate oraşului că putea să-şi găsească un alt bărbat. Ar fi putut să nimerească mai rău decît atît. Cu siguranţă c-ar fi putut.

– Ştii cum se leagă asta? insistă el.

– Da, cum să nu? rosti ea venindu-şi în fire. Va trebui să te aşezi ca să ajung la gîtul dumitale.

El se aşeză pe unul din scaunele aurii de parcă ar fi fost un condamnat.

În timp ce se chinuia cu lavaliera *Windsor,* Houston începu să-i vorbească.

– Petrecerea este acasă la una din prietenele mele, Tia Mankin. Acolo vor fi aranjate mese lungi cu mîncare şi băuturi şi tot ce va trebui să faci va fi să te plimbi dintr-o parte în alta şi să discuţi cu lumea. Voi sta în preajma dumitale cît de mult voi putea.

Kane nu rosti nimic.

Cînd îi termină de aranjat lavaliera, ea îl privi în ochi. Era oare acest bărbat cel căruia îi spărsese în cap cana de apă?

– Totul se va sfîrşi repede, iar după aceea ne vom întoarce aici şi vom lua masa.

Neaşteptat, el îşi încleştă braţele în jurul ei şi o sărută apăsat... de parcă ar fi dorit să absoarbă curaj din ea, iar în clipa imediat următoare o eliberă din strînsoare şi se ridică în picioare.

– 'aide să terminăm şi cu asta, zise el îndreptîndu-se spre uşă.

Încă o dată, uimirea o încremeni pe Houston. Puţinele lor sărutări păreau să nu însemne mare lucru pentru el, însă ei de fiecare dată îi tăiaseră respiraţia.

– Nu vii? întrebă el nerăbdător din uşă.

– Ba da, rosti ea, zîmbind şi simţindu-se plină de viaţă.

În timp ce Kane mîna caii pe scurtul drum ce ducea la casa Tiei, ea îi dădu cîteva instrucţiuni.

– Dacă vrei ca lumea să creadă că sîntem logodiţi, poate ar trebui să te arăţi mai atent cu mine, zise ea precaută. Să stai pe lîngă mine, să-mi ţii braţul, lucruri de genul acesta. Şi te rog să mă ajuţi să cobor din trăsură.

Fără să se uite la ea, Kane înclină aprobator din cap.

– Şi să zîmbeşti, adăugă ea. Căsnicia nu este un lucru chiar atît de cumplit.

– Dacă o să reuşesc să supravieţuiesc logodnei, zise el tăios.

Lumea adunată pe pajiştea familiei Mankin era foarte curioasă să-i vadă pe Kane şi pe Houston. Străduindu-se din răsputeri să se comporte politicos, oamenii practic alergară spre trăsură, pentru ca apoi să se dea deoparte uluiţi. Părosul miner se preschimbase într-un gentleman.

Kane nu observă reacţia oamenilor din jur, însă Houston o sesiză şi mîndră îşi sprijini mîinile pe umerii lui laţi atunci cînd o ajută să coboare din trăsură. Strecurîndu-şi mîna sub braţul lui, ea îl orientă spre lumea

care aştepta.

– Pot să te prezint logodnicului meu, domnul Taggert? începu ea.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd el făcuse cunoştinţă cu toţi cei prezenţi, Houston îl simţi relaxîndu-se.

– N-a fost atît de rău precum ţi-ai închipuit, nu-i aşa?

– Nu, zise el puţin îngîmfat. Vrei să mănînci ceva?

– Aş vrea un punci. Vrei să mă scuzi puţin? Trebuie să vorbesc cu cineva.

Ea îl urmări o clipă cu privirea văzîndu-l îndreptîndu-se spre mesele cu mîncare şi observă cît de multe femei se opriseră să se uite la el. Meredith Lechner se apropie şi intră în vorbă cu el, după ce în prealabil îi zîmbise lui Houston de parcă i-ar fi cerut permisiunea.

Al meu, se gîndi Houston, broscoiul meu transformat în prinţ. Şi nu fusese necesar decît un cucui în creştet. Ea tuşi politicos ca să-şi acopere chicotitul şi se îndreptă spre reverendul Thomas care stătea singur şi retras.

– Într-adevăr l-ai schimbat, zise reverendul Thomas, arătînd cu capul spre Kane care era acum înconjurat de trei femei.

– Pe dinafară poate, spuse ea după care continuă cu glasul coborît: Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Săptămîna trecută în colonia minieră, Jean Taggert mi-a spus că ştie despre mine. Cît de mult ştie?

– Tot, răspunse reverendul.

– Dar cum?... începu Houston.

– I-am spus. A trebuit. Voiam să ai un prieten, un adevărat prieten înăuntru.

– Dar dacă sînt prinsă? Jean ar putea să fie în mare

primejdie dacă ştie cine sînt. Şi asta este destul de rău.

– Houston, zise reverendul ţintuind-o cu privirea. Nu poţi să-ţi asumi toată răspunderea. Jean a venit la mine acum cîteva luni vrînd să cunoască adevărul. Am fost bucuros să i-l împărtăşesc.

Houston tăcu o clipă, avînd astfel răgazul să-l observe pe Kane rîzînd de spusele unei femei, iar pe invitate apropiindu-se tot mai mult de el. Nu numai pe mine mă farmecă, se gîndi ea.

– Ştiaţi că Jean şi Kane sînt rude? întrebă Houston.

– Veri primari. El zîmbi văzînd teama care se aşternuse pe faţa ei. De îndată ce am aflat de logodna ta m-am dus la Jean. Oh, parohii nu s-au arătat prea binevoitori cu mine, însă eu am un şef mai mare decît al lor. Nici Jean, nici alt membru al familiei lor nu l-a cunoscut pe Kane. Există un secret în legătură cu naşterea lui, ceva despre mama lui. Jean bănuieşte că aceasta era... o femeie uşoară şi că tatăl lui Kane nu era prea convins că el era copilul lui. Aşa se explică şi de ce Kane a fost trimis la ferma lui Fenton şi nu a fost crescut în spiritul familiei Taggert.

– Ştiţi ce s-a întîmplat cu părinţii lui?

– Jean este aproape sigură că amîndoi au murit. Houston, rosti reverendul punîndu-şi mîna pe braţul ei, eşti sigură că vrei să te căsătoreşti cu acest bărbat? Ştiu că tot ceea ce ţi-a făcut Leander trebuie să-ţi fi pricinuit mare suferinţă, însă...

Houston nu se simţea în stare să mai asculte o altă predică, indiferent cît de bine intenţionată era aceasta.

– Acum dacă vreţi să mă scuzaţi, trebuie să-mi veghez logodnicul ca să nu-mi fie furat.

– În regulă, dar, Houston, dacă o să vrei să stai de vorbă cu cineva, eu voi fi aici.

În timp ce-şi croia drum spre Kane, oamenii o opriră pe rînd.

– Arată destul de bine, Houston. Ai făcut minuni cu el.

– Este adevărat că te-ai îndrăgostit de el cînd erai logodită cu Leander?

– A fost Lee teribil de zdrobit cînd i-ai spus?

– Te-ai furişat afară din casă pentru a te întîlni cu domnul Taggert?

– Houston, trebuie să ne spui totul.

Într-un final ea ajunse lîngă Kane şi-şi strecură mîna sub braţul lui.

– Măi, fir-ar să fie că mult ai mai stat, zise el printre dinţi. Ştii ce voiau să ştie femeile astea? o întrebă el pe un ton uluit.

– Îmi închipui, zise Houston rîzînd. Ai apucat să mănînci ceva?

– Cîteva din sandvişurile alea. Un om ar putea să le radă pă toate şi tot foame i-ar fi. Tre' să mai stăm mult p-aci? Cine era bărbatu' ăla cu care ai stat de vorbă?

– Reverendul Thomas.

– Oh, da. Miercurea îi ţii nişte ore. Zîmbind el îi atinse vîrful nastului cu degetul. Nu te arăta atîta dă surprinsă. Ştiu multe despre tine. Ce-ai zice să te aşezi pă undeva şi io să-ţi aduc ceva de mîncare? Aşa i-am văzut pă alţi bărbaţi că fac.

Dacă ar fi fost acum cu Lee el ar fi ştiut ce trebuia făcut, se gîndi ea. La trei şi un sfert ei trebuiau să plece deoarece joia el...

– Ţi-ai fi dorit să ai un bărbat care să cunoască tot ce trebuie făcut? o întrebă Kane care stătea aplecat deasupra ei cu o tavă de mîncare în mînă, umbra lui mare blocînd soarele.

– Nu, nu mi-aş fi dorit, îi răspunse ea, însă nu apucă să mai continue căci o porţie mare de mîncare i se răsturnă în poală.

Kane încremeni, însă pe chipul lui se putea citi că se întîmplase acel lucru de care se temuse cel mai tare.

În clipa în care auzi chicotitul înfundat al unei femei – căci întreaga petrecere se opri – Houston reacţionă.

Se ridică rapid în picioare, lăsînd mîncarea să cadă pe jos.

– Ia-mă în braţe, îi şopţi ea. El însă nu făcea decît să o privească pierdut. Ridică-mă în braţe, du-mă la trăsură şi plecarea, îi porunci ea încet.

Kane nu era obişnuit să se supună orbeşte poruncilor, însă de astă dată procedă întocmai. Cu o mare uşurinţă, el o ridică în braţe.

În timp ce o ducea la trăsură, Houston se cuibări la pieptul lui. Joia, Leander lua lecţii de scrimă, în schimb domnul Taggert şi-o petrecea ducîndu-şi logodnica în braţe.

Kane nu scoase un cuvînt pînă nu se urcară în trăsură şi nu plecară spre casa Chandler.

– De ce? întrebă el. La ce-a servit faptu' că te-am cărat?

– Deoarece puţini bărbaţi de acolo erau suficient de puternici ca să-şi ducă soţiile în braţe, cred că orice femeie ar fi în stare să accepte puţină mîncare pe rochie în schimbul unui bărbat care să o poată lua în

braţe.

– Nu cîntăreşti cine ştie cît, zise el.

Zîmbind, Houston se aplecă şi-l sărută pe obraz.

– Nu cîntăresc mare lucru pentru dumneata, îi spuse ea încet.

Kane opri trăsurica şi o fixă pe Houston cu privirea.

– Eşti o adevărată doamnă, nu-i aşa, domnişoară Chandler? O adevărată doamnă.

– Sper, murmură ea şi se gîndi c-ar fi fost posibil să se transforme în orice ar fi dorit Kane Taggert.

Capitolul 9

Houston năvăli în dormitorul mamei sale, unde o găsi pe aceasta stînd şi brodînd în liniştе o pereche de mîneci.

– Mamă! Trebuie să mă ajuţi, spuse ea.

– Uită-te la rochia ta, zise Opal ridicîndu-se. Crezi că se va mai curăţa vreodată?

– Nu ştiu. Mamă, este jos şi mă aşteaptă, iar tu trebuie să stai cu el să-l întreţii pînă mă schimb eu. Dacă nu vei discuta cu el, mă tem că va pleca.

Opal făcu un pas în spate.

– Doar nu te referi la domnul Taggert? Este jos?

Houston cuprinse mîinile mamei sale între palme.

– Este foarte supărat. Din greşeală mi-a vărsat mîncarea pe rochie şi toată lumea a început să rîdă de el. Dacă i-ai fi văzut figura. Era umilit. Te rog du-te jos şi discută cu el cîteva minute. Nu-l lăsa să plece.

Opal se lăsă înduplecată.

– Nimeni n-ar fi trebuit să rîdă de el dacă n-a fost un lucru intenţionat.

– Mulţumesc, zise Houston şi sărutîndu-şi mama pe

obraz ieşi în mare grabă din încăpere, neluînd în seamă faptul că Opal strigase în urma ei:

– Despre ce să discut cu el?

Susan o ajuta cu şireturile de la spate.

– Numai aplicaţia din faţă este pătată, zise Houston ţinînd rochia ridicată şi analizînd-o. Susan, să-i spui doamnei Thomas să o frece pe unde sînt pete de grăsime cu praf de magneziu, dar, oh, Dumnezeule, toate petele din lume sînt pe ea. Să ţină materialul deasupra unei flăcări de sulf şi, dacă tot nu se curăţă, o voi şterge eu cu naftalină. Eu şi nimeni altcineva, căci ultimul lucru pe care mi- l doresc este să ne trezim şi cu bucătăria sărind în aer. Acum grăbeşte-te, ca să nu se impregneze şi mai rău.

Cînd Susan se întoarse, Houston se afla la birou, scriind.

– După ce termin acest bilet, vreau să i-l dai lui Willie ca să i-l ducă doamnei Murchison. De asemenea vreau ca tu să-i explici lui ce doresc ca să nu se producă vreo confuzie.

În timp ce scria începu să şi vorbească.

– Să-i spui lui Willie să urce în podul din casa Taggert, pe scările de lîngă bucătărie şi să facă apoi la stînga. Acolo va vedea formîndu-se un culoar lung. A doua uşă pe stînga duce într-o cameră mică plină cu mobilă. Sprijinite de peretele din spate se afla o carpetă *Soumak* – nu, voi scrie o carpetă cu motive roşii – şi un sac din muselina cu perne decorative. Sacul este cît el de mare, aşa că nu se poate să nu-l zărească. Să-i spui să ducă neapărat carpeta şi pernele în salonaşul de jos. Doamna Murchison o să-i arate unde. Să desfacă

apoi covoraşul, să aşeze pernele pe marginea acestuia, iar după aceea să aducă din sufrageria de-alături candelabrul mare cu cele trei braţe argintii şi să-l pună în mijlocul carpetei.

Houston îşi ridică privirea.

– Ţii minte să-i spui lui Willie toate acestea?

– Oh, da, domnişoară. Un picnic de interior. Este adevărat că domnul Taggert a vărsat o masă întreagă pe hainele oamenilor?

– De unde ai auzit aşa ceva?

– Ellie care lucrează la vecinii familiei Mankin a trecut p-aci.

– Ei bine, nu este deloc adevărat. Acum, du-te jos, dă-i toate explicaţiile lui Willie şi spune-i să ducă acest bilet doamnei Murchison. Dar repejor, te rog. Trebuie să mă ajuţi pe urmă la îmbrăcat. Ah, da, şi Willie să-i spună doamnei Murchison că voi întîrzia cît mai mult ca să aibă vreme să gătească.

Îngrozită, Houston constată, de îndată ce Susan dispăru, că mîncarea vărsată se impregnase şi în lenjerie. După o examinare rapidă, ea conchise că petele aveau să iasă la fiert şi în mare grabă începu să se dezbrace.

Din dulap îşi alese o rochie dintr-un material de bumbac moale, de culoare verde-pal, cu mîneci scurte, bufante, şi cu corsajul din dantelă de bumbac. Din nefericire însă, aceasta se încheia la spate cu treizeci şi şase de năsturaşi verzi. Cînd Susan se întoarse o găsi chinuindu-se cu ei.

– De jos ai auzit ceva?

– Nimic, domnişoară, zise Susan, începînd să

încheie nasturii. Să mă duc să mă uit? Cred că uşa de la salon este deschisă.

– Nu, îi răspunse Houston vădit îngrijorată. Opal Gates era o femeie care trebuia protejată, o femeie care se speria uşor. Houston şi-o şi imagina pe Opal leşinînd şocată la auzul vreunei expresii vulgare de-a lui, iar pe Kane stînd neclintit lîngă ea, nesimţindu-se obligat să o ridice.

– Nu mai este nimeni acasă, nu-i aşa, Susan?

– Nu, domnişoară.

– Bine, pentru că eu mă voi duce jos şi mă voi uita prin crăpătura uşii, iar tu îmi vei încheia nasturii acolo.

Houston, urmată de Susan, coborî scările în vîrful picioarelor şi începu să privească pe furiş prin uşa salonului.

Kane şi Opal stăteau aproape unul de celălalt pe canapeaua din păr de cal, uitîndu-se pe rînd printr-un aparat optic.

– Eu personal n-am văzut niciodată acest loc, spunea Opal, dar am auzit că este de-a dreptul impresionant.

– Io am trăit ani dă zile în New York, însă n-am auzit niciodată dă el, zise Kane. Cum aţi spus că se numeşte?

– Cascada Niagara.

Kane lăsă aparatul jos şi se uită la Opal.

– Aţi vrea să-l vedeţi, nu-i aşa?

– Cum să nu vreau? De fapt, domnule Taggert, visul meu a fost să călătoresc. Mi-ar plăcea să-mi închiriez un întreg vagon de cale ferată şi să mă plimb de la un capăt la altul al Statelor Unite.

Kane îi cuprinse mîna lui Opal.

– O să vă împlinesc visu', doamnă Chandler. Ce culoare aţi vrea să aibă trenu'? Înăuntru, vreau să spun. Vă place roşu'?

– N-aş putea.. începu Opal.

Kane se apropie mai mult de ea.

– Eu am o slăbiciune pentru doamne, rosti el încet. Iar dumneavoastră, doamnă Chandler, sînteţi o doamnă la fel dă adevărată ca şi fiica dumneavoastră.

Între cei doi se aşternu o clipă de tăcere, iar Susan, care se uita peste umărul lui Houston, încetă să mai încheie nasturii.

– Roz, zise Opal. Mi-ar plăcea un tren cu totul în roz.

– O să-l aveţi. Mai doriţi şi altceva?

– Aş dori să-mi spui Opal. Mă tem că soţul meu, domnul Gates, nu va fi deloc încîntat să audă că soţiei lui i se adresează unii oameni cu numele primului ei bărbat.

Houston îşi ţinu respiraţia aşteptînd să vadă reacţia lui Kane la corecţia făcută de mama ei.

Kane ridică mîna lui Opal şi o sărută din toată inima, nu aşa cum ar fi făcut un gentleman.

– Nu-i de mirare că fiica dumneavoastră este o lady.

– Cred că o să se căsătorească mama dumneavoastră cu el, dacă n-o s-o faceţi dumneavoastră, zise Susan.

– Taci şi sfîrşeşte cu nasturii.

– Gata. În clipa în care Susan termină, Houston se arătă în pragul salonului.

– Sper că nu am întîrziat prea mult, zise ea cu glas mieros. Te- ai simţit bine, domnule Taggert?

– Da, zise Kane zîmbind. Foarte bine. Da' acu' tre' să plec. Am de lucru.

– Domnule Taggert, zise Houston, ai putea să mă duci pînă în centru la croitoreasă? Trebuie să-i las nişte tipare.

Kane se încruntă, dar consimţi cînd Houston îi spuse că era vorba de o chestiune care nu dura mai mult de cincisprezece minute.

– Eu mă voi întoarce mai pe seară, îi şopti ea mamei după ce o sărută pe obraz şi după ce-şi luă umbreluţa de soare.

– Eşti în mîini bune, dragă, zise Opal, zîmbindu-i lui Kane.

De îndată ce se urcară în trăsurica ei, Houston se întoarse cu faţa spre el.

– Discuţia cu mama a fost plăcută?

– Ai o mamă grozavă, zise el. Unde e atelierul la care voiai să mergi? Sigur n-o să dureze decît zece minute?

– Cincisprezece, răspunse ea. Rochia mea... pentru cealaltă nuntă a fost făcută la Denver, însă voi face una identică aici.

– Identică? Oh, da, pentru nunta dublă. Da' pentru cînd a rămas fixată?

– Pentru luni, pe 20. Sper că atunci să nu ai de lucru şi să poţi veni.

El îi aruncă o privire piezişă şi apoi îi surîse.

– O să fiu acolo în ziua nunţii, dacă tu o să fii acolo în noaptea nunţii. El pufni în rîs, iar ea se răsuci înroşindu-se.

Houston îl îndrumase pe Kane pe bulevardul Coal

ca să ajungă la Westfield Block, o clădire lungă, cu două etaje, construită din gresie, care se întindea între străzile Second şi Third şi care la etajele inferioare era ocupată cu magazine, iar la cele superioare cu birouri.

Kane legă calul şi o ajută pe Houston să coboare.

– Cred că o să mă duc să beau ceva cît o să te aştept, zise el arătînd cu capul spre unul din nenumăratele saloon-uri din centru. Sper că posfu' dă soţ să fie mai uşor decît ăl dă pretendent.

Răsucindu-se, el o lăsă pe Houston în mijlocul străzii prăfuite. Erau momente, se gîndi ea, cînd ducea dorul manierelor lui Leander.

La croitorie toată chestiunea nu dură decît şapte minute. Proprietara îşi ridică disperată mîinile auzind că i se cerea să realizeze o rochie atît de migăloasă într-un timp atît de scurt, iar cînd Houston o rugă să facă o toaletă şi pentru Jean Taggert, femeia se aşeză uluită pe scaun. Cu gesturi agitate, ea o împinse pe Houston afară din atelier, spunîndu-i că nu-şi permitea să irosească nici o clipă. Gîndul o impresionă teribil pe Houston.

Aflată în faţa croitoriei, cu umbrela de soare deschisă, Houston se uită spre saloon-ul aflat de partea cealaltă a străzii, unde Kane o aştepta. Spera ca el să nu întîrzie prea mult.

– Ietă-te colea, se auzi glasul unui bărbat. Pă noi ne aştepţi?

Trei cowboys tineri o încercuiră şi, după cum miroseau, era clar că abia sosiseră în oraş după ce alergaseră săptămîni în şir vacile.

– 'aide, Cal, zise unul din cowboys. E o doamnă.

Houston se comportă ca şi cînd bărbaţii n-ar fi existat, însă în sinea ei se ruga să apară Kane.

– Mie îmi plac doamnele, răspunse Cal.

Houston se întoarse şi puse mîna pe clanţa Salonului de artă.

Cal îşi aşeză mîna peste mîna ei.

– Vă rog să mă scuzaţi, zise Houston, retrăgîndu-se şi aruncîndu-i bărbatului o privire dispreţuitoare.

– Vorbeşti ca o cucoană, zise Cal. Scumpo, ce-ai zice dacă noi doi am merge la saloon să bem cîteva beri?

– Cal? zise unul din ceilalţi cowboys, alarmat.

Cal însă se aplecă mai mult spre Houston.

– O să ne distrăm de minune, scumpo.

– O să-ţi dau io distracţie să n-o poţi duce, se auzi Kane, care îl apucă pe cowboy de cămaşă şi de cureaua pantalonilor şi îl aruncă cu faţa în praful străzii.

Cînd cowboy-ul, care avea pe jumătate statura lui Kane, se ridică, scuturîndu-şi capul ca să-şi vină în fire, Kane se îndreptă spre el.

– Aci avem un oraş curat, mormăi el. Vrei femei libere, du-te la Denver, c-aci noi ne păzim femeile. Iar io p-a mea mi-o păzesc al naibii dă bine, adăugă el aplecîndu-se mai mult spre băiat. Ai priceput?

– Da, domnule, bîigui cowboy-ul. N-am vrut să... începu el, dar se opri. Da, domnule, o să plec la Denver chiar acu'.

– Îmi place ideia, zise Kane retrăgîndu-se, apucînd-o pe Houston de braţ şi urcînd-o în şaretă.

El mînă în cea mai mare linişte caii spre casa lui, iar cînd opri trăsura rosti:

– La naiba! Cred că voiai să mergi acasă. Kane ridică din nou hăţurile. Flăcău' ăla nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

– Nu, zise ea încet. Mulţumesc că mi-ai venit în ajutor.

– N-ai pentru ce, spuse el, încruntîndu-se de parcă ceva l-ar fi îngrijorat.

Houston îşi aşează mîna pe braţul lui.

– Poate a fost o libertate prea mare din partea mea, dar mi-am permis să-i trimit doamnei Murchison mai devreme un bilet în care am rugat-o să ne prepare ceva de mîncare. Asta dacă nu te deranjează să cinezi cu mine.

El o măsură rapid din cap pînă în picioare.

– Nu mă deranjează, da' sper să ai suficiente rochii, de vreme ce se pare că am talentul de a ţi le strica destul dă des.

– Am mai mult decît suficiente.

– Atunci e-n regulă, zise el fără prea mare tragere de inimă, da' azi o să trebuiască să mai şi lucrez. Intră în casă că io o să-ţi desham calul.

De cum intră, Houston dădu fuga la bucătărie.

– Este totul pregătit? întrebă ea.

– Totul, zise zîmbind doamna Murchison. Şi şampania rece care vă aşteaptă.

– Şampanie? rosti Houston pe nerăsuflate, amintindu-şi că atunci cînd Blair băuse prea multă şampanie sfîrşise făcînd dragoste cu Leander.

– Şi am făcut mîncărurile preferate de domnul Kane, continuă doamna Murchison, privind-o cu ochi blînzi.

– Cotlet de bizon, fără îndoială, mormăi Houston şi

o altă femeie îndrăgostită de el.

– Ce-aţi spus, domnişoară Houston?

– Nimic. Sînt convinsă că totul va fi perfect, cum de altfel este tot ce găteşti dumneata. Houston ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre salonaş. Era exact cum şi-l închipuise. Lumînările erau deja aprinse, şampania era pusă la rece, pateul şi aperitivele erau aşezate pe un platou argintiu. Razele soarelui de după-amiază care pătrundeau pe fereastră dădeau strălucire încăperii.

– Tu ai aranjat asta? întrebă Kane din spatele ei.

– M-am gîndit că-ţi va fi foame, începu ea puţin emoţionată. Picnicul i se păruse o idee reuşită, însă acum semăna cu cadrul unei scene de seducţie. Ai mai spus că vrei să şi discutăm, zise ea privindu-şi mîinile.

Kane mormăi şi trecu pe lîngă ea.

– Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că nu vrei doar o discuţie. 'aide să ne aşezăm şi să mîncăm. Io...

– Ai de lucru, îl întrerupse ea, simţindu-se puţin jignită de atitudinea lui. În definitiv, ea făcuse toate acestea deoarece i se păruse că el se simţise cumplit de jenat cînd vărsase mîncarea pe fusta ei.

Kane se apropie de ea şi-şi puse mîna sub bărbia ei.

– N-o să te-apuci să plîngi, nu-i aşa?

– Sigur că nu, rosti ea fermă. Hai să mîncăm ca să plec şi eu acasă. Am multe treburi de făcut şi...

Kane o prinse de încheietura mîinii şi o trase în braţele lui.

Houston îşi simţi corpul înmuindu-se şi mînia dispărîndu-i. Poate că acest lucru îl urmărise. Îi plăcea atît de mult să fie atinsă de el.

– Miroşi frumos, zise el, dezmierdîndu-i gîtul, strîngînd-o la pieptul lui mare, protejînd-o şi făcînd-o să se simtă în siguranţă şi în nesiguranţă în acelaşi timp. Şi ai fost foarte drăguţă astăzi, continuă el coborîndu-şi sărutările provocatoare pe gîtul ei. N-o să te deranjeze prea mult c-o să fii măritată cu un grăjdar ca mine, nu-i aşa?

Houston nu răspunse, dar îşi simţi genunchii înmuindu-se. Kane îşi întări atunci strînsoarea şi începu să-i dezmierde urechea stîngă.

– Ai fost cea mai drăguţă fată astăzi, şopti el, respiraţia lui caldă trimiţîndu-i fiori în tot corpul. Şi mi-a plăcut să te duc în braţe. Dă fapt, mi-ar plăcea să te iau chiar acum în braţe şi să te duc în dormitorul meu.

Houston era tentată să nu spună nimic, însă în sinea ei se întreba dacă nu cumva îşi pierduse glasul.

– Eh-hem, se auzi un sunet din prag.

– Du-te, zise Kane, ciugulindu-i drăgăstos bărbia lui Houston.

Houston avea însă prea mulţi ani de educaţie ca să mai continue. Îl împinse pe Kane, dar nu reuşi să-l clintească.

– Te rog, îl imploră ea, privindu-l în ochii lui negri.

Dezgustat el o eliberă atît de brusc, că ea fu cît pe ce să cadă.

Doamna Murchison rămase în prag, ţinînd în mînă o supieră enormă de porţelan.

Încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine, Houston îşi dădu seama că fusese la un pas de a sări în patul logodnicului ei. Însă îi promisese tatălui ei vitreg că avea să se intereseze de Kane înainte de a se mărita cu

el. Dacă va afla că era un criminal? Avea să-l mai ia în căsătorie atunci? Fără doar şi poate, dacă ar fi apucat să se culce cu el.

Privindu-l cum stătea pe podea, cu haina desfăcută, cu mînecile cămăşii suflecate pînă la coate care îi etalau braţele vînjoase şi bronzate, Houston se gîndi că poate trebuia să-i îngăduie să facă dragoste cu ea, ca astfel să fie obligată să se mărite cu el, indiferent de ceea ce avea să afle despre el.

Dar aşa n-ar fi fost corect.

Aranjîndu-şi atentă fustele, ea se aşeză pe pernele din faţa lui.

– Vreau să-ţi cer o favoare.

– Sigur, zise el cu gura plină de pateu.

– Aş vrea să rămîn virgină pînă la nuntă.

Kane se înecă atît de tare, că Houston se sperie, însă bînd jumătate de sticlă de şampanie reuşi să-şi revină.

– Ie plăcut să aud că eşti încă, zise el într-un final, cu lacrimi în ochi. Avîndu-l în vedere pă Westfield şi tot restu'.

Houston se încordă.

– Acu', nu fă pă înţepata. Uite, gustă puţin d-aci, rosti el întinzîndu-i o cupă de şampanie. E bună pentru tine. Aşadar, zici că vrei să rămîi virgină? continuă el punîndu-şi într-un castron de porţelan tocăniţa de stridii. Bănuiesc că asta înseamnă că vrei să-mi ţin mîinile departe de tine.

El o privea într-un mod straniu, contemplativ.

– Poate că ar fi mai bine, zise ea, gîndindu-se că dacă el continua să o atingă aşa cum făcuse în urmă

cu o clipă ea n-ar mai fi rămas virgină şi nici n-ar mai fi vrut să rămînă.

– În regulă, spuse el cu răceală în glas.

Ochii lui Houston se măriră uluiţi. Fără îndoială că el credea că atitudinea ei avea ca motiv faptul că odinioară fusese grăjdar şi că ea se considera superioară lui.

– Nu, te rog, începu ea. Nu este ce crezi. Eu... Houston nu-i putea spune ce-i promisese ea tatălui ei vitreg sau că mîinile lui o făceau să nu se mai simtă deloc o doamnă. Ea îşi aşează mîna pe braţul lui dezgolit, însă Kane şi-l retrase.

– Ai fost destul dă clară. Uite, noi avem o înţelegere, un fel dă contract, iar io l-am încălcat. Ai spus că în public o să te prefaci că sîntem... îndrăgostiţi şi ai făcut asta. În viaţa particulară nu ieşti obligată să ai d-a face cu mine. O să-mi ţin mîinile acasă. Dă fapt, cred c-ar fi mai bine dacă aş pleca acu'. Tu stai aci şi mănîncă, iar io o să mă duc la muncă.

Pînă să apuce Houston să se mişte, Kane se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Te rog, nu pleca, strigă ea sărind de la locul ei şi împiedicîndu-se de fusta lungă.

Kane o prinse înainte ca ea să atingă duşumeaua tare, dar o eliberă de îndată ce se echilibră.

– N-am vrut să te insult... începu ea. Nu-i vorba că nu mi-ar plăcea atingerea dumitale, zise ea, însă roşind se opri şi-şi privi mîinile. Vreau să spun că... Numai că eu niciodată... Şi aş vrea să rămîn... Dacă este cu putinţă, conchise ea, uitîndu-se spre el.

Kane o ţintui dur cu privirea.

– N-ai nici o logică. Vrei să nu mă mai ating dă tine sau ce? Tot ci-am cerut în căsnicia asta a fost o lady în public. În intimitate, casa asta ie destul dă mare ca nici măcar să nu fii obligată.să te uiţi la faţa mea urîtă. Poţi s-alegi, cucoană.

O doamnă trebuie să fie desăvîrşită, îşi aminti Houston de la şcoală.

Ea îşi întinse bărbia în faţă, îşi trase umerii spre spate şi rosti:

– Vreau să fiu soţia dumitale atît în viaţa particulară cît şi în public, dar mai vreau ca pînă la nuntă să rămîn virgină.

– Şi cine te opreşte? zise Kane aruncîndu-i o privire urîtă. Te-am tîrît io pă scări trăgîndu-te dă păr? Te-am forţat io să vii în patu' meu?

– Nu, dar eşti un tip insistent şi convingător, domnule Taggert, îi replică ea, ducîndu-şi imediat mîna la gură.

Aluzia aprinse ochii lui Kane.

– Măi, să fiu al naibii, zise el cu surprindere în glas. Cine s-ar fi gîndit? Oh, da' poate că doamnelor le plac grăjdarii. 'aide să stăm jos şi să mîncăm, continuă el jovial. Un tip insistent şi convingător, zici? repetă el zîmbind în timp ce ea se aşeză în faţa lui.

Houston îşi dorea din tot sufletul să nu fi abordat niciodată subiectul.

Micuţa cină intimă pe care o plănuise se transformase într-un haos bine stăpînit. Înainte de terminarea supei îşi făcu apariţia Edan care îi întinse lui Kane nişte hîrtii pe care să le citească şi să le semneze. El îl invită să ia masa cu ei şi cît mîncară nu făcură decît să dis-

cute despre afaceri.

Tăcută, Houston urmări apusul de soare prin lungile ferestre. Doamna Murchison intră şi ieşi aducîndu-le mîncăruri delicioase pe care le savurară pînă la ultima firimitură.

Kane îi făcu tot felul de complimente femeii, de la mormăitele „al naibii de bun" pînă la propunerea de a fugi cu el şi de a trăi în păcat, atunci cînd le servi un enorm cod de Alaska. Doamna Murchison chicoti şi se înroşi ca o şcolăriţă.

Houston, amintindu-şi de remarca bucătăresei care spusese că pregătise mîncarea preferată a domnului Kane, zise:

– Care sînt mîncărurile dumitale preferate, domnule Taggert?

El o privi pe deasupra hîrtiilor.

– Tot ce are gust bun şi include femei frumoase.

Cu obrajii îmbujoraţi, Houston îşi îndepărtă privirea.

La ora nouă, ea se ridică.

– Acum trebuie să plec. Mulţumesc pentru cină, domnule Taggert. Ea nu credea că el avea să sesizeze lipsa ei.

Kane însă o prinse de marginea rochiei.

– Mai stai. Vreau să-ţi vorbesc.

Fără să-şi ridice fusta ea nu putea să plece, aşa că rămase pe loc, privind liniştită la lambriul de deasupra celor doi bărbaţi care stăteau la picioarele ei.

– Cred că eu sînt cel care ar trebui să plece, zise Edan începînd să-şi strîngă hîrtiile.

– Da' n-am terminat încă, spuse Kane.

– Nu crezi că ar trebui să petreci puţin timp singur

cu mireasa ta? îl întrebă Edan apăsat. O să-i spun doamnei Murchison să se ducă acasă, continuă el şi se ridică. Houston, mulţumesc pentru cină. Mi-a plăcut foarte mult.

Houston nu se clinti, rămase pe loc, fără să se uite în jos la el.

El o trase de cîteva ori de fustă, dar neprimind nici un răspuns se ridică şi o fixă cu privirea.

– Cred că eşti supărată pă mine.

Houston îşi întoarse privirea.

– Este absurd. Este destul de tîrziu, domnule Taggert, şi trebuie să mă duc acasă. Părinţii mei îşi vor face griji.

Kane îi cuprinse faţa în palmă.

– Ai fost foarte amabilă c-ai aranjat cina asta aşa frumos cu tot cu lumînări.

– Mă bucur că ţi-a plăcut. Acum trebuie să...

El o trase la piept.

– Toată seara m-am gîndit la ce mi-ai spus, la cum aş putea să te conving să faci anumite lucruri, rosti el lipindu-şi buzele de gîtul ei.

– Te rog încetează, zise ea, împingîndu-l neputincioasă.

Kane îşi ridică mîna pe părul ei meticulos aranjat, îşi îngropă faţa în el şi încet îşi declanşă jocul. Părul des şi moale se revărsă pe umerii ei, iar degetele lui începură să-l răsfire.

– Superbă, murmură el, privindu-i faţa foarte de aproape. În clipa următoare el îi înclină capul într-o parte şi începu să o sărute într-o manieră care îi dădea senzaţia că se dizolvă. Se juca cu gura ei, ciupindu-i

uşor cu dinţii buza de jos, lipindu-şi vîrful limbii de buzele ei.

Houston stătu nemişcată, învăluită în senzaţii care îi străbăteau tot trupul. La un moment dat, uitînd de sine, ea îi cuprinse gîtul cu braţele şi îşi lipi corpul de el. Kane reacţionă instantaneu, trăgînd-o mai aproape şi aşezînd-o ca să se potrivească cît mai bine pe solidele lui forme.

Cînd el începu să-şi îndoaie genunchii şi să se lase pe covor, Houston, care nici măcar nu se gîndi să protesteze se agăţă de Kane de parcă el ar fi fost vreo forţă dătătoare de viaţă. Buzele lui nu-i părăsiră o clipă gura cît timp se lăsară unul lîngă altul pe pernele de pe duşumea.

Kane începu să rătăcească încet cu mîna pe şoldul şi coapsa ei, în timp ce gura lui îşi coborî dezmierdarea pe gîtul ei.

– Kane, şopti ea, ţinîndu-şi capul pe spate şi piciorul lipit de genunchii lui.

– Da, iubito, sînt aici, rosti el încet cu o voce care îi trimise fiori în tot corpul.

Mîna lui care îi ridică rochia ca să-i exploreze picioarele găsi rapid porţiunea liberă a coapselor de deasupra ciorapilor cu jartiere şi de dedesubtul lenjeriei lungi şi lejere.

Houston nu mai raţiona, se eliberase complet de gînduri, nu mai simţea decît senzaţiile minunate stîrnite de mîna lui care îi rătăcea pe piele, de buzele lui care îi rătăceau pe faţă. Instinctiv ea se apropie mai mult de el, lipindu-şi piciorul de coapsele şi mai încordate.

Cu un geamăt, Kane o împinse în lături, se întinse

lîngă ea, o privi cîteva clipe şi apoi se ridică.

– Scoală-te, rosti el cu răceală, depărtîndu-se şi aşezîndu-se în faţa ferestrei cu spatele la ea.

Houston, care rămăsese pe covor, cu fustele ridicate pînă la talie, se simţea pîngărită, umilită, înşelată. Lacrimile îi înceţoşară ochii în timp ce se ridică şi încercă să-şi recapete stăpînirea de sine.

– Du-te şi aranjează-te la păr, îi zise Kane fără să se întoarcă. Aranjează-te la păr şi o să te duc acasă la maică-ta.

Houston ieşi în mare grabă din cameră, ţinîndu-şi mîna la gură ca nu cumva să-i scape vreun suspin.

Cele două băi de la parter erau una lîngă bucătărie, iar cealaltă în biroul lui Kane. Nedorind să rişte vreo întîlnire cu Edan sau cu doamna Murchison ea fugi pe scări la baia de lîngă dormitorul lui Kane.

De îndată ce intră în încăperea placată cu marmură, ea îşi dădu drumul la lacrimi. El voia să se însoare cu o lady şi era dezgustat că ea reacţionase ca o tîrfă. Dar totuşi la aşa ceva se referise Blair atunci cînd îi spusese că sărutările lui Leander o făcuseră să vadă scîntei. Sărutările lui Lee pe ea n-o făcuseră niciodată să simtă ceva, însă ale lui Kane...

Houston se privi în oglindă. Ochii îi erau vii şi strălucitori, gura îi era uşor umflată, obrajii îmbujoraţi, părul vîlvoi pe umeri. Aceasta nu era imaginea doamnei pe care el o dorea. Nu era de mirare că o respinsese, împingînd-o.

Lacrimile o podidiră din nou.

De îndată ce Houston părăsi salonaşul, Kane se îndreptă spre biroul lui, unde Edan stătea la masa de

lucru, cu nasul într-un maldăr de hîrtii.

– Houston a plecat? întrebă Edan absent. Neprimind nici un răspuns, bărbatul blond îşi ridică privirea şi-l văzu pe Kane, umplîndu-şi cu mîini tremurînde un pahar cu whisky. Ce i-ai făcut? insistă el, nefăcînd nici un efort să-şi ascundă mînia din glas. Ţi-am spus că nu e ca altele.

– Ce dracu' ştii tu despre ia? Ar trebui să mă întrebi mai bine ce mi-a făcut ia mie? Vreau să-i înhami calu' la şaretă şi s-o duci acasă.

– Ce s-a întîmplat?

– Femei! rosti Kane dezgustat. Niciodată nu reacţionează aşa cum ar trebui. Nu există decît un singur motiv pentru care am vrut să mă însor cu o doamnă şi...

– Din nou Fenton, zise Edan plictisit.

– Ai perfectă dreptate, Fenton! strigă Kane. Toată viaţa n-am muncit dăcît ca să-i pot plăti lu' Fenton pentru ceia ce mi-a făcut. În toţi aceşti ani dă chin, în toţi aceşti ani dă agoniseală n-am avut dăcît un singur vis, ca într-o zi Fenton să vină la cină în casa mea, casa care să fie dă patru ori mai mare dăcît a lui, iar în capu' mesii să stea soţia mea, femeia pă care el mi-a refuzat-o, preţioasa lui fiică Pamela.

– Dar a trebuit s-o înlocuieşti cu altă femeie, zise Edan. Houston nu este pe placul tău?

Kane sorbi prelung din whisky.

– Este foarte prefăcută, spuse el. Probabil că-mi vrea tare mult banii.

– Şi dacă nu urmăreşte banii tăi? Dacă nu vrea decît un soţ şi copii?

Kane ridică din umeri.

– O să-i aibă mai tîrziu. Tot ce vreau io este să-l înjosesc pă Fenton. Vreau să stau în sufrageria mea cu nevasta mea care să fie o Chandler.

– Şi după acea cină ce intenţionezi să faci cu Houston? Ea nu este o pereche de pantofi pe care să o poţi arunca.

– Îi cumpăr nişte bijuterii. O să le poată păstra, iar dacă n-o să găsesc un cumpărător, o să-i las ei casa.

– Aşa pur şi simplu? întrebă Edan. O să-i spui să plece că ai terminat cu ea?

– O să fie fericită să scape dă mine. El termină whisky-ul din pahar. În plus în viaţa mea nu este loc şi pentru o femeie. Vrei s-o duci tu acasă?

Spunînd acestea, el ieşi din încăpere.

Capitolul 10

În acea noapte Houston se culcă plîngînd. Situaţia încurcată o făcuse să se simtă nenorocită. Toată viaţa trăise după preceptele tatălui ei vitreg, iar domnul Gates avea concepţii rigide în privinţa comportamentului unei doamne. Houston întotdeauna încercase să se conducă după principiile lui şi ori de cîte ori le încălcase, făcuse în mare taină.

Faţă de Leander adoptase un comportament deosebit de reţinut. El avea nevoie ca soţia lui să fie o doamnă, iar ea devenise acea doamnă. În public şi în particular fusese o doamnă. Conduita ei era ireproşabilă.

Dar, cu toate acestea, Leander dorise pe cineva cu un comportament departe de cel al unei doamne. Cuvintele cu care îi descrisese cît de minunată fusese Blair o arseseră pe suflet.

Pe neaşteptate însă, apăruse Kane. El era total diferit de Lee, nu avea eleganţa lui, dar nici felul lui orgolios de a fi. Kane însă dorise o doamnă şi cînd ea nu se dovedise a fi una...

Nu avea să uite niciodată expresia dispreţuitoare de pe chipul lui, după ce se tăvălise cu el pe podea.

Cum să mulţumească ea un bărbat? Crezuse că Leander îşi dorea o doamnă, dar se înşelase. Din acea experienţă îşi imaginase că tot ceea ce doreau cu adevărat bărbaţii era o femeie plină de pasiune. Kane nu-şi dorea aşa ceva. Dorea o doamnă.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît lacrimile o podideau mai tare.

A doua zi, tîrziu, cînd Blair veni în camera ei şi-i văzu ochii roşii, umflaţi de plîns, se strecură în pat lîngă ea. O clipă, pînă ce Houston izbucni din nou în plîns, cele două surori stătură tăcute.

– Viaţa ta este chiar atît de groaznică? o întrebă Blair.

Trăgîndu-şi nasul, Houston încuviinţă din cap şi-şi îngropă faţa în umărul lui Blair.

– Taggert? întrebă Blair.

Houston încuviinţă din nou din cap.

– Nu ştiu ce vrea de la mine.

– Foarte probabil, tot ce poate să capete, zise Blair. Nu eşti obligată să te măriţi cu el. Nimeni nu te sileşte. Dacă te vei exprima clar că-l doreşti pe Leander, cred că-l poţi obţine înapoi.

– Leander te doreşte pe tine, zise Houston ridicîndu-se.

– Pe mine nu mă vrea decît pentru că i-am dat ceea ce tu nu-i dăduseşi, spuse Blair. Houston, tu îl iubeşti pe Leander. Dumnezeu ştie de ce, dar îl iubeşti, de ani de zile încă. Gîndeşte-te ce ar însemna căsătoria cu el. Ai putea să trăieşti în casa pe care a construit-o pentru

tine, să ai copii şi...

– Nu, zise Houston luînd o batistă din sertarul de lîngă pat. Leander îţi aparţine într-un fel cum mie nu mi-a aparţinut niciodată. Preferă să te aibă pe tine.

– Nu, nu preferă! Nu ştii ce spui. Pe mine nu mă place deloc. Azi de dimineaţă la spital mi-a zis că sînt un doctor-marionetă, că fac mai mult rău decît bine şi... Ea îşi îngropă faţa în palme.

– Poate că nu-i plac îngrijirile tale medicale, dar îi plac sărutările tale, zise Houston mîhnită. Oh, Blair, iartă-mă. Sînt obosită şi supărată. Probabil că este emoţia dinaintea nunţii.

– Ce ţi-a făcut Taggert?

– Nimic, zise Houston; ascunzîndu-şi faţa în batistă. Întotdeauna a fost cu mine mai mult decît onest. Cred că eu m-am minţit.

– Şi ce vrea să însemne acest lucru?

– Nu ştiu. Am multe treburi de făcut, zise ea dîndu-se jos din pat. Sînt atîtea pregătiri de făcut pentru nuntă.

– Încă ai de gînd să te măriţi cu el? o întrebă Blair încet.

– Dacă o să mă mai vrea, şopti Houston, stînd cu spatele la sora ei. După cele petrecute cu o seară înainte, Houston se temea că el avea să se răzgîndească, iar perspectiva unei vieţi fără capriciile lui Kane – dar şi fără sărutările lui – i se părea searbădă şi o făcu să se imagineze stînd liniştită într-un balansoar cu croşeta în mînă.

– Vrei să mă ajuţi la pregătirile de nuntă? îşi întrebă Houston sora, întorcîndu-se cu faţa spre ea. Sau vrei să

laşi totul pe umerii mei?

– Eu nici măcar nu vreau să mă gîndesc la căsătorie, nu numai la a mea cu Leander, dar mai ales la a ta cu Taggert. Lee este supărat de cele întîmplate şi sînt sigură că dacă tu...

– Eu şi Leander sîntem morţi unul pentru celălalt! se răsti Houston. Nu pot să te fac să înţelegi acest lucru? Lee te doreşte pe tine, nu pe mine. Kane este... Houston se întoarse din nou cu spatele. Peste zece zile mă voi căsători cu domnul Taggert.

Blair sări din pat.

– Poate crezi că ai avut un eşec cu Leander, dar să ştii că nu este adevărat. Nu trebuie să te pedepseşti cu un ţărănoi atît de greu de suportat. Nici măcar o farfurie de mîncare nu poate să ţină în mînă, darămite...

Blair se opri deoarece Houston o pocni peste faţă.

– El este bărbatul cu care mă voi căsători, spuse Houston apăsînd mînioasă cuvintele. Şi n-am să îngădui nimănui să-l denigreze.

Ţinîndu-şi mîna pe obraz, Blair simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Ceea ce am făcut ne-a învrăjbit, şopti ea. Nici un bărbat din lume nu poate însemna mai mult decît o soră, zise ea şi ieşi din cameră.

Houston se aşeză şi stătu o clipă pe pat. Voia să o aline pe Blair, dar nu ştia cum. Ce îi făcuse Kane de fusese în stare să-şi pălmuiască sora?

Mai voia oare Kane să se însoare cu ea? fu următoarea întrebare care îi veni în minte.

Aşezîndu-se la biroul ei, Houston se apucă să-i scrie cu mîini tremurînde un bilet logodnicului ei.

„Dragă domnule Taggert,

Purtarea mea din seara trecută este de neiertat. Voi înţelege dacă vei dori să-ţi înapoiez inelul.

Cu stimă, domnişoara Houston Chandler".

Sigilă scrisoarea şi i-o dădu lui Susan ca să-l trimită pe Willie s-o ducă la destinaţie.

Cînd Kane primi biletul, pufni zgomotos.

– Veşti proaste? întrebă Edan.

Kane dădu să-i arate scrisoarea lui Edan, dar răzgîndindu-se o strecură în buzunar.

– Este de la Houston. Ştii, cred că n-am mai cunoscut o persoană ca ea. Parcă voiai să te duci în oraş mai încolo?

Edan înclină aprobator din cap.

– Să te opreşti la unul din magazinele dă bijuterii, să cumperi doişpe inele dă diferite culori şi să le trimiţi lui Houston acasă.

– Cu vreun mesaj?

Kane zîmbi.

– Nu, inelele o să fie de-ajuns. Acu', ia să vedem unde rămăsesem?

La ora patru, domnul Weatherly, de la *Wheatherly – bijuterii şi daruri imperiale,* urca în grabă scările casei Chandler.

– Am un pachet pentru domnişoara Chandler, îi zise el emoţionat lui Susan care îi deschise uşa.

Susan îl pofti în salon unde Opal şi Houston stăteau

înconjurate de listele cu cele necesare pentru nuntă.

– Bună ziua, domnule Weatherly, spuse Opal. Să vă servesc cu un ceai?

– Nu, mulţumesc, zise el privind-o pe Houston cu un licăr în ochi. Asta este pentru dumneata, continuă el întinzîndu-i fetei o cutie mare îmbrăcată în catifea neagră.

Năucită, dar mai purtînd în suflet o fărîmă de speranţă, Houston luă cutia. Toată ziua se simţise cumplit încercînd să pregătească o nuntă care era posibil să nu mai aibă loc. Şi, ca totul să fie şi mai rău, pe la prînz, domnul Gates care venise să ia masa o anunţase foarte discret că îi stabilise o întîlnire cu Marc Fenton pentru a doua zi dimineaţă. Voia să fie sigur că ea avea să-şi respecte promisiunea pe care i-o făcuse în privinţa lui Kane.

Cînd deschise cutia şi văzu inelele, Houston trebui să clipească pentru a-şi stăpîni lacrimile de uşurare.

– Ce frumoase sînt, rosti ea cu un calm fals, uitîndu-se pe rînd la fiecare inel: două cu smaralde, unul cu perlă, unul cu safir, unul cu rubin, trei cu diamante, unul cu ametist, unul cu trei opale, unul cu coral încrustat şi unul cu jad.

– Ar fi putut să mă dea gata cu un fulg, spunea domnul Weatherly. Tipul acela blond care umblă cu domnul Taggert a venit acum vreo oră şi mi-a cerut douăsprezece inele, toate pentru domnişoara Houston.

– Nu le-a ales personal domnul Taggert? întrebă Houston.

– A fost ideea dînsului; aşa a zis bărbatul cel blond.

Foarte calmă, Houston se ridică şi închise cutia pe

care o ţinea în mînă.

– Vă mulţumesc foarte mult, domnule Weatherly, că aţi venit personal să le aduceţi. Poate vrei să le vezi şi tu, mamă, zise ea dîndu-i cutia lui Opal. Sînt convinsă că trebuie ajustate. Bună ziua, domnule Weatherly.

Urcînd scările spre camera ei, Houston îşi simţi inima tresărind de bucurie. Inelele în sine nu contau, însă el îi citise biletul şi ţinea să se însoare cu ea. Asta era important. Bineînţeles că el nu-şi exprimase dorinţa de a o vedea, însă curînd aveau să se căsătorească şi aveau să se vadă în fiecare zi.

De cum intră în dormitor, începu să se îmbrace pentru cină.

Houston îi zîmbi lui Marc Fenton, care şedea vizavi de ea în liniştita ceainărie cu tapiţerie roz şi albă. Opal se aşeză în apropierea lor, dar încercă să nu le stînjenească intimitatea. Domnul Gates insistase ca Opal să o însoţească pe Houston deoarece el nu mai avea încredere în morala tinerilor americani.

Marc era un bărbat cu înfăţişare plăcută, scund şi solid, blond, cu ochi mari, albaştri, şi cu un surîs molipsitor.

– Am auzit că ai făcut partida anului, Houston, rosti Marc servindu-se cu încă o tartă cu stafide. Toată lumea nu vorbeşte decît despre el că este jumătate barbar şi jumătate cavaler pe un cal alb. Care este adevăratul Kane Taggert? întrebă el, cu un licăr în ochi.

– M-am gîndit că poate îmi spui tu. Domnul Taggert a lucrat pentru voi.

– A plecat de la noi cînd aveam şapte ani. Abia mi-l mai aduc aminte.

– Dar ce-ţi aduci aminte?

– Obişnuia să mă sperie de moarte, rosti Marc rîzînd. Conducea grajdul de parcă ar fi fost moşia lui şi nimeni, inclusiv tata, nu îndrăznea să-i treacă frontiera.

– Nici măcar sora ta, Pamela? întrebă Houston, jucîndu-se alene cu o ceaşcă de ceai.

– Deci asta te interesează. El rîse din nou. Eu nu ştiam nimic despre ceea ce se întîmpla. Într-o zi, Taggert şi sora mea au dispărut. Ştii, chiar şi astăzi mi se strînge puţin inima cînd iau un cal şi nu cer voie.

– De ce-a plecat sora ta? insistă Houston.

– Tata a măritat-o imediat. Nu cred c-a vrut să mai rişte ca fiică-sa să se îndrăgostească de un alt grăjdar.

– Unde este Pam acum?

– O văd foarte rar. S-a mutat la Cleveland cu soţul ei, are un copil şi a rămas acolo. Soţul i-a murit acum cîteva luni, iar copilul i-a fost cam bolnav un timp. În ultimul an i-a mers foarte rău.

– Este cumva...

Marc se aplecă misterios în faţă.

– Dacă vrei să afli mai multe despre bărbatul cu care intenţionezi să te căsătoreşti, trebuie să vorbeşti cu Lavinia LaRue.

– Nu cred că o cunosc...

Marc îşi îndreptă spatele şi zîmbi.

– Sigur că nu o cunoşti. Este fustiţa lui Taggert.

– Ce...?

– Este metresa lui, Houston. Acum trebuie să plec, zise el ridicîndu-se şi lăsînd bani pe masă.

Houston se ridică şi ea şi-şi puse mîna pe braţul lui.

– Unde o găsesc pe domnişoara Larule?

– Lavinia LaRue. Întreabă de ea pe strada Crescent.

– Strada Crescent, repetă Houston, ochii mărindu-i-se uluiţi. N-am fost niciodată acolo.

– Trimite-l pe Willie. Ştie el să ajungă acolo. Dă-ţi întîlnire cu ea într-un loc mai retras. Doar n-o să vrei să fii văzută cu ea în public. Noroc în căsnicie, Houston, zise el peste umăr şi ieşi.

– Ai aflat ce ai vrut? îşi întrebă Opal fiica.

– Cred că am aflat mai multe decît mi-aş fi dorit.

Houston îşi petrecu restul zilei de vineri şi toată sîmbăta care urmă făcînd aranjamente pentru cele două nunţi, comandînd flori şi stabilind meniul.

– Pe Kane de cîte zile nu l-ai mai văzut, scumpo? o întrebă Opal.

– Este o chestiune de ore, răspunse Houston, ascunzîndu-şi faţa de mama ei. Nu avea de gînd să i se ofere din nou lui Kane. Se făcuse deja de rîs şi nu intenţiona să se mai facă o dată.

Sîmbătă, pe lîngă problemele care trebuiau rezolvate se mai ivi una. Domnul Gates începu să urle la ora cinci dimineaţa, trezindu-i pe toţi cu anunţul că Blair nu-şi petrecuse noaptea acasă. Opal îl asigură că Blair ieşise cu Lee, însă acest lucru îl înfurie şi mai tare. El strigă că Blair nu mai ştia ce este reputaţia şi că Lee trebuia să se însoare cu ea în acea zi.

Cînd Houston şi Opal reuşiseră să-l potolească pe domnul Gates şi-l făcuseră să se aşeze la masă ca

să-şi mănînce micul dejun, în sufragerie îşi făcură apariţia Blair şi Lee.

Imaginea lor puse capac la tot. Blair purta o toaletă ciudată bleumarin, cu o fustă care abia îi ajungea la genunchi. Părul îi era lăsat pe umeri şi era plină de noroi, scaieţi şi pete ce păreau să fie sînge coagulat. Nici Lee nu arăta mai bine. Era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, însă acestea erau găurite peste tot.

– Lee! exclamă Opal pe nerăsuflate. Acestea sînt găuri de gloanţe?

– Probabil, zise el zîmbind. Vedeţi că am adus-o înapoi teafără şi nevătămată. Trebuie să mă duc acasă să mă odihnesc. După-amiază sînt de gardă. Rostind acestea, el se răsuci spre Blair şi-i dezmierdă o clipă obrazul. Noapte bună, doctore.

– Noapte bună, doctore, îi răspunse ea.

Cîteva minute toţi rămaseră încremeniţi privind-o pe Blair. Cu toate că ea arăta de parcă era supravieţuitoarea a trei catastrofe, în ochii ei licărea o scînteie arzătoare.

Houston se ridică de la masă şi, apropiindu-se de sora ei, deveni conştientă de mirosul acesteia.

– Ce ai în păr?

Blair zîmbi prosteşte.

– Bănuiesc că balegă de cal. Bine măcar că este în părul meu şi pe bărbia lui.

Houston îl auzi pe domnul Gates foindu-se în spatele ei şi apucîndu-şi fermă sora de braţ rosti pe un ton poruncitor:

– Mişcă sus!

Houston o duse pe Blair direct în baie, dădu drumul

la robinete şi începu să o dezbrace.

– De unde ai găsit acest costum extraordinar?

De îndată ce începu să vorbească, Blair păru imposibil de oprit. În tot răstimpul cît Houston îi descheie nasturii, îi desfăcu şireturile de la pantofi, îi săpuni părul şi o lăsă să-şi frece murdăria de pe piele, Blair nu făcu decît să vorbească despre minunata zi pe care o petrecuse cu Leander, povestind cele mai îngrozitoare lucruri despre viermi, dispute între specialişti, artere tăiate şi lupta cu o femeie. În fiecare povestire, Leander era prezent, salvînd vieţi după vieţi, la un moment dat salvînd-o chiar pe Blair.

Lui Houston nu-i venea să creadă că acel Leander despre care Blair nu mai contenea cu laudele era bărbatul retras pe care ea îl cunoştea de ani de zile. După spusele lui Blair, Leander era foarte pasionat cînd era vorba de medicină.

– Paisprezece găuri a avut acel bărbat în intestine. Iar Lee i le-a cusut pe toate, zise ea după ce Houston îi limpezi părul şi începu să i-l săpunească din nou. Paisprezece.

Cu cît Blair vorbea mai mult, cu atît Houston se simţea mai rău. Leander nu se uitase niciodată la ea aşa cum se uitase în acea dimineaţă la Blair şi nici nu o luase vreodată la urgenţele lui – nu că şi-ar fi dorit să vadă măruntaiele în activitate ale unui om, dar ar fi dorit ca el să-i împărtăşească tainele muncii lui.

Blair îl avusese pe Leander, şi după numai cîteva zile, el era al ei, aşa cum Houston nu-l avusese niciodată. Acum se părea că nici pe Kane nu-l mai avea. Trebuia să se ducă la el? Pînă la urmă trebuiau să se

vadă unul cu celălalt ca să discute despre nuntă. Houston se văzu apărînd la el acasă. Fără îndoială că el avea să spună: „Ştiam că o să cedezi. Nu puteai să stai departe prea multă vreme".

Sîmbătă, toată ziua, cît se odihni Blair, ea speră că Taggert o să vină în vizită. Însă, nu se întîmplă aşa.

Duminică dimineaţa, ea se îmbrăcă cu o fustă de serj gri, o bluză verde-închis din mătase plisată şi o jachetă *Figaro* cenuşie şi coborî ca să-şi însoţească familia la slujba de la biserică.

Cînd toată lumea se aşeză în strană şi-şi deschise cărţile de cîntece religioase, se aşternu o linişte mormîntală.

– Dă-te mai încolo, îi zise Kane lui Houston.

Speriată, ea se strînse ca el să se poată aşeza lîngă ea. În timpul slujbei Kane stătu liniştit, privindu-l pe reverendul Thomas cu o expresie plictisită. Cînd slujba se termină o apucă pe Houston de braţ şi rosti:

– Vreau să discutăm.

Mai mult tîrînd-o afară din biserică şi ignorînd încercările celorlalţi oameni de a intra în vorbă cu ei, el o ridică şi o urcă în trăsura lui hîrbuită. De îndată ce se aşeză pe banchetă lîngă ea, Kane dădu bice celor patru cai care porniră atît de brusc, că Houston trebui să-şi ţină pălăria cu mîna ca să nu-i zboare de pe cap.

– Prea bine, zise el trăgînd brusc hăţurile şi oprind caii la marginea sudică a oraşului, la umbra unor plopi din apropierea staţiei de alimentare cu apă. Ce-ai căutat cu Marc Fenton?

Indiferent de cum şi-l amintea Houston pe Kane, în realitate el era mai bine faţă de cum şi-l imagina ea.

– Îl cunosc pe Marc de-o viaţă, zise ea cu răceală, şi am voie să mă întîlnesc cu orice prieten doresc. În plus, nu eram singură, eram cu mama.

– Crezi că nu ştiam acest lucru? Măcar mama ta este o femeie cu minte.

– Habar n-am despre ce vorbeşti, spuse ea începînd să se joace cu umbreluţa de soare.

– Ce treabă aveai cu Marc Fenton? zise el aplecîndu-se ameninţător spre ea.

Houston se hotărî să-i spună adevărul.

– Tatăl meu vitreg m-a pus să-i promit că o să mă interesez despre dumneata la cît mai multă lume. Domnul Gates mi-a aranjat întîlnirea cu Marc ca să-i pot pune nişte întrebări. Aş fi vorbit cu domnul Fenton, însă ne-a refuzat categoric. Ea îi aruncă o privire urîtă. Şi voi discuta probabil şi cu domnişoara Lavinia LaRue.

– Cu Viney? întrebă el, după care zîmbi. Aşa te-a sfătuit Gates? Nu-i rău deloc. Mă întreb cum dă nu făcu avere? Ia stai puţin, şi dacă cineva îţi spune că nu-s bun?

– Atunci va trebui să mă mai gîndesc referitor la căsătoria noastră, zise ea strîmbînd din nas.

Ea nu era pregătită pentru explozia lui de furie.

– De mîine într-o săptămînă noi tre' să ne căsătorim şi, totuşi, e posibil ca în orice clipă tu să contramandezi totu'? Din cauză că ţi- ar spune cineva că nu-i place croiala cămăşii mele. Să-ţi spun ceva, domnişoară Chandler, poţi să întrebi despre mine pă orcare bărbat cu care am făcut afaceri şi pe orce femeie cu care m-am culcat şi, dacă o să fie corecţi, o să afli că n-am înşelat pă nimeni niciodată.

Kane coborî din trăsură şi, privind spre orizontul îndepărtat, se îndreptă spre copaci.

– Asta-i blestem, da' Edan mi-a zis că o doamnă n-o să-mi aducă decît belele. Mi-a zis. Mă Kane, însoară-te mă cu o fată de la ţară şi apucă-te de crescut cai. Mi-a spus să nu mă încurc cu doamne.

Houston reuşi să se dea jos singură din trăsură.

– N-am vrut să te supăr atît de tare, zise ea încet.

– Să mă superi! urlă el la ea. Dă cînd te-am cunoscut nu mai am linişte. Sînt bogat, nu-s chiar atît de urît, îţi ofer căsnicie, iar tu mă refuzi categoric. Nu am nici o veste de la tine, apoi aflu că sora ta o să se mărite cu bărbatul dă care eşti foarte îndrăgostită. Da' totuşi n-o să te măriţi cu mine. Sau poate da, sau poate nu. Cîteva zile vii pă la mine p-acasă, îi comanzi pă toţi, inclusiv pă mine, şi, brusc, dă parcă ai fi făcut vărsat dă vînt, nici nu te mai apropii dă acel loc. Într-o dimineaţă mă trezesc şi te găsesc privindu-mă lacom, iar cînd te ating, îmi spargi cana dă apă în cap şi strigi că tre' să te respect. Data viitoare, însă, cînd te ating, mă tragi pă covor şi puţin lipseşte ca să nu-mi rupi hainele dă pă mine. Da' io te respect şi te las virgină, aşa cum ai vrut. Şi cu ce mă aleg? Mă pomenesc că mă întrebi daoă nu-mi vreau inelu' înapoi şi iar ne întoarcem la vechea problemă – poate nu mai vrei să te măriţi cu mine. De dimineaţă maică-ta a venit la mine, mi-a zis care costum să-l îmbrac la biserică şi m-a invitat la prînz, la masă.

Kane făcu o pauză şi se uită la Houston.

– Aşa că iată-mă aci, stînd împopoţonat şi ascultîndu-te cum îmi spui că poate te măriţi sau nu cu mine, că totu' depinde de ce-o să zică lumea despre mine.

Houston, pîn' aci ţi-a fost. În clipa asta o să-mi spui un da sau un nu şi aşa o să rămînă. Dacă îmi spui da acum şi nu în ziua nunţii, mă jur, că dă păr am să te duc pînă la altar. Acu' care ţi-e răspunsul?

– Da, zise ea, copleşită de un imens val de bucurie.

– Şi dacă cineva îţi spune că nu-s bun dă nimic? Sau că am ucis pă cineva? întrebă el cu oarece duşmănie în glas.

– Tot mă voi căsători cu dumneata.

El se întoarse cu spatele.

– Îţi este chiar atît dă groază? Ştiu că ai vrut să te căsătoreşti cu Westfield şi că atît cît te-am curtat n-am fost mereu un gentleman, da' pîn' acu' ai respectat tîrgu'. În public mereu te-ai comportat dă parcă nu te-ar fi deranjat căsătoria cu mine.

Houston se bucură atît de tare că el nu o respinsese, încît începu să tremure. Nu avea să-şi petreacă toată viaţa croşetînd într-un balansoar, ci va trăi alături de acest bărbat care nu era deloc la fel ca toţi ceilalţi.

Houston se apropie de el şi se aşează în faţa lui.

– După prînz, multe cupluri tinere merg în parcul Fenton să se plimbe, să vorbească şi să petreacă mai mult timp împreună. Poate vrei să mergem împreună.

– Tre' să... începu el. Dacă după masă o să vrei să mai fii văzută alături de mine, atunci vreau.

Ea îşi strecură mîna sub braţul lui.

– Să te uiţi la mine, să nu vorbeşti cu gura plină, să nu strigi la cei din jur şi mai ales să nu înjuri.

– Nu ceri prea mult, nu-i aşa? zise el înverşunat.

– Închipuie-ţi că achiziţionarea apartamentului domnului Vanderbilt depinde de această masă. Poate că

acest lucru te va ajuta să-ţi aminteşti de bunele maniere.

Kane păru speriat.

– Asta tocmai mi-a amintit dă ceva. Tre' să... El îşi coborî privirea spre ea. Ştii, cred că aş prefera să petrec toată după-amiaza în parc. A trecut atîta vreme de cînd nu mi-am mai luat o zi liberă.

Kane păru să se simtă foarte bine la prînzul de duminică. Opal îi acordă o atenţie deosebită, iar Duncan îi ceru sfatul. Houston îi urmări pe toţi. Se aşteptau la un monstru, dar descoperiseră un om plăcut.

Blair tăcuse tot timpul mesei, iar Houston se bucurase enorm că sora ei avusese în fine ocazia să-l cunoască pe Kane şi să constate cît de generos era. Kane se oferi chiar să-i permită domnului Gates să cumpere împreună cu el nişte pămînt, la un preţ pe care Houston îl bănuia a fi fost tocmit.

Cînd se pregăteau de plecare, Kane spuse:

– Sora ta nu-ţi seamănă deloc.

Houston îl rugă să-i explice ce voise să spună, însă el refuză.

În parc, ea îl prezentă altor perechi logodite. Pentru prima dată, Kane se relaxă şi nu-şi mai făcu griji din pricina treburilor care îl aşteptau. Kane se încordă cînd o femeie făcu aluzie la faptul că el vărsase mîncarea pe rochia lui Houston, însă cînd aceeaşi femeie suspină amintindu-şi de romanticul lui gest de a o duce în braţe pe Houston, el negă c-ar fi făcut ceva ieşit din comun.

Un chioşc cu îngheţată era deschis vizavi de parc cîteva ore duminica, iar Kane îi trată pe toţi cu răcoritoare şi bere *Hire*.

La sfîrşitul zilei Houston se întoarse acasă cu sclipiri de stele în ochi. Habar nu avusese că logodnicul ei putea să fie atît de fermecător.

– N-am avut timp pîn' acu' dă astfel dă lucruri. Le-am considerat întotdeauna o pierdere dă vreme, da's chiar frumoase. Crezi că m-am descurcat bine cu prietenii tăi? Nu m-am comportat prea mult ca un grăjdar?

– Nicidecum.

– Ştii să călăreşti?

– Da, zise ea cu speranţă în glas.

– O să vin să te iau mîine dimineaţă ca să facem o plimbare cu caii. Ţi-ar plăcea?

– Foarte mult.

Fără să mai spună vreun cuvînt, Kane îşi strecură mîinile în buzunare şi fluierînd o porni pe drumul care-l îndepărta de casa Chandler.

Capitolul 11

Kane se înfiinţă luni dimineaţa la ora cinci, cînd toată lumea mai dormea încă. De îndată ce auzi forfotă la parter, Houston îşi dădu seama că nu putea să fie decît o singură persoană. Niciodată nu se îmbrăcase în costumul de călărie atît de rapid ca de astă-dată.

– Ţi-a luat cam mult, zise Kane conducînd-o spre cei doi cai împovăraţi cu coburi grei. Merinde, continuă el scurt înainte de-a se urca în şa.

Făcuse bine că-i spusese adevărul în privinţa călăritului, se pomeni ea gîndind, cîteva ore mai tîrziu, în timp ce urca povîrnişul unui munte în urma lui Kane.

O apucară spre vest, trecură de proprietatea Taggert şi se îndreptară către Munţii Stîncoşi, care mărgineau oraşul Chandler. Străbătură platoul acoperit cu tufe de măceşi pînă ce ajunseră la poalele dealurilor.

De acolo începură urcuşul printre pîlcurile de pini pînă atinseră pădurea de cetină şi formaţiunile stîncoase. Kane se strecură cu calul printre molizi şi brazi şi se opri în faţa unei uluitoare panorame a oraşului Chandler văzut de la înălţime.

– Cum ai găsit acest loc? şopti ea.

– Cînd tu te joci, mergi cu bicicleta sau bei ceai cu alţii, eu vin aici, zise Kane şi descălecînd arătă cu capul spre nişte stînci abrupte aflate deasupra lor. Am o cabană colo sus, da' drumu' pînă acolo ie cam bolovănos. Nu-i dă doamne.

Houston se dădu şi ea jos de pe cal, iar el se apucă să descarce coburii. De îndată ce el termină, cei doi se aşezară pe pămînt şi începură să mănînce şi să discute.

– Cum ai făcut avere? întrebă ea.

– Cînd Fenton m-a izgonit, am plecat în California. Pam îmi dăduse cinci sute dă dolari cu care mi-am cumpărat o mină de aur părăsită. Am scos cîteva mii dă dolari din aurul d-acolo, iar banii i-am folosit ca să cumpăr nişte pămînt în San Francisco. Două zile după ce am cumpărat pămîntul l-am vîndut cu o dată şi jumătate mai mult decît dădusem pă el. Am cumpărat iar pămînt şi iar l-am vîndut, am cumpărat o fabrică dă cuie şi am vîndut-o, am cumpărat un tronson dă cale ferată... Ai prins şpilu'?

– Ştiai că acum Pamela Fenton este văduvă? întrebă Houston de parcă n-ar fi fost interesată de răspunsul lui.

– Dă cînd?

– Cred că soţul ei a murit acum cîteva luni.

Kane o fixă pe Houston cu privirea cîteva minute îndelungate, de parcă atunci o vedea pentru prima dată.

– Măi să fie, că ciudată ma' ie viaţa asta.

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu te-aş fi invitat la mine acasă, soră-ta n-ar fi ieşit cu Westfield şi acum te-ai fi căsătorit cu el.

Houston inspiră profund.

– Şi dacă dumneata ai fi ştiut că Pamela este liberă, nu mai m-ai fi invitat la dumneata acasă. Domnule Taggert, eşti liber să rupi logodna noastră în orice clipă. Dacă preferi să...

– Ai dă gînd să începi iar? rosti el ridicîndu-se. De ce nu încerci ca din cînd în cînd să mai spui şi altceva?

Învăluită de o senzaţie de uşurare, Houston se ridică de pe pămînt.

– M-am gîndit că poate..

Kane se răsuci şi o trase la pieptul lui.

– Măi femeie afurisită, te rog să taci, zise el şi o sărută.

Houston se supuse.

Marţi, foarte devreme, Willie îi transmise lui Houston că domnişoara Lavinia LaRue urma să o întîlnească în acea dimineaţă la ora nouă pe estrada din parcul Fenton.

Houston se întîlni cu o femeie îmbrăcată în culori ţipătoare, scundă, brunetă, cu nişte sîni enormi. Mă întreb cît din ei or fi vată, se gîndi ea:

– Bună dimineaţa, domnişoară LaRue. Ai fost foarte amabilă că ai acceptat să te întîlneşti cu mine atît de devreme.

– Pentru mine este tîrziu. Io încă n-am dormit. Deci dumneata eşti cea cu care se însoară Kane. I-am zis io că dacă vrea îşi poate cumpăra o doamnă.

Houston îi aruncă o privire de gheaţă.

– Oh, bine, zise Lavinia. Acu' nu te-oi aştepta să te strîng în braţe. La urma urmelor, eşti cea care îmi iei o sursă dă venit.

– Atîta tot este domnul Taggert pentru dumneata? O sursă de venit?

– Este un amant excelent, dacă la asta te-ai referit, dar ca să- ţi spun adevărul adevărat, pă mine mă sperie. Niciodată nu ştiu ce vrea dă la mine. Acu' se poartă dă parcă nu mai suportă o clipă, acu' nu se mai satură dă mine.

Houston îşi dădu seama că şi ea avea aceeaşi senzaţie, însă nu spuse nimic.

– Dă ce ai vrut să mă vezi?

– M-am gîndit că poate îmi poţi relata ceva despre el. Eu îl cunosc de foarte puţină vreme.

– Vrei să ştii ce-i place în pat?

– Nu! Nicidecum. Lui Houston nu-i plăcea să şi-l imagineze pe Kane în compania altei femei. Ca om. Ce poţi să-mi spui despre el ca om?

Lavinia făcu cîţiva paşi şi rămase cu spatele la Houston.

– Ştii, o dată m-am gîndit la ceva, da' ştiu c-a fost o tîmpenie.

– Şi despre ce anume era vorba?

– Mai tot timpu', se poartă de parcă nu i-ar păsa dă nimic, însă o dată l-a zărit dă la fereastră pă prietenu' ăla al lui, Edan, cu o femeie, şi atunci m-a întrebat dacă

îmi place dă el. Dă el, dă Kane, înţelegi. Fără să mai aştepte răspunsul meu a plecat şi atunci mi-am zis că e un bărbat care n-a fost iubit niciodată. Sigur, asta nu poate fi adevărat, că la banii lui trebuie să existe zeci de femei îndrăgostite dă el.

– Dumneata îl iubeşti? Nu banii lui, pe el. Dacă n-ar fi avut bani...

– Dacă n-ar fi avut bani, nici n-aş fi trecut pă lîngă el. Ţi-am spus, mă sperie.

Din portvizit, Houston scoase o filă de cec.

– Preşedintele băncii a primit instrucţiuni să onoreze acest cec dacă vede că ţi-ai cumpărat un bilet de tren către un alt stat.

Lavinia luă cecul.

– Îl primesc, fiin'că vreau să plec din acest oraş dă doi bani. Însă toţi banii din lume n-ar fi putut să mă cumpere dacă n-aş fi vrut să plec.

– Desigur. Îţi mulţumesc încă o dată, domnişoară LaRue.

Marţi după-amiază, cînd Houston se plictisise de atîtea pregătiri pentru nuntă, la casa Chandler veniră în vizită cu un tandem Leora Vaughn şi logodnicul ei, Jim Michaelson. Aceştia o întrebară pe Houston dacă nu cumva îl putea convinge pe Kane să închirieze o altă bicicletă dublă şi să meargă toţi patru la plimbare în parc.

După ce se schimbă într-o pereche de şalvari pe

care îi împrumutase de la Blair, Houston, aşezată pe ghidon, o porni cu prietenii ei spre casa lui Kane.

– Să-l ia naiba pă Gould! auziră ei strigătele lui Kane prin ferestrele deschise.

– Mă duc să-l întreb, spuse Houston.

– Crezi că s-ar supăra dacă am aştepta înăuntru? întrebă Leora, rotindu-şi lacomă ochii pe faţada clădirii.

– Cred că va fi bucuros.

Houston nu ştia niciodată cum avea să fie întîmpinată de Kane, însă de astă-dată el păru bucuros să schimbe activitatea. Avu o mică şovăială în privinţa bicicletei, deoarece nu se mai urcase pe nici una pînă atunci, dar reuşi în cîteva minute să deprindă mersul pe două roţi şi începu chiar să se ia la întrecere cu alţi bărbaţi din parc.

După-amiaza tîrziu, cînd înapoiară bicicletele la centrul de închiriere, Kane conchise că avea să cumpere o fabrică de biciclete.

– Poate n-o să-mi iasă nici un ban din ea, zise el, însă uneori îmi place să risc. Aşa cum recent am cumpărat nişte acţiuni la o companie numită *Coca-Cola*. Probabil c-o să pierd tot, continuă el ridicînd din umeri. Nu poţi să cîştigi mereu.

Seara merseră la o petrecere la Sarah Oakley.

Kane era cel mai vîrstnic din grup, însă jocurile şi atmosfera erau noi pentru el şi părură să-l bine-dispună. De fiecare dată el era impresionat să constate că tineretul din lumea bună îl acceptă.

Şi acest lucru nu se datora faptului că era uşor de acceptat. Era intolerant faţă de ideile cu care nu era de

acord şi mereu agresiv. Lui Jim Michaelson îi spuse că era prost că se mulţumea doar să conducă magazinul tatălui său, că trebuia să se extindă, să facă afaceri în Denver dacă ţinea cu' tot dinadinsul să rămînă în Chandler. Lui Sarah Oakley îi spuse să-şi cumpere rochii însoţită de Houston, căci cele pe care le purta nu erau atît de frumoase pe cît puteau să fie. Draperiile doamnei Oakley îl deranjară într-atît încît a doua zi îi trimise tocmai din Denver cincizeci de metri de catifea de mătase. Îndoi o roată la una din bicicletele închiriate şi apoi ţipă douăzeci de minute la proprietar reproşîndu-i că avea marfă proastă. Cordeliei Farrell îi spuse că trebuia să-şi găsească un bărbat mai bun decît John Silverman, căci acesta nu-şi dorea decît o persoană care să se îngrijească de cei trei copii orfani ai lui.

Houston simţi că se desface pămîntul şi-o înghite în momentul în care Kane îi invită pe toţi să cineze miercuri la el acasă.

– N-am mobilat încă parterul, zise el, da' o să facem aşa cum mi- a făcut Houston mie într-o seară – un covor, perne pă care să vă aşezaţi, lumînări şi tot restu'.

Cînd cele trei fete începură să chicotească văzînd expresia îndurerată de pe chipul îmbujorat al lui Houston, Kane întrebă:

– Mi-a scăpat mie ceva?

Curînd Houston află că la Kane totul implica o ceartă. El o numea discuţie, dar era mai mult decît o dispută verbală. Marţi seara, ea îl rugă să semneze alături de ea nişte ilustrate în alb, care aveau să fie incluse în cutiile cu tort care li se ofereau nuntaşilor la plecare.

– Pă naiba o să semnez! zise el. Nu-mi pun io numele pă ceva în alb. Cineva o să scrie cine-ştie ce pă ilustrata aia.

– Aşa este tradiţia, spuse Houston, toţi pun ilustrate cu autografe în cutiile cu tort care li se dau musafirilor acasă.

– Poa' să mănînce tortu' la nuntă. Nu tre' să-l mai care ş-acasă cu cutia. Oricum la toţi li se topeşte înăuntru.

– Dar este pentru aducere aminte, pentru visare, pentru a-ţi pune dorinţe, pentru...

– Şi vrei să semnez ilustrate în alb pentru o ideie atît dă tîmpită?

Houston pierdu acea bătălie, însă îl făcu să accepte angajarea de bărbaţi care să le ajute pe invitate să coboare din trăsuri şi de femei care să transforme salonaşul lui în garderobă.

– Cîtă lume intenţionezi să chemi?

Ea aruncă o privire listei.

– La ultima numărătoare au ieşit cinci sute douăzeci. Majoritatea rudelor lui Leander vin tocmai din Est. În afară de unchii şi verii tăi din familia Taggert mai doreai să inviţi pe cineva?

– Ai mei ce?

Începură să discute din nou aprins şi din nou Houston ieşi învingătoare. Kane îi zise că nu-şi văzuse niciodată rudele şi că nu avea nici un chef să le cunoască. Houston, care nu putea să-i spună că o ştia pe Jean, căci fără îndoială ar fi întrebat de unde, îl avertiză că avea să le invite indiferent că el le cunoştea sau nu. Dintr-un motiv anume, Kane nu le dorea acolo şi, după

mai multe minute de controversă, îi spuse că acestea aveau să vină în costume de mineri.

Houston îl făcu snob şi-şi dădu seama că mai bine ar fi murit decît să-i spună că deja dăduse la lucru haine pentru rudele lui – pe banii lui.

Pînă să apuce Kane să replice, în încăpere intră Opal care le dădu bună seara şi se aşeză pe canapea cu broderia în mînă.

Profitînd de ocazie, Kane îi ceeru sfatul lui Opal.

– Păi, eu cred că va trebui să le cumperi haine noi.

Cînd Kane se ridică să plece, Houston se simţea ca supravieţuitoarea unei furtuni pe mare. El însă părea imperturbabil. O sărută în hol şi-i promise o întîlnire a doua zi.

– Întotdeauna totul o să fie o ceartă? şopti ea, prăbuşindu-se pe canapea lîngă mama ei.

– Ar trebui să cred că va fi, zise Opal amuzată. Ce-ar fi să te duci să faci o baie fierbinte?

– Aş avea nevoie de una care să dureze trei zile, mormăi Houston ridicîndu-se.

Kane stătea în faţa ferestrelor înalte ale biroului său, cu un trabuc între dinţi.

– Ai de gînd să lucrezi sau să visezi cu ochii deschişi? îl întrebă Edan aflat în spatele lui.

Fără să se întoarcă, Taggert rosti:

– Toţi sînt nişte copii.

– Care toţi?

– Houston şi prietenii ei. N-au fost obligaţi să se maturizeze, să-şi facă griji pentru hrana zilei de mîine. Houston îşi imaginează că mîncarea vine dă la bucătărie, hainele dă la croitorie, iar că banii vin dă la bancă.

– Nu sînt convins că ai dreptate. Mie Houston mi se pare destul de raţională şi faptul că a fost părăsită de Westfield a maturizat-o oarecum. Acest lucru înseamnă mult pentru o femeie.

Kane se întoarse cu faţa spre prietenul lui.

– S-a consolat destul dă bine, zise el, arătînd cu mîna de jur- împrejurul casei.

– Nu cred că este interesată doar de banii tăi, zise Edan meditativ.

Auzind, Kane pufni într-un zgomotos şi scurt hohot de rîs.

– Doar n-o fi moartă după felul delicat în care ţin io ceaşca. Vreau s-o urmăreşti îndeaproape.

– Adică s-o spionez?

– Este logodită cu un bărbat cu bani. N-aş dori să fie răpită.

Edan îşi înălţă o sprînceană.

– Asta să fie sau te temi că s-ar putea întîlni din nou cu Fenton?

– Majoritatea zilelor dă miercuri şi le petrece la biserică şi vreau să ştiu ce face acolo.

– Oh, deci de chipeşul reverend Thomas te temi.

– Ba nu mă tem dă nimeni! strigă Kane. Fă ce ţi-am spus să faci. Urmăreşte-o îndeaproape.

Arborînd o expresie dezgustată, Edan se ridică.

– Mă întreb dacă Houston o avea habar în ce intră.

Kane se întoarse din nou spre fereastră.

– O femeie ie în stare dă multe ca să pună mîna pă milioane.

Houston, îmbrăcată în căldurosul costum vătuit al lui Sadie, îşi mînă cu pricepere perechea de cai spre colonia de la mina „Micuţa Pamela". Discutase cu reverendul Thomas şi hotărîse că nu era periculos dacă vorbea cu Jean despre nunta aflată în pregătire. Ei încă îi plăcea să creadă că Jean era în siguranţă neştiind adevărata identitate a lui Sadie, însă reverendul Thomas îi repetase cu un aer superior că secretul nu mai exista demult.

La un moment dat, în timp ce se afla în drum spre mină, Houston simţi o puternică dorinţă de a sta de vorbă cu Jean. Jean păruse mereu liniştită şi logică, şi deşi nu-l cunoscuse niciodată pe Kane îi era totuşi verişoară.

Houston trecu de poarta păzită fără probleme sau schimb de replici şi se duse direct la casa familiei Taggert.

Jean o aştepta.

– Ceva probleme? întrebă ea oprindu-se brusc şi fixînd-o pe Houston. Sînt bucuroasă că ai aflat şi tu, zise ea încet.

– Haide să distribuim alimentele şi pe urmă stăm de vorbă, spuse Houston.

Cîteva ore mai tîrziu era din nou în căsuţa lui Jean. Houston scoase un pachet de ceai pe care-l avea în buzunar.

– Pentru tine.

Cît prepară Jean ceaiul, cele două femei nu schimbară un cuvînt, însă, după ce se aşezară la masă, Jean rupse tăcerea.

– Aşadar, vom deveni rude prin alianţă.

Houston luă cana ieftină în mînă.

– Peste cinci zile. O să vii la nuntă, nu-i aşa?

– Sigur. O să-mi scot din dulap rochia Cenuşăresei şi o să vin în caleaşca de cleştar.

– Nu trebuie să-ţi faci nici un fel de probleme în această privinţă. M-am ocupat de toate aranjamentele necesare. Jacob Fenton a dat ordin ca orice membru din familia Taggert să aibă trecere liberă. Croitoreasa mea aşteaptă, iar domnul Bagly, croitorul, a primit toate instrucţiunile. Tu nu trebuie decît să-i aduci pe Rafe, pe Ian şi pe tatăl tău.

– Atîta tot, zici? întrebă Jean zîmbind. Cu tata nu va fi nici o problemă, dar cu Rafe e altă poveste. Şi, din păcate, Ian îi cam seamănă unchiului lui.

Oftînd, Houston îşi plecă privirea în cană.

– Lasă-mă să ghicesc. În primul rînd, din cauză că este atît de imprevizibil n-ai de unde să ştii dacă lui Rafe îi va plăcea sau nu ideea participării la o nuntă. Ar putea să rîdă şi să meargă bucuros, dar la fel de bine ar putea să strige şi să refuze invitaţia.

O clipă, Jean rămase înmărmurită.

– Să nu-mi spui că şi Kane este un Taggert adevărat.

Houston se ridică şi ducîndu-se la fereastra cu un singur ochi de geam, de unde privi afară rămase tăcută cîteva clipe destul de lungi.

– De ce te căsătoreşti cu el? întrebă Jean.

– Chiar nu ştiu, răspunse ea, făcînd din nou o pauză. Eu şi Leander am fost un cuplu perfect, rosti Houston încet, de parcă ar fi visat. În toţi anii cît am fost logodiţi, din copilărie, practic, nu cred că a existat vreun lucru asupra căruia să fim în dezacord. Am avut... nişte probleme cînd am mai crescut, continuă ea amintindu-şi de furia care îl cuprindea pe Lee cînd ea refuza să facă dragoste cu el, dar aproape întotdeauna ajungeam să ne înţelegem. Dacă eu voiam draperii verzi, Leander voia draperii verzi. Aproape întotdeauna exista o armonie perfectă între noi.

Houston se uită din nou la Jean.

– Apoi l-am cunoscut pe domnul Taggert. Nu cred ca eu să fi avut pînă acum cu el vreo conversaţie în deplină armonie. Mă pomenesc uneori ţipînd la el ca o precupeaţă. A doua zi după ce am acceptat să mă căsătoresc cu el, i-am spart o cană în cap. Acum sînt furioasă pe el, acum îmi vine să-l strîng în braţe şi să-l protejez, sau să mă pierd în puterea lui.

Houston se aşează şi-şi cuprinse faţa în mîini.

– Sînt atît de încurcată. Nu-mi mai dau seama de nimic. L-am iubit pe Leander foarte mult timp, am fost sigură de dragostea mea pentru el, dar acum ştiu că, dacă ar fi să aleg, l-aş păstra pe Kane.

Houston îşi ridică privirea.

– Dar de ce? De ce vreau să trăiesc alături de un bărbat care mă înfurie, care mă face să mă simt ca o femeie de stradă, care aleargă după mine ca un crai şi pe urmă mă respinge spunînd „d-asta o să capeţi mai tîrziu, scumpo" de parcă eu l-aş fi provocat, nu ştiu. Uneori nici nu mă vede, alteori mă soarbe din priviri. Uneori mă farmecă. Nu are nici un fel de respect pentru mine; acum mă tratează de parcă aş fi copil, acum îmi pune în braţe bani cu nemiluita şi-mi spune să duc la bun sfîrşit o treabă de zece persoane.

Houston se ridică brusc.

– Cred că sînt nebună. Nici o femeie zdravănă n-ar face o astfel de căsătorie: În nici un caz, cu ochii deschişi. Înţeleg că poţi să te îndrăgosteşti de cineva atît de tare, încît să nu-i mai vezi defectele. Însă eu îl văd pe Kane Taggert aşa cum este; un bărbat dominat de vanitate, un bărbat lipsit de vanitate. Orice spui despre el este contradictoriu.

Ea se aşează din nou, cu greutate.

– Sînt nebună. Complet şi irecuperabilă.

– Eşti sigură? întrebă Jean încet.

– Oh, da, sînt sigură, răspunse Houston. Nici o altă femeie n-ar...

– Nu, eu mă referem la a fi îndrăgostită de cineva atît de tare, încît să nu-i mai vezi defectele. Eu întotdeauna am crezut – sau am sperat – că dacă cineva m-ar iubi, mi-ar cunoaşte defectele şi cu toate acestea tot m-ar iubi. Eu nu mi-aş dori un bărbat care să mă creadă zeiţă şi care atunci cînd ar descoperi că am o

fire dificilă să nu mai ţină la mine.

Năucită, Houston rămase cu gura căscată.

– Dar a iubi pe cineva înseamnă...

– Da? Ce înseamnă a iubi pe cineva?

Houston se ridică în picioare şi privi în gol pe fereastră.

– Să doreşti să fii cu acel cineva. Să vrei să fii alături cu el la bine şi la rău, să doreşti să ai copii cu el, să-l iubeşti chiar şi atunci cînd face lucruri care nu-ţi convin. Să ţi se pară cel mai nobil prinţ din lume, să rîzi cînd îţi spune pentru a cincea oară într-o oră ceva ce te răneşte. Să te întrebi dacă îi place cu ce te îmbraci, dacă este mîndru de tine şi să simţi că te topeşti cînd este întru totul de acord cu tine.

Houston tăcu şi cîteva clipe în încăpere se aşternu liniştea.

– Cînd sînt cu el, mă simt plină de viaţă, zise ea. Nu cred că am trăit pînă să-l întîlnesc pe Kane. Existam doar, mă mişcam, mîncam, ascultam. Kane mă face să mă simt puternică, de parcă aş fi în stare de orice. Kane...

– Da? întrebă Jean încet. Ce-i cu Kane?

– Kane Taggert este bărbatul pe care îl iubesc.

Jean izbucni în rîs.

– Este chiar aşa o catastrofă să fii îndrăgostit de unul din familia noastră?

– Dragostea ar fi uşoară, dar viaţa împreună s-ar putea să fie dificilă.

– Nu poţi să-ţi imaginezi nici pe jumătate ce înseamnă asta, zise Jean rîzînd încă. Mai vrei ceai?

– Toţi din familia ta sînt asemeni lui Kane?

– Tatăl meu seamănă înspre familia mamei lui şi mă bucur să spun asta, dar unchiul Rafe şi Ian sînt adevăraţi Taggert-i. Am crezut că acest Taggert, dacă a avut bani...

– Probabil că i-au făcut mai rău. Cine este tatăl lui Ian? Nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe băiat.

– Nu l-ai cunoscut. Lucrează în mină de ani de zile deşi are numai şaisprezece ani. Seamănă cu Rafe: mare, chipeş, furios. Tatăl lui era Lyle, fratele lui Rafe. Lyle a fost ucis într-o explozie în mină cînd avea douăzeci şi trei de ani.

– Şi tatăl lui Kane?

– Frank era fratele cel mai mare. A murit într-un accident cu mult înainte de a mă naşte eu, şi dacă nu mă înşel chiar înainte de a se naşte Kane.

– Îmi pare rău, zise Houston. Trebuie să-ţi fie foarte greu să te îngrijeşti de atîţia bărbaţi.

– Primesc ajutor de la tinere doamne sufletiste, zise ea ridicîndu-se. Curînd se întunecă. Ar fi bine să pleci.

– Te rog să vii la nunta mea. Mi-ar face mare plăcere să fii acolo şi în plus m-ai vedea şi pe mine îmbrăcată în ceva mai curat, zise Houston zîmbind şi arătîndu-şi dinţii înnegriţi.

– Ca să-ţi spun adevărul cred că mă simt mai bine în compania lui Sadie, decît în cea a domnişoarei Chandler, prinţesa din înalta societate.

– Să nu mai spui aşa ceva! rosti Houston serioasă. Te rog.

– Bine. O să fac tot posibilul.

– Şi o să te duci mîine la croitoreasa mea? Are nevoie de cît mai mult timp ca să termine toate rochiile. Poftim adresa ei.

Jean luă bucăţica de hîrtie.

– Abia aştept să merg. O să-mi dau toată strădania cu Rafe şi Ian. Dar nu pot să-ţi promit nimic.

– Înţeleg. Acţionînd sub impulsul de moment, Houston o strînse pe Jean la piept. Abia aştept să te revăd.

La întoarcerea în oraş, Houston se gîndi la discuţia cu Jean. Era clar că ea era îndrăgostită de Kane, iar ideea o făcu să rîdă tare. În toţi acei ani, ea nu fusese practic îndrăgostită de Lee. Acum de-abia îşi dădea seama.

Desigur, nu putea să spună nimănui acest lucru. Ar fi apărut ca o femeie care îşi oferea dragostea mult prea uşor. Însă nu era aşa; era absolut sigură de acest lucru. Kane Taggert era bărbatul pe care îl iubea şi pe care avea să-l iubească mereu.

Folosind frîiele ea impulsionă caii să meargă mai repede. Trebuia să se spele şi să-şi schimbe hainele. Apoi trebuia să facă pregătirile pentru... Un surîs misterios îi arcui buzele cînd se gîndi la planurile pentru vineri seara. Avea să-l roage pe Leander să-i invite pe Kane şi pe Edan la el la club şi avea să-l roage pe Kane să- i îngăduie să dea o petrecere de adio pentru prietenele ei. O mică întrunire liniştită – ca aceea oferită de Ellie înainte de căsătorie.

Dacă ar fi reuşit să-l convingă pe musculosul pe

care îl văzuse pe pancarta de pe bulevardul Coal să facă tot ce dorea ea...

Houston era atît de cufundată în gînduri, că nu-şi mai păstra vigilenţa obişnuită. În spatele ei, ascuns după copaci, era un călăreţ singuratic.

Încruntat, Edan o urmă înapoi în oraş.

Capitolul 12

Cu cîteva zile înainte de nuntă, Houston intră în criză de timp. Cina de miercuri de la Kane fusese un mare succes.

– Am rupt astăzi logodna cu John, domnule Taggert, rosti timid Cordelia Farrell.

– Astea sînt într-adevăr veşti bune, rîse Kane apucînd-o pe după umeri şi sărutînd-o afectuos pe gură. Cordelia se simţi stînjenită, însă nu-i displăcu. Poţi găsi ceva mult mai bun decît un babalîc ca ăla.

– Mulţumesc, domnule Taggert.

O clipă pe chipul lui Kane se aşternu o expresie încurcată.

– De ce toată lumea îmi zice „domnule Taggert?"

– Pentru că, domnule Taggert, rosti cu blîndeţe Houston, n-ai cerut nimănui să ţi se adreseze cu Kane.

– Toate puteţi să-mi spuneţi Kane, rosti el încet, privind-o cu ochi arzători pe Houston. În afară de tine, Houston. Tu nu mi-ai spus decît o singură dată Kane şi mi-a plăcut.

Houston îşi dădu seama că aluzia lui era clară pentru toată lumea şi de jenă i se uscă gîtul.

Sarah Oakley luă o pernă şi o aruncă în capul lui Kane.

El o prinse şi toată lumea aştepta cu sufletul la gură. Cine putea să-şi imagineze cum avea să reacţioneze Kane?

– Uneori nu eşti deloc gentleman... Kane, rosti Sarah cu îndrăzneală.

Kane însă îi zîmbi.

– Gentleman sau nu, văd că mi-ai ascultat sfatul şi ţi-ai cumpărat o rochie nouă. În regulă, Houston, poţi să-mi spui şi tu Kane.

– În acest moment, prefer să-ţi spun domnule Taggert, zise ea arogantă făcîndu-i pe toţi să rîdă.

Toată ziua de joi fu rezervată pregătirilor de nuntă din casa lui Kane. El şi Edan se încuiară în birou şi ignorară hamalii, livrările, plecările şi sosirile nenumăraţilor comercianţi din Chandler.

Vinerea şi sîmbăta se scurseră în aceeaşi atmosferă, Houston explicînd şi reexplicînd fiecăruia rolul ce-i revenea la acea nuntă. Fuseseră angajaţi bărbaţi şi femei pentru pregătirea şi servirea mîncărurilor, bărbaţi care să construiască mese pentru afară, bărbaţi care să ridice enormele corturi pe care Houston le adusese din Denver. Duminică, veniră treizeci şi opt de persoane numai pentru aranjatul florilor.

Jean Taggert îi trimise un mesaj în care îi spunea că Rafe urma să vină la nuntă, dar că tînărul Ian oscila încă.

Cînd citi mesajul, Houston era în bucătărie, iar în faţa ei pe masă se aflau două carcase de vită şi vreo sută de kilograme de cartofi care tocmai atunci

fuseseră descărcate. Sub maldărul de carne se aflau trei roţi imense de caşcaval şi trei sute de portocale, pentru care se ruga să nu fie strivite.

Cu toată debandada din casă, Houston era bucuroasă că Taggert nu-i stătuse în cale şi o lăsase să-şi vadă de treabă. El i se plînsese că timpul petrecut în compania ei îl făcuse să rămînă atît de în urmă cu afacerile, că nu avea să le mai pună la punct niciodată.

O singură dată însă o necăji şi anume cînd Leander îi invită pe el şi pe Edan să-şi petreacă seara la clubul lui.

– Io n-am vreme dă aşa ceva! urlă Kane. Bărbaţii ăştia nu muncesc niciodată? Dumnezeu mi-e martor că io n-o să am timp suficient nici după nuntă cînd o să mă împiedic mereu dă nevastă şi... El se opri şi se uită la Houston. Poate că n-am vrut să spun chiar aşa... începu el.

Houston nu făcu decît să-l privească.

– Bine, rosti el într-un final, dezgustat. Da' nu înţeleg de ce voi femeile n-aţi putea organiza un ceai la tine acasă. Spunînd acestea Kane se răsuci pe călcîie şi se întoarse în biroul lui. Femei afurisite! mormăi el.

– La ce cazne te-a mai supus Houston acum? întrebă Edan, mustăcind.

– Tre' să ne petrecem seara la luxosul club al lu' Westfield. Tre' să plecăm d-aci la şapte şi să nu ne întoarcem înainte dă miezul nopţii. Unde or fi zilele alea d-odinioară cînd femeile erau supuse şi-şi respectau bărbaţii?

– Prima femeie nu i-a dat ascultare primului bărbat; zilele alea d-odinioară sînt legende. Ce vrea Houston

să facă în seara asta?

– Să dea un ceai excentric pentru prietenele ei. Vreau ca tu să rămîi aci şi s-o supraveghezi.

– Poftim?

– Nu-mi place ideea ca toate femeile astea să fie singure aci. Houston a angajat servitori pentru după nuntă, dar diseară n-o să fie aci dăcît o mînă dă femei fără apărare. Pentru mica ei petrecere, Houston a pregătit sufrageria. Acolo e o uşă mascată dă o draperie, ştii care, cea cu imprimeu dă flori, şi...

– Te aştepţi să mă ascund în debara ca să spionez ceaiul unor dame?

– E pentru binele lor şi te plătesc destul dă bine ca din cînd în cînd să-mi faci şi mie cîte un serviciu.

– Un serviciu... bolborosi Edan.

Cîteva ore mai tîrziu, Houston se întîlni cu Edan şi observă pe obrazul lui drept o vînătaie.

– Cum de te-ai lovit? îl întrebă ea.

– M-am lovit de un zid, rosti el încordat mergînd mai departe.

La şase casa începu să se golească de muncitori, iar la şapte fără un sfert sosiră prietenele lui Houston, fiecare cu cîte un cadou frumos împachetat.

Bombănind că trebuia să plece de acasă, Kane se urcă în trăsură alături de gravul Edan.

La casa lui Taggert se strînseră pînă în final zece femei plus Blair, iar cadourile lor fură aşezate pe o

masă din secolul al optsprezecelea, din sufragerie.

– A plecat toată lumea? întrebă Tia.

– În fine, zise Houston, închizînd în urma ei uşile duble. Trecem acum la treburile noastre?

Edan, cu o sticlă plină de whisky în mînă, îşi ocupase un loc confortabil pe un scaun în debara. Să te ia naiba, Kane! se gîndi el din nou întrebîndu-se care îi erau şansele de a scăpa nepedepsit pentru crimă. Cu siguranţă că nici un judecător nu avea să-l închidă din cauză că-l omorîse pe cel care îl obligase să-şi petreacă o seară întreagă urmărind cum îşi beau ceaiul un grup de femei.

Absent, el luă o înghiţitură de whisky şi se uită la femei prin mătasea draperiei. Doamna Emily, o drăguţă şi delicată fată bătrînă, bătu cu pumnul în masă.

– Cea de-a treia întrunire anuală a Frăţiei îşi va prezenta activitatea.

Edan duse sticla la gură, dar nu bău.

Domnişoara Emily continuă:

– Mai întîi vom audia raportul Houston referitor la coloniile miniere.

Edan nu mişcă un muşchi cînd Houston se ridică şi începu să prezinte un detaliat raport referitor la nedreptăţile din interiorul coloniilor miniere. El o urmărise cu cîteva zile înainte şi ştia de incursiunile ei inocente, menite să aprovizioneze coloniile cu legume proaspete, însă Houston vorbea acum despre greve şi sindicate. Edan văzuse oameni ucişi pentru mai puţin decît spunea ea acum.

Nina Westfield propuse să se înceapă editarea unei reviste pe care femeile să o furnizeze în secret soţiilor

de mineri.

Edan îşi aşează sticla pe podea şi se aplecă în faţă.

Se pomeni şi de Jacob Fenton – de pericolul pe care el îl reprezenta şi de ceea ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că femeile furnizau informaţii minerilor.

– Eu pot să vorbesc cu Jean Taggert, zise Houston. Fenton se pare că se teme de familia Taggert. De altfel lor li s-a dat şi permisiunea de a lua parte la nuntă.

– Jean vizitează magazine din Chandler, zise domnişoara Emily. Ştiu că acest Kane al tău, i se adresă ea lui Houston, a lucrat pentru Fenton-i, însă aici se petrece cu totul altceva. M-am gîndit că poate ştii.

– Nu ştiu nimic, zise Houston. Kane explodează numai cînd aude de numele Fenton şi nu cred ca Marc să ştie ceva.

– Habar n-are, spuse Leora Vaughn. Marc nu face decît să cheltuiască banii; nu-l interesează de unde provin.

– O să vorbesc cu Jean, repetă Houston. Cineva aţîţa spiritele. Nu vreau să se întîmple vreo nenorocire.

– Poate reuşesc să mă strecor şi eu în coloniile miniere, adăugă Blair. Voi afla ce voi putea.

– Ce alte probleme mai sînt? întrebă domnişoara Emily.

Edan se lăsă înapoi în spătarul scaunului.

Frăţia, îşi spuse el, recăpătîndu-şi răsuflarea. Aceste femei, sub masca rochiilor de dantelă şi a bunelor maniere, vorbeau despre lupte.

Restul întrunirii aduse în discuţie tot felul de opere de binefacere, de ajutorare a orfanilor şi bolnavilor – lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe doamnele.

Cînd întrunirea se sfîrşi, Edan ridică sticla de whisky şi simţi că putea respira din nou.

– Răcoritoare? întrebă Meredith Lenchner, pe un ton glumeţ, scoţînd dintr-o cutie mare, împachetată într-un ambalaj galben, o sticlă cu vin de casă. Mama ne-a trimis sticlele astea în amintirea puţinelor întruniri la care a participat în tinereţe. Tata o să creadă că pivniţa ne-a fost prădată.

Edan n-ar fi crezut c-ar fi putut să mai existe ceva care să-l şocheze, însă cînd văzu că fiecare femeie luă în mînă cîte o sticlă plină cu vin şi cîte un pahar cu picior din dulăpiorul din perete, rămase cu gura căscată.

– Pentru noaptea nunţii! zise domnişoara Emily, ridicînd paharul. Pentru toate nopţile nunţilor de pretutindeni, fie că sînt sau nu precedate de căsătorii.

Rîzînd, femeile băură paharele pînă la fund.

– Al meu primul! zise Nina Westfield. Eu şi mama am alergat mult prin Denver ca să găsim aşa ceva. iar în după-amiaza aceasta, Lee era cît pe ce să se uite în cutie.

Houston deschise cutia şi scoase un material negru şi transparent, ornamentat cu dantelă lată de aceeaşi culoare.

Edan văzu că era lenjerie de damă, însă nu genul celei purtate de adevăratele doamne.

Necrezîndu-şi ochilor, el le urmări pe femei golind sticlele cu vin şi deschizînd cadourile în rîsete şi comentarii gălăgioase. Din pachete ieşiră la iveală două perechi de pantofi roşii cu tocuri înalte şi alte articole de lenjerie transparente şi cîteva imagini pe care fe-

meile le trecură de la unele la altele în puternice hohote de rîs. La un moment dat dădură scaunele la o parte şi începură să danseze.

Domnişoara Emily se aşeză la pianul pe care Eden nu-l observase şi începu să-i atingă clapele.

Edan îşi lăsă bărbia în piept cînd femeile se apucară să danseze ridicîndu-şi fustele şi picioarele.

– Se numeşte cancan, zise Nina, pe nerăsuflate. Eu şi mama, cînd eram la Paris, am plecat fără ştirea lui Lee şi a tatei şi ne-am dus să vedem acest dans.

– Poate să-l încerce oricine? întrebă Houston şi de îndată opt femei începură să-şi dea fustele peste cap în ritmul melodiei cîntate de domnişoara Emily.

– Pauză! strigă Sarah, Eu v-am adus nişte versuri ca să vi le citesc.

Cînd era copil, Edan şi prietenii lui avuseseră o copie din ceea ce citea acum pretenţioasa domnişoară Oakley: Fanny Hill.

Femeile chicotiră şi rîseră, bătîndu-le repetat pe Blair şi pe Houston pe umăr.

Cînd Sarah termină, Houston se ridică.

– Acum, dragi prietene, sus am *la pièce de résistance*. Mergem?

Trecură cîteva minute bune pînă ce Edan reuşi să se mişte. Halal ceai de dame. Luîndu-şi avînt el se ridică de pe scaun. Ce naiba putea să fie sus? Ce putea să fie mai mult decît fusese deja? Mai degrabă ar fi murit decît să nu afle despre ce era vorba.

În mare grabă el părăsi casa, o înconjură şi văzu lumină în camera de zi din aripa nord-estică. Ignorînd spinii, începu să se caţere pe spalierele cu trandafiri.

Tot ce se întîmplase pînă atunci nu-l pregătise pentru ceea ce se desfăşura în faţa ochilor lui. Încăperea era învăluită în întuneric, mai puţin ecranul de mătase care era luminat din spate de un candelabru. Între ecran şi lumină se afla un bărbat musculos, sumar îmbrăcat, care îşi mişca trupul în diferite poziţii, punîndu-şi în evidenţă muşchii.

– Mie mi-a fost de-ajuns, zise domnişoara Emily şi, ridicîndu-se, o luă pe Nina şi dădu ecranul la o parte.

O clipă puternicul bărbat rămase încremenit, însă văzînd că femeile deja ameţite începură să bată din palme şi să aclame, zîmbi şi se apucă să pozeze cu mai mult entuziasm.

– Nu este atît de mare precum Kane al meu, strigă Houston.

– Accept provocarea, îi replică puternicul bărbat. Eu mă pot măsura cu oricine.

– Cu Kane în nici un caz, rosti ea încăpăţînată, făcîndu-l pe bărbat să se străduiască şi mai mult să-şi arate bicepşii.

Edan coborî de pe spalierele cu trandafiri. Kane voise ca el să le apere pe aceste femei. Însă cine avea să-i apere pe bărbaţi de femei?

Duminică dimineaţa, Kane trînti uşa de la biroul lui pentru a cincea oară într-o singură oră.

– Din toate zilele, Houston tocmai astăzi a trebuit să fie bolnavă, mormăi el. Crezi cumva că i s-a făcut teamă

dă nunta dă mîine? îl întrebă el pe Edan.

– Mai degrabă cred că este de la ceva ce-a mîncat sau băut, răspunse Edan. Am auzit că mai multe domnişoare din Chandler suferă astăzi de indispoziţie.

Kane nu-şi ridică privirea din hîrtii.

– Probabil că se odihneşte pentru mîine.

– Dar tu cum o duci? îl întrebă Edan. Ai ceva emoţii?

– Absolut nici una. E o chestie foarte simplă. Lumea face asta în fiecare zi.

Edan se aplecă în faţă, luă hîrtia la care se uita Kane şi o întoarse invers.

– Mersi, mormăi Kane.

Capitolul 13

Ziua nunţii era atît de frumoasă, încît părea anume creată pentru acel eveniment memorabil. Opal o trezi pe menajera casei Chandler la ora cinci şi împreună începură atenta împachetare a celor două rochii de mireasă şi a voalurilor.

Deşi îşi auzi mama trebăluind prin casă, Houston mai rămase în pat cîteva minute. Dormise puţin în timpul nopţii, mai mult se răsucise de pe o parte pe alta. Gîndurile la clipele care se apropiau o ţinuseră trează. Se gîndise la Kane şi se rugase ca în anii ce aveau să vină el să ajungă să o iubească.

Cînd Opal veni la ea să o trezească, Houston era mai mult decît dornică să înceapă ziua.

La ora zece cele trei femei plecară la casa Taggert în trăsura lui Houston, urmate de Willie într-o căruţă împrumutată sub al cărei coviltir de muselină erau ascunse rochiile.

Acolo le aşteptau zeci de tinere, toate membre ale Frăţiei.

– Mesele sînt gata, zise Tia.

– Şi corturile, adăugă Sarah.

– Iar doamna Murchison de la patru dimineaţa găteşte, interveni Anne Seabury, apucînd de un colţ rochiile de mireasă împăturite.

– Şi florile? întrebă Houston. Au fost toate aranjate după cum am hotărît?

– Cred că da, zise una din femei.

Domnişoara Emily făcu un pas în faţă.

– Housto,n mai bine te-ai uita şi tu la ele. Cineva să aibă grijă ca soţul tău să stea în biroul lui, iar tu să faci un tur prin casă.

– Soţ, murmură Houston pentru sine, în timp ce Nina o luă înainte ca să-l ţină pe Kane prizonier în biroul lui. Toată lumea făcea tot posibilul ca mireasa să nu fie văzută înainte de nuntă.

Cînd i se confirmă că totul era în siguranţă, Houston îşi lăsă mama şi sora în hol şi o porni prin încăperile de la parter, pe care pentru prima dată le vedea împodobite după planurile ei.

Salonaşul era mobilat cu trei mese lungi ticsite cu daruri din toată America pentru cele două mirese. Kane de nenumărate ori spusese că el nu avea prieteni adevăraţi printre afaceriştii lumii din New York, însă, dacă darurile acestora ar fi fost un indiciu, atunci era evident că acei oameni îl considerau unul de-al lor.

De la familia Vanderbilt primiseră o măsuţă italienească încrustată, de la familia Gould argintărie, iar de la Rochefeller-i obiecte din aur. În clipa în care începură să sosească darurile, Kane afirmase că aceşti oameni aveau datoria să-i trimită cadouri deoarece şi el le trimisese destule atunci cînd ei îşi căsătoriseră copiii.

Alte daruri erau din partea rudelor lui Leander şi din partea cunoştinţelor din Chandler care se străduiseră să ofere cele mai ingenioase cadouri „gemene". Primiră astfel două mături identice, două banicioare identice, două cărţi identice, două cupoane de materiale identice. Darurile în dublu exemplar acopereau o gamă foarte vastă, de la plicuri cu ace de gămălie la scaune de stejar de la *Masons.*

Încăperea era decorată cu palmieri înalţi aşezaţi în ghivece în faţa oglinzilor, iar poliţa era încărcată de trandafiri roşii şi petunii purpurii.

Houston se mută în salonul mare. Acolo era locul în care prietenii apropiaţi şi rudele aveau să se adune înainte şi după ceremonie.

De-a lungul pereţilor, tocurilor de uşi şi tavanului fuseseră fixate gingaşe lujere de iederă. Acestea împodobeau fiecare metru de încăpere, şerpuind în jurul căminului şi în jurul ferestrelor.

În faţa fiecărui geam erau aşezate ghivece cu ferigi care filtrau soarele dimineţii, lăsînd umbre dantelate pe podea. Vatra căminului era împodobită cu garoafe roz, iar ici-colo, printre lujerii de iederă erau împletite alte şi alte fire de garoafe.

În mare grabă, Houston sfîrşi inspecţia celorlalte încăperi de la parter şi urcă în camera unde o aşteptau celelalte femei.

Mai erau cinci ore pînă la ceremonie, însă ea îşi dădea seama că, şi dacă ar mai fi fost un milion, în ultimul moment tot se mai găsea ceva de pus la punct.

În ultimele zile petrecuse mult timp în încăperile de

la parter, însă spaţiile de la etaj îi erau încă nefamiliare. Aripa estică a clădirii în formă de U era rezervată oaspeţilor şi într-unul din acele apartamente urma să se îmbrace Blair astăzi. Sectorul central cuprindea pe de o parte camerele lui Edan, iar pe de alta holul, o cameră pentru copii, baia şi camera doicii.

Lîngă camera copilului era lunga aripă care aparţinea lui Houston şi Kane. În spate, el avea un dormitor, relativ mic, dar cu vedere spre grădină. Camera lui Houston, despărţită de a lui printr-o baie de marmură, era mult mai mare, iar lambriurile deschise la culoare erau sculptate cu girlande care puneau mai bine în evidenţă tablourile atîrnate.

Aproape de camera ei se afla o baie mare placată în marmură roz şi albă, o cabină pentru îmbrăcat cu pereţii acoperiţi în moar roz, iar dincolo de acestea erau o cameră de zi şi o sufragerie intimă pentru atunci cînd ea şi Kane ar fi dorit să mănînce singuri.

– Nu mă voi obişnui niciodată cu casa aceasta, rosti Tia după ce inspectase camerele de dincolo de dormitor. Priviţi numai la această grădină suspendată.

– Grădină? întrebă Houston, apropiindu-se de uşile duble în faţa cărora stătea Tia. Deschise una din ele şi păşi într-o minunată combinaţie de arbuşti şi flori în ghivece. Bănci de piatră se ascundeau prin bogata vegetaţie. Aceasta nu existase ultima dată cînd ieşise ea pe logia dormitorului ei.

– Ia uită-te aici, zise Sarah, scoţînd un bilet mare, alb, dintr-un smochin enorm. Majoritatea plantelor erau protejate de soarele de Colorado de un umbrar din şipci.

Houston luă biletul.

„Sper să-ţi placă, îţi doresc o căsnicie fericită, Edan".

– Este cadou de la Edan, zise Houston simţind că grădina era un simbol al bucuriei pe care o trăia.

Pînă să apuce să mai spună ceva, uşa se deschise brusc şi în încăpere se năpusti ca o vijelie doamna Murchison.

– E prea multă lume la mine în bucătărie! strigă ea către Houston. Nu ştiu cum să fac să gătesc cu atîţia oameni pe cap. Şi la domnul Kane nu pot să mă duc, că este şi aşa foarte ocupat şi n-o să vrea să-şi piardă vremea cu astfel de treburi.

– Să-şi piardă vremea... rosti Meredith îngrozită. Dar ce crezi că Houston n-are altceva mai bun de...

Houston îşi întrerupse prietena. Doamna Murchison era sub vraja lui Kane şi fără îndoială avea să-i ţină partea pînă în pînzele albe.

– Voi coborî pe scara din spate, spuse Houston, ignorînd faptul că Sarah îi desfăcea rochia de mireasă. Aceasta nu numai că necesita îndepărtarea acelor care o fixau, dar mai avea nevoie şi de netezire.

De îndată ce ajunse jos, problemele cărora trebuia să le facă faţă erau nenumărate. De cîteva ori îl auzi pe Kane strigînd din biroul lui, iar cînd la un moment dat el ieşi îndreptîndu-se ca o vijelie spre grădină cineva o împinse în spălătorie. Îl invidia pe Kane pentru libertate, dar în acelaşi timp îşi dorea să fie cu el. Mîine, se gîndi ea. Mîine, urmau să se plimbe împreună prin grădină.

Cînd nu mai erau decît două ore pînă la ceremonie, ea reuşi să se întoarcă în camera de sus.

– Houston, zise Opal, cred că ar trebui să te îmbraci acum.

Houston începu să-şi scoată lent hainele, gîndindu-se că următoarea dată cînd avea să se dezbrace...

– Cine Dumnezeu este femeia aceea? întrebă Anne în timp ce Houston îşi punea o semizetă din bumbac atît de fină, încît pe pielea ei cădea ca o şoaptă. Partea de sus a cămăşii avea butoniere micuţe, migălos lucrate, legate cu fundiţe roz din mătase, iar cea de jos avea brodaţi manual boboci de trandafiri.

– Habar nu am, zise Tia, venind lîngă Anne şi privind peste balustrada logiei, dar cred că este cea mai înaltă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Sarah începu să lege. şireturile roz din satin ale corsetului.

– Cred că trebuie să vin să mă uit şi eu, zise Sarah. Poate este vreuna din rudele lui Lee.

– Îmi este cunoscută figura ei, dar nu ştiu de unde, zise Anne. Ce ciudat să vină îmbrăcată în negru la o nuntă.

– Haideţi, fetelor, că avem treabă, zise Opal pe un ton care o făcu pe Houston să-şi înalţe capul. Nu vă interesează pe voi problemele personale ale musafirilor.

Houston era aproape sigură că nu era în regulă ceva. Ignorînd privirea severă a mamei ei, ea ieşi în balcon şi se îndreptă spre Tia. Instantaneu, ea îşi dădu seama cine era femeia. Chiar şi privită de sus, aceasta arăta înaltă şi elegantă.

– Este Pamela Fenton, şopti Houston şi se întoarse în dormitorul ei.

O clipă se aşternu tăcerea.

– Probabil poartă doliu după soţ, zise Sarah. Houston, pe care din jupoanele acestea îl pui primul?

Cu gesturi automate, Houston continuă să se îmbrace ,însă mintea îi era la Kane care se afla în grădină şi la femeia pe care o iubise odinioară şi care se îndrepta spre el.

Anne răspunse la ciocănitul care se auzi neaşteptat în uşă.

– Este bărbatul care lucrează cu Kane, îi zise ea lui Houston. Vrea să te vadă, spune că este ceva urgent şi că trebuie să-ţi vorbească imediat.

– Nu poate să se ducă... începu Opal, însă fiica ei luase deja un capot de pe un scaun din spate şi se îndrepta spre uşă.

Kane stătea în colţul îndepărtat al grădinii, cu un picior ridicat pe o bancă de piatră, fumînd dintr-un trabuc şi privind spre oraşul Chandler.

– Bună, Kane, rosti încet Pamela.

El aşteptă o clipă înainte de a se întoarce cu faţa spre ea, iar cînd o privi, ochii îi erau foarte calmi, netrăind deloc ceea ce de fapt simţea. O măsură din cap pînă-n picioare şi rosti.

– Anii te-au tratat cu îngăduinţă.

– Pe dinafară, rosti ea şi inspiră adînc. Nu am prea mult timp la dispoziţie, aşa că o să-ţi spun din capul locului de ce am venit. Încă te mai iubesc; n-am încetat

să te iubesc. Dacă vei pleca acum cu mine, te voi urma pînă la capătul pămîntului.

Rapid el făcu un pas spre ea, însă se opri şi se retrase.

– Nu, nu pot face asta, zise el încet.

– Ba poţi! Ştii că poţi. Ce-ţi pasă ţie de oamenii ăştia de-aici? Ce-ţi pasă ţie de oamenii din Chandler? Ce-ţi pasă ţie de... ea?

– Nu, repetă el.

Pamela înaintă puţin, astfel că ei se apropiară şi mai mult. El era cu numai cîţiva centimetri mai înalt ca ea, însă cînd ea era pe tocuri aveau aceeaşi înălţime.

– Kane, te rog, nu face această greşeală. Nu te căsători cu altcineva. Ştii că mă iubeşti. Ştii că eu...

– Mă iubeşti atît de mult încît m-ai părăsit, zise el supărat. Te-ai măritat cu amantul tău bogat şi... El se opri şi se întoarse cu spatele. Nu voi pleca astăzi cu tine. Nu pot s-o rănesc pe ea în aşa hal. Nu merită acest lucru.

Pam se aşeză pe bancă.

– Ai de gînd să renunţi la mine deoarece nu vrei s-o răneşti pe Houston Chandler? Dar ea este tînără. Îşi va găsi pe altcineva. Sau este îndrăgostită de tine?

– Sînt convins că ştii bîrfa. Este încă îndrăgostită dă Westfield, însă a consimţit să se consoleze cu banii mei. Da' din păcate, în afară dă bani s-a potcovit şi cu mine.

– Atunci de ce? De ce te simţi obligat?

El se uită în ochii ei înfocaţi.

– Tu chiar m-ai uitat dă tot? Eu îmi respect înţelegerile.

Aluzia lui era clară.

– Am crezut că pînă acum ai înţeles, zise ea încet.

– Ce să înţeleg, dă ce m-ai lăsat singur cu cei cinci sute dă dolari oferiţi pentru serviciile prestate? Am făcut efort să nu înţeleg.

– Cînd i-am spus tatei că trebuie să ne lase să ne căsătorim căci îţi purtam în pîntec copilul, m-a urcat cu de-a sila într-un tren spre Ohio. Nelson Younger îi datora tatălui meu o groază de bani, iar cînd m-a luat de nevastă toată datoria lui a fost ştearsă.

– Mi s-a spus... începu Kane.

– Sînt convinsă că ţi s-a spus că am preferat să fug decît să mă mărit cu tine. Fără îndoială că tata a împrăştiat zvonul că fiică-sa s-a distrat cu un grăjdar şi că nici gînd n-a avut să se mărite cu el. Tu ai fost mereu atît de uşor de lezat. Mîndria ta a fost uşor de rănit.

Kane tăcu o vreme.

– Şi copilul?

– Zachary are treisprezece ani acum. Este un băiat minunat, frumos, puternic şi mîndru ca tatăl lui.

Kane rămase liniştit, privind peste întinderea grădinii.

– Vino cu mine, Kane, şopti Pam. Dacă nu de dragul meu, măcar de dragul fiului tău.

– Dă dragul fiului meu, rosti Kane mai mult pentru sine. Spune- mi, bărbatul cu care te-ai măritat a fost bun cu el?

– Nelson era ceva mai în vîrstă decît tine şi s-a bucurat să aibă un copil, indiferent că era al lui sau nu. L-a iubit pe Zach. Pam zîmbi. Obişnuiau să joace baseball în fiecare sîmbătă după-amiază.

Kane se întoarse spre ea.

– Şi Zach crede că acel om e tatăl lui?

Pam se ridică.

– Zach va învăţa să te iubească aşa cum te iubesc eu. Dacă noi doi i-am spune adevărul...

– Adevărul e că Nelson Younger a fost tatăl lu' Zach. Eu n-am făcut decît să pun sămînţa.

– Îţi respingi propriul fiu? întrebă Pam mînioasă.

– Nu, nu-l resping. Trimite băiatul la mine şi-l voi primi. Cu braţele deschise. Tu, însă, eşti cea pe care o resping.

– Kane, nu vreau să te implor. Dacă nu mă mai iubeşti acum, ai putea învăţa să mă iubeşti din nou.

El îi cuprinse ambele mîini.

– Ascultă. Ceea ce s-a întîmplat între noi a fost demult dă tot. Cred că pînă acum nu mi-am dat seama cît dă mult m-am schimbat. Dacă ai fi fost aici acum cîteva luni, aş fi fugit cu tine la altar. Da' acum situaţia e alta. Houston...

Ea îşi trase mîinile din strînsoarea lui.

– Dar ai spus că ea nu te iubeşte. Tu o iubeşti?

– Abia dacă o cunosc.

– Atunci de ce? De ce refuzi o femeie care te iubeşte? De ce îi întorci spatele fiului tău?

– Nu ştiu, blestemato! De ce a trebuit să vii în ziua nunţii mele ca să mă chinuieşti? Cum poţi să-mi ceri să umilesc o femeie care a fost atît... dă bună cu mine? Nu pot să plec şi s-o las stînd în faţa altarului.

Pam se aşeză pe bancă în timp ce lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

– Şi Nelson a fost bun cu mine şi l-a iubit atît de

mult pe Zach. Am încercat să te găsesc şi să-ţi spun ce s-a întîmplat, dar ai dispărut practic fără urmă. Cîţiva ani mai tîrziu, cînd ţi-am văzut numele prin ziare, am vrut să-ţi scriu, dar n-am avut curaj – sau poate n-am suportat să-l fac pe Nelson să sufere. Cînd a murit, am vrut să te găsesc. Mă simţeam însă vinovată, de parcă aş fi fugit de la patul de moarte al lui Nelson în braţele iubitului meu, aşa că am aşteptat. Dar se pare că prea mult. Apoi s-a îmbolnăvit Zachary şi pînă cînd a fost el în stare să călătorească tu te logodiseşi. Mi-am zis atunci că între noi se terminase totul, însă a trebuit să te văd în ultima clipă, a trebuit să-ţi spun.

El se aşeză lîngă ea, o cuprinse pe după umeri şi-i trase capul aproape.

– Ascultă-mă, iubito, tu întotdeauna ai fost o romantică. Poate că nu-ţi mai aduci aminte certurile noastre, însă eu nu le-am uitat. Singurul loc în care ne simţeam bine era şura. Trei sferturi din timp eram supăraţi unul pă celălalt. De-a lungul anilor, ai uitat părţile urîte.

Pam îşi suflă nasul într-o batistă dantelată.

– Domnişoara Chandler este mai bună?

– Cînd fac ceva ce nu-i place, mă loveşte în cap cu ce-i pică la îndemînă. Tu mereu fugeai, te ascundeai şi te perpeleai întrebîndu-te dacă te mai iubesc.

– M-am maturizat de atunci.

– Cum aî fi putut? Ai trăit cu un bărbat mai în vîrstă care te-a răsfăţat, asemeni tatălui tău. Pe Houston n-a răsfăţat-o nimeni.

Pam se depărtă de el.

– Şi în pat este bună? Şi la acest capitol mă întrece?

– Habar n-am. Există un foc lăuntric în ea, dar este

puţin cam stîngace. Nu mă însor cu ea pentru sex. Din asta găseşti pă toate drumurile.

Pam îi cuprinse gîtul în cercul braţelor ei.

– Dacă te-aş fi implorat... începu ea.

– N-ar fi ajutat. O să mă căsătoresc cu Houston.

– Sărută-mă, şopti ea. Aminteşte-mi. Ajută-mă să-mi amintesc.

Kane o privi speculativ. Poate că şi el dorea să ştie. Îi cuprinse capul în mîna lui mare şi-şi coborî gura pe buzele lui. Sărutul fu lung, Kane dăruindu-se cu toată fiinţa lui.

Cînd se depărtară unul de celălalt îşi zîmbeau.

– Într-adevăr s-a terminat, nu-i aşa? şopti Pam.

– Da.

Ea rămase aproape de el.

– În toţi aceşti ani pe care i-am trăit cu Nelson, am crezut că sînt îndrăgostită de tine, dar de fapt am fost îndrăgostită de un vis. Poate că tata a avut dreptate.

Kane îi îndepărtă braţele.

– O dată dacă mai pomeneşti dă taică-tu, s-ar putea să ne luăm la harţă.

– Nu cumva mai eşti supărat pe el?

– Astăzi este nunta mea şi vreau fericire, aşa că hai să nu vorbim despre Fenton. Spune-mi mai bine despre fiul meu.

– Cu plăcere, zise Pam şi începu să povestească.

O oră mai tîrziu, Pam îl lăsă singur pe Kane în grădină ca să-şi termine trabucul. Cînd acest lucru se întîmplă, el aruncă chiştocul pe jos, îşi privi ceasul de buzunar şi conchise că era timpul să se ducă să se îmbrace pentru nuntă.

Abia apucă să facă cîţiva paşi că se pomeni faţă în faţă cu un bărbat despre care, dacă n-ar fi ştiut că era imposibil să se vadă în două ipostaze, ar fi jurat că era el cu zece ani mai vîrstnic.

Kane şi Rafe Taggert se ţintuiră tăcuţi cu privirea, asemeni unor cîini care se întîlneau pentru prima dată. Imediat, cei doi îşi dădură seama cine era fiecare.

– Nu prea semeni cu taică-tu, zise Rafe pe un ton acuzator.

– N-am de unde să ştiu. Nu l-am cunoscut – cum de altfel nu i-am cunoscut nici rudele, răspunse Kane accentuînd că nici un Taggert nu încercase să ia legătura cu el atîta vreme cît crescuse la grajdurile lui Fenton.

Rafe se crispă.

– Am auzit că banii tăi sînt mînjiţi cu sînge.

– Iar io am auzit că tu n-ai deloc – nici mînjiţi, nici nemînjiţi.

Cei doi săgetară spaţiul care îi despărţea cu nişte priviri de gheaţă.

– Nici la fire nu semeni prea mult cu Frank. Acu' o să plec, rosti Rafe răsucindu-se.

– Pă mine poţi să mă insulţi cît pofteşti, da' nu şi pe doamna cu care mă căsătoresc. O să rămîi la ceremonie.

Rafe nu se întoarse, însă înainte de-a se depărta încuviinţă uşor din cap.

– Vreau să-ţi vorbesc, zise Edan din prag, ochii strălucindu-i de îndîrjire.

Femeile din jurul lui Houston începură să protesteze, însă ea ridică mîna liniştindu-le şi tăcută îl urmă pe Edan, care o conduse în dormitorul lui.

– Ştiu că nu se cade, dar este singurul loc din casă mai liber.

Houston încercă să nu-şi trădeze emoţia, deoarece avea impresia că Edan era supărat pe ea.

– Ştiu că astăzi este nunta ta, dar am ceva de spus. Kane ştie că siguranţa personală a celor aflaţi în relaţie cu o persoană atît de înstărită ca el se află deseori în pericol. Edan îşi întoarse privirea spre ea. Ce vreau să spun este că, de cîteva ori în ultima săptămînă, Kane m-a pus să te urmăresc.

Houston simţi că păleşte.

– Nu mi-a plăcut ce-am văzut, continuă el. Nu mi-a plăcut că o tînără lipsită de apărare se duce într-o colonie de mineri, iar această Frăţie a voastră...

– Frăţia! rosti Houston uluită. De unde...

Edan apucă un scaun şi-l trase lîngă ea.

Vlăguită, Houston luă loc.

– N-am vrut să fac aşa ceva, însă Kane a insistat ca eu... ah, să mă ascund în debara şi să fiu în casă în timpul ceaiului tău, ca nu cumva să ţi se întîmple ceva.

Houston îşi privea mîinile şi nu văzu zîmbetul insinuant care arcui buzele lui Edan, cînd acesta rosti „ceaiul tău".

– Cît de mult ştie el din toată povestea? şopti ea.

Edan se aşează în faţa ei.

– Mi-a fost teamă de lucrul acesta, zise el grav. Cum puteam să-i spun că tu te căsătoreşti cu el datorită legăturii care exista între el şi Fenton? Că te foloseşti de el şi de banii lui ca să-ţi continui cruciada împotriva funestului cărbune? Fir-ar să fie! Trebuia să-mi fi dat seama. Cu o soră ca a ta, care a fost în stare să-i fure propriei surori...

Houston sări în picioare.

– Domnule Nylund! rosti ea printre dinţi. N-am de gînd să stau şi să ascult cum îmi acuzi pe nedrept sora şi habar nu am la ce te-ai referit cînd ai spus că între Kane şi Fenton este o legătură. Dacă crezi că intenţiile mele sînt necurate, vom merge acum la Kane şi-i vom spune totul.

– Stai puţin, zise el, ridicîndu-se şi apucînd-o de mînă. De ce nu te explici?

– Vrei să spui că ar trebui să te conving că sînt nevinovată, că nu mă duc cu Kane la altar numai ca să-l sacrific? Nu, domnule, n-am să răspund la asemenea acuzaţii. Spune-mi, intenţionezi să te foloseşti de lucrurile pe care le ştii despre mine ca să mă şantajezi?

– *Touché,* zise el, relaxîndu-se vizibil. Acum, că amîndoi ne-am exteriorizat mînia, putem sta de vorbă? Trebuie să recunoşti că acţiunile tale nu sînt chiar de nesuspectat.

Houston încercă să se calmeze, însă îi era foarte greu. Nu voia deloc să se gîndească la modalitatea în care el aflase de Frăţie.

– De cît timp o ţii cu mascaradele de miercuri? o întrebă Edan.

Houston se îndreptă spre fereastră. Pe pajiştea de jos, lucrătorii angajaţi arătau de parcă se pregăteau de asediu. După cîteva clipe ea se întoarse din nou cu faţa spre Edan.

– Ce facem noi femeile, o facem de generaţii. Frăţia a fost fondată de mama tatălui meu cînd nici măcar Chandler-ul nu exista. Noi sîntem simple prietene care încercăm să ne ajutăm unele pe altele şi pe oricine altcineva mai putem. Acum, problema majoră care ne preocupă este maniera în care sînt trataţi oamenii din coloniile de cărbuni. Nu facem nimic ilegal. Ochii ei îi ţintuiră pe ai lui. Şi nici nu ne folosim de nimeni.

– Atunci de ce atîta secret?

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Uită-te ce reacţie ai avut tu la aflarea ştirii şi nici măcar nu eşti rudă cu vreuna din noi. Îţi poţi imagina cum ar reacţiona soţii sau taţii dacă ar afla că gingaşele lor femei îşi petrec după- amiezele libere învăţînd să mîne căruţe cu patru cai? Şi unele din noi am învăţat... Ea tăcu brusc.

– Îţi înţeleg punctul de vedere. Dar li-l înţeleg şi pe-al lor. Ce faceţi voi este primejdios. Aţi putea fi... El se opri. Spui că faceţi asta de trei generaţii?

– Problemele noastre au diferit în funcţie de epocă.

– Şi... ceaiurile?

Deşi n-ar fi vrut, Houston se înroşi.

– A fost ideea bunicii mele. Spunea că ea s-a căsătorit fără să ştie nimic despre noaptea nunţii şi că i-a fost groaznic de frică. N-a dorit ca prietenele sau fiicele ei să treacă prin aceeaşi experienţă. Cred că festivitatea prenupţială a evoluat încet spre ceea ce –

ea înghiţi în sec – ai văzut.

– Cîte femei din Chandler fac parte din Frăţie?

– Nu sînt decît douăsprezece membre active. Unele, cum este mama, s-au retras după căsătorie.

– Tu intenţionezi să te retragi?

– Nu, răspunse ea ridicîndu-şi privirea spre el, deoarece acest lucru putea depinde în mare măsură de Edan.

El se întoarse cu spatele.

– Lui Kane nu i-ar plăcea să ştie că te duci în coloniile de mineri mînîndu-ţi singură căruţa. Nu i-ar plăcea să fii în pericol.

Houston se aşeză în faţa lui.

– Ştiu că nu i-ar plăcea, acesta fiind şi singurul motiv pentru care nu i-am spus. Edan – ea îşi puse mîna pe braţul lui – acest lucru este foarte important pentru mulţi oameni. Am muncit luni de zile ca să învăţ să mă comport ca o bătrînă, ca să fiu o Sadie autentică. Dacă abandonez acum, se vor pierde alte luni pînă vor pregăti pe altcineva, iar de suferit nu vor avea decît familiile.

El o luă de mînă.

– Bine, bine, poţi să termini cu predica. Bănuiesc că pericolul la care te expui nu este atît de mare, deşi totul este contrar principiilor mele.

– Nu-i vei spune lui Kane? Sînt convinsă că el nici măcar înţelegător nu va fi.

– Drept să-ţi spun acesta este un semiadevăr. Nu, nu-i voi spune decît dacă juri că te vei ocupa numai de aprovizionarea cu cartofi şi nu te vei amesteca deloc cu sindicatele. Iar în privinţa acelor reviste instigatoare pe

care voi femeile vreţi să le editaţi...

Houston se ridică pe vîrfuri şi-l sărută pe obraz întrerupîndu-l.

– Îţi mulţumesc mult, Edan. Eşti un adevărat prieten. Acum trebuie să mă duc să mă îmbrac pentru nuntă. Pînă să apuce el să vorbească, ea ajunse în dreptul uşii. Oprindu-se însă cu mîna pe clanţă, întrebă: La ce te-ai referit cînd ai menţionat de legătura lui Kane cu Fenton-ii?

– Am crezut că ştii. Sora mai mică a lui Fenton, Charity, a fost mama lui Kane.

– Nu, zise ea încet. N-am ştiut. Spunînd acestea ea ieşi din încăpere.

Houston era în dormitorul ei de numai cîteva minute, cînd Sarah Oakley, care stătea cu rochia ei de mireasă în mînă, spuse:

– Tocmai am văztu cel mai ciudat lucru.

– Care anume?

– Mi s-a părut că l-am zărit pe Kane în curte în hainele lui vechi, dar cînd colo era un băiat car esemăna cu el.

– Ian, zise Houston zîmbind. Deci, pînă la urmă a venit.

– Însă nu ştiu dacă va mai rămîne ceva din el, zise Nina uitîndu- se peste balustradă. Doi din băieţii Randolph şi cei doi fraţi ai lui Meredith au început să-l ia peste picor, iar Ian al tău le-a ripostat atacîndu-i.

Houston îşi înălţă brusc capul.

– Patru contra unu?

– Exact. Acum s-au dat după un copac şi nu-i mai văd.

Houston lăsă din mînă rochia de mireasă pe care Sarah o mai ţinea încă şi se îndreptă spre fereastră.

– Acolo, îi arătă Nina. Vezi zarva din tufe? S-a încins o bătaie ca la carte.

Aplecîndu-se mult peste pervaz, Houston inspectă grădina. Din cauza copacilor locul era destul de izolat de casă.

– O să trimit pe cineva să oprească încăierarea, zise Sarah.

– Şi să umileşti un Taggert? rosti Houston ducîndu-se spre dulap. Nici prin minte să nu-ţi treacă. Ea îmbrăcă din nou capotul bleumarin de satin.

– Ce-ai de gînd să faci, Houston? o întrebă Sarah uluită.

– Am de gînd să pun capăt unei încăierări şi să salvez un Taggert de la o soartă mai cruntă decît moartea: umilinţa. Nu este nimeni în curte.

– Doar nişte chelneri, musafiri şi... zise Nina.

– Houston, dragă, parcă jos sînt nişte artificii? Dacă le-ar aprinde cineva s-ar crea o diversiune, zise Opal cu blîndeţe. Din experienţă ea ştia că era inutil să-i spună fiicei că trebuia să fie gata cu îmbrăcatul. Mai ales atunci cînd pe chipul fetelor ei se aşternea acea expresie.

– Mă duc eu, zise Nina, fugind pe uşă în clipa în care Houston puse piciorul pe palierul de dincolo de pervaz.

Partea estică a pajiştii fu cutremurată de zgomotul puternic al artificiilor şi în clipa în care toţi musafirii sosiţi devreme îşi întoarseră privirile în acea direcţie, Houston străbătu în fugă partea vestică a curţii,

adăpostindu-se la umbra copacilor.

Acolo, în crîngul de nuci, Ian se bătea neputincios cu cei patru băieţi zdraveni de deasupra lui.

– Încetaţi! rosti Houston cu tonul ei cel mai sever.

Nici unul din băieţi însă nu-i dădu nici cea mai mică atenţie.

Ea se aplecă atunci deasupra mîinilor şi picioarelor care loveau în toate direcţiile şi apucînd o ureche o trase. Jeff Randolph se ridică din grămadă zvîrcolindu-se, dar cînd o văzu pe Houston se opri. Făcîndu-i semn băiatului să stea deoparte, ea se aplecă din nou şi trăgîndu-i de urechi pe George şi Alex Lechner îi scoase din grămadă.

Numai Steve Randolph rămase deasupra lui Ian, iar cînd Houston atinse urechea acestuia, ridică de jos o masă de furie. Cei trei băieţi înlemniră cînd Steve îi trase lui Houston un pumn în falcă. Ea se clătină, şi nevăzînd altă soluţie îi dădu lui Steve o lovitură de dreaptă. Lunile petrecute pe capra căruţei îi întăriseră braţele.

O clipă, toţi rămaseră încremeniţi, văzîndu-l pe Steve căzînd la picioarele lui Ian.

Houston îşi veni prima în fire.

– Steve! strigă ea, îngenunchind şi pălmuind faţa băiatului. Te simţi bine?

– La naiba! rosti Ian gîfîind. N-am văzut pîn' acu' nici o doamnă care să lovească aşa.

Steve gemu, se ridică, îşi frecă falca şi o privi uluit pe Houston. De fapt toţi cei patru băieţi o priveau uimiţi.

Ea rămase neclintită.

– Nu-mi place deloc comportamentul vostru în ziua nunţii mele, zise ea cu asprime.

– Da, doamnă, mormăiră cei patru băieţi.

– Noi nu i-am făcut nimic, domnişoară Blair-Houston. El...

– Nu vreau să aud nici o scuză. Voi patru vreau să vă întoarceţi acum la părinţii voştri, iar tu, Steve, să-ţi pui nişte gheaţă pe obraz.

– Da, doamnă, strigă el peste umăr, luînd-o la fugă cu ceilalţi băieţi.

Houston îi întinse mîna lui Ian ca să-l ajute să se ridice.

– Tu poţi să vii cu mine.

El însă îi ignoră braţul.

– Io nu intru în casa lui, dacă asta ai vrut să spui, zise el supărat.

– Poate că ai dreptate. Pentru cearta asta eu am folosit drept scară spalierul de trandafiri. Probabil că toţi băieţii care ar pierde o bătaie n-ar putea să se urce pe un spalier.

– Să piardă o bătaie! Băiatul era cît ea de înalt, iar pentru cei şaisprezece ani era destul de solid, promiţînd să atingă dimensiunile lui Kane. În caz că nu poci să numeri, să ştii că era patru pă mine şi n-aş fi cîştigat dacă n-ai fi venit mata să-i opreşti.

– Dar te temi să intri în casa vărului tău, rosti ea, de parcă ar fi făcut o observaţie. Ce ciudat. Bună ziua. Spunînd acestea ea o apucă grăbită spre casă.

Ian începu să meargă pe lîngă ea.

– Nu mi-e teamă. Pur şi simplu nu vreau să merg în'untru.

– Sigur.

– Ce vrea să însemne asta?

Ea se opri.

– Sînt de acord cu tine. Nu te temi de vărul tău, pur şi simplu nu vrei să-l vezi sau să-i mănînci mîncarea. Te înţeleg perfect.

Houston observă nehotărîrea jucînd pe chipul băiatului.

– Unde este afurisitul ăsta de spalier al dumitale?

Ea rămase neclintită şi-l fixă cu privirea.

El încetă să se mai uite încruntat.

– Ei bine, poftim, unde este spalierul de trandafiri pă care îl foloseşti ca scară?

– Pe aici.

Kane tocmai se întorcea în casă cînd rămase încremenit locului, văzîndu-şi viitoarea soţie coborînd pe spalier, îmbrăcată într-un halat cu care nici o doamnă n-ar fi ieşit afară din casă.

Curios, el se dădu după un copac şi o urmări avîntîndu-se în mijlocul unei grămezi de băieţi bătăuşi care erau cît ea de mari. Era pe punctul de a-i sări în ajutor cînd o văzu punîndu-l la pămînt pe un băiat cu o dreaptă de maestru.

În clipa următoare ea începu să se contrazică, în maniera ei distantă, cu un băieţandru solid, foarte supărat.

– Mai bine ar renunţa, zise Kane tare, pufnind în rîs. Învăţase deja că atunci cînd Houston arăta astfel, trebuia să cedezi, deoarece acea delicată domnişoară avea să facă tot ca ea.

El izbucni din nou în rîs cînd îl văzu pe băiat începînd să urce pe spalier în faţa ei. Dar în timp ce îi privea, Kane observă cum capotul ei se agaţă în spini şi o văzu pe Houston căznindu-se să se elibereze. De după colţ veneau în plimbare trei bărbaţi şi o femeie care într-un minut aveau să o zărească.

În cea mai mare grabă el traversă pajiştea şi o prinse de gleznă.

Cînd Houston privi în jos şi-l văzu pe Kane, aproape că leşină. Ce avea să-şi închipuie el despre femeia cu care urma să se căsătorească? Ştia foarte bine ce-ar fi spus Leander sau domnul Gates dacă ar fi văzut-o în public, îmbrăcată în hainele de dormitor, urcîndu-se pe spalierul de trandafiri.

Privind în jos spre Kane, Houston rosti singurul lucru care îi veni în minte.

– Pălăria mea nu stă drept.

Ea spera din tot sufletul ca sunetul pe care-l auzise să fi fost un chicotit.

– Iubito, pînă şi eu ştiu că doamnele nu poartă pălărie la halatele de baie.

Houston era şocată. El nu se supărase.

– Dacă nu vrei să te vadă toată lumea aşa, ai face

bine să intri în casă.

– Da, zise ea, venindu-şi în fire şi urcînd pe spalier sub privirea lui. De îndată ce ajunse în balcon, ea se aplecă peste balustradă.

– Kane, îl strigă Houston, darul tău de nuntă se află pe birou.

El îi zîmbi.

– Pe curînd, iubito.

Spunînd acestea Kane îşi afundă mîinile în buzunar şi se depărtă fluierînd, salutîndu-i din cap pe toţi pe lîngă care trecea.

– Houston, zise Opal din spatele ei. Dacă nu te îmbraci, o să-ţi pierzi propria nuntă.

– Mai bine aş muri, zise ea şi se întoarse în dormitor.

Zece minute mai tîrziu, Kane desfăcea pachetul pe care Houston i- l pusese pe birou. Înăuntru erau două cutii de trabucuri şi un bilet.

„Acestea sînt cele mai fine trabucuri cubaneze care se fabrică. În fiecare lună două cutii din cele mai bune trabucuri existente în lume vor fi expediate domnului Kane Taggert".

Biletul era semnat cu numele unei tutungerii din Key West, Florida.

Kane tocmai îşi aprindea un trabuc cînd uşa se deschise şi intră Edan. El îi întinse acestuia cutia.

– De la Houston. Cum crezi că a putut să le aducă aici la timp?

Edan tăcu o clipă savurînd havana.

– Dacă am învăţat ceva în viaţă, este să n-o subes-

timez pe această doamnă.

– Orice femeie care cumpără astfel de trabucuri este într-adevăr o lady. Ei bine, zise el apăsat, cred că ar trebui să mă duc să mă îmbrac. Vrei să vii să mă ajuţi?

– Sigur.

Capitolul 14

Rochia de nuntă, o creaţie originală a lui Houston, era simplă, dar migălos lucrată. Era din satin de mătase de culoare ivorie, croită pe lung, în elegantul stil *princess,* fără nici o tăietură orizontală de la gulerul înalt pe gît, pînă la trena de doisprezece metri. Din dreptul pieptului cobora peste talie şi peste şolduri un complicat model persan cusut cu perle. Mînecile, de la umăr la cot, erau imense, amploarea lor scoţînd în evidenţă talia îngustă a rochiei. Manşetele strîmte repetau de la cot pînă la încheietura mîinii acelaşi model cu perle.

Houston stătu foarte liniştită cînd prietenele îi puseră pe cap voalul. Acesta avea o lungime de cinci metri şi era făcut dintr-o spumoasă dantelă manuală irlandeză, numită *Youghal,* în care bogatul motiv al florilor de cîmp se îngemăna cu cel al frunzelor ascuţite. Complicatul model al dantelei completa netezimea satinului din care era confecţionată rochia.

Tia îi oferi lui Houston buchetul din flori de portocal şi boboci albi de trandafir, ale cărui ghirlande îi ajungeau pînă la podea.

Opal îşi privea fiica cu lacrimi în ochi.

– Houston... rosti ea respirînd greu.

Houston îşi sărută mama pe obraz.

– Mă mărit cu cel mai bun bărbat.

– Da, ştiu. Ea îi dădu lui Houston un mic buchet de boboci de trandafiri roz. Aceştia sînt de la sora ta. S-a gîndit ca ea să poarte trandafirii roşii şi tu roz. Cred c-a avut dreptate să nu vă îmbrăcaţi la fel.

– Voalurile noastre sînt diferite, zise Houston în timp ce Sarah îi prindea floricelele de voal aproape de urechea stîngă.

– Gata? întrebă Tia. Cred că a început muzica.

Blair stătea în capul scărilor duble aşteptîndu-şi sora. Ceremonios, cele două se îmbrăţişară.

– Te iubesc mai mult decît îţi poţi imagina, şopti Blair. Cînd se depărtă, ochii îi erau uşor umezi. Cred că ar trebui să dăm drumul spectacolului.

Lustruitele balustrade ale scării erau acoperite cu frunze de ferigă, iar la intervale egale erau atîrnate mănunchiuri de cîte trei cale. Sub bolta scării se afla o orchestră de coarde, formată din doisprezece instrumentişti, care abordară acordurile marşului nupţial.

Ţinîndu-şl capetele sus, cele două gemene începură să coboare încet treptele, una pe scara din stînga cealaltă pe cea din dreapta. Tăcută, lumea adunată jos îşi ridică privirile la frumoasele femei. Rochiile lor strîmte erau identice, cu excepţia voalurilor, care difereau ca model şi dantelă. Culoarea trandafirilor de pe cap le deosebea de asemenea pe surori.

Cînd cele două tinere ajunseră în holul mare, lumea se trase în lături, iar gemenele străbătură scurtul culoar

pînă la bibliotecă.

În clipa în care ajunseră în faţa uşii, ele se opriră şi aşteptară să înceapă să cînte cele şase orgi aduse în enorma încăpere. Înăuntru, aşezaţi pe scaune, acum însă ridicîndu-se, erau prietenii apropiaţi şi rudele cuplurilor.

Privind de-a lungul culoarului ce despărţea rîndurile de scaune, Houston o zări pe Jean Taggert între unchiul şi tatăl ei. În faţa invitaţilor, pe o platformă acoperită cu o boltă de iederă şi trandafiri, stăteau mirii greşit aşezaţi.

Houston ar fi trebuit să-şi dea seama c-ar fi fost prea frumos ca totul să se termine fără încurcături. Aşa cum erau acum aşezaţi, ea se îndreptă spre Leander. Rapid, se uită spre Blair ca s-o facă părtaşă la glumă, însă sora ei privea drept în faţă, spre Kane.

Stomacul lui Houston începu să freamăte. Aceasta nu era o simplă greşeală. Simţind o durere năpraznică, îşi aminti de florile pe care i le trimesese Blair. Era cu putinţă ca sora ei să fi pus totul la cale pentru a nu fi obligată să se mărite cu Leander? Îl dorea oare pe Kane?

Gîndul era absurd, iar Houston zîmbi. Fără îndoială că Blair voia să facă un gest nobil – să se sacrifice căsătorindu-se cu Kane –, astfel ca ea, Houston, să poată rămîne cu Leander. Ce drăguţ din partea ei, dar greşea enorm.

Cu zîmbetul încă pe buze, Houston se uită spre Kane. El o fixă insistent, iar ea era bucuroasă că o recunoscuse.

Pentru o clipă ea fu nespus de fericită, însă cînd el

se întunecă la faţă şi se întoarse cu spatele, zîmbetul ei pieri.

Nu cumva el îşi închipuia că ea aranjase această inversare ca să se poată mărita cu Leander? se întrebă Houston. Cu siguranţă că aşa credea.

În timp ce se apropiau de platformă, Houston încercă să găsească o soluţie ca să iasă din această situaţie cît mai elegant posibil. Domnişoara Jones crezuse că acoperise toată gama de încurcături în care s-ar putea afla o doamnă la un moment dat, însă nu se gîndise niciodată ca o doamnă să se găsească în postura de a se căsători cu un alt bărbat din cauza confuziei de persoană.

În momentul în care gemenele urcară pe platformă, Kane rămase cu capul întors, iar Houston, simţind o durere cumplită în piept, îşi dădu seama că el nu avea să facă nimic ca să schimbe poziţiile. Nu-i păsa cu care dintre surori se căsătorea?

– Dragii-mei, ne-am...

– Scuzaţi-mă, zise Houston, încercînd să-şi ţină glasul coborît ca doar ei cinci să o audă. Eu sînt Houston.

Leander înţelese instantaneu şi se uită spre Kane, care continua să privească drept în faţă.

– Schimbăm locurile?

Kane nu se uită la nici una din femei.

– Pentru mine nu prea contează.

Houston simţi că inima i se opreşte în loc. Leander o dorea pe Blair şi tot pe ea ar fi luat-o şi Kane de soţie. În acel moment, ea se simţi atît de inutilă, precum a cincea roată de la căruţă.

– Pentru mine contează, zise Leander şi cei doi bărbaţi îşi schimbară locurile.

În spatele lor, în timpul discuţiei, lumea adunată începu să se agite, iar cînd Kane şi Lee îşi schimbară locurile se produse un rîs general. Deşi oamenii încercară să-şi stăpînească amuzamentul, nu avură prea mult succes.

Houston îi aruncă o privire pe furiş lui Kane şi observă în ochii lui mînie.

Slujba se termină rapid, iar cînd reverendul Thomas le spuse să-şi sărute miresele, Lee o îmbrăţişă cu ardoare pe Blair, în timp ce Kane o sărută pe Houston distant şi rezervat. Nici măcar nu vru să o privească în ochi.

– Aş putea să-ţi vorbesc, te rog? întrebă ea. Între patru ochi?

El consimţi înclinînd scurt din cap şi o eliberă de parcă atingerea ei i-ar fi provocat repulsie.

Cei patru ieşiră din încăpere foarte repede şi de îndată ce apărură în faţa bibliotecii, lumea se năpusti asupra lor. Kane şi Houston fură rapid despărţiţi de musafirii care se înghesuiau pe lîngă mireasă. Se comentă mult cu amuzament despre încurcătura de la altar, şi mai toţi făcură observaţia că Lee părea să nu se poată hotărî pe care din gemene să o aleagă.

Jean Taggert o trase pe Houston deoparte.

– Ce s-a întîmplat?

– Cred că sora mea s-a gîndit că-mi face o favoare lăsîndu-mi-l pe Leander. Avea de gînd să se sacrifice căsătorindu-se cu bărbatul pe care îl iubesc.

– I-ai spus lui Blair că îl iubeşti pe Kane? Că doreşti

să te căsătoreşti cu el?

– Nici măcar lui Kane nu i-am spus. Am senzaţia că el s-ar putea să nu mă creadă. Mai degrabă i-aş arăta sentimentele mele în următorii cincizeci de ani. Deşi n-ar fi vrut, lacrimile începură să-i strălucească în ochi. La altar, a spus că nu-i pasă cu care dintre surori se însoară.

Jean o apucă pe Houston de braţ şi o trase din faţa unei rude care se apropia.

– Cînd te măriţi cu un Taggert, trebuie să fii puternică. Orgoliul lui a fost rănit şi cînd suferă de la ei te poţi aştepta la orice. Caută-l şi spune-i că sora ta a fost autoarea sau spune-i că a fost o simplă greşeală... orice... însă nu-l lăsa să se macine singur. Se va înconjura de un munte de mînie şi atunci în nici un chip nu vei mai ajunge la inima lui.

– I-am cerut să ne întîlnim în biroul lui.

– Şi-atunci de ce mai stai aici?

Afişînd un surîs delicat, Houston îşi răsuci trena de două ori pe braţul stîng şi o porni cu paşi mari spre birou.

Kane care şedea în faţa unei ferestre înalte privind la lumea de afară, ţinînd între buze un trabuc neaprins, nici măcar nu se întoarse cînd o auzi intrînd.

– Îmi pare foarte rău de încurcătura de la altar, începu ea. A fost o scăpare a organizării mele.

– N-ai vrut să te măriţi cu Westfield?

– Nu! A fost o neînţelegere, atîta tot.

El făcu un pas spre masa de lucru.

– Astăzi am renunţat la ceva pentru că nu suportam gîndul să te umilesc. El îi arunca o privire de gheaţă.

Niciodată n-am suferit mincinoşii, continuă el azvîrlindu-i o bucăţică de hîrtie.

Houston se aplecă şi o ridică de jos. Era un bilet, cu o caligrafie impecabilă, care spunea, *„Astăzi voi purta în păr trandafirii roşii"* şi care era semnat cu numele Houston Chandler.

– Să te ia naiba, lady Chandler! Eu am fost corect, iar dumneata... El îi întoarse spatele. Poţi să păstrezi banii. Şi casa. Ai muncit din greu ca să-i capeţi. Nu vei fi obligată să ai de-a face cu mine. Şi poate o să-l faci pe Westfield să-ţi ia virginitatea aia pe care ţi-o protejezi atît, rosti el şi se îndreptă spre uşă.

– Kane, strigă ea, însă el dispăruse.

Cu greutate Houston se prăbuşi într-unul din scaunele de stejar din încăpere.

Cîteva minute mai tîrziu, Blair intră în cameră.

– Cred că trebuie să mergem afară să tăiem tortul, zise ea şovăielnic. Tu şi Taggert...

Acţionînd sub febra furiei dezlănţuite, Houston se ridică din scaun şi se apropie de sora ei cu mînie în ochi.

– Nici măcar nu poţi să-i spui pe numele mic, nu-i aşa? rosti ea supărată. Crezi că el n-are sentimente; l-ai gonit şi acum crezi că ai dreptul să-l tratezi cum pofteşti.

Blair se dădu un pas în spate.

– Houston, ceea ce am făcut, am făcut pentru tine. Vreau să te văd fericită.

Houston îşi strînse pumnii pe lîngă corp şi se apropie de Blair, gata de luptă.

– Fericită? Cum să fiu fericită cînd nici măcar nu ştiu

unde mi-e soţul? Din cauza ta, s-ar putea să nu aflu niciodată ce înseamnă fericirea.

– A mea? Dar ce-am făcut eu în afară de faptul că am încercat prin toate puterile mele să te ajut? Am încercat să te ajut să-ţi vii în fire şi să te fac să înţelegi că nu eşti obligată să te măriţi cu acel om pentru banii lui. Kane Taggert...

– Chiar nu-ţi dai seama, nu-i aşa? o întrerupse Houston. Ai umilit un bărbat mîndru şi sensibil în faţa a sute de oameni şi nici măcar nu eşti conştientă de ceea ce-ai făcut.

– Presupun că vorbeşti despre ceea ce s-a întîmplat la altar. Am făcut-o pentru tine, Houston. Ştiu că-l iubeşti pe Leander şi am fost dispusă să mă mărit cu Taggert numai ca să fii tu fericită. Regret atît de mult ceea ce ţi-am făcut. N-am dorit niciodată să-ţi pricinuiesc atîta nefericire. Ştiu că ţi-am distrus viaţa, dar m-am străduit să repar greşeala.

– Eu, eu, eu. Asta este tot ce ştii să spui. Mi-ai distrus viaţa şi nu vorbeşti decît despre tine. Tu ştii că eu îl iubesc pe Leander. Ştii, de asemenea, ce bărbat nesuferit este Kane. În ultima săptămînă, aproape fiecare clipă din zi ai petrecut-o cu Leander şi vorbeşti într-una despre el de parcă ar fi un zeu. Fiecare cuvînt pe care îl rosteşti este „Leander". Cred că intenţia ta de azi de dimineaţă a fost într-adevăr bună: voiai să-mi oferi cel mai bun soţ.

Houston se aplecă în faţă.

– Leander poate că în tine trezeşte pasiuni arzătoare, însă pe mine n-a reuşit să mă facă să simt aşa ceva. Dacă în ultima vreme n-ai fi fost atît de pre-

ocupată de persoana ta şi dacă te-ai fi gîndit că am şi eu ceva minte în cap, ţi-ai fi dat seama că m-am îndrăgostit de un bărbat frumos, bun, atent, însă într-adevăr puţin cam necioplit. Dar nu erai tu cea care te plîngeai mereu că am un fel de-a fi exagerat de rafinat?

Blair se aşează pe scaun, expresia de uluire de pe chip dîndu-i o alură comică.

– Îl iubeşti? Pe Taggert? Îl iubeşti pe Kane Taggert? Dar nu înţeleg? Tu întotdeauna l-ai iubit pe Leander. De cînd mă ştiu, l-ai iubit pe Leander.

Houston începu să se calmeze, dîndu-şi seama că Blair făcuse totul din dragoste pentru ea, din dorinţa de-ai oferi ce era mai bun.

– Adevărul este că am hotărît să mă mărit cu el cînd aveam şase ani. Cred că pentru mine a fost un fel de ideal, ca atunci cînd îţi propui să cucereşti un munte. Ar fi trebuit să pun ochii pe Vîrful Rainier. Măcar, odată ce l-aş fi urcat, aş fi terminat cu el. Niciodată nu-mi închipuiam viaţa cu Leander după căsătorie.

– Dar cu Taggert ţi-o închipui?

Houston nu reuşi să-şi stăpînească zîmbetul.

– Oh, da! Ştiu foarte bine cum voi trăi cu el. Îi voi face un cămin, un loc în care să se simtă în siguranţă, un loc în care eu să mă simt în siguranţă, în care să pot face tot ce doresc.

Spre uluirea lui Houston, Blair se ridică de pe scaun furioasă.

– Bănuiesc că n-ai putut să-ţi găseşti două minute ca să-mi spui şi mie lucrurile astea, nu-i aşa? În ultimele săptămîni am trecut ca prin iad. Mi-am făcut griji pentru tine, zile întregi am plîns gîndindu-mă la ceea ce i-am

făcut surorii mele şi acum vii şi-mi zici că tu îl iubeşti pe acest rege Midas.

– Să nu spui ceva rău despre el! îi strigă Houston, reuşind apoi să se controleze. Este cel mai bun şi cel mai gentil bărbat şi este foarte generos. Iar eu se întîmplă să-l iubesc foarte mult.

– Iar eu am trecut prin chinuri cumplite făcîndu-mi griji din cauza ta. Ar fi trebuit să-mi spui!

Houston cumpăni o clipă pînă să răspundă. Poate că-şi dăduse seama de durerea prin care trecuse Blair în ultimele săptămîni, însă o parte din ea fusese atît de supărată că nu-i mai păsase de nimic. Poate că voise ca sora ei să sufere.

– Cred că am fost atît de geloasă pe căsătoria ta din dragoste că nici n-am mai vrut să mă gîndesc la tine, zise ea calmă.

– Căsătorie din dragoste? ţipă Blair. Eu cred că pentru Leander sînt Vîrful Rainier. Nu pot să spun că între noi nu există o relaţie fizică, dar el atît doreşte de la mine. Am petrecut împreună zile întregi în sala de operaţii şi am senzaţia că în el există o parte pe care nu o cunosc. Nu-mi îngăduie să mă apropii prea mult de el. Cunosc atît de puţine lucruri despre el. Leander a hotărît că mă doreşte şi a început să se ţină după mine, folosind orice metodă ca să pună mîna pe mine.

– Dar am văzut cum îl priveşti. Eu niciodată nu m-am uitat aşa la el.

– Asta pentru că nu l-ai văzut niciodată în sala de operaţii. Dacă l-ai vedea acolo...

– Mai mult ca sigur că aş leşina, zise Houston. Blair, îmi pare rău că nu am vorbit cu tine. Probabil că mi-am

dat seama că suferi, dar ceea ce s-a întîmplat, m-a durut. Am fost logodită cu Leander, aproape toată viaţa, şi totuşi într-o singură noapte tu mi l-ai luat. Lee mereu mă numea prinţesa lui de gheaţă şi tot timpul mă temeam că sînt o femeie rece.

– Şi acum nu te mai temi? întrebă Blair.

Houston îşi simţi obrajii înroşindu-se.

– De cînd sînt cu Kane, nu mă mai tem, şopti ea gîndindu-se la atingerea mîinilor lui. Nu, nu se mai simţea frigidă cînd era lîngă el.

– Îl iubeşti cu adevărat? întrebă Blair, de parcă a-l iubi pe Kane era un lucru imposibil. Nu te deranjează că mîncarea zboară peste tot? Nu te deranjează firea lui şi celelate femei?

Houston îşi ţinu răsuflarea.

– Care celelalte femei? Ea o văzu pe Blair şovăind cu răspunsul şi folosindu-se de toată stăpînirea de sine de care dispunea încercă să se calmeze. Dacă Blair îşi închipuia că avea să hotărască în locul ei ce trebuia ea să facă şi ce nu... Blair, ai face bine să-mi spui, continuă ea.

Observînd că sora ei nu se hotăra, Houston făcu cîţiva paşi spre ea.

– Dacă te gîndeşti să-mi dirijezi viaţa aşa cum ai făcut astăzi la altar, să ştii că n-am să mai vorbesc în viaţa mea cu tine. Sînt o persoană matură şi dacă ştii ceva despre soţul meu, vreau să aflu imediat.

– L-am văzut în grădină sărutîndu-se cu Pamela Fenton chiar înainte de slujbă, zise Blair pe nerăsuflate.

Houston se simţi puţin vlăguită, însă brusc înţelese. Oare la acest lucru se referise Kane cînd îi spusese că

renunţase la ceva astăzi?

– Dar tot la mine a venit, şopti ea. S-a întîlnit cu ea, a sărutat-o, dar cu mine s-a căsătorit. Nimic nu i-ar fi pricinuit o bucurie mai mare. Blair, astăzi m-ai făcut cea mai fericită femeie. Acum, nu-mi mai rămîne decît să-mi găsesc soţul, să-i spun că-l iubesc şi să sper să mă ierte.

Un gînd cumplit însă o săgetă.

– Oh, Blair, tu nu-l cunoşti deloc. Este un om atît de bun, atît de generos, atît de puternic, încît oamenii au încredere şi se bizuie pe el, dar este... Ea îşi îngropă faţa în palme. Nu suportă situaţiile jenante de nici un fel, iar noi l-am umilit în faţa întregului oraş. Nu mă va ierta niciodată. Niciodată!

Blair se îndreptă spre uşă.

– Mă voi duce la el şi-i voi spune că a fost greşeala mea, că tu n-ai avut nici un amestec. Houston, nu am ştiut că voiai neapărat să te căsătoreşti cu el. Nu mi-am putut închipui că există cineva care să dorească să trăiască cu o asemenea persoană.

– Cred că acum nu trebuie să-ţi mai faci asemenea probleme, deoarece m-a părăsit.

– Dar cu musafirii cum rămîne? Nu se poate să-i fi părăsit şi pe ei.

– Să fi stat să audă cum rîde lumea de faptul că Leander nu s-a putut hotărî pe care dintre gemene să o aleagă? Nimeni nu se gîndeşte că poate Kane a făcut alegerea. Kane crede că eu sînt încă îndrăgostită de Leander, tu crezi că îl iubesc pe Lee, iar domnul Gates crede că mă căsătoresc cu Kane pentru banii lui. Mama este probabil singura persoană care vede că sînt

îndrăgostită pentru prima dată în viaţă.

– Ce pot să fac ca să mă revanşez faţă de tine? şopti Blair.

– Nu poţi să faci nimic. Kane a plecat. Mi-a lăsat banii şi casa şi a plecat. Dar ce să fac eu cu casa asta mare şi pustie, dacă el nu este în ea? Houston se aşeză pe scaun. Blair, nici măcar nu ştiu unde este. Ar putea foarte bine să fie într-un tren spre New York.

– Mai degrabă a plecat la cabana lui.

Cele două femei îşi ridicară privirile şi-l văzură pe Edan în prag.

– N-am vrut să trag cu urechea, dar cînd am văzut ce s-a întîmplat la nuntă, am ştiut că o să fie mînios.

Houston îşi înfăşură trena pe braţ.

– Mă voi duce la el ca să-i explic ce s-a întîmplat. Îi voi spune că sora mea este atît de îndrăgostită de Leander încît a crezut că şi eu sînt. Houston se întoarse zîmbind spre Blair. Nu-mi dau seama cum de ai putut să-ţi imaginezi că sînt atît de meschină încît să mă mărit cu cineva pentru bani, dar îţi mulţumesc pentru dragostea care te-a făcut în stare să sacrifici ce-ţi era mai drag. Rapid, ea îşi sărută sora pe obraz.

Blair o ţinu la piept cîteva clipe.

– Houston, nu am ştiut care îţi erau adevăratele sentimente. De îndată ce se va termina petrecerea, te voi ajuta să strîngi şi...

Houston se trase în spate rîzînd uşor.

– Nu draga mea suriorară grijulie, o să plec chiar acum. Soţul meu este mai important decît cîteva sute de invitaţi. Tu o să rămîi aici şi o să răspunzi tuturor celor care te vor întreba unde am plecat eu şi Kane.

– Dar, Houston, eu nu mă pricep la petreceri de asemenea amploare.

Houston se opri în prag, lîngă Edan.

– Eu am învăţat în timpul educaţiei „inutile" pe care am primit-,o zise ea zîmbind. Blair, nu este chiar o nenorocire. Fruntea sus, poate ai norocul să se nimerească nişte platouri cu mîncare otrăvită şi atunci vei şti ce-i de făcut. Succes, zise ea şi ieşi pe uşă, lăsînd- o pe Blair singură să se descurce cu o recepţie de sute de persoane.

Pe culoar, Edan o prinse pe Houston de braţ şi surîzînd o conduse spre o mică odaie din spatele verandei nordice.

– Văd că ţi-ai făcut un obicei din a mă spiona, se răsti ea, trăgîndu-se din strînsoarea lui.

– În cele două săptămîni care au trecut de cînd te spionez, am învăţat mai mult decît am învăţat în toată viaţa. Ai vorbit serios cînd ai spus că-l iubeşti pe Kane?

– Şi tu mă crezi mincinoasă? Acum mă duc să mă îmbrac. Urcuşul pînă la cabană este destul de anevoios.

– Ştii unde este?

– În mare.

– Houston, nu te poţi aventura aşa pe munte în căutarea lui. Mă duc eu după el, îi explic ce s-a întîmplat şi-l aduc înapoi.

– Nu, acum este al meu – cel puţin din punct de vedere legal – şi mă voi duce singură după el.

Edan îşi puse mîinile pe umerii ei.

– Mă întreb dacă el îşi dă seama cît de norocos este. Ce pot să fac ca să te ajut?

Ea se îndreptă spre uşă.

– Poţi să o găseşti pe Sarah Oakey şi s-o rogi să vină sus să mă ajute să mă schimb? Ea tăcu o clipă şi-l privi speculativ pe Edan. M-am răzgîndit, poate o poţi găsi pe Jean Taggert. Este o domnişoară deosebit de drăguţă, cu o rochie din mătase violet şi o pălărie asortată.

– Domnişoară deosebit de drăguţă, zici? întebă el rîzînd. Noroc, Houston!

Capitolul 15

Jean o ajută pe Houston să se schimbe în timp record şi fu întru totul de acord ca ea să plece în căutarea lui Kane.

Cînd Houston termină cu îmbrăcatul, cele două femei se strecurară în aripa vestică unde se aflau odăile menajerei şi coborîră pe o scară dosnică. Ascuns printre copaci, Edan le aştepta cu un cal încărcat cu desagi de mîncare.

– Astea ar trebui să vă ajungă cîteva zile, zise el. Eşti sigură că vrei să te încumeţi în treaba asta? Dacă te rătăceşti...

– Eu toată viaţa am trăit în Chandler aşa că ştiu zona, îi răspunse ea aruncîndu-i o privire dură. Nu sînt deloc aeriana care mă consideră lumea, cred că n-ai uitat?

– Ai pus şi o bucată din tortul miresei acolo? îl întrebă Jean pe Edan.

– În cutiuţa metalică specială, zise el pe un ton care o făcu pe Houston să se uite zîmbind cînd la unul, cînd la celălalt.

– E timpul să pleci şi să nu te preocupe nimic din ceea ce se întîmplă aici. Gîndeşte-te numai la soţul tău şi la cît de mult îl iubeşti, îi zise Jean lui Houston în timp ce aceasta se urcă pe cal.

Houston plecă de la nuntă în cea mai mare taină, avînd în vedere faptul că era înconjurată de peste şase sute de invitaţi. Puţinii oameni care o văzuseră rămaseră atît de uluiţi că nu reuşiră să articuleze un cuvînt. Îşi trase vălul pălăriei pe faţă sperînd ca astfel să treacă neobservată, însă planul ei eşuă.

În momentul în care ajunse în partea de vest a grădinii dădu peste Rafe Taggert şi Pamela Fenton care se plimbau împreună. Nu ştia dacă motivul era şocul sau surprinderea, însă calul ei se ridică pe picioarele din spate.

Rafe o privi amuzat.

– Fără îndoială că eşti geamăna care s-a căsătorit cu un Taggert şi acum o ştergi.

Pînă să apuce să vorbească, Pam răspunse:

– După cum îl ştiu eu pe Kane, mîndria lui a fost jignită la altar şi probabil că acum s-a ascuns pe undeva ca să-şi oblojească rănile. Nu cumva te duci să-l cauţi?

Houston nu ştia cum să se poarte faţă de această femeie pe care soţul ei o iubise. Adunîndu-şi toată răceala de care era capabilă şi ţinîndu-şi bărbia ridicată destul de sus, ea rosti:

– Da, mă duc.

– Foarte bine! zise Pam. Are nevoie de o soţie cu un curaj ca al tău. Eu am insistat să meargă cu mine. Sper că eşti pregătită pentru mînia lui. Uneori este destul de

înspăimîntătoare. Îţi doresc tot norocul din lume.

Houston era atît de uluită de cuvintele Pamelei că nu-i putu răspunde. Ea se zbătea între sentimentul de mînie provocat de faptul că o altă persoană îl cunoştea pe soţul ei şi recunoştinţa că Pam îi dăduse un sfat bun. Totodată, simţise că Pam renunţase la Kane. Era oare Kane cel îndrăgostit sau Pam să nu-l mai fi dorit?

– Mulţumesc, murmură Houston, întorcîndu-şi calul.

Pînă la ieşirea din oraş nu mai întîlni nici un cunoscut.

În prima parte a călătoriei care era mai uşoară, Houston avu vreme să se gîndească la recepţia de la Kane de-acasă. Biata Blair! Voise să facă bine. Crezuse că ea îl dorea pe Leander şi fusese dispusă să facă un sacrificiu suprem şi să-şi petreacă restul zilelor alături de un „ţărănoi" de teapa lui Kane Taggert. Probabil că asta simţise Kane, că era medicamentul ce trebuia înghiţit de Blair, deoarece ea, Houston, fusese nedreptăţită de sora ei.

Bineînţeles, ceea ce Kane nu înţelesese era că nici un invitat nu ar fi comentat încurcătura, decît ca să tachineze. L-ar fi tachinat pe Leander, deoarece îl cunoşteau de cînd era copil. În cazul în care Kane ar fi rămas şi ar fi rîs, totul s-ar fi uitat – însă Kane nu stăpînea încă arta de a face haz de necaz.

Ajunsă la poalele munţilor, ea începu să urce pe cărarea pe care o urmase cu Kane. Cînd poposi în locul în care făcuse picnicul, descălecă şi bău puţină apă. Mai sus se întindea un perete de stîncă ce părea de neînvins. Kane însă îi spusese că acolo se afla ca-

bana lui, iar dacă el se afla acolo, ea avea să-l găsească.

În timp ce-şi dezbrăcă jacheta şi şi-o legă de coburi, încercă să depisteze, printre tufe şi puieţii de pini, cărarea. Abia după cîteva minute de căutări şi de priviri aruncate muntelui din mai multe unghiuri, zări ceva ce semăna cu un drum. Acesta urca pe brîul muntelui, printre stîncile abrupte şi se pierdea în pădure.

O clipă, Houston se întrebă ce căuta ea într-un asemenea loc în ziua nunţii ei. Acum, ar fi trebuit să fie îmbrăcată într-o rochie de satin şi să danseze cu soţul ei. Gîndul o aduse în prezent. Soţul ei era pe vîrful acelui munte – poate. Era posibil ca Edan să se fi înşelat, iar Kane să fi fost într-un tren spre Africa.

După ce adăpă calul, ea îşi afundă pălăria pe cap ca să o apere mai bine de soare şi urcă din nou în şa.

Cărarea era mai groaznică decît îşi închipuise. Uneori se îngusta atît de mult încît ramurile arborilor i se agăţau de picioare, iar calul era foarte greu de mînat. Plantele care creşteau printre pietre nu erau delicate ca acelea atent îngrijite din oraş. Arborii trebuiau să lupte pentru existenţa de fiecare zi şi refuzau să se plece sau să facă loc unei simple fiinţe umane.

Un cactus i se prinse de poalele fustei, lăsîndu-şi mulţi spini în material. Houston se opri o clipă ca să-şi scoată ghimpii şi scaieţii din haine şi din păr. „Măcar bine să arăt cînd îmi voi face apariţia", se gîndi ea, aranjîndu-şi şuviţele sub pălărie.

La un moment dat, cărarea coti brusc spre dreapta, iar cerul dispăru în spatele copacilor şi a stîncilor. În jurul ei nu erau decît ciuperci de forme curioase şi cu-

lori ireale. Unele erau mici şi galbene, altele mari cît laba piciorului şi roşii, altele înalte cît firul ierbii, cu pălării imense.

Houston îşi continuă drumul, observînd că pe măsură ce urca aerul devenea tot mai rarefiat, iar priveliştea căpăta aspectul zonei ecuatoriale, nu al celei semiaride care înconjura Chandler-ul. De două ori se opri să caute cărarea, iar la un moment dat apucă pe o potecă care după un kilometru se înfundă brusc într-o grotă cu o fereastră naturală deasupra. Spaţiul avea o ciudăţenie: pe de-o parte era înfricoşător, pe de alta arăta ca un loc specific ritualurilor religioase.

Ea îşi întoarse calul înapoi pe potecă şi reveni în punctul de unde plecase.

O oră mai tîrziu, norocul îi surîse: găsi pe marginea unei stînci ascuţite o bucată din costumul de nuntă a lui Kane. Faptul că ştia sigur că el se afla la capătul cărării o bucură peste măsură. Impulsionată, îşi îmboldi calul să urce.

Totul ar fi fost perfect dacă nu începea să plouă. Picături reci de apă începură să cadă, iar de îndată ce acestea se adunară pe stîncile de deasupra se porniră în şiroaie, îngreunîndu-i vizibilitatea. Houston încercă să-şi ţină capul aplecat şi ochii la drum.

Lumina fulgerelor sperria de fiecare dată calul care dansa pe poteca îngustă. După îndelungi clipe în care trebui să ţină piept atît ploii cît şi calului, Houston se dădu jos din şa şi apucîndu-şi de căpăstru animalul îl trase prin şuvoiul de apă.

La un moment dat, cărarea o conduse pe marginea prăpastiei abrupte. Houston făcu un pas şi potoli calul

speriat, mai făcu un pas şi linişti din nou animalul.

– Dacă n-ai fi cărat mîncarea asta, ţi-aş fi dat demult drumul, zise ea dezgustată.

Ajunsă pe creasta muntelui, ea zări în lumina fulgerului cabana. O clipă rămase neclintită privind printre picăturile care îi curgeau pe faţă. Începuse să se îndoiască de existenţa cabanei. Acum însă că o văzuse, ce trebuia să facă? Să se ducă şi să ciocăne la uşă, iar cînd Kane îi va deschide să-i spună că era în trecere şi voise să-i lase cartea ei de vizită?

Tocmai cînd se gîndea să se întoarcă se dezlănţui dezastrul. Calul pe care practic îl tîrîse pe munte, necheză şi primind răspunsul altui seamăn de-al lui o porni în goană spre cabană, fără să ţină cont că Houston îi stătea în cale. Ea căzu în noroi şi cînd începu să se rostogolească pe povîrnişul muntelui ţipă, însă glasul îi fu acoperit de detunătura unei puşti.

– Pleacă dracu' de-aici dacă vrei să-ţi scapi pielea.

Houston atîrna în prăpastie, agăţată de rădăcinile unui puiet de pin şi zbătîndu-se să-şi proptească picioarele care i se legănau în aer. Să fi fost el oare atît de supărat încît să o împuşte?

Acum nu mai era vreme de întrebări. Ea fie avea să cadă în gol, fie avea să-şi asume riscul toanelor lui Kane.

– Kane! ţipă ea simţind că-şi pierde puterea în mîini.

Aproape instantaneu, capul îl apăru deasupra stîncii.

– Dumnezeule, rosti el, întinzînd mîna şi apucînd-o pe Houston de încheietură.

Cu destulă uşurinţă o trase din prăpastie, o aşeză

pe pămînt şi se depărtă de ea. Părea să nu creadă că ea era acolo.

– Am venit să te văd, zise Houston, zîmbind, în timp ce încerca să se ridice.

– Îmi pare bine că ai venit, spuse el cu un rînjet. P-aici nu trece multă lume.

– O fi de vină primirea pe care le-o faci, răspunse ea, arătînd cu capul spre puşca din mîna lui.

– Vrei să intri? Am făcut focu' în'untru. Glasul lui era amuzat şi oarecum satisfăcut.

– Mi-ar face plăcere, zise ea tresărind şi fugind spre el cînd craca unui copac trosni puternic.

Fiind foarte aproape de el, Houston observă privirea lui iscoditoare. „Acum ori niciodată", îşi zise ea în gînd. Lăsînd la o parte ruşinea şi timiditatea îi zise:.

– Ai spus că o să vii la nuntă, dacă o să vin în noaptea nunţii. Tu ţi-ai ţinut promisiunea, aşa că am venit să mi-o îndeplinesc şi eu.

Ţinîndu-şi respiraţia, ea îl urmări cu privirea.

După ce i se perindară pe chip fel de fel de emoţii, Kane îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă atît de puternic, încît acoperi zgomotul ploii şi al tunetelor. În clipa următoare o ridică în braţe şi începu s-o ducă spre cabană. Cînd ajunse în faţa uşii, se opri şi o sărută. Houston îl strînse tare la piept, dîndu-şi seama că urcuşul meritase efortul.

Înăuntrul cabanei cu o singură încăpere era o vatră din piatră care se întindea pe un întreg perete şi în care ardea un foc.

Kane ridică o pătură.

– N-am multe haine uscate aci, aşa că va trebui să

te mulţumeşti cu asta. Pînă mă duc io să-ţi găsesc calu' şi să-l priponesc, tu scoate-ţi lucrurile alea ude.

– Vezi că în desagi este mîncare, strigă ea cînd el ieşi.

Rămasă singură, Houston începu să se dezbrace, trăgîndu-şi hainele ude de pe pielea înfrigurată. Nu putea să se abţină şi să nu privească mereu spre uşă.

„Laşo! îşi zise ea. *I-ai făcut o propunere acestui om şi acum trebuie să te ţii de ea".*

Cînd Kane se întoarse, Houston era înfăşurată în pătura aspră, afară nemairămînîndu-i decît faţa. După ce-i zîmbi înţelegător, Kane aşeză mîncarea pe podea.

Singurul mobilier din cameră era un pat mare din lemn de pin, cu tot felul de cuverturi ciudate care nu păreau prea curate. Lîngă perete era un munte de piersici, de genul acelora pe care ea le găsise în bucătăria din casa lui.

– Ce bine îmi pare că ai adus mîncare, zise el. Eu am plecat în aşa grabă că nu am luat nimic. Nu cred că lui Edan o să-i vină să creadă, da' m-am cam săturat de piersici.

– Edan a împachetat mîncarea şi verişoara ta, Jean, i-a dat să pună şi nişte felii de tort.

Kane se încordă.

– Ah, da, nunta. Cred că ţi-am stricat ziua, mai ales că femeilor le plac nunţile foarte mult. El începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

– Multe femei au nunţi ca aceea pe care am organizat-o, dar puţine au zile ca acestea.

Scoţîndu-şi cămaşa din pantaloni, el îi zîmbi.

– Sora ta a făcut toată chestia aia de la nuntă, nu-i

aşa? Tu n-ai avut nici un amestec, nu? Mi-am dat seama în timp ce urcam aici.

– Nu, n-am avut nici un amestec, răspunse ea. Blair însă n-a vrut să facă rău. Mă iubeşte şi a crezut că îl doresc pe Leander, aşa că a încercat să mi-l ofere. Cînd Kane începu să-şi dea jos pantalonii, Houston îşi întoarse privirea spre foc. Aceasta era noaptea nunţii ei, se gîndi ea, iar trupul i se încălzise considerabil.

– A crezut? întrebă Kane, însă neprimind nici un răspuns, insistă. Ai spus că sora ta a crezut că-l doreşti pe Westfield. Acum nu mai crede asta?

– După cele pe care i le-am spus nu mai crede, murmură Houston, privind în flăcări. Ea îl auzi pe Kane, în spatele ei, ştergîndu-se cu prosopul, şi ar fi vrut să se întoarcă. Era oare el la fel de bine făcut ca musculosul bărbat pe care îl angajase ea la întrunirea Frăţiei?

Cu o mişcare rapidă, Kane îngenunche în faţa ei.

El nu purta decît un prosop înfăşurat în jurul taliei şi arăta ca un zeu al Greciei antice. Muşchii mari şi netezi de sub pielea bronzată erau într-adevăr cu mult mai frumoşi decît ai bărbatului pe care îl angajase.

În clipa în care o privi, Kane uitase ce voise să-i spună. Respiraţia i se tăie.

– Te-ai mai uitat odată aşa la mine, şopti el. Atunci m-ai lovit cu cana dă apă cînd te-am atins. Intenţionezi aceeaşi manevră şi dă data asta?

Houston îl privi pur şi simplu şi lăsă pătura să-i alunece pînă în dreptul sînilor.

– Nu, fu singurul răspuns la care se gîndi.

Căldura focului era puternică, dar nu se compara cu senzaţia pe care o simţi cînd mîna lui o atinse pe obraz.

Degetele lui se împletiră în părul ei ud, revărsat pe spate. Degetul lui mare rătăci pe buzele ei sub privirile lui arzătoare.

– Te-am văzut de multe ori mult mai îmbrăcată, da' niciodată n-ai fost mai frumoasă ca acum. Mă bucur că ai venit aici. Într-un astfel de loc ar trebui oamenii să facă dragoste.

Houston îi ţintui privirea în timp ce mîna lui îi coborî pe gît şi pe umeri. Cînd începu să-i îndepărteze pătura de pe piept, ea îşi ţinu respiraţi, şi îşi dădu seama că se ruga să-i fie pe plac.

Foarte tandru, de parcă ar fi fost un copil, el o cuprinse pe după umeri şi o coborî pe podeaua cabanei. Ea se încordă la gîndul clipelor care aveau să urmeze.

Kane desfăcu şi restul păturii, astfel că întreg trupul ei i se etala în faţa ochilor.

Houston aştepta verdictul.

– La naiba, zise el printre dinţi. Nu-i de mirare că Westfield şi-a pierdut capul şi s-a făcut de rîs în faţa unui asemenea corp. Constat că rochiile alea bombate pe care voi, femeile, le purtaţi sînt vătuite.

Houston zîmbi amuzată.

– Îţi sînt pe plac?

– Dacă îmi eşti pe plac? zise el întinzînd mîna. Uită-te. Mîna îmi tremură atît de tare că nici nu pot s-o ţin dreaptă. El îşi coborî degetele pe pielea delicată a pîntecului ei. N-o să-mi fie uşor să aştept, da' orice doamnă care a bătut atîta cale pîn' aci ca să petreacă noaptea cu mine, merită ce-i mai bun – nu o tăvăleală rapidă pe podea. Rămîi aici şi o să pregătesc o bătură pentru amîndoi. Îţi plac piersicile? Nu! zise el văzînd-o

pe Houston că încercă să-şi tragă pătura la loc. Las-o pe podea. Dacă ţi se face frig poţi să vii la mine pe genunchi şi-o să te-ncălzesc io.

Crescînd în casa lui Duncan Gates, Houston nu prea avusese ocazia să cunoască gustul lichiorului. Kane însă luă un borcan cu piersici, scoase sucul, zdrobi fructele şi turnă peste ele o generoasă cantitate de rom.

Întinzîndu-i cutia metalică în care se afla amestecul, rosti:

– Nu-i un pahar elegant, da' merge.

Houston luă o înghiţitură. Se simţea destul de straniu că stătea complet dezbrăcată în faţa unui bărbat. Însă în clipa în care termină băutura, care nu semănase deloc cu puţinele picături de lichior pe care le gustase pînă atunci, se simţea de parcă cel mai normal lucru din lume ar fi fost să nu aibă nici un fel de haine pe ea.

Kane se aşeză pe un scaun în faţa ei şi începu să o privească.

– Cum te simţi? o întrebă el, întinzîndu-i o nouă băutură.

– Mult mai bine.

Nu băuse decît jumătate din a doua cutie, cînd Kane i-o luă din mînă.

– Nu vreau să te îmbăt, ci doar să te fac să te relaxezi.

El o cuprinse în braţe şi o trase mai aproape. Băutura o făcuse să se simtă mai puţin inhibată ca de obicei. Braţele ei se încolăciră după gîtul lui, iar buzele i se lipiră de ale lui.

– Ce i-ai spus surorii tale despre tine şi Westfield?

– Că Lee este posibl să fi trezit pasiuni arzătoare în ea, însă asupra mea n-a avut nici un efect.

– N-a fost un pretendent insistent şi convingător?

– Nu, a fost unul prost, zise ea în timp ce buzele lui se coborîră pe gura ei.

Cît timp se sărutară, mîinile lui rătăciră pe corpul ei, atingîndu-i pielea, stîrnindu-i dorinţele. O parte din ea îşi dădea seama că el se reţinea, că era mult mai rezervat decît ea, însă nu voia să o asculte.

Dezmierdată de mîinile lui, Houston se apropie mai mult de el, oferindu-i-se.

După ce îi rătăci pe faţă, gura lui începu să-şi coboare sărutările pe gît şi mai departe pe sîni. Cînd buzele lui îi prinseră sfîrcul roz, ea se arcui, iar el îi mîngîie tandru talia şi şoldurile.

– Uşurel, iubito, murmură el. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Toate senzaţiile erau noi pentru Houston. De fiecare dată cînd Lee o atinsese, ea fusese tentată să se retragă, preferase să se depărteze de el, în loc să dorească să exploreze şi să descopere totul. Atingerile lui Kane însă o făceau să se simtă minunat, iar temerile pe care Lee i le strecurase, cum că ar fi fost frigidă, dispăruseră instantaneu.

Mîinile ei începură să exploreze pielea lui, să simtă căldura acesteia. Focul din vatră făcea ca trupul lui să strălucească, stîrnind în Houston dorinţa de a-l atinge.

Kane o trase şi mai aproape, întinzîndu-se împreună cu ea pe podea. Îşi îndepărtă prosopul din jurul şoldurilor, iar cînd Houston se lipi de el tresări simţindu-i bărbăţia.

Kane îşi pierdu stăpînirea de sine. Respiraţia i se acceleră, iar sărutările lui tandre deveniră fierbinţi şi insistente.

– Houston, scumpa mea Houston, zise el aşezîndu-se deasupra ei.

Nerăbdătoare, ea îi cuprinse trupul în braţe. Cînd o pătrunse, ea scoase un geamăt, iar lacrimile de durere îi umeziră ochii. Kane se ridică, o privi şi-şi stăpîni pornirea pînă ce văzu pe chipul ei că durerea se atenuă. O sărută atunci pe gît şi-i dezmierdă urechea, făcînd-o să-şi întoarcă faţa şi să-i caute gura.

Încet, Kane îşi continuă pătrunderile, iar după cîteva mişcări dureroase, Houston începu să se arcuiască în cercuri stîngace spre el. Kane îi fixă şoldurile şi începu să o dirijeze încet, atent, tandru.

Houston îşi dădu capul pe spate, lăsîndu-se copleşită de valul de senzaţii noi şi minunate pe care Kane i le stîrnea.

Începu să se mişte într-un ritm vechi de cînd lumea, iar înăuntru simţi descătuşarea unor emoţii ţinute pînă atunci zăvorîte.

Respiraţia îi deveni tot mai precipitată şi la un moment dat simţi că întreaga fiinţă avea să-i explodeze.

Mişcările lor deveniră mai repezi. Pasiunea ei se aprinse atît de puternic, încît ea se temu că avea să se mistuiască.

– Kane, şopti ea, dragul meu, Kane.

El se ridică atît cît să o privească, iar pe chipul lui ea zări o expresie neobişnuită, pe care nu o putea descifra.

– Nu te-am satisfăcut? întrebă ea, trupul încordîn-

du-i-se din nou. Şi tu crezi că sînt frigidă?

El îi cuprinse obrazul în palmă şi o sărută tandru.

– Nu, iubito, ultimul lucru pe care l-aş crede despre tine ar fi că eşti frigidă. Nu ştiu prea multe despre tine, da' ştiu clar că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o, că faci cele mai afurisite lucruri, vii pîn' aicea sus ca să petreci noaptea cu mine, transformîndu-te dintr-o soţioară elegantă într-o focoasă... Poate că n-ar trebui să mergem mai departe cu aprecierile.

El o sărută pe frunte.

– Mă duc afară să mă spăl de sînge, iar cînd mă întorc 'aide să mîncăm ceva. Trebuie să prind putere dacă o să fac dragoste cu tine toată noaptea.

Cînd el se ridică, Houston se întinse, pielea ei albă strălucind în lumina focului.

Privind-o, lui Kane îi trecu prin minte un gînd neobişnuit: nu voia să mai fie singur; nici măcar în răstimpul pe care îl petrecea afară.

– 'ai cu mine, zise el rugător, întinzîndu-i mîna.

– Oriunde, răspunse Houston.

Capitolul 16

Houston ieşi în ploaie alături de soţul ei, fără să conştientizeze frigul de afară. Faptul că nu era frigidă o preocupa intens. Poate că problema fusese Leander, poate că fusese prea apropiată de el, poate că-i fusese mai mult ca o soră, ca să dorească să urce în pat cu el. Indiferent de motiv, acum se simţea eliberată de teama c-ar fi fost ceva în neregulă cu ea.

Kane o cuprinse în braţe.

– Pari visătoare, zise el. Ploaia curgea de pe faţa lui pe-a ei. Spune-mi la ce te gîndeşti. La ce se gîndeşte o doamnă după ce-a făcut dragoste cu un grăjdar.

Houston se trase din îmbrăţişarea lui şi-şi ridică mîinile spre cer. Acţionînd sub impulsul de moment, ea începu să danseze uşor, cu mişcări graţioase, mimînd c-ar fi fost îmbrăcată în rochia de mireasă şi că şi-ar fi ţinut trena ridicată într-o parte.

– Această doamnă se simte minunat. Această doamnă nu se simte deloc ca o lady.

El o prinse de încheietura mîinii.

– Regreţi că noaptea nunţii nu a fost într-un pat cu aşternuturi dă mătase? N-ai fi dorit ca alt bărbat...

Houston îşi lipi degetele de buzele lui.

– Aceasta este cea mai fericită noapte a vieţii mele şi n-aş fi vrut să fiu nicăieri în altă parte şi nici cu altcineva. O cabană în pădure cu bărbatul pe care îl iubesc. Nici o femeie din lume n-ar putea să ceară mai mult de atît.

Kane o privea cu o insistenţă stranie, sprîncenele fiindu-i arcuite într-o uşoară încruntătură.

– Mai bine am intra ca să nu îngheţăm.

Încet, el o porni înapoi spre cabană, cu Houston alături, însă brusc se răsuci, o prinse în braţe şi începu să o sărute.

Houston se topi în strînsoarea lui, lăsîndu-l să-i perceapă bucuria şi fericirea.

Zîmbind, el o ridică în braţe şi o duse pînă la cabană. De cum intrară, el luă o pătură, o înfăşură pe Houston în ea şi începu să-i frece trupul îngheţat.

– Houston, zise el, nu eşti ca nici una din femeile pe care le-am cunoscut. Am crezut că ştiu ce va însemna căsnicia cu o prinţesă Chandler, însă tu mi-ai dat toate părerile peste cap.

Ea se răsuci în braţele lui, trupul ei dezgolit fiind învelit în pătura aspră.

– Difer de celelalte în bine sau în rău? Ştiu că voiai o doamnă; nu sînt ce ţi-ai închipuit?

Cumpănind o clipă, el o privi speculativ, de parcă ar fi meditat la ceea ce ar fi trebuit să spună.

– 'ai să spunem că învăţ multe. El zîmbi larg. Pun pariu că nevasta lui Gould nu l-a urmat niciodată în creierul munţilor. Kane începu să o sărute pe gît, dar se

opri brusc. Ar fi prea mult din partea mea dacă aş îndrăzni să sper că ştii să găteşti?

– Am noţiunile elementare ca să dau instrucţiuni unei bucătărese, dar nu ştiu să pregătesc o mîncare din nimic. Nu-ţi place doamna Murchison?

– Sînt bucuros să spun că nu-i aci în clipa de faţă. Ce vreau să ştiu este dacă poţi să prepari ceva din desagii ăştia plini cu mîncare.

Ea îşi scoase braţele de sub pătură şi cuprinse în cercul lor gîtul lui Kane.

– Cred că pot aranja acest lucru. Nu vreau ca această noapte să se termine. M-am temut că vei fi supărat pe mine c-am venit aici sus fără să fiu invitată. Dar mă bucur că sîntem acum aici şi nu în Chandler. Aici este mult mai romantic.

– Romantic sau nu, dacă nu mîncăm ceva repede, o să mă chircesc de tot.

– Nu putem lăsa să se întîmple o asemenea catastrofă, zise Houston şi, răsucindu-se, se strecură de sub el.

O clipă Kane avu senzaţia că mireasa lui făcuse o glumă obscenă, însă considerînd c-ar fi fost ceva imposibil alungă imediat gîndul.

Cu pătura căzută de pe un umăr şi strînsă lejer în jurul corpului, Houston luă bagajele şi se apucă să le desfacă. El îşi legă din nou prosopul în jurul taliei şi mai aruncă nişte lemne pe foc. Ea observă imediat că persoana care le împachetase mîncarea făcuse un lucru excelent. Din desagi scoase cutii metalice cu capac, vase din porţelan bine legate şi pachete învelite în muselină. Din al doilea bagaj căzu un bilet.

Draga mea fiică,

Îţi doresc în căsnicie toată fericirea din lume şi cred că ai procedat corect urmîndu-ţi soţul. Cînd te vei întoarce să nu te surprindă dacă vei auzi că soţul tău, Kane, te-a ademenit cu el.

Cu multă dragoste,
Opal Chandler Gates.

Ridicîndu-şi privirea de la foc, Kane o văzu pe Houston cu lacrimi în ochi, strîngînd la piept o bucăţică de hîrtie.

– S-a întîmplat ceva?

Ea îi întinse biletul.

– Ce vrea să însemne asta că io te-am ademenit?

Houston începu să despacheteze mîncarea.

– Înseamnă că atunci cînd ne vom întoarce în Chandler, reputaţia ta de cel mai romantic bărbat din oraş va fi şi mai mare.

– Cum anume?

– Da, zise ea desfăcînd un pachet cu chifle *Vienna*. Totul a început de cînd am părăsit chermeza de la familia Mankins dusă în braţe de tine. La aceasta s-a adăugat povestea cowboys-lor pe care i-ai pus pe fugă pentru că mă acostaseră. Apoi a urmat acea romantică cină cu perne şi lumînări pe care ai dat-o la tine acasă.

– Dar astea s-au întîmplat din cauză că nu aveam scaune pă ce să stăm, din cauză că ţi-am pus mîncarea

pe rochie, iar în privinţa cowboys-lor ce-ar fi trebuit să fac, să stau şi să mă uit cum să iau dă tine?

Houston deschise un vas care conţinea supă de homar bătută cu smîntînă.

– Indiferent de motiv, rezultatul este acelaşi. Cînd ne vom întoarce, mă aştept ca adolescentele să se holbeze la tine pe stradă şi să-şi spună una alteia că speră să se mărite cu un bărbat care să le ia de la nuntă şi să le ducă într-o cabană din creierul munţilor.

O clipă Kane rămase tăcut, pentru ca apoi să zîmbească şi să vină să se aşeze lîngă ea.

– Romantic, zici? spuse el sărutînd-o pe gît. Cred că nimeni n-o să bănuiască că doamna cu care m-am însurat are grijă să nu apar ca un prost în faţa lumii. Ce ie chestia asta cenuşie?

– *Pate de foie gras*[1]! răspunse ea, dîndu-i în gură biscuitele pe care întinsese puţin ficat cu un cuţitaş cu mîner perlat pe care i-l trimisese Opal.

– Nu-i rău deloc. Ce altceva mai ai?

Houston desfăcuse o bucată de caşcaval *Stilton*, o anghinare pe care Kane o considera inutilă de consumat, roşii, raci, crochete de pui, şuncă *Smithfield*, muşchi de vită la grătar cu sos de ceapă şi pui la ceaun.

Cînd Houston văzu puiul, pufni în rîs. Nu fusese inclus în meniul pe care ea îl stabilise pentru nuntă. Fără îndoială că doamna Murchison îl pregătise special pentru îndrăgitul ei domn Taggert. Houston se întreba

1 Pate de ficat.

acum oare cîtă lume ajutase la împachetarea mîncării pentru escapada ei secretă.

– Ce Dumnezeu este asta? întrebă Kane.

– M-am gîndit că nunta este un prilej de a face cunoscute în Chandler cîteva preparate străine. Acesta este un covrigel sărat german, dar au mai fost servite şi nişte produse de patiserie italiană, din care cred că nu ne-au pus în pachet.

În timp ce vorbea, Houston mai scoase din desagi o plasă plină cu fructe, un borcan cu salată *Waldorf*, o cutie rotundă umplută cu diverse feluri de plăcintă, turtă dulce, o pungă de bomboane cu alune, trei pîini, o cutie cu bucăţi de carne, ceapă, un borcănel cu măsline şi un altul cu muştar.

– Cred că n-o să murim de foame. Ah! Aici era, rosti ea, arătîndu-i lui Kane interiorul unei cutii metalice care conţinea o mare bucată din tortul de la nuntă.

El luă cuţitul şi tăie o bucăţică din tort şi o ridică pînă în dreptul gurii ei. Houston îi ţinu mîna şi linse de pe degetele lui toate firimiturile. Kane îi cuprinse apoi faţa în palme şi o sărută îndelung.

– Un om ar putea să moară de foame dacă te-ar avea alături, murmură el. Ce-ar fi să mai îmi dai să mănînc ceva înainte de a mă seduce din nou?

– Eu, rosti ea uluită. Tu eşti cel care...

– Da? zise el luînd o bucată de pui fript. Ce-am făcut?

– Poate ar trebui să tac. Vrei să-mi dai cutia cu supă?

– Ai găsit cadoul de nuntă de la mine? Din cufăraşul dă piele?

– Cel din camera de zi? Cînd el încuviinţă din cap, ea îi răspunse că nu avusese timp. Ce este în el?

– N-ar mai fi surpriză.

O clipă Houston continuă să mănînce.

– Eu cred că darurile de nuntă ar trebui date în ziua nunţii. Şi deoarece noi sîntem aici şi cufărul în altă parte aş vrea un alt cadou.

– Nici măcar n-ai văzut ce-i în cufăr şi pă urmă cum să-ţi cumpăr ceva de-aci din creieru' munţilor?

– Uneori, cele mai valoroase daruri nu se achiziţionează de la magazin. Ce doresc eu este ceva personal, ceva foarte deosebit.

Chipul lui Kane trăda faptul că el nu înţelegea despre ce vorbea ea.

– Vreau să-mi împărtăşeşti un secret de-al tău.

– Ţi-am spus deja despre mine. Vrei să ştii unde am banii ascunşi în caz că mi se duce dă rîpă vreuna din investiţii?

Delicat, ea îşi tăie o felie de brînză *Camembert*.

– Eu mă gîndeam mai degrabă la ceva în legătură cu tatăl sau mama ta sau poate cu ura pe care le-o porţi Fenton-ilor sau poate cu discuţia pe care tu şi Pam aţi avut-o în grădină de dimineaţă.

Kane fu atît de uluit că preţ de o clipă îşi pierdu graiul.

– Nu ceri cine-ştie ce, nu-i aşa? Altceva nu mai vrei, capu' meu pe-o tavă nu ţi-ar plăcea? Dă ce vrei să ştii astfel dă lucruri?

– Pentru că sîntem căsătoriţi.

– Să nu te-apuci acu' să faci iar pe cucoana cu mine. Mulţi oameni căsătoriţi sînt ca maică-ta şi ca so-

brul bătrînel cu care s-a măritat. Ea îi spune *domnul Gates* din respect, exact cum îmi spuneai şi tu mie. Pun pariu că maică-ta nu i-a pus niciodată lui Gates întrebările pe care mi le pui tu mie.

– Ei bine, poftim, poate că sînt teribil de curioasă. În definitiv, curiozitatea m-a făcut să doresc să-ţi văd casa şi asta a condus la... Glasul ei se stinse, iar Housotn lăsă pătura să-i alunece cîţiva centimetri.

Kane privi amuzat căderea păturii.

– Într-adevăr, prinzi repede. În regulă, cred că este ceva ce ar fi mai bine să-ţi spun fiin'că Pam zice că oricum o să ştie tot oraşu' în cîteva zile.

El tăcu o clipă şi-şi coborî privirea la mîncare.

– N-o să-ţi placă prea mult, da' acu' nu pot să mai fac mare lucru ca să schimb situaţia. Îţi mai aminteşti că ţi-am zis că Fenton m-a alungat de la el cînd eram puştan fiin'că mă încurcasem cu fii-sa?

– Da, rosti ea încet.

– Întotdeauna am crezut că cineva ne-a turnat lui Fenton, însă Pam mi-a spus azi că ea a fost cea care i-a zis. Kane inspiră adînc, se uită la Houston cu un aer sfidător şi continuă: Pam i-a spus lu' ta-su că era însărcinată cu mine şi că voia să mă ia de bărbat. Fenton, ca un ticălos, a dat-o după un babalîc care îi datora bani, iar mie mi-a zis că Pam nu vrea să mă vadă niciodată.

– Acesta este motivul pentru care îl urăşti pe domnul Fenton?

El o privi drept în ochi.

– Nu. Astea le-am aflat astăzi. Rostul povestirii ăştia este că Pam se întoarce în Chandler, împreună cu fiul

ei de treisprezece ani care întîmplător este copilul meu. Iar după spusele lui Pam, seamănă atît dă bine cu mine, că ar putea să pună în mişcare limbile ascuţite ale oraşului.

Houston cumpăni o clipă şi apoi spuse:

– Dacă toată lumea va cunoaşte acest lucru, atunci nu va mai fi un secret, nu-i aşa?

– Pentru mine a fost un secret pîn' acu' cîteva ore, zise el cu mînie în glas. Io n-am ştiut că am pă undeva un copil.

La nevoie, încăpăţînarea lui Houston putea să se măsoare cu a lui.

– Am vrut să aflu un secret adevărat, nu un lucru care săptămîna viitoare va fi ştiut şi discutat de toată lumea la o ceaşcă de ceai. Vreau să aflu ceva despre tine ce numai tu ştii, ceva ce nici măcar Edan nu ştie.

– Da' ce vrei să afli despre mine? De ce nu poţi să laşi mobila în plata Domnului şi să te culci pur şi simplu cu mine?

– Pentru că am ajuns să te iubesc şi vreau să aflu despre tine.

– Femeile spun mereu că iubesc. Acu' două săptămîni erai îndrăgostită dă Westfield. La naiba! Bine, o să-ţi spun ceva ce nu te priveşte, dar poate c-o să-ţi placă. În dimineaţa asta Pam a venit la mine şi mi-a zis că în toţi aceşti ani a fost îndrăgostită dă mine şi că doreşte să trăim împreună, însă eu am refuzat-o.

– Pentru mine? şopti Houston.

– Nu eşti tu cea cu care m-am însurat? Şi aş adăuga dacă mi-e îngăduit, fără să am dă ce să-i fiu recunoscător blegei ălia dă soră-ta.

– S-a întîmplat ceva între tine şi Blair de vă arătaţi aşa colţii unul altuia?

– Un secret e suficient la o nuntă, zise el. Dacă vrei să mai capeţi altu' tre' să munceşti. Iar munca care te prinde ăl mai bine e să cureţi frimiturile din pat, să-ţi dai jos pătura şi să te lipeşti de mine.

– Nu cred că voi suporta tortura, zise ea împrăştiind frimiturile şi lăsîndu-şi repede pătura să cadă.

– Îmi plac femeile supuse, zise el întinzînd braţele.

– Am fost educată să fiu cea mai supusă femeie, spuse ea ridicîndu-şi buzele ca să-i fie sărutate.

– După cîte ştiu io, pă mine nu m-ai ascultat niciodată... exceptînd poate aci în cabană. Fir-ar să fie, Houston, n-am crezut niciodată că o să fii aşa. Poate că semeni mult mai mult cu soră-ta decît mi-am imaginat.

Ea se trase din îmbrăţişarea lui.

– Şi tu ai crezut că sînt o prinţesă de gheaţă?

Zîmbind, el o strînse din nou aproape.

– Iubito, ce iese cînd pui căldură pă gheaţă?

– Apă?

– Abur. El îşi plimbă mîna pe spatele ei drept şi trăgînd-o aproape o acoperi cu trupul lui.

Lui Houston îi plăcea să fie lîngă el, să-i perceapă textura pielii. Fusese prevenită că noaptea nunţii era foarte dureroasă, însă această noapte fusese toată bucuria pe care o sperase. Probabil că motivul era Kane şi faptul că simţea consimţămîntul lui, nu critica pe care o primise mereu de la alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse. Acum avea senzaţia că era liberă să reacţioneze după cum simţise.

Kane începu să-i mîngîie trupul, picioarele, spatele, atingerea lui făcînd-o să se simtă frumoasă, aşa cum nici un compliment şi nici o rochie nu o făcuseră să se simtă vreodată. Houston închise ochii şi se dărui cu toată fiinţa minunatelor senzaţii din camera întunecată, trosnetului şi căldurii focului, solidului şi puternicului bărbat ale cărui mîini rătăceau pe trupul ei, conturîndu-i formele pe care pînă în acea noapte nu ştiuse că le posedă. El îi mîngîie părul, răspîndindu-i-l pe pernă, îi dezmierdă obrajii cu dosul degetelor.

Cînd deschise ochii şi-l privi, Houston văzu pe chipul lui o blîndeţe pe care nu o mai zărise pînă atunci. Ochii lui erau întunecaţi şi arzători.

– Kane, şopti ea.

– Sînt aici, iubito şi n-am de gînd să plec, zise el începînd să o atingă din nou.

În timp ce ea închise iar ochii, mîinile lui deveniră mai insistente, afundîndu-şi degetele în carnea moale a şoldurilor ei. Cînd coapsa lui mare şi musculoasă se atinse de pielea delicată a piciorului ei, respiraţia lui Houston se precipită. Mîinile lui urcară pe trupul ei atingîndu-i sînii şi, în timp ce gura lui îi căuta buzele, ea i se deschise ca floarea în faţa unei albine.

Zdrobindu-i trupul de al lui şi nedezlipindu-şi buzele de pe gura ei, Kane îi cuprinse rotunjimile spatelui şi o ridică ca să-l întîlnească.

La prima pătrundere, Houston scăpă un geamăt, însă durerea dispăru în clipa în care începu să se unduiască cu el. El o trase aproape, tot mai aproape, pînă ce contopirea îi făcu să pară o singură făptură.

Instinctiv, Houston îşi încolăci picioarele în jurul ta-

liei lui şi i se agăţă de gît, cînd el o ridică din pat susţinîndu-i greutatea cu braţele şi cu genunchii.

O sprijini de peretele grosolan al cabanei şi-şi înteţi pasionalele pătrunderi, făcînd-o să-şi dea capul pe spate şi să exclame de plăcere. În clipa în care ultima pătrundere puternică şi incandescentă se descătuşă, Houston ţipă.

Kane rămase cu ea în braţe, Houston ţinîndu-se de el, de parcă s-ar fi agăţat de viaţă.

După îndelungi clipe, el o aşeză pe pat şi întinzîndu-se lîngă ea o strînse atît de tare la piept, că practic îi tăie respiraţia.

– Eşti scandalagioaică, murmură el. Cine ar fi bănuit că o lady ie aşa scandalagioaică?

Houston era prea epuizată ca să-i mai răspundă şi adormi în braţele lui.

Capitolul 17

Cînd Kane se trezi a doua zi, afară se luminase de-a binelea. După ce zîmbi cîteva clipe privind trupul gol al lui Houston cuibărit lîngă al lui, el îi dezmierdă rotunjimile torsului.

– E timpul să te dai jos şi să-mi pregăteşti micu' dejun.

– Sună clopoţelul de pe noptieră şi va veni slujnica, murmură ea, îngropîndu-şi faţa mai adînc în pieptul lui cald.

Ridicînd dintr-o sprînceană, el se uită din nou la ea.

– Oh, 'neaţa, domnule Gates, Leander. Ce plăcere să vă văd!

Houston reacţionă imediat. Se ridică şi apucînd un cearceaf se înfăşură în aşa fel încît numai faţa îi rămase afară.

Îi trebuiră cîteva secunde pînă îşi dădu seama că el o tachinase.

– Ce glumă proastă! rosti ea acuzator, însă Kane văzînd viteza cu care se acoperise începu să rîdă. Ea încercă din răsputeri să rămînă serioasă, dar îi fu

imposibil.

– Cred că nu tre' să-mi mai fac griji din pricina lu' Westfield, zise el părăsind patul şi începînd să scormonească prin pachetele cu mîncare.

Houston se întinse din nou şi începu să-l privească cu interes. Corpul lui era într-adevăr mai bine făcut decît cel al bărbatului pe care îl invitase la întrunirea Frăţiei – muşchi puternici, umeri laţi şi un spate ce se îngusta spre talie; coapse solide, care atunci cînd o atingeau îi făceau trupul să freamăte.

Kane îşi întoarse privirea şi văzîndu-i expresia de pe chip, puse mîncarea deoparte, se ridică în picioare şi întinse mîna spre ea.

Ea i-o prinse, iar el trăgînd-o din pat o strînse la piept.

– Nu intenţionam să petrec prea mult timp aci sus, da' poate nu te deranjează dacă o să mai stăm cîteva zile singuri, ca într-o lună de miere, însă nu la Paris sau într-un astfel de loc.

– Am fost la Paris, şopti ea, lipindu-se cu şoldurile de el. Şi sincer îţi spun, aici este mai frumos decît acolo. Dar ce spuneai de micul dejun?

Neîncrezător, Kane o îndepărtă.

– Un lucru l-am învăţat şi io bine cînd eram copil, că jucăriile sînt lucruri scumpe şi nu te pui pă ele din prima zi.

– Şi eu pentru tine sînt o jucărie?

– O jucărie mare. Acu', ia nişte haine pă tine şi 'aide să mîncăm. M-am gîndit să-ţi arăt ruinele unei mine vechi din împrejurimi. Sper că sînt suficient de bărbat ca să petrec ziua cu tine.

– Cred că eşti, zise ea privind timidă printre gene la acea părticică din el care nu arătase neputinţă atunci cînd „se pusese pe ea".

Destul de ferm, el o cuprinse de umeri şi o răsuci cu spatele.

– Io acolo am o cămaşă şi nişte pantaloni în plus, aşa că du-te şi le îmbracă şi ai grijă să-ţi închizi toţi nasturii pînă la gît ca nu cumva să ţi se vadă ceva ce m-ar putea înnebuni. Ai priceput?

– Da, zise ea zîmbind şi continuînd să rămînă spatele la el.

După ce se îmbrăcară şi mîncară, Kane o conduse spre vîrful muntelui. Chandler-ul se afla la o altitudine de 1890 de metri, iar ei erau acum la 2287 de metri, înconjuraţi de un aer rece şi tare. Nedîndu-şi seama că Houston nu era obişnuită cu urcuşul şi că cizmuliţele ei de călărie nu erau aderente la pietrele lunecoase, Kane o cără printre bolovanii care stăteau parcă să se prăvălească asupra lor.

– Mai este mult? întrebă ea la un moment dat.

Întorcîndu-se spre ea, Kane întinse mîna ca s-o ajute să treacă peste o stîncă deosebit de dificilă.

– Ce-ai zice să facem un popas? întrebă el scoţînd un pachet cu mîncare din rucsacul de la spate.

– Mi-ar prinde tare bine, zise ea şi luînd bidonaşul cu apă pe care el i-l întinse, bău însetată. Eşti sigur că există o mină acolo sus? Oare cum scoteau cărbunele?

– Aveau ei o metodă. Ce io mă pricep la cărbuni? El o fixă cu privirea şi cînd îşi dădu seama că ea se mai întremase, se întoarse cu spatele.

– Vii des pe-aici?

– Ori de cîte ori am timp. Mă uit pă la crestele astea. Ai văzut vreodată ceva asemănător? Jos, prin ceaţa din vale, ea zări o formaţiune de stînci ascuţite care ţîşneau direct din pămînt. Cum crezi că s-a format aşa ceva? Este ca şi cînd un uriaş a încercat să scoată o piatră din pămînt şi după ce a tras-o pînă la jumătate s-a oprit.

Houston mîncă unul din covrigeii pe care Kane îi pusese în pachet. El deja îi decretase ca fiind unul din cele mai bune aperitive şi ca atare ea trebuia să le aibă mereu la îndemînă.

– Cred că un geolog ar avea o explicaţie mai bună. Nu ţi-ar fi plăcut să poţi merge la şcoală şi să înveţi de pildă de ce aceste stînci au o astfel de formă?

Foarte încet, Kane se întoarse cu faţa spre ea.

– Dacă ai dă spus ceva, atunci spune. Şcoala care am făcut-o mi-a fost de-ajuns ca să cîştig cîteva milioane. Pentru tine nu ie suficientă?

Houston îşi studie covrigelul.

– Eu mă gîndeam la oamenii mai puţin norocoşi ca tine.

– Fac opere de binefacere la fel ca toată lumea ailaltă. M-achit dă datorie. Maxilarele lui de încleştară puternic.

– M-am gîndit pur şi simplu că acum era prilejul cel mai bun să- ţi spun că l-am invitat pe vărul Ian să stea la noi.

– Vărul meu Ian? Puştiul ăla ursuz, cu mutra încruntată pă care l-ai salvat din încăierare?

– Cred că ar putea fi descris astfel, deşi eu cred că are ceva din... hotărîrea ta.

Kane ignoră remarca ei.

– Da' ce Dumnezeu te-ai oferit să-ţi iei pă cap o belea ca el?

– Este foarte inteligent, însă a trebuit să renunţe la şcoală ca să-şi întreţină familia. Nu este decît un puşti, dar cu toate acestea lucrează de cîţiva ani în mină. Sper că nu te deranjează că l-am invitat înainte de a te consulta, însă casa este destul de mare, iar el este vărul tău primar.

Kane începu să strîngă şireturile micului rucsac pe care îl purta în spate. Cînd porni din nou la drum, el rosti:

– N-am nimic împotrivă, dar să-l ţii departe de mine. Nu-mi plac prea mult copiii.

Houston se ridică şi-l urmă.

– Nici măcar de fiul tău nu-ţi place?

– PĂ el nici nu l-am văzut, cum să spun dacă-mi place?

Cu mare efort ea reuşi să treacă peste un buştean care le bloca drumul. Pantalonii lui Kane pe care îi purta erau atît de largi că se agăţau de ramuri iar pietricele mărunte se prindeau de partea lor interioară.

– M-am gîndit că eşti curios.

Vocea lui se auzi din spatele unui mănunchi de mîţişori de plop.

– Singura curiozitate pe care o am acu' e să ştiu dacă Hettie Green o să-mi vîndă din acţiunile la calea ferată.

Gîfîind, Houston încercă să-l ajungă din urmă, însă îşi prinse cămaşa în ramura unui copac. Luptîndu-se să se elibereze, ea îi strigă:

– Apropo, ai obţinut clădirea cu apartamente de la

Vanderblit?

Kane se întoarse şi o ajută să-şi scoată cămaşa şi părul prinse printre ramurile arborilor.

– Oh, aceea. Sigur. Deşi n-a fost uşor, căci eram aci cu atîtea belele pă cap. Cu banii pe care i-am dat pă telegrame, aş fi putut să cumpăr compania.

– Cum, nu posezi *Western Union?* întrebă ea, ochii mărindu-i-se uluiţi.

Kane nu-şi dădu seama că ea îl necăjea.

– Nu cine ştie cît. Într-o bună zi telefoanele or să împînzească ţara. Afuristu' aşa cum ie acu' ie inutil. Nu poţi suna pă nimeni care nu locuieşte în Chandler. Şi cine să vrea să stea de vorbă cu altcineva din oraş?

Ea îşi ridică privirea spre el şi zise cu blîndeţe:

– Tu, de exemplu, ai putea să-ţi suni fiul ca să-i spui bună ziua.

Cu un geamăt îndurerat, Kane se întoarse şi o porni din nou la drum.

– Edan a avut dreptate. Trebuia să mă însor cu o fată dă la ţară, care să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

În timp ce alerga ca să poată ţine pasul cu el, împiedicîndu-se de crăcile căzute la pămînt, ba la un moment dat alunecînd chiar şi peste o imensă ciupercă, Houston se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe, cu toate că, în ciuda cuvintelor lui, tonul nu-i fusese aspru.

După vreo încă un kilometru de mers, ajunseră la gura unei mine părăsite. Aceasta era situată pe partea abruptă a pantei şi avea vedere spre valea care se desfăşura la poalele muntelui.

Mina înainta în munte vreo şase metri, după care se înfunda prăbuşită. Houston luă o bucată de cărbune şi o studie în lumina soarelui. Privind-o îndeaproape ea observă că roca era superbă, strălucirea argintie pe care o reflecta făcînd-o să-şi imagineze că în timp acel cărbune avea să se transforme în diamante.

Ea se uită spre vale, la povîrnişul rîpos al muntelui.

– Tocmai mă gîndeam, zise ea, că acest cărbune n-are nici o valoare aici.

Kane interesat mai mult de peisaj, aruncă o privire fugitivă bucăţilor de cărbune de pe pămînt.

– Mie mi se pare că arată ca oricare altul. Ce nu ie-n regulă cu el?

– Cărbunele este bun, n-are nimic; de fapt, este chiar superior, însă calea ferată nu poate ajunge aici. Fără cale ferată cărbunele n- are valoare – după cum a aflat şi tatăl meu.

– Am crezut că tatăl tău a făcut bani din comerţ.

Houston frecă bucata de cărbune în mînă. Îi plăcea senzaţia lunecoasă a acesteia şi colţurile care le forma cărbunele prin sfărîmare. Mulţi mineri credeau că roca era pură şi ţineau în gură bucăţi pe care le sugeau în timp ce lucrau.

– Aşa este, dar a venit în Colorado pentru că auzise de bogăţia cărbunelui de aici. A crezut că locul era plin de înavuţiţi dornici să cumpere cele două sute de maşini de gătit pe cărbune pe care s-a spetit să le ducă prin "Marele Deşert", după cum i se spunea zonei dintre St. Joseph şi Denver.

– Mi se pare logic. Aşadar, a vîndut maşinile de gătit şi s-a apucat de afaceri comerciale.

– Nu, aproape că a dat faliment. Vezi tu, cărbunele era bine mersi în Colorado, îi puteai scoate cu cazmaua, însă şina ferată nu se construise încă, aşa că nu exista o cale economică de a-l valorifica. Carele cu boi nu putea transporta cantităţi suficiente ca să se scoată profit.

– Şi atunci taică-tu ce a făcut?

Houston zîmbi amintindu-şi de povestea pe care mama ei le-o spusese de nenumărate ori.

– Tata avea visuri măreţe. La poalele acestui munte pe care ne aflăm acum era o mică aşezare de fermieri şi tata s-a gîndit că era locul ideal pentru un oraş – oraşul lui. A dat fiecărui fermier cîte o maşină de gătit cu condiţia ca fiecare să cumpere cărbune de la Exploatările de cărbune Chandler din Chandler, Colorado.

– Vrei să spui că a numit oraşul după numele lui?

– Exact. Mi-ar fi plăcut să văd feţele acelor oameni cînd i-a informat că de acum înainte locuiau în oraşul domnului William Houston Chandler.

– Şi-n toţi aceşti ani io am crezut că oraşu' a fost numit după el fiin'că făcuse ceva cu totu' ieşit din comun – salvase, de pildă o sută dă bebeluşi dintr-o clădire în flăcări.

– Domnişoara Jenks de la bibliotecă mi-a spus că tata a fost onorat de oraş pentru nenumăratele contribuţii.

– Şi cum de n-a făcut bani din cărbuni?

– Pe tata l-a lăsat spatele după un an. El dădea cu tîrnăcopul, el încărca, el transporta cărbunele la populaţia mereu în creştere, aşa că după un an a vîndut

mina pe-o nimica toată vînjoşilor fii ai unui fermier. O lună mai tîrziu s-a întors în Est, a cumpărat cincizeci şi unu de vagoane cu mărfuri, s-a căsătorit cu mama şi împreună cu alte douăzeci şi cinci de cupluri s-a stabilit în gloriosul oraş Chandler din Colorado. Mama spune însă că găinile şedeau pe cornişa clădirii pe care unii îndrăzneau să o numească hotelul *Chandler.*

– Iar construcţia căii feriate i-a îmbogăţit pe fiii fermierului, zise Kane.

– Adevărat, dar pe atunci tata murise, iar pe mama familia o recăsătorise cu un foarte respectabil domn Gates. Houston intră în mină, în timp ce Kane rămase afară.

– Cred că unii au multe idei năstruşnice. Toată lumea asta priveşte la familia voastră ca la nişte capete încoronate, însă adevărul ie că oraşu' a căpătat numele lu' taică-tu numai pentru că el a fost destul dă fanfaron ca să dorească să stăpînească un oraş. N-a fost cine ştie ce rege, nu-i aşa?

– Pentru mine şi sora mea a fost un rege – şi pentru mama. Cînd eu şi Blair eram mici, consiliul orăşenesc a hotărît ca ziua de naştere a tatei să devină sărbătoare. Mama a încercat să spună tuturor adevărul, dar, după eforturi inutile, şi-a dat seama că oamenii doreau un erou.

– Şi cum a intrat Gates în chestia asta?

Houston oftă profund.

– Reputaţia domnului Gates n-ar fi fost niciodată dintre cele mai bune deoarece conducea o fabrică de bere, aşa că atunci cînd regina Opal Chandler şi cele două prinţese ale ei au fost scoase la mezat, el a oferit

tot ce deţinea, iar familia mamei a acceptat cu entuziasm.

– A vrut şi el tot o doamnă adevărată, zise Kane încet.

– Şi a fost dornic să impună celor trei femei de sub acoperişul lui conceptele rigide de educaţie, zise Houston printre dinţii încleştaţi.

Kane rămase tăcut o clipă.

– Cred că iarba vecinului pare mereu mai verde.

Houston se apropie de el şi-i luă mîna în mîna ei.

– Te-ai gîndit vreodată că dacă ai fi fost crescut ca un fiu, şi nu în grajd, ai fi fost răsfăţat ca Marc, în loc să fii un om care să cunoască valoarea muncii.

– Din cîte spui să pare că Fenton-ii mi-a făcut o favoare, zise el îngrozit.

– Ţi-au făcut.

– Ce?!

– Fenton-ii ţi-au făcut o favoare. Îţi corectam gramatica. Face parte din înţelegerea noastră.

– Schimbi subiectu'. Ştii, ar trebui să te trimit la New York să faci afaceri în locu' meu. I-ai distruge pă mulţi d-acolo.

Ea îşi împreună braţele pe după gîtul lui.

– N-aş putea să te distrug pe tine în locul lor?

Capitolul 18

În timp ce îi prindea gîtul în cercul braţelor ei, Houston observă pe chipul lui o expresie ce trăda o luptă lăuntrică, de parcă el n-ar fi vrut să o sărute, dar totuşi nu se putea stăpîni să nu o facă.

Kane îi susţinu capul cu mîna şi-şi coborî sărutul pe buzele ei de parcă ar fi fost un muribund, iar Houston îl strînse la piept, plăcîndu-i să-i simtă trupul aproape, plăcîndu-i să se simtă dominată de forţa lui.

– Kane, şopti ea, de undeva din străfundurile ei.

El o depărtă puţin şi o ţintui cu ochii negri, încărcaţi de dorinţă.

– Ce mi-ai făcut? Sînt ani dă cînd ceia ce-am între picioare nu mi-a mai condus ceia ce-am între urechi. Da' acu' cred că aş putea ucide pă orce bărbat care ar încerca să mi te ia.

– Sau pe orice femeie? întrebă ea, cu buzele aproape lipite de ale lui.

– Da, reuşi el să rostească, după care începu să smulgă cămaşa de pe ea.

Înainte, Houston simţise că atunci cînd făceau dragoste, în el exista o reţinere, o parte care păstra distanţa, care îL făcea să nu se dăruiască în totalitate. Acum însă el era schimbat, nu mai arăta nici răceală, nici reţinere, nici precauţie.

Înfocat de pasiune, Kane o ridică în braţe şi o duse în galeria minei părăsite. Privindu-i ardoarea de pe chip, Houston se gîndi că acesta este bărbatul care a făcut milioane în cîţiva ani. Acesta este adevăratul om care se ascunde în Kane Taggert. „Acesta este bărbatul pe care îl iubesc – bărbatul care doresc să mă iubească".

În timp ce o lăsă pe pămînt, acaparîndu-i lacom buzele, îndepărtîndu-i restul hainelor pentru a-i atinge pielea delicată, Kane părea să nu mai aibă nici un fel de gînduri. Nesătule, buzele lui îşi croiau drum spre corpul ei.

Locul iubitului bun, răbdător, plin de tact fusese luat de un bărbat ahtiat după ea. Houston crezuse că reacţionase pripit, însă acum, părăsită de raţiune, devenise o masă de sălbatice senzaţii pulsatoare.

Gura lui Kane era ca o văpaie pe pielea ei, stîrnind înăuntrul ei fiori mistuitori.

Degetele lui puternice se afundară în talia ei şi o traseră aproape de pielea lui fierbinte, ce părea să fie pîrjolită de focul ei lăuntric. Kane se răsuci pe spate, ţinînd-o de parcă ar fi avut greutatea unui copil.

Cu o mişcare rapidă şi continuă, el o ridică şi o aşeză pe bărbăţia lui. Houston scăpă atunci un geamăt de plăcere care răsună în mina părăsită.

Dîndu-şi capul pe spate şi simţindu-şi pe gît şuviţele umede de transpiraţie, ea îşi puse mîinile pe umerii lui şi se lăsă învăluită de senzaţii. Era eliberată de orice gînduri şi în acel moment se simţea cum nu se mai simţise niciodată în viaţa ei.

Mîinile lui Kane se afundau în pielea ei atunci cînd el o ridica, atunci cînd ea se ridica, urmînd ritmul mişcării frenetice impus de pasiunea lor.

La un moment dat Houston deschise ochii şi privindu-l pe Kane îi observă expresia de pe chip, gura întredeschisă, pleoapele închise, iar plăcerea profundă, mistuitoare, pe care o zări, îi reaprinse emoţiile.

Ritmul se acceleră.

– Kane, şopti ea, sunetul reverberînd din nou în jurul lor, învîrtindu-se în aerul rece.

Fără să-i răspundă, Kane îşi continuă mişcările, iar cînd o coborî pentru ultima pătrundere eliberatpare, Houston îşi simţi trupul încordîndu-i-se, spatele arcuindu-i-se şi coapsele strîngîndu-i-se în jurul şoldurilor lui.

Un fior îi zgudui întregul corp, iar cînd totul se sfîrşi, ea se prăbuşi pe pieptul lui transpirat. Deşi braţele lui Kane o strînseră puternic ameninţînd să-i rupă coastele, ea îşi cuibări mîinile la pieptul lui, îşi împleti picioarele cu ale lui şi se strădui să rămînă foarte aproape de el.

Stătură împreună clipe îndelungi, singura mişcare făcînd-o mîna lui care dezmierda tandru părul ei.

– Ştiai c-a început să plouă? rosti el încet după un timp.

Houston era absentă la tot ce se petrecea în jur. Ochii ei nu vedeau decît trupul de lîngă ea, mintea ei nu se gîndea decît la experienţa pe care o trăise. Ea reuşi să nege scuturînd din cap, însă nu-şi ridică pivirea.

– Ştii că-s aproape patru grade afară şi că io stau pă sute de bucăţi din astea dă cărbune pă care tu le găseşti atît dă formidabile şi că piciorul stîng mi-a înţepenit d-acu' o juma' de oră?

Zîmbind şi ţinîndu-şi faţa ascunsă în pielea lui caldă. Houston scutură din cap negînd.

– Cred că n-ai dă gînd să te ridici d-aci pînă săptămîna viitoare, nu-i aşa?

Încercînd din răsputeri să fie serioasă, Houston rămase cu faţa ascunsă în pieptul lui şi scutură iarăşi din cap.

– Pentru tine nu contează că degetele dă la picioare mi-au îngheţat atît dă tare că dacă o să le lovesc dă ceva probabil o să cadă imediat?

Răspunsul ei negativ îl făcu să o strîngă şi mai tare la piept.

– Pot să te mituiesc?

– Da, şopti ea.

– Ce-ai zice dacă ne-am pune hainele pă noi şi în timp ce am rămîne aci şi am privi ploaia te-aş lăsa să-mi pui întrebări? După cîte îmi dau io seama asta pare să-ţi placă cel mai mult.

Ea îşi ridică brusc capul şi-l privi.

– Şi vei răspunde la ele?

– Probabil că nu, zise el, depărtînd-o puţin şi începînd să o sărute tandru. Vrăjitoareo, murmură el după care se întoarse şi-şi luă pantalonii.

Houston, observînd bucăţile de cărbune care se înfipseseră în spatele lui Iat, se apucă să le dea jos, atingîndu-l în mişcare, neintenţionat, cu sînii.

Kane se răsuci şi-o apucă de încheietura mîinii.

– Nu începe iar. Ai ceva, femeie, care mă face să nu-ţi rezist. Şi ai putea să nu te mai arăţi atît de mulţumită dă tine. Chiar şi cînd vorbea, privirea lui se plimba pe trupul ei dezgolit. Houston, rosti el cu un geamăt, eliberînd-o şi întorcîndu-se cu spatele, nu eşti dăloc aşa cum m-am aşteptat. Acu', ia dă te-mbracă pîn' nu mă fac de rîs... iarăşi.

Fără să-l întrebe ce voise să spună cu făcutul de rîs iarăşi şi simţindu-şi inima plină de bucurie, ea începu să se îmbrace cu hainele prea mari pe care le împrumutase de la el. Nasturii smulşi şi numeroasele rupturi din cămaşă o făcură să zîmbească.

Abia terminase cu îmbrăcatul că el o şi cuprinse în braţe şi rezemîndu-se de peretele galeriei o aşeză pe genunchi.

Ploaia măruntă cădea uşor, de parcă n-ar fi intenţionat să se oprească niciodată, iar Houston se cuibări la pieptul lui.

– Mă faci fericită, zise Houston strîngîndu-i braţele mai tare în jurul ei.

– Io? Nici măcar n-ai deschis cadou' pă care ţi l-am luat. El se opri. Ah, te-ai referit la acu'. Păi po' să zic că nici tu nu mă întristezi.

– Nu, tu eşti cel care mă face fericită, nu cadourile şi nici amorul pe care-l facem – deşi are şi acesta importanţa lui.

– Bine, atunci zi-mi cum te fac io fericită, rosti el cu

un glas ce trăda îngrijorare.

După o clipă de tăcere ea începu să vorbească.

– Cînd eu şi Leander am devenit oficial logodnici, am mers la o petrecere dansantă la Masonic Temple. Abia aşteptam serata şi probabil ca o reflectare a bunei mele dispoziţii, mi-am făcut o rochie roşie. Nu era un roşu aprins, ci roşu stacojiu. În seara petrecerii mi-am pus rochia şi m-am simţit de parcă aş fi fost cea mai frumoasă femeie din lume.

Houston făcu o pauză ca să insipre şi ca să-şi fixeze bine în minte că acum era în siguranţă în braţele lui Kane.

– Cînd am coborît din cameră, domnul Gates şi Leander se uitau la mine uluiţi, iar eu proasta am crezut că mă admirau în acea toaletă. Cînd am ajuns jos însă, domnul Gates a început să ţipe spunîndu-mi că arătam ca o femeie uşoară şi m-a trimis înapoi să mă schimb. Leander a intervenit şi l-a asigurat că va avea grijă de mine. Nu cred că l-am iubit vreodată aşa cum l-am iubit în acel moment. Houston se opri din nou. Cînd am ajuns la petrecere, Leander mi-a sugerat să nu-mi dau jos pelerina şi să spun celor din jur că sînt răcită. Toată seara mi- am petrecut-o într-un colţ simţindu-mă cumplit.

– Da' dă ce nu i-ai dat dracu' pă amîndoi şi nu te-ai apucat să dansezi în rochia ta roşie?

– Cred că întotdeauna am făcut ceea ce aştepta lumea de la mine. De aceea tu mă faci fericită. Tu pari să crezi că dacă Houston urcă şi coboară pe spalier în izmenuţe, înseamnă că aşa fac doamnele. Şi se mai pare că nu te deranjează că eu îţi fac avansuri ne-

demne de o doamnă, rosti ea răsucindu-se cu capul spre el.

După un sărut fugitiv, el o întoarse din nou cu spatele.

– Nu mă deranjează avansurile, dar aş duce-o mai bine fără apariţiile tale publice în izmenuţe. Cred că nu-ţi mai aminteşti dă căţeluşi nu-i aşa?

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

– La petrecerea dă la ziua lui Marc Fenton – cred că împlinea opt ani – te-am dus la grajduri şi ţi-am arătat nişte căţeluşi albi cu pete negre.

– Îmi amintesc! Dar nu este posibil să fii fost tu, acela era un om în toată firea.

– Cred că aveam vreo optsprezece ani, ceia ce înseamnă că tu aveai...

– Şase. Povesteşte-mi.

– Tu şi sora-ta aţi venit amîndouă la petrecere, îmbrăcate în nişte rochiţe albe cu eşarfe roz şi purtînd în păr cîte o fundă mare tot roz. Soră-ta a dat fuga în curtea din spate şi a început să se joace leapşa cu ceilalţi copii, însă tu te-ai dus şi te-ai aşezat pe o bancă de fier. N-ai mişcat un muşchi, te-ai aşezat pur şi simplu acolo cu mîinile în poală.

– Iar tu te-ai oprit în faţa mea cu o roabă care evident fusese iniţial plină cu bălegar.

Kane mormăi:

– Probabil. Mi s-a făcut milă de tine că stăteai singură acolo, aşa că te-am întrebat dacă nu voiai să vezi nişte căţeluşi.

– Şi eu am mers cu tine.

– Nu, mai întîi m-ai măsurat bine din cap pîn' în

picioare şi d- abia, p'urmă, după ce-am trecut proba, ai mers cu mine.

– M-am îmbrăcat parcă cu cămaşa ta, însă ceva groaznic s-a întîmplat. Îmi amintesc că am început să plîng.

– N-ai vrut să te apropii dă căţeluşi. Ai rămas la distanţă şi te-ai aplecat să te uiţi la ei. Spuneai că poţi să-ţi murdăreşti rochiţa, aşa că-ţi am dat o cămaşă de a mea să ţi-o pui deasupra – pe care n-ai atins-o pînă nu m-am jurat dă trei ori că era curată. Şi ceia ce-ţi aminteşti tu ca pă o mare tragedie a fost că unu' din cîini a venit pă la spatele tău, ţi-a apucat funda din păr şi ţi-a desfăcut- o. N-am văzut copil mai supărat. Ai început să plîngi şi să spui că domnul Gates o să te urască, iar cînd ţi-am zis că o să-ţi-o leg io la loc ai spus că numai mama ta ştie să facă fundele cum se cuvine. Aşa ai zis „cum se cuvine".

– Iar tu ai legat-o într-adevăr cum se cuvine. Nici măcar mama nu şi-a dat seama că se dezlegase.

– Doar legam mereu panglici în coamele şi cozile cailor.

– Pentru Pam?

– Eşti groaznic dă curioasă în legătură cu ia. Eşti geloasă?

– Nu de cînd mi-ai spus că ai refuzat-o.

– D-asta nu tre' să spui secretele la femei.

– Ai vrea să fiu geloasă?

Kane cumpăni.

– Nu m-ar deranja. Tu măcar ştii că io am refuzat-o pe Pam. Io n-am auzit nimic dă acest gen în legătură cu Westfield.

Ea sărută mîna lui care îi dezmierda sînul, ştiind foarte bine că-i spusese despre Leander de nenumărate ori.

– L-a refuzat la altar, zise ea încet.

Kane îşi întări puţin mai mult strînsoarea.

– Cred că într-adevăr ai făcut treaba asta. Sigur, el nu are atîta bănet ca mine.

– Tu şi banii tăi! Altceva nu mai ştii? Să săruţi, de pildă?

– Am slobozit un monstru, rîse el, supunîndu-se dorinţei ei. Fii cuminte, îi zise după ce o întoarse din nou cu spatele. Nu am atîta vlagă ca tine. Nu uita că în comparaţie cu tine sînt un om bătrîn.

Chicotind, Houston i se foi pe genunchi.

– Şi cu fiecare clipă ce trece, îmbătrînesc mai mult. Stai potolită! Gates avea dreptate să vrea să vă închidă p-amîndouă.

– Tu m-ai închide? şopti Houston lăsîndu-şi capul pe umărul lui.

El tăcu atît de mult pînă răspunse, că o făcu pe Houston să se întoarcă şi să-l privească.

– S-ar putea, zise el într-un sfîrşit, după care într-o evidentă încercare de schimbare a subiectului rosti: Ştii, io ani de zile n-am discutat despre alte chestii, dăcît despre afaceri.

– Dar cu celelalte femei despre ce discutai?

– Care celelalte femei?

– Celelalte. Ca domnişoara LaRue.

– Nu ţin minte să fi vorbit despre ceva cu Viney.

– Însă partea cea mai frumoasă este după aceea, cînd stai aşa unul cu celălalt şi vorbeşti.

El rătăci cu mîna pe trupul ei.

– Cred că ie destul dă frumos. Da' nu po' să spun c-am mai făcut-o pîn' acu'. Cred că după ce... io mă duceam direct acasă. Ştii, nici măcar nu ţin minte să fii vrut să stau aşa ca acu'. Mare pierdere dă vreme, zise el, însă nu făcu nici o încercare de a se depărta de lîngă ea. Houston se cuibări mai aproape de el.

– Ţi-e frig?

– Nu, niciodată n-am fost atît de caldă.

Capitolul 19

Aflată în pat şi ridicîndu-şi privirea spre Kane care se îmbrăca, Houston înţelese că scurta ei lună de miere se sfîrşise.

– Bănuiesc că trebuie să plecăm, zise ea tristă.

– În dimineaţa asta tre' să vină nişte oameni la mine şi nu-mi pot permite să pierd întîlnirea. El se întoarse cu faţa spre ea şi continuă: Aş vrea să mai petrec nişte zile aci sus la munte, da' nu pot.

Sesizînd glasul lui trist, Houston se hotărî să fie alături de el şi să nu-l înfrunte. Rapid, se dădu jos din pat şi ajutată de Kane ca să-şi încheie corsetul începu să se îmbrace în hainele ei de călărie.

– Cum naiba poţi să respiri în nenorocirea asta?

– Nu cred că respiraţia are de-a face cu corsetul. Mi s-a părut că-ţi plac formele femeilor. Fără corset, am avea imediat toate talii de şaptezeci de centimetri. În plus, corsetul susţine coloana. Este destul de bun pentru sănătate.

Kane mormăi ceva şi termină de strîns mîncarea.

Houston putea să jure că mintea lui se întorsese deja la afaceri.

Tăcuţi, se pregătiră pentru călătorie. Houston nu putea să spună exact la ce se gîndea Kane, însă ştia clar că nu fusese niciodată atît de fericită. Teama că ar fi fost frigidă îi dispăruse, iar în faţă i se deschidea perspectiva unei vieţi alături de omul iubit.

Cînd ieşiră din cabană, Kane se opri o clipă şi-şi întoarse capul la mica încăpere.

– N-am petrecut niciodată în locu' ăsta zile mai frumoase, rosti el închizînd uşa.

Houston dădu să încalece singură, însă Kane o apucă de talie şi o urcă în şa. Privindu-l, ea încercă să-şi ascundă uimirea. Era oare acesta bărbatul care o lăsase să se caţere de una singură printre bolovani?

Kane îşi înclină capul într-o parte.

– Arăţi din nou ca o lady în costumu' ăsta, mormăi el.

Tăcuţi, o porniră la vale pe panta abruptă, de nenumărate ori Kane încetinind ca s-o aştepte.

Cînd se apropiară de Chandler şi-şi îndemnară caii să meargă la pas, Houston deschise discuţia.

– Kane, ştii la ce m-am gîndit în ultimele zile?

El îi făcu un semn obscen cu ochiul.

– Păi, cum să nu ştiu, iubito şi m-am lăfăit în fiecare minut al gîndurilor tale.

– Nu, nu mă refeream la asta, zise ea nerăbdătoare. M-am gîndit că aş invita-o pe verişoara ta să vină să stea la noi.

Privindu-l, Houston observă că soţul ei rămăsese cu gura căscată.

– Mă îndoiesc că va accepta o invitaţie directă căci voi din neamul Taggert sînteţi mult prea orgolioşi, dar eu special n-am angajat o menajeră căci m-am gîndit că poate va vrea ea slujba. Astfel ar putea să iasă din colonie şi în plus nu ţi se pare că ea şi Edan ar fi o pereche frumoasă?

Kane încă se uita uluit la ea.

– Ei bine, ce părere ai?

El reuşi să închidă gura şi să nu o mai fixeze cu privirea.

– Cînd i-am zis lu' Edan că mă gîndesc să mă însor, el m-a întrebat dacă sînt pregătit ca să las o femeie să intre în viaţa mea. A rîs dă n-a mai putut cînd i-am zis că io n-am dă gînd să las căsnicia să-mi schimbe viaţa. Acu' încep să pricep dă ce rîdea iei. Pă cine o să mai inviţi stea cu mine acasă? Pă beţivii oraşului? Să-ţi spun un lucru, la popi am tras linie. Pă popi îi simpatizez mai puţin dăcît pă copii. Sigur, nu contează dă cine îmi place mie... El se întrerupse în clipa în care Houston, ţinîndu-se dreaptă în şa, dădu pinteni calului.

El nu se mişcă, ci rămase locului urmărind-o, pentru ca apoi, în cea mai mare viteză, să o ajungă din urmă.

– N-o să te superi, iubito, nu-i aşa? Poţi să inviţi pă orcine vrei în căsoiu' ăsta. Pă mine nu mă deranjează. Era pentru prima dată cînd încerca să facă pe plac unei femei prost dispuse şi se dovedea a fi destul de stîngaci. Kane apucă atunci căpăstrul calului. Io nici măcar n-am văzut-o pe femeia asta. Cum arată? Poate că ie atît de urîtă că nici măcar n-o să suport să mă uit

la iea, zise el sigur că văzuse un început de zîmbet pe buzele ei. Deci... umorul era metoda.

– Jean purta o toaletă din şifon violet şi satin purpuriu, cu strasuri pe umăr şi...

– Stai puţin! o întrerupse el. Te referi la fetişcana cu păr negru şi ochi verzi care avea poponeţul ăla bombat şi gleznele alea grozave? Dă fapt, am văzut-o dă cînd s-a dat jos din trăsură şi po' să spun că nici gambele nu-i erau mai prejos.

Houston îi aruncă o privire încruntată.

– Te uitai după alte femei în ziua nunţii noastre?

– Cînd nu te priveam pe tine căţărîndu-te pe spalierul cu trandafiri. Dacă stau să mă gîndesc bine, arătai chiar foarte bine în izmeruţe.

În depărtare se contura oraşul cu civilizaţia şi oamenii care aveau să le răpească într-un fel sau altul timpul. Acesta era ultimul lor prilej de intimitate.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Kane o trase de pe cal în braţele lui şi făcură dragoste ca şi cînd ar fi fost ultima noapte pe care o mai trăiau împreună.

Două ore mai tîrziu cînd intrau în casa Taggert, aveau praf pe haine, scaieţi în păr, iar feţele le erau îmbujorate. Kane o ţinu pe Houston de mînă pînă se întîlniră cu Edan.

Acesta le aruncă o privire, iar cînd îşi regăsi glasul îi zise lui Houston:

– Văd că l-ai găsit. Kane, pe tine te aşteaptă patru bărbaţi şi zeci de telegrame, iar servitorii pe care i-ai angajat tu, Houston, să ştii că sînt în stare de război.

Houston simţi ultima strîngere de mînă a lui Kane şi

după ce-l văzu dispărînd pe culoar, o apucă pe scări spre dormitorul ei ca să se schimbe. Intraseră din nou în realitate.

Zece minute mai tîrziu, Kane veni şi o anunţă că afacerile îl obligau să plece şi că avea să se întoarcă de îndată ce termina. Urma să lipsească trei zile.

Capitolul 20

La numai patru ore de la plecarea lui Kane, Houston îşi dădu seama că menirea ei era să fie soţie. Blair avea ambiţiile ei, dorea să schimbe lumea, însă ea nu voia decît să-i ofere un cămin bărbatului pe care îl iubea.

Desigur, dirijarea unei gospodării că aceea a lui Kane se asemăna mai degrabă cu comandarea unei armate pe timp de război. Însă ea fusese instruită pentru postul de general de armată.

Primul lucru pe care îl făcu fu să-i scrie un bilet lui Jean Taggert în care o ruga să vină să o ajute cîteva zile ca să pună pe roate gospodăria. Apoi îi scrise o scrisoare lui Sherwin Taggert, tatăl lui Jean, în care îi spunea că intenţia ei era să o roage pe Jean să rămînă în slujba ei ca menajeră. Houston nu spera decît ca Sherwin Taggert să vrea ca fiica lui să scape din colonia de mineri.

Cînd dădu biletele unui lacheu să le ducă la destinaţie, Houston luă contact pentru prima dată cu ceea ce-i deranja cel mai mult pe servitorii ei. Lachelul părea să considere că era umilitor pentru el să se ducă într-o

colonie de mineri şi, fiind american, el nu ezită să-şi exprime părerea.

Foarte calmă, Houston îl întrebă dacă dorea sau nu slujba, iar dacă răspunsul era afirmativ, atunci trebuia să facă ce i se cerea şi să nu desconsidere rudele celui care îl hrănea. Cînd aceste lucruri fură lămurite, Houston coborî la parter şi începu să stabilească sarcinile celorlalţi oameni pe care îi angajase. Majoritatea celor pe care îi alesese şedeau jos pe podea, refuzînd să se apuce de ceva pînă nu li se precizau clar responsabilităţile. Houston înţelese imediat din ce cauză domnişoara Jones le recomandase angajarea servitorilor cu experienţă.

În dimineaţa celei de a doua zi, Houston păstrase şapte cameriste care să ţină curăţenia casei, patru lachei care să coboare mobila din pod şi trei ajutoare care să o ajute pe doamna Murchison la bucătărie. Pentru treburile din exterior angajase un vizitiu, doi grăjdari şi patru băieţi vînjoşi care să ajute la grădinărit.

În timp ce se afla în grădină prezentîndu-se domnului şi doamnei Nakazona şi încercînd să le explice cît mai bine – avînd în vedere că nici unul nu vorbea limba celuilalt – că băieţii urmau să fie la dispoziţia lor, Houston văzu chipul lui Ian la una din ferestrele de la etaj.

De dimineaţă, în timp ce o ajutase să se îmbrace, Susan îi povestise ce tărăboi cumplit făcuse Rafe Taggert după plecarea nuntaşilor. Susan întîmplător surprinsese discuţia. Tînărul Ian se apucase să spună că îl ura pe vărul lui Kane şi că nu avea să stea niciodată în casa lui. Rafe interveni zicîndu-i că, de vreme ce nimeni nu-l invitase să stea acolo, vorbea ca să nu adoarmă,

însă Ian îi răspunsese că Houston îi făcuse propunerea, dar că mai degrabă murea decît să accepte aşa ceva.

În acel moment unchiul şi nepotul săriseră la bătaie, solidul Rafe ieşind fără probleme învingător. Rafe îi zisese băiatului că avea să rămînă la vărul lui şi avea să primească tot ceea ce banii puteau cumpăra, chiar dacă ar fi însemnat să-l bată în fiecare zi pentru tot restul vieţii, iar dacă cumva avea să încerce să fugă de acolo, îi promisese că avea să-l găsească indiferent unde s-ar fi ascuns.

Aşa că, de cîteva zile, Ian era prizonierul lui propriu în camera în care îl lăsase Houston. Doamna Murchison era singura care îl vedea cînd îi ducea mîncare şi cărţi de citit.

– Cărţi? întrebă Houston.

– Se pare că băiatului îi plac, zise Susan. Doamna Murchison a spus că stă şi citeşte toată ziua şi că asta nu-i bine deloc. Ea crede că trebui să intre şi el într-o echipă de baseball ca să mai iasă şi pe-afară.

Cînd Houston consideră că a terminat cu sarcinile fiecăruia, reveni cu gîndul la Ian. Dacă băiatul urma să stea la ei, atunci avea să facă parte din familie.

Ciocăni la uşa lui şi după cîteva minute Ian îi spuse să intre. Faţa lui îmbujorată o făcu pe Houston să înţeleagă că el ascundea ceva, iar ei i se păru că zărise sub pat colţurile unei cărţi.

– V-aţi întors, zise el de parcă ar fi rostit o acuzaţie.

– Ne-am întors ieri, spuse ea, conştientă că el ştia acest lucru. Îţi place camera?

Încăperea mare, luminoasă şi aerisită era de două ori cît casa Taggert din colonie, însă ca mobilier nu

avea decît un pat acoperit cu o pătură murdară – fapt ce evidenţia că Ian stătuse în el zile în şir.

– Ie bună, mormăi băiatul, uitîndu-se la vîrfurile butucănoaselor lui ghete de muncă.

Mîndria Taggert, se gîndi Houston.

– Ian, mă poţi ajuta în după-amiaza asta? Am angajat patru oameni pentru aranjatul mobilei, dar cred că voi avea nevoie de un supraveghetor, de cineva care să aibă grijă ca mobila să nu fie lovită de tocurile uşilor. Ai putea să mă ajuţi?

Ian ezită, dar consimţi.

Houston era curioasă să vadă cum avea să se descurce Ian cu noua responsabilitate şi era sigură că avea să fie un mic tiran. Însă el o surprinse. Era atent şi foarte serios. La început, cînd îşi folosi statura şi puterea de adolescent ca să se impună, se arătă puţin supărat. Însă după-amiaza tîrziu, devenise stăpîn pe situaţie, că Houston nu trebuia decît să arate unde dorea pus mobilierul.

Îl urmărea uimită pe Ian în timp ce supraveghea coborîrea unui birou imens pe scara principală, cînd Edan i se adresă de undeva din spate.

– Kane era aşa. Oamenii asemeni ăstora doi n-au fost niciodată copii. Lacheii tăi simt acest lucru şi de aceea sînt dispuşi să-l asculte pe flăcău.

Houston se întoarse cu faţa spre el.

– Ştii să joci baseball?

Ochii lui Edan licăriră.

– Sigur că ştiu. Te gîndeşti să formezi o echipă?

– Dispun de aproape toţi oamenii. Cred că voi suna la magazinul de articole sportive a lui Vaughn şi voi

comanda echipamentul. Crezi că eu aş putea să învăţ să lovesc o minge cu o bîtă?

– Houston, zise el, întorcîndu-se spre biroul lui Kane, eu cred că tu poţi să faci orice îţi pui în minte.

– Cina este la şapte, strigă ea după el. Şi să ştii că noi ne îmbrăcăm special pentru masă.

Ea auzi rîsul lui Edan care se depărta.

Mîncarea fu gustoasă, iar răbdarea pe care Edan i-o arătă lui Ian păru să mai destindă încordarea băiatului.

Ziua următoare se dovedi însă diferită. La ora cinei, Houston veni îmbrăcată într-o rochie de mătase verde deschis, cu o aplicaţie din tul brodată cu mărgele şi cu o mare camee roz în talie. Ea nu-l văzuse pe Kane decît puţin după-amiaza cînd sosise acasă. El nu-şi schimbase hainele cu care călătorise, iar ea nu avea de gînd să se certe cu el. Avea să-l lase să vină la masă şi să fie singurul îmbrăcat în canava plină de praf.

Edan, care arăta izbitor de chipeş în costumul negru de seară, o aştepta în capul scărilor, iar Ian care purta unul din noile costume ale lui Edan care îi era puţin cam mare, stătea în umbra holului.

Fără să spună un cuvînt, Houston luă braţul oferit de Edan şi-şi întinse cealaltă mînă spre Ian. Cîteva momente, băiatul nu se clinti, însă văzînd că Houston, se încăpăţîna la fel ca el şi rămase nemişcată, Ian făcu un pas în faţă şi îi luă braţul.

Scările erau atît de largi că le permiteau celor trei să coboare împreună.

– Ian, zise Houston, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit în ultimele zile.

– Trebuie să-mi cîştig şi eu într-un fel întreţinerea,

mormăi el, schimbîndu-şi jenat privirea, dar mulţumit că ea îi era recunoscătoare.

– Unde dracu' sînteţi? strigă Kane de jos, ridicîndu-şi apoi privirea şi zărindu-i. Plecaţi undeva? Edan, am nevoie dă tine. Spunînd acestea, el îşi fixă ochii pe Houston. Ceilalţi doi pentru el nu existau.

– Ne ducem să cinăm, zise Houston, ţinîndu-l cu forţa pe Ian lîngă ea. Băiatul încercase să se retragă cînd îl văzuse pe Kane. Vii cu noi?

– Cineva tre' să scoată bani în casa asta, rosti el morocănos şi răsucindu-se pe călcîie se întoarse în birou.

În timpul mesei, pe măsură ce înjurăturile se succedau unele după altele, Houston dirija conversaţia spre ceea ce citea Ian de cîteva zile. Acesta era subiectul care nu fusese atins cu o seară înainte.

Ian aproape că se înecase cu o bucăţică de muşchi. Unchii lui, Rafe şi Sherwin îl încurajaseră să citească, însă el se învăţase să citească pe ascuns ca un cumva să fie luat drept papă-lapte.

– Mark Twain, zise el cu un aer sfidător, după ce-şi drese glasul.

– Foarte bine, rosti Houston. Mîine, am să aranjez cu un meditator să vină să-ţi dea lecţii. Cred că este mai bine aşa decît să mergi la şcoală, deoarece eşti puţin mai mare decît ceilalţi copii. Şi, în plus, prefer să fii aici cu mine.

Ian o privi o clipă cu gura căscată.

– Io nu mă duc la nici o şcoală ca să rîdă ăia dă mine şi să mă facă în toate felurile. Io mă întorc la mină şi...

– Sînt perfect de acord cu tine, îl întrerupse Houston. Mîine mergem la croitor să-ţi ia măsurile şi să-ţi facă hainele tale proprii. Ah, şerbetul! Cred că acesta o să-ţi placă, Ian.

Văzînd expresia de pe chipul lui Ian, Edan începu să rîdă.

– Ai face bine să cedezi, băiete. Nimeni nu cîştigă cînd se contrazice cu această doamnă.

– Cu excepţia lui, zise Ian.

– El în nici un caz, răspunse Edan.

Abia îşi începuseră desertul cînd Kane intră în încăpere. Houston îl convinsese pe Ian să le spună povestea lui Huckleberry Finn, însă cînd băiatul îl văzu pe Kane tăcu şi-şi plecă ochii în farfurie.

– Da' mult timp vă mai ia mîncatu' ăsta, zise Kane punîndu-şi un picior pe scaun şi servindu-se cu un chiorchine de struguri din aranjamentul de pe mijlocul mesei.

Privirea pe care i-o aruncă Houston îl făcu să se aşeze pe scaun. Ea înclină din cap spre lacheu, iar acesta îi puse lui Kane în faţă un tacîm şi-l servi. După o clipă de uimire, Kane începu să mănînce cu poftă şarlota de ciocolată, cu atîta poftă, încît cei din jur îşi ridicară privirile spre el. Kane, arătînd de parcă ar fi vrut să fugă din încăpere, lăsă linguriţa jos.

Ian îşi studia pe furiş vărul, iar Edan se concentra la mîncarea din farfurie.

Houston care şedea lîngă Ian şi faţă în faţă cu Edan, păstrase pentru Kane locul din capul mesei, însă aceasta nu-şi ocupase scaunul rezervat, ci se aşezase lîngă Edan. Surprinzînd privirea lui Kane, ea îşi ridică fur-

culiţa, iar el începu să-i urmărească gesturile ca să mănînce într-o manieră mai elegantă. Reînnodînd discuţia, ea le povesti cum le dăduse de lucru grădinarilor şi cum primise familia Nakazona ajutorul oferit.

Kane interveni istorisind cum îi cunoscuse pe cei doi japonezi, Edan îmbogăţi conversaţia povestind cum fuseseră naturalizate acolo plante din lumea întreagă, iar Ian întrebă cum se numea arborele din faţa ferestrei lui. Discuţia prinse oarece contur şi se dovedi destul de plăcută. Cînd masa se sfîrşi, cei patru se ridicară surîzînd.

Kane şi Edan se întoarseră la lucru în birou, iar Ian şi Houston merseră în salonaş. Houston se apucă să brodeze nişte feţe de pernă, iar Ian să citească şi după îndelungi rugăminţi ea reuşi să-l convingă să citească tare. Ian avea o voce plăcută şi un adevărat talent de a reda dialogurile. Edan li se alătură pentru scurt timp.

Cînd sosi ora de culcare, Houston urcă singură în dormitor, Kane rămînînd prizonierul biroului, de unde numai fumul de ţigară reuşea să se furişeze afară pe sub uşă. Tîrziu de tot, Kane se strecură în pat lîngă ea, o strînse aproape de trupul lui mare şi fierbinte şi adormi instantaneu.

Houston se trezi la un moment dat în dezmierdarea minunată a mîinilor lui. Fără să deschidă ochii, se întoarse cu faţa spre Kane, iar el, acaparîndu-i buzele, începu să facă tandru, încet şi languros dragoste cu ea.

Abia cînd pasiunea lor se stinse, Houston deschise ochii.

– Ai vrut să fii sigură că a fost soţul tău? o întrebă Kane surîzîndu-i. Sau la ora asta atît dă matinală, te-ai fi

mulţumit cu orice bărbat?

Ea se hotărî să răspundă la tachinarea lui cu aceeaşi monedă.

– De unde să ştiu eu cum este cu alţi bărbaţi? Să încerc să aflu?

În timp ce se dădea jos din pat, pe chipul lui se aşternu o încruntătură.

Ea îl cuprinse în braţe lipindu-şi sînii goi spatele lui.

– Glumeam; nu doresc nici un alt bărbat.

Kane se smulse din îmbrăţişarea ei.

– Tre' să mă duc la lucru ca să cîştig bani să hrănesc armata asta pă care ai angajat-o.

Houston rămase în pat şi-l privi pe Kane pînă ce dispăru în baie. Exista în el o parte despre care ea nu ştia nimic.

Ciocănitul care se auzi în uşă nu-i mai dădu răgaz să mediteze.

– Doamnă Houston, zise Susan. Domnişoara Jean Taggert este jos cu tatăl ei. Au toate lucrurile într-o căruţă şi doresc să vă vorbească.

– Cobor imediat, strigă ea, dîndu-se fără prea mare tragere de inimă jos din pat, dorindu-şi ca soţul ei să mai fi rămas lîngă ea. El începuse deja să lucreze cînd ea termină cu îmbrăcatul.

Houston o conduse pe Jean în salonaş.

– Sînt atît de bucuroasă că te-ai hotărît să-mi accepţi oferta, începu Houston. Am mare nevoie de o menajeră.

Jean gesticula, legănîndu-şi mîna.

– Nu este nevoie să continui cu minciuna. Ştiu de ce îmi oferi slujba şi ştiu mai bine decît tine că va trebui

să mă înveţi totul şi că voi fi mai degrabă o pacoste decît un ajutor. Dar mai importantă decît mîndria mea este scoaterea familiei mele din colonie. Rafe l-a şantajat pe Ian ca să plece, iar tata m-a şantajat pe mine. Eu am venit să te mai rog ceva. Lasă-l şi pe tata să stea aici cu mine şi mă voi speti muncind pentru tine.

– Sigur că da, zise Houston fără ezitare. Jean, tu faci parte din familie, nu eşti obligată să fii menajera mea. Poţi să stai aici ca oaspete, fără nici o altă îndatorire şi fără nici o altă obligaţie decît cea de a te simţi bine.

Jean zîmbi.

– În două săptămîni aş înnebuni. Dacă tata este binevenit, atunci o să rămîn.

– Însă numai dacă o să mîncaţi cu noi. Avem o masă mare care stă aproape goală. Pot să-l cunosc acum pe tatăl tău?

Cînd Houston îl văzu pe Sherwin Taggert, înţelese de ce Jean dorea atît de mult să-l scoată din colonie. Sherwin era pe moarte. Houston era convinsă că şi Jean şi el ştiau acest lucru, dar îi era clar că nici unul nu avea să atingă subiectul.

Houston constată că Shewin era un om politicos şi blînd şi în cîteva minute el reuşi să cîştige simpatia servitorilor care roiau în jurul lui ca să-l facă să se simtă confortabil. Discutară mai aprins cînd se puse problema cazării mai vîrstnicului Taggert, însă Jean cîştigă instalîndu-şi tatăl într-o încăpere de la parter, rezervată servitorilor, care avea uşa direct în grădină şi care se afla lîngă scara ce ducea la camera pe care şi-o alesese ea.

În timpul prînzului Kane rămase în birou, însă Edan se alătură grupului în creştere care se aşeză la masă. Ian se destinse vizibil cînd îşi văzu unchiul şi verişoara, iar masa deveni foarte plăcută. Sherwin povesti o întîmplare hazlie din mină şi cînd toată lumea începu să rîdă amuzată îşi făcu apariţia Kane. Houston îl prezentă rudelor lui, iar el începu să-şi caute din ochi un loc la masă. Deoarece Jean stătea lîngă Edan, Kane rămase liniştit o clipă pînă ce Houston îi făcu semn lacheului să tragă scaunul din capul mesei.

Tot restul prînzului, Kane stătu tăcut, rostind rareori cîte ceva, urmărindu-i pe fiecare, dar mai ales urmărind felul în care mînca Houston. Ea se servea şi mesteca încet, lungind gesturile, dîndu-i lui Kane timp suficient ca să vadă ce furculiţă folosea.

Spre sfîrşitul mesei, Houston se întoarse spre Ian.

– Am veşti bune pentru tine. Ieri, am trimis o telegramă unui prieten de-al tatălui meu care locuieşte la Denver şi l-am întrebat dacă ar vrea să se mute în Chandler şi să-ţi fie profesor. Domnul Cesterton este un explorator britanic pensionat. A fost prin toată lumea, de la Nil şi piramide, pînă în Tibet; nu cred că există loc în care să nu fi fost. În dimineaţa aceata mi-a spus că acceptă să vină aici. Cred că-ţi va fi un profesor extraordinar, ce zici?

Ian încremeni cu privirea pe ea.

– Africa? rosti el în cele din urmă.

– Printre altele. Houston îşi împinse scaunul în spate. Cine doreşte să joace acum baseball? Am echipamentul necesar, terenul trasat cu creta pe pajiştea dinspre nord şi o carte cu instrucţiuni. Din păcate, eu

habar n-am cum se joacă.

– Cred că Ian poate să-ţi arate o parte din regulile de bază, zise Sherwin făcînd cu ochiul. Şi îmi închipui că şi Edan ştie să joace puţin.

– Vii cu noi, Edan? îl întrebă Houston.

– Mi-ar face plăcere.

– Tu vii, Jean?

– De vreme ce nici măcar nu ştiu de ce să mă apuc ca să conduc o gospodărie ca aceasta, aş putea măcar să mă fac inutilă pe un teren de baseball.

– Tu, Kane? îşi întrebă Houston soţul văzîndu-l că şedea separat de grup. Pe chipul lui se aşternuse o expresie încurcată.

– Am ceva dă lucru şi să ştii, Edan, că am nevoie şi dă tine.

– Cred că pe ziua de astăzi am terminat-o cu baseball-ul, zise Edan, ridicîndu-se. Ne vedem la cină.

De cum intră în birou, Kane începu să se plimbe nervos de colo- colo şi să privească pe fereastră la cei de pe terenul de baseball. Întrebîndu-se, dacă nu cumva Houston intenţionat aşezase careul sub ferestrele biroului. Edan observă că prietenul lui era atît de absorbit de gînduri că pentru fiecare răspuns pe care îl obţinea de la el trebuia să i se adreseze de cîte două ori.

– Este foarte frumoasă, nu-i aşa? zise Kane.

– Cine? întrebă Edan, prefăcîndu-se preocupat de vraful de telegrame şi oferte de pămînt, fabrici, acţiuni sosite în acea dimineaţă.

– Houston, cine altcineva. La naiba! Uită-te la Ian ăsta. Îi arde dă joacă! La vîrsta lui, io munceam paişpe ore pe zi.

– Şi el a muncit, zise Edan. Şi eu la fel. Motiv pentru care acum se joacă, continuă el lăsînd telegramele pe masă. Tot ce-i aici mai poate aştepta cîteva ore. Cred c-o să mă duc afară să mă recreez şi să mai aud vorbindu-se şi despre altceva în afară de bani.

El se opri în dreptul uşii.

– Vii?

– Nu, zise Kane ţinîndu-şi ochii în hîrtii. Cineva tre' să stea aci ca să... El îşi ridică privirea. Ba da, o să vin şi io. Cît dă departe poa' să arunce cineva mingea aia lovind-o cu bîta? Pun pariu pă o sută că vă bat pe toţi.

– S-a făcut, zise Edan ieşind primul.

Kane fu atras de baseball ca un copil de o bomboană. Ratã de trei ori pînă ce apucă să lovească pentru prima dată mingea – şi nimeni nu avu curajul să-i spună că regulamentul prevedea doar trei încercări – însă cînd o lovi, aceasta zbură prin aer şi sparse o fereastră de la etajul al doilea al casei. Era deosebit de mulţumit de el şi din acea clipă începu să dea la toată lumea sfaturi.

La un moment dat, Kane şi Ian fură cît pe ce să sară unul la celălalt cu bîtele, însă Houston reuşi să-i despartă înainte ca lupta să devină sîngeroasă. Spre surprinderea ei, cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea şi-i spuseră să-şi vadă de treburile ei şi, drept urmare, ea se retrase lîngă Sherwin.

– Ian se simte acum ca acasă, zise Sherwin. El şi Rafe se certau întruna. Duce dorul acelor discuţii.

Houston gemu.

– Şi Kane tot discuţii le spune. Crezi că or să se răneascã.

– Cred că Kane ăsta al tău are destulă minte ca să nu ajungă aşa dăparte. Este rîndul tău „la bătaie", Houston.

Houston nu ţinea prea mult să încerce să lovească mingea care venea în viteză spre ea, dar îi plăcea foarte mult cînd Kane îşi punea braţele în jurul ei şi şi le ridica o dată cu mîinile ei ca să-i arate cum să ţină bîta. Ian îi strigă lui Kane că punea echipa adversă în avantaj, iar în timp ce acesta îi replica tot în ţipete mai tînărului său văr, Houston trimise mingea pe lîngă cel de al doilea fundaş.

– Fugi! strigă Jean. Fugi, Houston, fugi!

Houston luă startul în cea mai mare viteză, ridicîndu-şi fusta pînă aproape de genunchi. Edan, aflat pe postul de fundaş unu, stătea şi o privea zîmbind, însă Kane se năpusti mîncînd pămîntul pe diagonala terenului, apucă mingea şi o luă în goană spre Houston. Ea îşi întoarse capul şi, văzîndu-l venind, conchise că dacă avea s-o prindă nu avea să supravieţuiască impactului. Începu atunci să fugă şi mai tare, auzindu-i de pe margine pe ceilalţi strigîndu-i lui Kane să se oprească înainte de a o răni.

O prinse la poarta finală, apucînd-o de gleznă şi aruncînd-o cu faţa în praf. Ea însă întinse mîna şi atinse cercul.

– Valabil! strigă Sherwin.

Kane sări de jos şi începu să ţipe la scundul lui unchi şi la Ian, aflaţi cu el în echipă. Sherwin nu scoase un cuvînt.

Jean o ajută pe Houston să se ridice şi căută să-i depisteze eventualele zgîrieturi sau vînătăi. Privindu-şi

cu drag soţul care ţipa, ea zise:

– Într-adevăr îi place să cîştige, nu-i aşa?

– Nu mai puţin decît ţie? zise Jean uitîndu-se la sfîşietura mare din fusta lui Houston şi la praful de pe faţa ei.

Houston îşi atinse soţul pe braţ.

– Dragă, de vreme ce v-am bătut atît de ruşinos astăzi, poate ne oprim ca să luăm nişte gustări, iar mîine dacă vreţi, puteţi să încercaţi să vă luaţi revanşa.

Kane se întunecă o clipă, însă brusc pufni în rîs, îşi ridică soţia în braţe şi începu să o învîrtească.

– I-am bătut pă toţi bărbaţii după Wall Street, da' pă tine, cucoană, n-o să te bat la nimic.

– Lasă vrăjeala şi haide să mîncăm ceva, zise Edan. Spunînd acestea, el se întoarse spre Jean şi-i oferi braţul, zicîndu-i: Îmi permiţi?

Cele două cupluri se îndreptară împreună spre casă, urmate de Ian şi de Sherwin.

Capitolul 21

Jocul de baseball spărsese gheaţa pentru întreaga familie. Kane încetă să mai stea în biroul lui în timpul meselor, iar Ian încetă să mai fie retras. Kane îi spuse mai tînărului său văr că era o fire visătoare şi că nu ştia nimic despre lumea adevărată. Ian, care consideră cuvintele lui Kane drept o provocare, îi propuse – într-un limbaj care o făcu pe Houston să-l ameninţe că avea să-l ridice de la masă – să-i arate ceva din „adevărata " lume.

Kane începu să-i prezinte lui Ian lumea afacerilor, să-i arate rapoartele vînzărilor de acţiuni pe piaţă şi să-l înveţe cum să citească un contract. În numai cîteva zile, Ian se deprinse să discute în termeni de mii de dolari plătiţi pentru terenuri din oraşe despre care auzise numai din lecturi.

Într-o zi, Houston îl văzu pe Sherwin mîzgălind pe o bucată de hîrtie. Mai tîrziu, ea observă că desenul era reprezentarea fidelă a unei mierle de Colorado. Comandă atunci la Sayles o imensă cutie portabilă cu acuarele şi ticluind o minciună i-o arătă lui Sherwin,

spunîndu-i că o găsise în pod şi-l întrebă dacă nu cumva ştia pe cineva care să aibă nevoie de aşa ceva. Houston se temea de mîndria Taggert-ilor şi se gîndi că el avea să-i refuze vopselele.

Sherwin izbucni într-un hohot de rîs cu subînţeles făcînd-o pe Houston să roşească. El primi vopselele şi o sărută pe obraz. Din acel moment, Sherwin petrecu cea mai mare parte din timp în grădină pictînd tot ceea ce i se părea mai fantezist.

Houston o vizită de două ori pe Blair la noua Infirmerie *Westfiled* pentru femei, unde ore în şir încercă să reia cu sora ei legăturile întrerupte de lungii ani de despărţire. Într-o zi se trezi cu Leander telefonîndu-i şi întrebînd-o despre cum să procedeze ca să-şi angajeze şi ei nişte servitori. În discuţie, Lee se dovedi prevăzător şi rezervat, făcînd-o să-şi amintească de clipele din biserică, de după anunţarea logodnei, atunci cînd el încercase să-i vorbească, iar ea se purtase grosolan.

– Lee, începu Houston, sînt bucuroasă de cum au evoluat lucrurile. Sînt foarte fericită alături de Kane.

El răspunse cu oarece întîrziere.

– N-am vrut nici o clipă să te fac să suferi, Houston.

Ea zîmbi în telefon.

– Eu am fost cea care a insistat să schimbăm locurile. Poate că eu am ştiut că voi doi vă potriveaţi mai bine decît noi. Nu vrei să uităm totul şi să fim prieteni?

– Aceasta ar fi dorinţa mea arzătoare. Şi, Houston, să ştii că bărbatul cu care te-ai căsătorit este un om deosebit.

– Da, este, dar ce te face să spui acest lucru?

– Acum trebuie să plec, dar îţi mulţumesc foarte mult pentru sfatul cu menajera. La chestiunile acestea Blair este şi mai nepricepută decît mine. Probabil te voi vedea duminică la biserică. Pa.

Ea se încruntă la telefon nedumerită, apoi ridică din umeri şi se întoarse în bibliotecă.

La trei săptămîni de la căsătorie, Houston îi spuse lui Kane că era gata să înceapă aranjarea biroului. Ea prevăzuse reacţia lui, dar nu se pregătise pentru violenţa obiecţiilor lui. Exprimîndu-şi părerea în legătură cu amestecul ei în spaţiul lui particular, el folosise cuvinte pe care ea nu le auzise pînă atunci – dar care nu solicitau prea multă inteligenţă ca să fie înţelese.

Edan şi Ian se retraseră undeva în spate, aşteptînd cu interes să vadă cine avea să iasă învingător din acea dispută.

Houston nu ştia cum să procedeze, însă era hotărîtă.

– Voi mobila şi voi curăţa cum se cade această încăpere, fie acum cînd poţi supraveghea şi-ţi poţi da consimţămîntul, fie noaptea cînd dormi.

Kane se aplecă spre ea într-o manieră ameninţătoare, iar Houston se arcui spre spate, însă nu se lăsă intimidată.

Ieşind, Kane trînti uşa atît de puternic că aproape o scoase din ţîţîni.

– Femei afurisite! strigă el. Nu puteţi lăsa omu' o clipă în pace, mereu shimbaţi totu', nu suportaţi să vedeţi omu' fericit.

Cînd ea se întoarse spre Edan şi Ian, amîndoi îi zîmbiră delicat şi părăsiră încăperea.

Houston ştia că în acea cameră era murdărie şi dezordine, dar nu-şi imaginase să găsească o cocină. Şase oameni munciră o oră şi jumătate ca să cureţe totul, inclusiv capetele de lei din marmură de la cămin. Cînd terminară cu ştersul, Houston îi puse pe lachei să scoată sărăcăciosul birou din stejar al lui Kane şi să aducă o masă de lucru dublă, stil William Kent, fabricată în 1740. Aceasta avea trei intrînduri pentru scaune, două pentru asociaţi şi unul pentru musafir. Ea aşeză la birou două scaune confortabile din piele, iar pentru Kane puse un enorm scaun tapiţat în piele roşie. De cînd îl văzuse prima dată în pod, ea îi şi stabilise destinaţia.

Cînd se termină cu mutarea birourilor, Houston îi trimise pe toţi servitorii la treburile lor, cu excepţia lui Susan, pe care o opri ca împreună cu ea să facă ordine prin dulapuri. Ştia că era inutil să încerce să ordoneze documentele care zăceau mototolite prin toate colţurile, aşa că o puse pe Susan să aducă fiare de călcat încinse şi cu ele netezi hîrtiile cocoloşite pe care apoi le aşeză în sertarele biroului.

De-o parte şi de alta a căminului erau două dulapuri cu uşi de geam, ambele ticsite cu hîrtii, într-unul mai aflîndu-se şi patru sticle de whisky şi şase pahare care nu mai fuseseră spălate de cel puţin patru ani.

– Să le pui la fiert, zise Houston, ţinîndu-le cît mai departe de ea. Şi să te îngrijeşti ca domnul Taggert să aibă pahare curate în fiecare dimineaţă.

În dulapurile cu uşi de sticlă ea aşeză o colecţie de statuete din bronz în miniatură ale zeiţei Venus.

– Lu' domnul Kane o să-i placă astea, zise Susan

chicotind, privind la perfectele nuduri durdulii.

– Cred că au fost cumpărate cu el în minte.

Pe peretele dinspre latura nordică erau două dulapuri încastrate în lambriuri, iar lui Houston i se tăie respiraţia cînd deschise uşa primului. Amestecate cu hîrtii, erau vrafuri de bani, unii legaţi, alţii mototoliţi în cocoloaşe, alţii lăsaţi liberi zburînd peste tot cînd se făcea cel mai mic curent.

Oftînd, Houston începu să facă ordine.

– Pune-l pe Albert să sune la fierărie şi să le spună celor de acolo să-mi trimită imediat un seif, iar după aceea mai adu nişte fiare încinse ca să vedem dacă putem întinde bancnotele acestea.

Uluită, Susan dădu fuga să îndeplinească rugămintea stăpînei.

Cînd Kane îşi văzu biroul, se uită îndelung prin încăpere, remarcînd draperiile din brocart albastru, colecţia frumoaselor statuete şi scaunul roşu. Se aşeză în scaun.

– Bine că măcar n-ai vopsit camera în roz, zise Kane. Acum, vrei să mă laşi să mă apuc din nou dă lucru?

Houston zîmbi şi trecînd pe lîngă el îl sărută pe frunte.

– Ştiam că vei fi mulţumit. Fie că recunoşti sau nu, clar este că îţi plac lucrurile frumoase?

Kane o prinse de mînă.

– Cred că îmi plac, zise el ridicîndu-şi privirea spre ea.

Houston ieşi din cameră avînd senzaţia că pluteşte, iar cît dură proba la croitoreasă nu-şi pierdu o clipă

zîmbetul de pe buze.

Două zile mai tîrziu dădură prima petrecere care fu un mare succes. Houston invită doar cîteva prietene de ale ei pe care Kane deja le cunoscuse, ca să se simtă în largul lui, iar Kane se dovedi o gazdă încîntătoare. El umplu paharele doamnelor cu şampanie şi însoţi pe toată lumea în turul casei.

Abia tîrziu de tot, în timpul petrecerii, Houston îşi dori să dispară. Ea angajase un clarvăzător ambulant să vină după cină şi să susţină o reprezentaţie. Kane se foi în scaun în primele zece minute, apoi începu să discute cu Edan – aflat lîngă el – despre o bucată de pămînt pe care voia să o cumpere. Houston îi făcu o dată semn cu cotul, iar el se întoarse spre ea şi-i spuse, mult prea tare, că după părerea lui individul era un escroc şi refuza să mai stea o clipă acolo.

În faţa tuturor, el se ridică şi părăsi încăperea. Houston, încordîndu-şi spatele, îi făcu semn mediului să continue.

Tîrziu, după ce musafirii plecară, Houston îşi zări soţul în capătul grădinii. Ea coborî pe şerpuitoarele poteci prăfuite spre cîmpul neted şi plin de ierburi. Dealul destul de abrupt pe care se afla casa era în spatele ei, în timp ce în faţă i se întindea un loc secret şi magic de arbori umbroşi şi plante, în care nu se auzea decît cîntecul păsărilor.

– Nu mi-a plăcut tipul, Houston, zise Kane, continuînd să stea sprijinit de un copac şi să fumeze din trabuc. Nu există magie şi n-am putut să stau acolo şi să mă prefac că ar exista.

Ea îşi puse degetele pe buzele lui, oprindu-i cu-

vintele, după care îşi furişă braţele pe după gîtul lui. Kane se aplecă să o sărute, trăgîndu-i întreg trupul aproape de el.

– Cum de o lady ca tine s-a încurcat cu un grăjdar ca mine?

– Bănuiesc că acesta a fost norocul, răspunse ea înainte de a-l săruta din nou.

Unul din lucrurile pe care Houston îl admira cel mai mult la Kane era nonconformismul lui. Nu prea departe de ei erau oameni, servitori care ar fi putut să treacă pe acolo în plimbare, grădinari care ar fi putut să vină în căutarea vreunei unelte uitate – însă nimic din toate acestea nu-l deranjau pe Kane.

– Ai prea multe haine pă tine, zise el începînd să-i deschidă nasturii rochiei, înlesnindu-i astfel satinului să lunece de pe umerii ei.

Cînd Houston rămase în faţa lui în lenjeria intimă, cu rochia căzută în jurul picioarelor, el îşi strecură mîinile sub genunchii ei şi ridicînd-o în braţe străbătu cu ea pajiştea plină de flori, ducînd- o într-un pavilion de mamură în mijlocul căruia se afla statuia Dianei, zeiţa vînătorii.

O aşeză pe iarba de la picioarele zeiţei şi tandru începu să-i îndepărteze rînd pe rînd restul de haine, sărutîndu-i fiecare părticică a trupului pe care o dezgolea.

Houston era absolut sigură că nu se mai simţise niciodată atît de bine, iar pasiunea ei se clădea lent deoarece dorea să prelungească acele clipe la infinit.

El îi mîngîie şi-i dezmierdă trupul pînă ce ea ameţi. Lumea începu să se învîrtă în jurul ei, iar degetele să i

se împletească.

Într-un tîrziu, Kane se aşează surîzînd deasupra ei, de parcă ar fi ştiut care erau gîndurile ei. Houston se agăţă atunci de el, trăgîndu-l aproape pînă se contopiră într-o singură fiinţă.

El continuă să se mişte lent, prelungind extazul ei, ducînd-o încet pe noi culmi ale pasiunii.

– Kane, şopti ea repetat, Kane.

Cînd în final el se descătuşă, Houston începu să tremure, trupul zguduindu-i-se cu forţa propriei eliberări.

El rămase deasupra ei, ţinînd-o aproape, picăturile de sudoare strălucind în lumina lunii pe pielea lui arămie.

– Ce mi-ai făcut, femeie? i se păru ea că-l auzi pe el şoptind.

Încet, el se răsuci, întinzîndu-se lîngă ea.

– Îţi este frig? Vrei să mergi înăuntru?

– Niciodată, zise ea, simţind pe pielea umedă răcoarea aerului de munte şi cuibărindu-se la pieptul lui. Ştii, nu-i aşa, că Diana, este zeiţia virginităţii? Crezi că o va supăra purtarea noastră?

– Probabil o să fie geloasă, zise Kane rîzînd zgomotos şi rătăcind cu mîna pe pielea catifelată a taliei şi şoldului ei.

– De ce crezi că Jacob Fenton l-a plătit pe Sherwin ca să lucreze în mină cînd se vede clar că el este mult prea neputincios ca să-şi poată cîştiga salariul?

Geamătul pe care Kane îl scoase în timp ce se depărta de ea răsucindu-se prin iarbă, fu sincer.

– Io ştiu că luna de miere s-a terminat. Sau, poate la tine, mai continuă încă, de vreme ce ai început cu

aceste întrebări imediat după nuntă. Socotesc că te poţi îmbrăca şi singură. Mai am dă terminat nişte treburi înainte dă culcare. Spunînd acestea, el o lăsă singură.

Houston se zbătea între plîns şi bucuria că-l întrebase pe Kane ceea ce-l întrebase. Era ceva misterios între Fenton şi Taggert şi ea îşi dădea seama că soţul ei nu putea să fie niciodată cu adevărat fericit pînă ce nu scăpa de ceea ce-l deranja.

În seara următoare, Houston se trezi tremurînd şi ştiu că viaţa surorii ei era în primejdie. O auzise deseori pe mama ei povestind cum într-o după-amiază, pe cînd nu avea decît şase ani, scăpase din mînă cel mai frumos ceainic din casă şi începuse să plîngă spunînd că Blair este rănită. Într-un final o găsiseră pe Blair care căzuse dintr-un copac şizăcea cu braţul rupt şi fără cunoştinţă pe marginea unui torent. Blair ar fi trebuit să fie atunci la o lecţie de dans.

Însă legătura ciudată dintre gemeni nu se mai manifestase de atunci, decît abia acum. Kane îl sună pe Leander şi apoi o ţinu la piept pe Houston încă două ore pînă se linişti. Houston simţise într- un fel că pericolul trecuse, încetă să mai tremure şi căzu răpusă de somn.

A doua zi, Blair veni la Houston acasă şi petrecu o întreagă după-amiază povestindu-i întîmplările care într-adevăr îi puseseră viaţa în primejdie.

Patru zile mai tîrziu, tînărul Zachery Younger năvăli în vieţile lor. Taggert-i tocmai se aşezau la masă cînd băiatul, urmat de un lacheu care fugea după el, intră ca o vijelie în sufragerie şi începu să ţipe că auzise că tatăl lui era Kane, că el deja avea un tată şi că nu mai voia un altul. După ce se descărcă, puştiul dispăru din încăpere.

Toată lumea păru uluită, mai puţin Kane. El se aşează la masă în timp ce toţi ceilalţi rămaseră în picioare şi o întrebă pe slujnică ce fel de supă urma să li se servească la cină.

– Kane, cred că ar trebui să te duci după el, zise Houston.

– Pentru ce?

– Ca să vorbeşti cu el. Cred că inima i-a fost zdrobită cînd a aflat că bărbatul pe care îl considera tatăl lui de fapt nu era.

– Soţul lui Pam a fost tatăl copilului. Şi io nici nu mă gîndesc să-i spun altceva.

– Poate ar trebui să-i explici acest lucru.

– Io nu ştiu să vorbesc nici unui copil.

Houston se uită la el.

– Afurisită femeie! Într-un an o să fiu un falit fiin'că mi-am pierdut vremea cu toate parascoveniile care ţi-au trecut ţie prin minte.

Cînd el o apucă spre uşă, Houston îi atinse braţul.

– Kane, să nu te oferi să-i cumperi ceva. Să nu-i spui decît adevărul şi invită-l să-l cunoască pe vărul Ian.

– Da' dă ce să nu-l invit să stea cu noi ca să te ajute să mai născoceşti cîte ceva pentru mine? El ieşi pe uşă bombănind ceva despre „flămînzire".

Dincolo de prag Kane înaintă alene şi, deoarece Zach mergea şi mai lent decît el, îl ajunse din urmă.

– Îţi place să joci baseball?

Zach se întoarse, chipul lui plăcut fiind răvăşit de furie.

– Cu tine nu-mi place.

Kane fu luat prin surprindere de mînia copilului.

– Nu ai motiv să fii supărat pă mine. Din cîte am auzit io, tatăl tău a fost un om bun şi io niciodată n-am susţinut contrarul.

– Oamenii din acest oraş de doi bani zic că tu eşti tatăl meu.

– Este un fel de a spune. Io nici măcar n-am ştiut că exişti pînă mai zilele trecute. Îţi place whisky-ul?

– Whisky-ul? Nu... nu ştiu. N-am băut niciodată.

– Vino înăuntru atunci. O să bem un whisky şi o să-ţi explic cum ie cu mamele şi taţii şi fetele drăguţe.

Toată după-amiaza, cît Kane şi fiul lui petrecură ore în şir încuiaţi în biroul lui, Houston fu agitată. La plecare, Zachery cu o faţă roşie şi o gură arcuită într-un zîmbet atotcunoscător o privi pe Houston printre gene.

– Zachery s-a uitat la mine foarte ciudat, îi zise ea lui Kane.

– I-am explicat despre cum să fac copiii şi cred că m-am cam lăsat dus dă valuri, răspunse el privindu-şi unghiile de la mîna stîngă.

Gura lui Houston se deschise uluită.

Kane o apucă un umăr.

– Tre' să lucrez la noapte fiin'că Zach o să vină mîine să facă un baseball cu mine şi cu Ian.

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Te simţi bine? Te-ai cam înverzit la faţă. Poate ar trebui să te mai odihneşti. Casa asta te solicită prea mult. El o sărută pe obraz după care se întoarse la birou.

Peste cîteva zile, Kane se hotărî să facă o vizită pe la magazinul de articole sportive al lui Vaughn ca să vadă ce alte materiale mai puteau fi achiziţionate. El şi cu Edan fuseseră înfrînţi de echipa lui Ian şi Zachery. Ian, care-şi petrecuse mai toată copilăria în mină, era copleşit de personalitatea lui Kane şi nu îndrăznea să-l acuze că nu juca după regulament. În definitiv, era lovitura lui Kane.

Zach nu avea asemenea scrupule. El îl făcu pe Kane să urmeze fiecare regulă ca la carte, nelăsîndu-şi tatăl să fie „creativ" după cum îi plăcea lui Kane să spună. Kane pierduse pînă în acel moment toate rundele, deoarece refuza să urmeze regulile înfiinţate de altcineva. Voia să rescrie regulamentul de baseball.

Aflaţi acum în magazinul de articole sportive, el şi Edan aleseseră echipament de tenis, biciclete şi un întreg arsenal de bîte şi extensoare.

În partea opusă a tejghelei se afla Jacob Fenton. Acesta rareori ieşea în oraş, preferînd să stea acasă şi să citească rapoarte despre bursa acţiunilor sau să înjure faptul că unicul lui fiu nu era deloc interesat de afaceri. În ultima vreme însă viitorul lui se mai însorise, deoarece fiica lui, pe care o izgonise, se întorsese la el

cu fiul ei.

Tînărul Zachery era tot ce putea să-şi dorească Fenton la un fiu: era dornic să înveţe, era interesat, era extrem de inteligent şi poseda chiar şi simţul umorului. De fapt, singurul defect al băiatului era ataşamentul pe care îl avea pentru tatăl lui. După-amiezele cînd ar fi trebuit să stea acasă şi să studieze cum să conducă minele de cărbuni pe care într-o bună zi avea le moştenească, el era la meciurile tatălui său. Jacob se hotărîse să înfrunte focul cu foc şi-i cumpără băiatului toate materialele sportive pe care le găsi.

Kane, cu braţele pline de rachete de tenis şi cu două perechi de haltere a cîte şapte kilograme fiecare, dădu colţul şi se întîlni faţă în faţă cu Jacob Fenton. Kane îl ţintui cu privirea pe bătrîn, pe chipul lui aşternîndu-se imediat mînia.

Jacob nu-l recunoscu pe acel solid bărbat brunet, figura lui părîndu-i cunoscută. Costumul pe care tînărul îl purta îl costase evident mulţi bani.

– Scuzaţi-mă, domnule, zise Jacob, încercînd să treacă pe lîngă el.

– În afara grajdurilor nu mă recunoşti, nu-i aşa, Fenton?

Jacob îşi dădu seama că acel bărbat îi amintea de Zachery. Şi ştia foarte bine de ce chipul lui Taggert arăta ura. El îi întoarse atunci spatele tînărului.

– Stai puţin, Fenton! strigă Kane. Să vii la mine la cină peste două săptămîni.

Jacob se opri o clipă şi rămînînd întors cu spatele înclină aprobator din cap înainte să părăsească magazinul.

Tăcut, Kane îşi aşează pe tejghea achiziţiile, în timp ce Edan îi întinse proprietarului o listă lungă cu materiale sportive.

– Trimite-le pe toate astea la mine acasă, zise el, fără să se prezinte, după care ieşi din magazin şi se sui în trăsura hîrbuită.

Cînd Edan se urcă lîngă el, Kane cloncăni, îndemnînd caii.

– Cred c-o să renunţ şi io la hîrbu ăsta de trăsură şi o să-mi iau una mai bună.

– De ce? Ca să-l impresionezi pe Fenton?

Kane îşi privi prietenul.

– Ce te macină?

– De ce îl inviţi pe Fenton la cină?

Falca lui Kane se încordă.

– Ştii foarte bine de ce.

– Da, ştiu: ca să-i arăţi că tu te-ai ajuns mai bine ca el, ca să-ţi etalezi casa şi argintăria şi frumoasa nevestică. Te-ai gîndit vreodată la ce-o să spună Houston cînd o să afle că ţi-ai dorit-o la fel de mult cum ţi-ai dorit o trăsură?

– Nu-i adevărat şi ştii bine asta. Uneori Houston ie o pacoste, da' are calităţile ei, zise Kane surîzînd.

Edan îşi temperă glasul.

– Ai spus mai demult că după ce îşi va încheia misiunea de a sta în capul mesei la care îţi va fi oaspete Fenton, o vei părăsi şi te vei întoarce la New York. Cred că ai mai spus şi că o s-o umpli de bijuterii.

– I-am dat un cufăr plin şi nici măcar nu l-a deschis. Se pare că în loc dă bijuterii îi plac alte lucruri.

– Te place pe tine şi ştii foarte bine asta.

Kane afişă un zîmbet urîcios.

– Aşa se pare. Da' cine ştie? Dacă n-aş fi avut nici un ban...

– Bani! Ticălosule! Nu poţi să vezi ce ai în faţă. Nu-l invita pe Fenton. Nu o lăsa pe Houston să afle de ce te-ai căsătorit cu ea. Nu ştii ce înseamnă să pierzi pe cei care îi iubeşti.

– Habar n-am despre ce vorbeşti. Nu intenţionez să pierd nimic. N-am făcut decît să-l chem pe Fenton la cină. Pentru asta am muncit toată viaţa şi n-o să-mi refuz plăcerea.

– Nici măcar nu ştii ce este plăcerea. Amîndoi am lucrat pentru că nu aveam nimic altceva. Nu risca totul, Kane, te implor.

– Nu renunţ la nimic. Nu eşti obligat să vii dacă nu vrei.

– N-aş lipsi de la funerariile tale, aşa că nici de la asta n-o să lipsesc.

Capitolul 22

În timp ce-şi aranja *une fantaisie* în păr, Houston constată că mîinile îi tremurau foarte tare. Ultimele două săptămîni fuseseră exasperante. Cînd Kane sosise acasă şi-i spusese că-i invitase pe Fenton-i la cină, ea se bucurase foarte mult deoarece văzuse faptul ca pe o cale de diminuare a prăpastiei care îi despărţea pe cei doi bărbaţi.

Însă bucuria ei curînd se transformă în disperare. Ea nu-l mai văzuse pe Kane niciodată atît de preocupat. În mod repetat o întrebase dacă ceea ce stabilise să servească la cină era de cea mai bună calitate. Analizase personal invitaţiile tipărite, o pusese pe doamna Murchison să pregătească întregul meniu din vreme ca să poată inspecta fiecare fel în parte. Stătu în spatele lacheului cînd acesta lustrui argintăria irlandeză, veche de o sută de ani. Se uită prin garderoba ei şi conchise că nu avea nici o rochie potrivită pentru acea seară şi insistă ca ea să poarte o toaletă albă cu auriu, alegînd chiar materialul din modelele pe care croitoreasa li le adusese acasă. Făcu haine noi pentru toată lumea şi

angajă doi croitori care să vină în seara cu pricina şi să-i ajute pe bărbaţi să se îmbrace. Făcu pînă şi uniforme noi tuturor servitorilor, iar Houston cu greu îl convinse să nu-i oblige pe lachei să-şi pudreze părul aşa cum văzuse el că arătau servitorii prinţului de Wales, într-o revistă de modă de-a ei.

La sfîrşitul celor două săptămîni, toată lumea se ruga să scape mai repede de această seară. Sherwin şi Jean, dovedind laşitate, anunţară că, nesimţindu-se deloc bine, nu puteau să fie prezenţi la masă. Ian, al cărui curaj fusese alimentat în ultimele zile de prietenia cu Zach, spuse că pentru nimic în lume nu avea să piardă focul de artificii. În plus, Fenton, în calitatea lui de proprietar de mină, era imaginea Satanei, iar el abia aştepta să stea la aceeaşi masă cu duşmanul.

Şi preşedintele dacă ar fi venit în vizită şi tot nu s-ar fi făcut asemenea pregătiri minuţioase – iar oamenii n-ar fi fost atît de agitaţi precum erau cei din această casă. Houston se temea că de emoţie vreuna din slujnice avea să-i pună lui Fenton supa în poală şi că soţul ei avea s-o omoare pe loc pe biata fată.

Însă ceea ce-i stîrnise tremuratul mîinilor era promisiunea lui Kane de a-i povesti ce exista între el şi Fenton. Acesta era lucrul care se părea că ar fi dorit să-l afle dintotdeauna, însă acum era tentată să-i spună lui Kane că subiectul nu o mai interesa.

Şi ca teama să-i fie şi mai mare, cu o zi în urmă primise un telefon de la Pamela Fenton. Aceasta o implorase să contramandeze cina, spunîndu-i că avea o presimţire în legătură cu ceea ce urma să se întîmple. Îi spusese că inima tatălui ei era slăbită şi că se temea de

firea lui Kane.

Houston încercase să discute cu soţul ei, însă aceasta nu-i răspunsese decît că ea nu putea să înţeleagă. Atunci ea îi spusese că era dornică să încerce să înţeleagă dacă el îi explica anumite lucruri.

Acela fusese momentul în care el îi promisese că înainte de cină avea să-i povestească tot.

Stînd acum în faţa oglinzii şi privindu-se atentă, ea constată că tremura din toate încheieturile, iar cînd îl văzu pe Kane în spatele ei tresări şi mai tare.

– Întoarce-te, zise el, am ceva pentru tine.

Houston se întoarse cu spatele spre oglindă, timp în care Kane îi furişă în jurul gîtului o cascadă de diamante. Fixat sus pe gît asemeni unui guler înalt, colierul avea din loc în loc bucle care curgeau pe decolteu. Set la această montură mai erau o pereche de cercei sub forma a două şiraguri scurte atîrnătoare.

Kane se trase în spate cîţiva paşi.

– Perfect, zise el şi luînd-o de mînă o conduse în dormitorul lui.

Fără să scoată un cuvînt şi conştientizînd răceala diamantelor din jurul gîtului, Houston se aşeză pe un scaun învelit în brocart albastru aflat în faţa unei măsuţe rotunde sculptate.

Kane se îndreptă spre unul din pereţi, dădu la o parte mulura şi acţionă un mic mîner. Lambriul se trase în spate, expunînd un seif construit în perete.

– Foarte puţină lume cunoaşte întreaga poveste pă care am să ţi-o spun. Unii cunosc o anumită parte din ea şi au dedus restul, însă s-au înşelat. Numai io am reuşit, după ani dă muncă, să strîng toate bucăţelele şi

să le pun cap la cap.

Din seif el scoase o mapă de piele, o deschise şi îi întinse lui Houston o mică fotografie.

– Asta e mama mea.

– Charity Fenton, şopti ea, uitîndu-se la frumoasa femeie din poză, foarte tînără, cu ochi şi păr negru. Ridicîndu-şi privirea, Houston observă surprinderea de pe chipul lui. Edan mi-a spus cine era, continuă ea.

– Ţi-a spus tot ce ştia. Kane îi întinse apoi poza a patru bărbaţi, toţi arătînd emoţionaţi şi nepotriviţi în studiul fotografic. Doi dintre ei semănau cu Kane.

– Aceştia sînt cei patru fraţi Taggert. Cel mai mic este Lyle, tatăl lu' Ian, lîngă el este Rafe, apoi Sherwin şi apoi tatăl meu, Frank.

– Semeni cu tatăl tău, zise ea.

Fără să răspundă, Kane răsturnă pe masă conţinutul mapei.

– Astea sînt originalele sau copiile tuturor actelor pe care le- am putut găsi, referitoare la părinţii mei sau la naşterea mea.

După ce aruncă o privire peste hîrtii, arătîndu-se puţin surprinsă cînd văzu în arborele genealogic un anume Nathaniel Taggert căsătorit cu o ducesă franţuzoaică de doisprezece ani, ea îşi ridică ochii spre el, aşteptînd să-i istorisească povestea din spatele acelor documente, aşteptînd să-i explice ura pe care o purta de ani familiei mamei lui.

Kane se îndreptă spre fereastră şi rămase cu privirea pierdută în grădină.

– Bănuiesc că nu ştii nimic despre Horace Fenton, dă vreme ce a murit cu mult timp înainte ca să te naşti.

El a fost tatăl lui Jacob. Sau cel puţin Jacob a crezut că Horace a fost tatăl lui. Adevărul este că Horace a renunţat să încerce să mai aibă propriii lui copii şi a adoptat pă noul născut al unei familiii care călătorea spre California şi care fusese călcată în picioare dă o turmă de cai. Jacob avea cîţiva ani cînd soţia lui Horace a dat totuşi naştere unei fetiţe pe care au botezat-o Charity, deoarece s-au considerat deosebit de norocoşi. Din cîte am aflat n-a existat copil mai răsfăţat ca domnişoara Charity Fenton. Maică-sa a purtat-o prin călătorii peste tot în lume, taică-su îi cumpăra tot ce voia.

– Şi Jacob cum a fost tratat? întrebă Houston.

– Nu prea rău. Bătrînul Horace şi-a răsfăţat fiica, însă pă fiul lui adoptiv l-a învăţat cum să supravieţuiască – poate pentru că Jacob s-o întreţină pe Charity după moartea lui. Jacob a fost educat cum să conducă imperiul pă care îl clădise Horace. Nu ştiu sigur cum s-au cunoscut ea cu Frank. Cred că el a fost desemnat să-i prezinte lui Fenton nişte nedreptăţi care să întîmplau la joagăr – asta era înainte ca să se deschidă minele – şi aşa a cunoscut-o pe Charity. Oricum s-au ataşat repede unul dă celălalt şi ea a hotărît să se mărite cu Frank. Nu cred că prin minţişoara ei răsfăţată a trecut vreo clipă gîndul că tatăl ei o să-i refuze dorinţa. Horace însă nu numai că i-a interzis să se mărite cu un Taggert, dar a şi încuiat-o în camera ei. Cum a făcut, cum a dres, nu ştiu, cert e că a evadat şi a petrecut două zile cu Frank. Cînd au descoperit-o oamenii tatălui ei, ea era în pat cu Frank şi i-a spus tatălui ei că o să-l aibă pe Frank chiar dacă o costa viaţa.

– Ce groaznic pentru ea, şopti Houston.

Kane scoase un trabuc din sertarul de lîngă pat şi-i aprinse.

– Şi l-a avut, căci două luni mai tîrziu le-a spus părinţilor că era însărcinată.

– Cu tine, zise Houston încet.

– Cu mine. Horace şi-a alungat fata de-acasă şi i-a spus că n-o mai recunoştea de fiică. Soţia lui a căzut din acel moment la pat şi a rămas acolo patru luni, pînă ce a murit.

– De aceea îi urăşti pe Fenton-i, pentru că ai aceleaşi drepturi la moştenirea cu Jacob, însă tu ai fost trimis la grajduri.

– Aceleaşi pă dracu'! explodă Kane. N-ai auzit nici jumătate din poveste. Charity s-a mutat în cartierul sărac în care trăiau Taggert-ii, singurul loc pă care şi-l permiteau cu salariile pă care li le plătea Fenton. Desigur, nimeni nu vorbea cu ea, deoarece era o Fenton şi din cîte am auzit firea ei înfumurată nu a ajutat-o cu nimic. La două luni după ce s-au căsătorit – şi am aici certificatul – el a fost ucis dă căderea unui bustean.

– Iar Charity a fost nevoită să se întoarcă acasă la tatăl ei.

– Horace a fost un ticălos nemilos. Charity a încercat să se descurce fără el, însă a fost cît pă ce să moară de foame. Am vorbit cu o slujnică care a lucrat la Fenton şi mi-a spus că atunci cînd Charity s-a întors acasă era murdară, slabă şi gravidă în lună mare. Horace i-a aruncat o privire şi i-a spus că-şi omorîse mama şi că în acea casă nu putea să rămînă decît ca

servitoare. Aşa că a trimis-o să muncească la spălătorie.

Houston se ridică, se apropie de soţul ei şi-şi puse mîna pe braţul lui. Îl simţi tremurînd de emoţie. Glasul lui Kane se domoli.

– După ce mama a frecat paişpe ore la cazanele lui Fenton, s-a urcat în cameră, m-a născut şi p'urmă foarte calmă s-a spînzurat.

Houston rămase uluită.

– Şi nimeni n-a ajutat-o?

– Nimeni. Fenton îi dăduse o odaie în pod, izolată dă restul casei şi chiar dacă ar fi strigat nimeni n-ar fi auzit-o.

– Şi ce a făcut Horace Fenton?

– El a fost cel care a găsit-o. Cine ştie? Poate că îl mustrase conştiinţa şi urcase să se împace cu ea. Cert este că a ajuns prea tîrziu. Ea murise deja. Ce s-a întîmplat după aceea nu a avut cine să-mi spună, aşa că am adunat informaţie cu informaţie şi le-am pus cap la cap. Horace a angajat o doică pentru mine, apoi a petrecut o zi înconjurat dă o armată dă avocaţi şi la douăzezi şi patru dă ore dă la moartea lui Charity şi-a pus pistolul la tîmplă şi-a tras.

Houston se aşează pe scaun. Nu avea ce să spună. Se gîndi la faptul că soţul ei fusese obligat să trăiască toată viaţa cu această tragedie în minte.

– Şi aşa ai fost crescut de Fenton-i.

– Am fost crescut pă dracu'! strigă el. După două zile dă la sinuciderea lui Horace, i s-a desfăcut testamentul şi s-a aflat că el îi lăsase averea fiului lui Charity.

– Ţie?

– Mie. Jacob nu căpătase un cent. Fusese lăsat tutorele lui Kane Franklin Taggert, în vîrstă de trei zile.

– Dar nu înţeleg, zise Houston. Am crezut...

– Ai crezut că m-am născut sărac. Jacob a stat ore în şir în încăperea în care s-a citit testamentul, iar cînd în final el şi avocaţii au ieşit de acolo, reuşise să-i mituiască pă toţi şi să încropească un testament fals care să ateste că el moştenea tot.

– Şi cu tine ce s-a întîmplat?

– Oamenilor li s-a spus că copilu' lu' Charity a murit la naştere, iar io mi-am petrecut primii şase ani din viaţă dă la o fermă la alta. Jacob se temea să nu aflu adevărul despre naşterea mea în cazul că stăteam prea mult la aceeaşi familie.

– Sau să nu afle Taggert-ii că trăieşti. Nu-mi închipui că Rafe şi-ar fi lăsat nepotul deposedat de moştenire.

– Banii îţi dau putere şi nici unul din Taggert-i nu avea aşa ceva.

Houston străbătu încăperea.

– Jacob nu a vrut să renunţe la tot ce muncise în aceşti ani. S-a gîndit că Horace pe care îl considerase tatăl lui în ultima clipă l-a dezmoştenit, de parcă el ar fi fost un nimeni şi a lăsat totul unui nou născut.

– Îi iei partea?

– Sigur că nu. Încerc numai să-mi explic de ce a făcut un lucru atît de cumplit. Dacă el îţi punea banii în păstrare, iar la vîrsta cînd ţi-a-i fi intrat în drepturi, tu l-ai fi alungat?

– N-aş fi făcut aşa ceva.

– Sigur că nu, dar el nu avea de unde să ştie. Şi

acum ce vei face? Îl vei da în judecată?

– Pă naiba. Ştiu asta dă ani dă zile.

– Nu intenţionezi să-ţi iei banii înapoi, nu-i aşa? În clipa de faţă fiul tău locuieşte cu Fenton-ii şi n-ai vrea să-l vezi scos din casă, nu-i aşa?

– Aşteaptă şi tu o clipă înainte de a le tot lua partea. Tot ce am vrut a fost ca într-o zi Fenton să stea la masa mea, care să fie mai mare dăcît a lui şi care să aibă în cap o doamnă dă un mare rafinament.

Houston îl privi îndelung.

– Poate că ar trebui să-mi spui şi restul poveştii. De ce l-ai invitat pe domnul Fenton la cină şi care este rolul meu în toată afacerea asta? întrebă ea încet, simţindu-se învăluită de teamă.

Kane se întoarse cu spatele la ea.

– În toţi anii în care am lucrat la grajduri, în care i-am lustruit lui Fenton ghetele, nu-mi mai încăpeam în piele cînd mă imaginam în casa aia mare a lui. Eu şi Pam începusem să ne cam facem dă cap, însă la un moment dat m-am trezit că ea îşi strînge catrafusele, pleacă şi mă lasă cu cinci sute de dolari şi cu un „la-revedere-mi-a-făcut plăcere". Jacob m-a luat în biroul lui şi mi-a spus că n-o să pun niciodată mîna pă munca lui de-o viaţă. P-atunci am crezut că se referea la Pam. Am luat banii şi m-am dus în California, iar după cîţiva ani cînd am făcut ceva parale am început să mă întreb la ce anume se referise Fenton cînd mă alungase. Am angajat nişte oameni să-mi caute răspunsurile. A durat ceva, da' pîn' la urmă am aflat adevărul.

– Şi ai plănuit să te răzbuni pe domnul Fenton, şopti Houston. Iar eu am fost parte din acest plan.

– Eu un fel de-a spune. La început, nu mi-am dorit decît să am atîţia bani încît să nu mă mai tem niciodată c-o să ajung grăjdar, însă după ce am aflat că am fost tras pă sfoară, am început să mi-l imaginez pă Fenton invitat la mine acasă – casă care avea să fie dă cinci ori mai mare dăcît a lui. Iar în capul mesei avea să fie Pam, fiica pentru care io nu eram destul dă bun.

– Însă n-ai putut să o iei pe Pam.

– Am aflat că era căsătorită şi că avea un copil – despre care nu ştiam că este ai meu – aşa că a trebuit să renunţ la ea. Desigur, a trebuit să-mi construiesc casa în Chandler, fiin'că dacă aş fi ridicat-o în altă parte n-ar fi ştiut nimeni cît dă bine se ajunsese grăjdaru'. În plus voiam ca Fenton să o vadă în fiecare zi. Aşa că am început să mă gîndesc cine s-ar potrivi la fel dă bine ca Pam la masa mea şi am conchis că singurele doamne adevărate din oraş erau gemenele Chandler. Am angajat pă cineva ca să se intereseze dă voi şi mi-am dat seama imedait că Blair nu era potrivită. M-aş fi putut face dă rîs în faţa lui Fenton luînd o femeie pă care nimeni altcineva nu o voia.

– Trebuia să iei o doamnă adevărată, şopti Houston.

– Exact. Şi am luat-o. Am fost puţin supărat la început cînd te-am cerut dă soţie şi m-ai refuzat, dar ştiam c-o să te răzgîndeşti. Am bani mai mulţi decît o să aibă Westfiled vreodată şi mi-am dat seama c-o să te măriţi cu mine.

Kane îşi scoase ceasul din buzunar.

– E timpul să coborîm. Aştept aceste clipe de-o viaţă.

El o prinse pe Houston de cot şi o conduse spre scară.

Houston era prea năucită ca să mai poată vorbi. O ceruse în căsătorie, deoarece dorise un instrument de răzbunare. Ea crezuse că o dorise pentru că avea nevoie de ea, pentru că în ultimele luni ajunsese să o placă, dacă nu s-o iubească. Însă adevărul era că el voia doar să se folosească de ea.

Capitolul 23

Houston petrecu seara avînd senzaţia că pielea îi devenise la fel de glacială ca diamantele din jurul gîtului. Se mişca şi vorbea de parcă ar fi fost în vis. Numai anii de educaţie îi îngăduiseră să poată purta o conversaţia şi să dirijeze slujnicele la servitul mesei.

La suprafaţă nimic nu părea în neregulă. Pam păru să intuiască tensiunea şi se strădui s-o ajute cum putu mai bine. Ian şi Zach discutau despre sport, Jacob nu-şi ridică ochii de la mîncarea din farfurie, iar Kane privea totul foarte mîndru.

„Ce planuri are cu mine, după ce-mi voi termina misiunea", se tot întreba Houston. Plănuia el să meargă în altă parte, acum că terminase ce-şi propusese în Chandler? Îşi amintea de cîte ori i se plînsese că nu reuşea să facă afaceri ca lumea în acest orăşel. De ce nu se întrebase ea niciodată de ce îşi construise el această casă? Toată lumea se întrebase acest lucru în timp ce se clădea casa, însă după ce ea se lăsase prinsă în mrejele lui, încetase să-şi mai pună problema.

În clipa în care venise mărşăluind prin oraş, Kane se dusese direct la Fenton şi anunţîndu-şi sosirea îl

întrebă pe bătrîn dacă îi plăcea casa pe care şi-o făcuse. De ce nu-şi dăduse ea seama că totul în viaţa lui Kane era guvernat de sentimentele pe care le purta el Fenton-ilor?

Şi că ea nu fusese decît o părticică din răzbunare.

Atîta tot fusese ea pentru bărbatul căruia îşi dăduse inima, o unealtă care să fie folosită în jocul pe care el voia – trebuia – să-l cîştige.

Bărbatul pe care alesese să-l iubească era genul de om care putea să-şi dedice întreaga viaţă unui sentiment atît de abject precum răzbunarea.

Mîncarea pe care o mesteca i se înţepenea în gît şi trebuia să facă un efort ca s-o înghită. Cum de se putuse înşela atît de mult în privinţa acestui om?

Cînd, în sfîrşit, lunga cină se termină, Houston se ridică şi invitînd-o pe Pam în salonaş îi lăsă pe bărbaţi să fumeze.

Cele două femei discutară despre lucruri banale – îmbrăcăminte, locul unde se găseau cele mai bune fursecuri, cele mai bune croitorese din oraş – şi nu rostiră un cuvînt despre masa de la care abia se ridicaseră. De două ori însă Houston o surprinse pe Pam privind-o cu subînţeles.

Kane îl conduse pe Jacob Fenton în biroul lui, unde îl servi cu unul din trabucele cumpărate de Houston şi cu brandy vechi de o sută de ani, pus într-un pahar de cristal irlandez.

– Eh, ce zici, nu-i deloc rău pentru un grăjdar? începu Kane, privindu-l pe Fenton printr-un nor de fum.

– În regulă, mi-ai arătat căsoiul tău. Acum ce mai vrei?

– Nimic. Doar satisfacţia de a te vedea aci.

– Sper că nu te aştepţi să cred aşa ceva. Un bărbat care trece prin atîtea ca să-mi arate ce-a făcut în viaţă n-o să se oprească la o cină. Dar te previn că dacă încerci să-mi iei ceea ce este al meu, am să...

– Ce-o să faci? O să mai mituieşti alţi avocaţi? Toţi nemernicii ăia trei sînt încă în viaţă şi dacă voiam îi plăteam cu mai mult decît posezi tu, numai ca să spună adevărul.

– Eşti exact ca un Taggert. Mereu luaţi ce nu vă aparţine. Taică-tu a luat-o pe Charity, o fată atît de drăguţă şi de delicată şi a supus-o la lucruri goraznice care pînă în final au făcut-o să se spînzure.

Chipul lui Kane se înroşi de mînie.

– Horace Fenton a pricinuit moartea mamei mele, iar tu ai furat tot ce-mi aparţinea dă drept.

– N-ai avut nimic. Totul a fost al meu. Conduceam afacerea de ani de zile şi dacă crezi că aş fi stat să mă uit cum totul cădea în mîinile unui ţînc plîngăcios, te înşeli amarnic. Apoi, tu, un Taggert, ai vrut să-mi iei fata. Crezi că de bunăvoie te-aş fi lăsat să-i faci fiicei mele ce i-a făcut taică-tău surorii mele?

Kane înaintă spre scundul bătrînel.

– Uită-te bine la locul ăsta. Asta i-aş fi făcut preţioase tale fiice. Aşa aş fi tratat-o.

Jacob îşi smulse trabucul din gură.

– Pe dracu'! Te-ai gîndit vreodată că poate ţi-am făcut o favoare? Ura pentru mine te-a făcut bogat. Dacă ai fi cîştigat-o pe Pamela şi ai fi primit banii de-a gata de la tatăl meu, probabil n-ai mai fi muncit o zi.

Jacob se îndreptă spre uşă.

– Şi, Taggert, încearcă numai să-mi iei ce crezi că-ţi aparţine şi o voi da în judecată pe soţioara ta pentru intrarea ilegală în colonie.

– Poftim? rosti Kane uluit.

– Mă miram să ştii, zise Jacob zîmbind. Bun venit în lumea bogătaşilor! Niciodată nu poţi fi sigur dacă oamenii te vor pe tine sau îţi vor banii. Cuconiţa asta dulce cu care te-ai însurat este o instigatoare înrăită. Şi se va folosi de toate legăturile tale, inclusiv de cea dintre noi, ca să declanşeze ceea ce s-ar putea să devină un război sîngeros. Avertizeaz-o că dacă nu o lasă mai moale, o să încetez să mai onorez relaţia ei cu Taggert-ii. Noapte bună, Taggert, rosti el şi părăsi încăperea.

Kane rămase singur în birou vreme îndelungată. Nimeni nu-l deranjă în timp ce bău mai bine de jumătate de sticlă de whisky.

– Domnişoară Houston! zise Susan năvălind în salonaşul în care Houston se plimba de colo-colo. Domnul Kane vrea să vă duceţi imediat în biroul dînsului. Pare cumplit de supărat.

Houston inspiră adînc, îşi netezi rochia şi ieşi din încăpere. Jacob îi urase noapte bună şi plecase în urmă cu două ore împreună cu fiica lui. De la plecarea lor Houston nu făcuse nimic altceva decît să se gîndească. Niciodată pînă atunci nu se gîndise pe unde avea să o poarte viaţa. Mereu luase ce i se oferise. Acum era timpul să ia propriile hotărîri.

Kane şedea la biroul lui. Îşi dăduse jos haina, cămaşa îi era deschisă pînă la jumătatea pieptului, iar în mînă avea o sticlă de whisky aproape goală.

– Am crezut că lucrezi, zise ea.

– Ai stricat totu', tu cu minciunile tale.

– Nu... nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea, aşezîndu-se într-unul din scăunele de piele din faţa biroului.

– N-ai vrut numai banii mei, ai vrut şi legătura mea cu Taggert-ii. Ştii că Fenton te-a lăsat să-ţi vezi dă treburile ilegale numai din cauză că te înrudeşti cu mine? Spune-mi, tu şi soră-ta aţi născocit chestia asta? Pă Westfield cum plănuiaţi să-l amestecaţi?

Houston se ridică trăgîndu-şi umerii spre spate.

– N-ai nici o logică în ceea ce vorbeşti. N-am aflat cine a fost mama ta decît în ziua nunţii. Nu puteam să mă folosesc de ceva ce nu ştiam că există.

– I-am spus lui Edan că eşti o actriţă bună, dar nu mi-am închipuit că eşti chiar atît dă bună. Aproape că mă făcusei să te cred că te-ai măritat cu mine din dragoste, însă tot timpu' n-ai făcut dăcît să te foloseşti dă numele meu ca să intri în colonie.

Involuntar, lui Houston i se tăie respiraţia.

Kane se ridică şi se aplecă peste birou spre ea.

– Am muncit toată viaţa pentru noaptea asta şi tu ai stricat-o. Fenton m-a ameninţat c-o să-mi dea în judecată nevestica şi c-o să spună lumii întregi cum te-ai folosit dă numele meu. Parcă şi văd titlurile ziarelor.

Houston îi înfruntă privirea.

– Da, zise ea încet. Eu mă duc în colonii, dar acest lucru nu are nici o legătură cu tine, de vreme ce-l fac cu mult înainte de a te cunoaşte. Eşti atît de obsedat de banii tăi că îţi închipui că toată lumea îi vrea. Ea se depărtă de birou. În ultimele luni, continuă ea, tu m-ai făcut să aflu o mulţime de lucruri despre mine. Sora mea spunea că sînt cea mai nefericită persoană care există şi se temea să nu mă sinucid. Pînă să te întîlnesc şi să cunosc fericirea nu mi-am dat niciodată seama că avea dreptate. Pînă nu am început să stau alături de tine, nu m-am întrebat niciodată de ce „nu le-am spus la toţi să se ducă dracului" – după cum mi-ai zis – şi n-am dansat în rochia mea roşie. Cu tine am învăţat ce bine este să faci anumite lucruri pentru sufletul tău, să nu încerci mereu să-i mulţumeşti pe ceilalţi. Acum, simt că aş putea să hotărăsc singură pentru mine. Nu vreau să trăiesc alături de un om care a clădit o asemenea casă şi s-a căsătorit cu o femeie pe care n-a vrut-o, numai ca să se răzbune pe un bătrîn ce încerca să protejeze o avere pe care o consideră a lui. Pot să înţeleg şi chiar să iert acţiunile domnului Taggert, însă pe ale tale nu le pot înţelege. Poţi să crezi că m-am măritat cu tine pentru banii tăi, însă adevărul este că

m-am căsătorit cu tine pentru că m-am îndrăgostit de tine. Cred că am iubit un bărbat care nu exista decît în imaginaţia mea. Tu nu eşti acel bărbat. Eşti un străin pentru mine şi nu vreau să trăiesc cu un străin.

Kane se uită încruntat la ea o clipă, după care se retrase cîţiva paşi în spate.

– Dacă îţi închipui c-o să te implor să stai, te înşeli. M-am distrat bine cu tine, scumpo, mai bine decît m-am aşteptat, dar nu am nevoie dă tine.

– Ba da, ai, zise Houston încercînd să-şi stăpînească lacrimile care i se adunau în ochi. Nici nu-ţi dai seama cîtă nevoie ai de mine, însă eu nu-mi pot dărui dragostea decît unui bărbat demn de respectul meu. Nu eşti bărbatul pe care l-am crezut.

Kane se îndreptă spre uşa închisă, o deschise şi făcînd un gest din mînă o pofti afară.

Houston reuşi să treacă de el şi să iasă afară în noapte. Nu se gîndise nici o clipă să-şi împacheteze vreo rochie sau să ia ceva cu ea.

– L-ai părăsit, nu-i aşa? o întrebă Pamele Fenton dinăuntrul unei trăsuri.

Houston ridică spre femeie un chip atît de răvăşit, încît lui Pam i se tăie respiraţia.

– Ştiam eu că s-a întîmplat ceva cumplit. Tata este acasă cu doctorul. Tremură din toate mădularele de am crezut că se va dezmembra. Houston, urcă. Am o casă

în oraş, poţi să stai cu mine şi cu Zach pînă ce se vor lămuri lucrurile.

Houston o fixă pe femeie cu privirea pînă ce Pam se dădu jos din trăsură şi o împinse înăuntru. Ea habar nu avea unde era. Nu se gîndea decît că totul se terminase şi că tot ce avusese dispăruse.

Kane năvăli în camera de zi de la etaj pe care de obicei Ian şi Edan o împărţeau. Edan era singur şi citea.

– Vreau să afli tot ce poţi despre incursiunile lu' Houston în colonia minieră.

– Ce vrei să afli? îl întrebă Edan lăsîndu-şi încet cartea jos.

– Cînd? Unde? De ce? Tot ce poţi să afli.

– Se îmbracă ca o bătrînică în fiecare miercuri, îşi zice Sadie şi duce o căruţă plină cu legume în colonie. Printre alimente ascunde medicamente, pantofi, săpun, ceai, tot ce se poate şi le dă soţiilor de mineri. După aceea, Jean Taggert le înapoiază femeilor cartelele cu care acestea au plătit-o pe Houston.

– Ai ştiut tot timpu' chestiile astea şi nici măcar nu te-ai ostenit să-mi le spui? urlă Kane.

– M-ai trimis s-o urmăresc, dar nu te-ai ostenit niciodată să mă întrebi ce am aflat.

– Am fost trădat din toate părţile. Mai întîi de fîşneţica asta mincinoasă şi acu' dă tine. Iar Fenton a ştiut tot timpu' ce se petrece.

– Unde este Houston? Ce i-ai spus?

Chipul lui Kane se înăspri.

– Tocmai a plecat. N-a suportat adevărul. Dă îndată ce şi-a dat seama că sînt la curent cu planul ei de a se folosi dă mine şi dă banii mei, a întins-o. Să se ducă învîrtindu-se. N-am nevoie dă o cărpănoasă...

Edan îl apucă pe Kane de umăr.

– Nemernicule! Femeia asta este cel mai frumos lucru din viaţa ta, dar eşti prea prost ca să-ţi dai seama. Trebuie să o găseşti!

Kane ridică din umeri.

– Pă dracu'. A fost la fel ca şi celelalte; n-a fost decît o tîrfă dă lux.

Kane nici măcar nu avu timp să vadă dreapta care îl izbi în faţă şi care îl întinse la pămînt. Şezînd deasupra lui, Edan îl privea pe Kane cum îşi freca falca.

– Ştii ceva, zise Edan. M-am săturat şi eu. Am obosit să mă tot ascund de lume. De la douăzeci de ani nu fac decît să stau închis cu tine în camere împuţite şi să-mi storc creierii ca să scoatem bani. Şi pentru ce? Singurul lucru pe care l-ai cumpărat a fost această casă şi asta pentru că doreai răzbunare. Houston mi-a spus odată că sînt la fel de rău ca tine, că mă ascund mereu, că sînt mereu la cheremul tău şi am ajuns să cred că are dreptate.

Edan se depărtă cîţiva paşi şi începu să-şi maseze nodurile degetelor.

– Cred că este timpul să-mi fac un rost în viaţă. Mulţumită ţie, am fost plătit pentru anii pe care mi i-am dedicat ţelurilor tale şi acum am puse deoparte

cîteva milioane. Am să le scot şi am să fac ceva cu viaţa mea.

El îi întinse mîna lui Kane, însă acesta i-o ignoră.

Mai tîrziu, Kane îi văzu pe Ian, Jean şi Sherwin urcîndu-se împreună cu Edan într-o trăsură şi, dîndu-şi seama că rămăsese singur cu servitorii, nu aşteptă pînă a doua zi ca să-i concedieze.

Capitolul 24

Aflată în dormitorul lui Pam, Houston nu recunoştea nimic din ceea ce o înconjura.

– Mai întîi vei face o baie fierbinte şi apoi îmi vei povesti ce s-a întîmplat.

Houston stătu liniştită cît Pam umplu cada. Ea nu-şi dădea seama dacă era perfect conştientă de ceea ce se întîmplase. Se îndrăgostise de un bărbat care se folosise de ea.

– Acum este gata, zise Pam împingînd-o pe Houston în baia mică placată cu mozaic roz. Tu dezbracă-te pînă sun eu la tata ca să văd cum se simte. Haide, Houston, nu mai sta aşa de parcă ar fi sfîrşitul lumii.

În anii de instruire, Houston se supusese ca un animal dresat, astfel că atunci cînd Pam se întoarse o găsi în cadă, cufundată în spumă pînă la gît.

– Doctorul Westfiled abia a reuşit să-l liniştească pe tata, zise Pam. Este prea bătrîn ca şă mai poată trece prin astfel de momente. Ce i-o fi spus Kane? Singurul lucru care l-ar fi putut supăra atît de tare este să-i fi

pomenit ceva de Zachery. Dacă Kane îşi închipuie că o să-mi ia copilul, atunci ar face bine să se pregătească de război...

– Nu, rosti Houston obosită. Nu-l interesează fiul lui. Este ceva mult prea nobil.

– Cred că ar trebui să-mi spui.

Houston îşi ridică privirea spre acea femeie pe care practic nu o cunoştea, femeia care odinioară fusese marea dragoste a soţului ei.

– De ce mă ajuţi? Ştiu că încă îl mai iubeşti.

Pam strînse din ochi o clipă.

– Aşadar ţi-a spus, nu-i aşa?

– Ştiu că... a refuzat invitaţia ta.

Pam rîse.

– Eşti diplomată. Cred că nu s-a ostenit să-ţi spună că şi eu mi-am dat seama că împreună n-am fi mers prea departe? Am ajuns la concluzia comună că dacă ne-am căsători ne-am omorî în numai trei luni. Acum, spune-mi ce s-a întîmplat între voi. Sînt chestiuni de familie, dacă la asta te gîndeşti, şi mai devreme sau mai tîrziu tot se vor afla.

Dacă soţul ei se hotăra să-i ia lui Fenton banii care de drept erau ai lui, într-adevăr avea să iasă totul la iveală, se gîndi Houston.

– Ştii cine a fost mama lui? o întrebă ea încet.

– Habar nu am. Cred că nici nu m-am gîndit vreodată că ar fi avut aşa ceva şi asta poate din cauză că întotdeauna a părut prea îngîmfat ca să aibă nevoie de un lucru atît de banal ca o mamă. Cred că am presupus că a venit singur pe lume.

Houston stătu în apa fierbinte şi-i istorisi pe îndelete povestea lui Charity Taggert, încercînd să o coloreze cît mai puţin cu punctele ei de vedere.

Pam îşi trăsese un scaun cu un schelet din alamă, tapiţat în roz.

– Habar nu am avut, zise Pam în finalul povestirii. De fapt spui că tot de ce deţine tatăl meu de drept aparţine lui Kane. Nu-i de mirare că este atît de tare. Dar, Houston, nu pot să cred că l-ai părăsit pe Kane în seara asta, pentru că nu s-a născut sărac. Ce s-a mai întîmplat?

Lui Houston îi fu foarte greu să povestească despre ea, să admită că ea fusese a doua alegere după Pam, că acum, după ce-şi îndeplinise rolul, nu-i mai era de nici un folos lui Kane.

– Afurisitul! zise Pam, ridicîndu-se şi începînd să se plimbe nervoasă prin încăpere. Ca să se simtă pe deplin justificat ţi-a spus că s-a căsătorit cu tine pentru ceea ce credea că are nevoie. Este cel mai răsfăţat bărbat pe care l-am cunoscut.

Houston, arătînd primele semne de viaţă, îşi ridică încet capul şi o privi pe Pam.

– Îi place să creadă că viaţa pe care a dus-o a fost una nenorocită, dar îţi spun eu că atunci cînd a stat la noi, el era adevăratul conducător al casei. Lumea îşi pleca ochii în faţa mea pentru mă îndrăgostisem de un grăjdar şi asta numai pentru că la grajduri nu mai existase niciodată cineva ca Taggert Kane.

Supărată, Pamela se aşeză din nou pe scaun şi se aplecă în faţă.

– Îl cunoşti. I-ai văzut caracterul şi felul în care dă ordine în stînga şi în dreapta. Crezi că a fost vreodată altfel, pentru simplul fapt că a fost argatul cuiva?

– Cred că nu m-am gîndit la acest lucru, zise Houston. Marc a spus într-adevăr despre Kane că se purta ca un tiran.

– Tiran! Pamela îşi pierdu răsuflarea şi se ridică din nou. Kane conducea totul. De nu ştiu cîte ori tata a ratat întruniri de afaceri pentru că el îi spunea că nu putea să-i pregătească trăsura, că animalele erau prea obosite. La masă mîncam ce-i plăcea lui Kane, fiindcă bucătăreasa credea că erau mai importante gusturile lui decît ale tatei.

Houston îşi aminti cum doamna Murchison cedase la tachinările lui şi ajunsese să-l adore.

– El a fost mereu un băiat drăguţ care a ştiut să obţină tot ce-a vrut de la femei. Slujnicele îi făceau curat, îi spălau rufele, îi duceau mîncarea în cameră. Nu conducea el minele şi oţelăriile Fenton, însă conducea gospodăria. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi fost dacă ar fi ştiut că toţi banii erau de drept ai lui. Poate că tata i-a făcut o favoare. Poate că viaţa în grajduri l-a învăţat puţin umilinţa, pentru că sigur nu s-a născut cu aşa ceva.

Pam se aşeză în genunchi lîngă cadă.

– Ai permisiunea mea să stai aici atît timp cît vei dori. Dacă vrei părerea mea sinceră, cred că ai făcut bine că l-ai părăsit. Nu se poate să se însoare cu cineva doar ca să-şi ducă la îndeplinire un plan de răzbunare. Acum haide, ieşi din baie şi pînă te ştergi eu îţi voi pregăti un grog care să te ajute să adormi.

Din nou, Houston se supuse. Se şterse cu unul din prosoapele roz ale lui Pam şi se îmbrăcă într-una din castele ei cămăşi de noapte.

Pamela se întoarse cu o cană aburindă.

– Dacă asta n-o să te facă să adormi măcar o să te facă nu-ţi pese că eşti trează. Acum, hai, urcă-te în pat. Mîine o să fie totul mai bine.

Houston bău aproape tot amestecul şi adormi foarte repede. Dimineaţa, cînd se trezi, soarele era sus pe cer, iar ea avea o cumplită durere de cap. Pe patul în care se afla era aşezată lenjerie intimă şi un capot. Într-un bilet, Pam îi spunea că ieşise în oraş, că micul dejun se afla în sufragerie şi că dacă avea nevoie de ceva să anunţe slujnica.

– Edan, spuse Jean Taggert, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru ceea ce ai făcut în seara aceasta. Nu era nevoie ca tu să rămîi cu mine

Cei doi şedeau pe culoarul hotelului *Chandler.* Amîndoi arătau obosiţi. După ce părăsiseră reşedinţa lui Kane se opriră la hotel. Ian se culcă imediat, însă suferindul Sherwin, supărat de evenimentele serii, făcu un acces de tuse care îi întrerupse respiraţia normală. Gîfîind, el bolborosise că se temea ca nu cumva Jean şi Ian să fie obligaţi să se întoarcă în colonia minieră.

Edan îl chemă pe doctorul Westfield care abia întors de la Fenton sosise într-o clipă. Edan trezi de asemenea tot personalul hotelului solicitîndu-i sticle cu apă

fierbinte şi pături suplimentare. Pe unul din băieţii de serviciu îl trimise să-l scoale din pat pe farmacist ca să-i facă reţeta lui Sherwin.

Jean rămase astfel toată noaptea lîngă tatăl ei, încercînd să-l asigure că ea şi Ian nu aveau să se întoarcă la mină, în timp ce Edan se ocupa de restul problemelor.

– Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, rosti Jean pentru a mia oară.

– Atunci încetează să o mai faci. Vrei să luăm micul dejun?

– Crezi că s-a deschis sala de mese la ora asta?

Edan îi zîmbi şi-i îndepărtă din ochi o şuviţă rebelă.

– După noaptea trecută, cei din hotelul ăsta se tem atît de mult de mine că vor face tot ce doresc.

Într-adevăr el avu dreptate. Un funcţionar epuizat îi conduse în sufragerie, trase două scaune de la o masă aflată lîngă fereastră şi se duse să-l scoale pe bucătar din pat. Din păcate, acesta locuia la cinci kilometri în afara oraşului şi-i trebui ceva vreme pînă ajunse acolo. Nici Jean, nici Edan nu sesizară că pregătirea micului dejun dură mai mult de două ore.

Îşi depănară amintiri din copilărie, Jean îi povesti cum îi îngrijise pe bărbaţii din viaţa ei, pe mama ei care murise cînd ea nu avea decît unsprezece ani. Edan îi povesti despre familia lui, despre cum aceasta pierise într-un incendiu, despre cum Kane îl luase cu el.

– Kane a fost bun pentru mine. Nu mai voiam să iubesc pe nimeni niciodată. Mă temeam să nu moară, pentru că n-aş mai fi suportat să rămîn din nou singur.

El îşi lăsă jos şerveţelul.

– Eşti gata? Cred că birourile s-au deschis deja.

– Da, desigur, zise ea ridicîndu-se. Nu vreau să te reţin.

E o prinse de cot.

– Nu mă refeream la mine. Mă refeream la noi. Noi doi o să mergem astăzi la un agent imobiliar şi vom cumpăra o casă. Va trebui să fie una mare ca să avem loc toţi în ea.

Ea se trase din strînsoarea lui şi se întoarse spre el.

– Toţi? Nu ştiu ce vrei să spui, dar eu, tata şi Ian nu putem locui la tine. Eu o să-mi iau o slujbă în oraş, poate mă ajută Houston. Ian o să meargă la şcoală, iar după-amiaza o să lucreze, iar tata...

– Tatăl tău s-ar urî pentru că v-ar fi o povară. Ian este prea mare ca să meargă la şcoală cu ceilalţi copii, aşa că i-ar fi mai bine cu un meditator acasă, iar tu nu vei putea cîştiga atîţia bani ca să-i întreţii pe toţi. Vino cu mine, ajută-mă să găsesc o casă şi tu o să-mi fii menajeră.

– Nu se poate aşa ceva, zise ea îngrozită. Nu se poate să fiu menajera unui bărbat neînsurat.

– Tatăl tău şi vărul tău vor fi acolo pe post de paznici în casă în caz că voi încerca să te molestez, dar iarăşi spun din ce-am văzut eu în ultimele luni că înseamnă căsnicia, îmi surîde ideea. Vino, Jean, închide gura şi hai la cumpărături. Va trebui probabil să luăm mobilă, alimente şi tot felul de alte lucruri înainte de a pleca din acest hotel. Crezi că personalul se va oferi să ne ajute la mutat ca să scape mai repede de noi?

Jean era prea uluită ca să mai rostească vreun cuvînt, aşa că Edan o conduse în camera tatălui ei ca să-i spună unde mergeau. În final, Jean şi Edan plecară la agenţia imobiliară.

Houston şedea la masa lui Pam, privind cu indiferenţă la un castron cu fiertură de ovăz.

Pam năvăli în încăpere scoţîndu-şi lungile mănuşi albe de piele întoarsă.

– Houston, în tot oraşul vuieşte bîrfa despre cele întîmplate aseară, zise ea fără să o salute. Mai întîi, după ce ai plecat, se pare că Edan şi Kane s-au încăierat într-unul din dormitoarele de sus. Una din slujnice a spus că bătaia a durat cîteva ore şi cînd s-a terminat, Edan a părăsit casa ca o vijelie.

– A plecat şi Edan? întrebă Houston uluită.

– Nu numai Edan, ci şi ceilalţi Taggert-i: Jean, Ian şi Sherwin. Iar după plecarea lor, Kane a coborît în marş scările şi i-a alungat pe toţi servitorii.

Houston se rezemă în spătarul scaunului şi oftă prelung.

– Spunea mereu că se săturase de noi toţi care îi răpeam timpul. Acum cred că poate să lucreze liniştit... sau poate se întoarce la New York ca să lucreze acolo.

Pam îşi scoase acul din pălăria ei albă, de pai, în stil *Strada,* împodobită cu cîteva pene de struţ.

– Nu ţi-am spus nici jumătate din ceea ce am auzit. Edan şi Jean s-au cazat la hotelul *Chandler* şi au ţinut

în picioare tot personalul, care a roit pe lîngă Sherwin, despre care se zice c-a fost la un pas de moarte. De dimineaţă se pare că au cumpărat o casă împreună.

– Edan şi Jean? Sherwin se simte mai bine?

– Bîrfele spun că este bine acum şi că Edan şi Jean au cumpărat enorma proprietate Stroud, de la capătul străzii Archer, aflată vizavi de spitalul lui Blair. După ce au semnat actele – Edan a plătit cu bani gheaţă – Jean s-a întors la hotel, iar el s-a dus la *The Famous* şi a cumpărat, sper să nu greşesc, trei bluze de damă, două fuste, o pălărie, două perechi de mănuşi şi lenjerie asortată. Obrăznicătura aia mică a lui Nathan l-a servit şi atîta l-a descusut că bietul om a recunoscut că misterioasa doamnă pentru care a cumpărat el hainele era cam de statura domnişoarei Jean Taggert. Dacă Edan după chestia asta nu se însoară cu ea, numele ei nu va mai avea nici o valoare în oraş.

Pam făcu o mică pauză.

– Houston, trebuie să ştii că *Chronicle Chandler* a lansat ideea că ar exista şi o altă femeie implicată în cele întîmplate aseară.

Houston îşi ridică ceaşca de cafea. Ziarul local nu o impresiona. Domnul Gates se plîngea de ani de zile că ziarul era doar o fiţuică de bîrfe care nu cuprindea decît rapoarte despre cele mai bizare decese din lume şi articole stupide despre locurile unde îşi petrecea iarna fiecare familie de duci din Anglia. El încetase să mai cumpere ziarul după ce găsise în acesta un articol care pe jumătate de pagină reda declaraţia unui italian ce ajunsese la concluzia că anglo-saxonele erau cele mai mari experte în sărutat.

– Unde ai auzit toate astea? întrebă Houston.

– Unde altundeva decît la ceainăria domnişoarei Emily?

Houston care abia sorbise din cafea se înecă. Frăţia! se gîndi ea. Trebuia să se întrunească de urgenţă ca să le spună prietenelor că Fenton ştia despre femeile care se deghizau şi intrau astfel în coloniile de mineri. Fenton nu trebuia decît să se supere mai tare pe Kane că imediat ar fi pus ca femeile să fie arestate.

– Pot să folosesc telefonul tău? întrebă Houston. Trebuie să sun în mai multe locuri.

Capitolul 25

Houston îşi sună mai întîi mama, întrerupîndu-i criza de plîns. După ce reuşi să o calmeze, fără să-i dea prea multe explicaţii, ea o convinse pe Opal s-o ajute să ia legătura cu celelalte membre ale Frăţiei. Singurul loc de întîlnire adecvat, unde erau sigure că n-ar fi fost auzite, părea să fie balconul ceainăriei.

– La două atunci, zise Houston închizînd şi apucîndu-se să formeze un alt număr.

Cînd în sfîrşit se întîlniră toate la ceainăria domnişoarei Emily, femeile priviră întrebătoare spre Houston. Ea era sigură că ele ar fi dat orice să afle adevărul în legătură cu ceea ce se întîmplase cu o seară înainte cînd toată lumea părăsise casa lui Kane. Houston se îndreptă spre grupul de femei care aştepta.

– Aseară, am aflat nişte lucruri foarte importante, începu ea. Jacob Fenton ştie despre incursiunile noastre în coloniile miniere. Nu ştiu cît de mult cunoaşte, dar am convocat această întrunire ca să discutăm.

– Dar paznicii nu ştiu, nu-i aşa? întrebă Tia. Numai el, Fenton, ştie? A mai spus la cineva? Cum a aflat?

– Nu cunosc nici unul din răspunsuri. Nu ştiu decît că este la curent cu faptul că noi ne deghizăm şi intrăm în colonii... şi că a ameninţat că mă va da în judecată.

– Pe tine? rosti Blair pierzîndu-şi răsuflarea. De ce pe tine, în mod special? De ce nu pe toate căruţaşele?

Houston îşi plecă privirea în podea.

– Are legătură cu soţul meu şi cu domnul Fenton, dar nu cred că voi fi arestată.

– Nu cred că ne putem asuma acest risc, rosti Blair. Va trebui să încetăm cu cărăuşia.

– Stai puţin! zise domnişoara Emily. Fenton trebuie să ştie de chestiunea aceasta de mult timp. Doar n-a aflat ieri şi-a dat buzna peste tine ca să te ameninţe. Corect, Houston?

Ea înclină aprobator din cap.

– Desigur, nu este treaba noastră, dar cred că nu greşesc dacă spun că ieri seară s-au petrecut multe la casa Taggert şi că afirmaţia lui Fenton în legătură cu tine este doar o parte din cele întîmplate, nu-i aşa?

Din nou, Houston încuviinţă din cap.

– Părerea mea este că Fenton a conchis că tot ceea ce facem noi nu este atît de supărător, aşa că ne permite să intrăm în siguranţă în colonii. Dacă nu mă înşel, şi eu îl cunosc bine pe Jacob, eu cred că el a şi rîs puţin de blegele care se deghizează şi se delectează astfel, Eu zic să ne continuăm vizitele. Personal, eu mă simt mai bine ştiind că într-un fel sîntem protejate.

– Nu-mi place! spuse Meredith.

– Şi cu secretul nostru cum rămîne? întrebă Sarah. Fenton. Oricum nu contează. El supraveghează jumătate din ceea ce se petrece în colonii. Mai ţineţi minte

cînd reprezentantul acela sindical a fost găsit bătut mort? Verdictul oficial a fost „omor executat de una sau mai multe persoane". Cu siguranţă că Fenton a ştiut cine a fost autorul, însă nu s-a murdărit pe mîini. Credeţi că va intenta acum proces fiicelor cetăţenilor de vază din Chandler? Tata, după ce o să- mi rupă fundul, se va duce la Fenton cu puşca în mînă.

– Dacă sîntem un subiect de umor şi sîntem protejate de însuşi proprietarul minei, atunci ce rost mai are tot secretul nostru? întrebă Nina. De ce n-am purta dantele şi nu ne-am duce în trăsuri elegante ca să distribuim bunurile?

– Şi ce miner crezi că şi-ar lăsa nevasta să primească pomană de la bogătaşele din oraş? întrebă domnişoara Emily. Eu cred că ar trebui să păstrăm lucrurile aşa cum sînt. Houston, vreau să te gîndeşti bine la acest lucru: crezi că Fenton va depune plîngere împotriva ta sau a altei femei?

Şi să rişte astfel să se afle că a furat totul de la un bebeluş de trei zile, se gîndi Houston.

– Nu, zise ea. Nu cred că voi fi arestată. Eu spun să ne continuăm acţiunea ca şi pînă acum. Puţinii bărbaţi care ştiu ceea ce facem au interes să păstreze secretul nostru. Dacă asta este tot, atunci propun să întrerupem şi să mergem acasă.

– O clipă, zise Blair, eu şi Nina vrem să vă spunem ceva.

Cele două începură să le povestească despre o idee la care lucrau de săptămîni, despre o revistă pentru femei care în mod cifrat îi informa pe mineri despre mersul mişcării sindicale din toată America. Ele

le arătară exemple de articole şi le spuseră că revista urma să fie distribuită gratis femeilor din colonii.

La început membrele Frăţiei cam şovăiră să-şi dea acordul. Faptul că Fenton le cunoştea secretul părea să le fi speriat.

– Sîntem sau nu legate între noi? întrebă domnişoara Emily, făcîndu-le pe femei să abordeze problema.

O oră mai tîrziu, un grup tăcut părăsea salonul domnişoarei Emily, fiecare femeie gîndindu-se la posibila arestare a ei sau a vreunei prietene.

– Houston, zise Blair cînd rămaseră doar ele două. Putem sta de vorbă?

Houston încuviinţă din cap, însă nu găsi puterea să-i spună surorii ei ce se întîmplase. Blair ar fi început să se învinovăţească din nou, iar deocamdată durerea ei îi era suficientă.

– Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat seara trecută? o întrebă Blair. Umblă zvonul că l-ai părăsit. Este adevărat?

– Destul de adevărat, zise ea refuzînd să plîngă. Stau la Pamela Younger, fiica lui Jacob.

Blair îşi privi sora îndelung, fără să-i dea nici un sfat, fără să facă vreun comentariu.

– Dacă ai nevoie de mine, sînt gata să te ascult, dar între timp ai nevoie de ceva care să te ţină ocupată. Primul număr din *Lady Chandler's Magazine* va trebui supus spre aprobare consiliului de administraţie al exploatării miniere şi vreau să fie cît mai sigur şi mai inofensiv cu putinţă. Am nevoie de articole despre cum să cureţi hainele, cum să-ţi îngrijeşti părul, cum să te îmbraci ca o ducesă dintr-un salariu de miner, chestii

de genul acesta. Cred că ai face un lucru extraordinar dacă le-ai scrie. Poţi merge cu mine acum ca să cumpărăm o maşină de scris? Am să-ţi arăt cum s-o foloseşti în după-amiaza aceasta.

Houston nu se gîndise cum şi-ar fi umplut timpul dacă nu l-ar fi avut pe Kane de care să se îngrijească, însă acum îşi dădea seama că dacă nu se apuca de ceva, ar sta la Pam acasă şi s-ar blestema întruna că fusese atît de proastă şi se îndrăgostise de un bărbat ca Taggert Kane.

– Da, zise ea, mi-ar plăcea să fiu ocupată cu ceva. Am cîteva idei despre cum soţiile minerilor ar putea să-şi mai înveselească atmosfera din căsuţele lor şi cum ar putea să adauge puţină frumuseţe în vieţile lor.

Blair îi dăduse atît de mult de lucru lui Houston, încît acesteia nu-i mai rămăsese timp de altceva. De îndată ce Houston termină un articol, lui Blair îi veni ideea unui nou subiect. Pam deveni atît de interesată de revista lui Blair, că îşi transformă bucătăria într-un centru de scos pete şi încercă să descopere o metodă eficientă de a curăţa catifeaua. Întreaga casă duhnea la sfîrşitul zilei a amoniac, însă Houston reuşi astfel să scrie că „două linguriţe de amoniac şi două de apă caldă aplicate pe catifea şi frecate bine cu o periuţă" erau remediul. Blair le spuse că era posibil ca articolul să ajungă pe prima pagină. Pam zîmbi la auzul veştii, însă Houston ştia că sora ei era doar sarcastică.

Scrisul deveni pentru Houston scuza perfectă de a rămîne închisă în casă şi de a-i evita pe locuitorii oraşului. Pam pleca deseori de-acasă, fără să spună nimănui unde se ducea, reuşind astfel să o ţină la curent pe

Houston cu bîrfa care spunea că Taggert Kane stătea singur în casa lui mare, fără prieteni, fără servitori.

– Şi fără rude. Acest lucru trebuie să-l bucure foarte mult, zise Houston. Acum poate să lucreze nestingherit, fără să-l întrerupă nimeni.

– Nu te amărî, Houston, spuse Pamela. Regretul te face să te simţi groaznic. Ştiu ce înseamnă. Ce-ai spune dacă am include în primul număr şi această reţetă de vopsit? O bucăţică de lemn de măcan şi o bucăţică de coajă de arbore de săpun. Eu mi-am înnoit de două ori pălăria neagră de fetru după metoda asta şi a ieşit destul de bine.

– Da, desigur, rosti Houston absentă, în timp ce ştergea de cerneală ciocănelele maşinii de scris. Blair îi povestise că atunci cînd Remington construise prima maşină, ciocănelele se încălecau în permanenţă. Studiindu-se problema, s-a constatat că dactilografele erau mult mai rapide decît mecanismul maşinii, aşa că s-a optat pentru o tastatură mai complicată. S-au răspîndit caracterele cele mai utilizate pe claviatură pentru a încetini viteza utilizatorului. Din întîmplare, literele de pe primul rînd sînt OWERTY.

După ce se scurseră două săptămîni de cînd Houston îl părăsise pe Kane, sosi şi vagonul special comandat pentru Opal, care stîrni o mare rumoare în oraş. Cu lacrimi în ochi, Opal se duse la Houston şi încercă să-i arate că plecase de lîngă un om minunat, că nu se cădea să facă aşa ceva, că o femeie nu era pe deplin femeie dacă nu avea un copil, dar că ea, care nici măcar soţ nu mai avea, era de plîns.

Houston reuşi să-i spună mamei sale că el era cel

care nu o mai dorea pe ea şi nu altfel. Nu era chiar adevărul adevărat, dar, uneori minciunile spuse ca să-ţi împaci mama erau acceptabile.

Opal Chandler Gates înainta încet pe strada Hachett îndreptîndu- se spre reşedinţa Taggert. Spusese că se duce în centru la cumpărături, dar domnul Gats nu o întrebase de ce îşi pusese costumul bordat cu blăniţă de vulpe şi pălăria asortată de vulpe, însă bărbaţii rareori înţelegeau importanţa îmbrăcăminţii. Astăzi, trebuia să arate foarte bine, deoarece se ducea să-l implore pe Kane să o primească înapoi pe Houston – dacă într-adevăr o alungase.

Houston dacă voia putea să fie atît de rigidă, se gîndi Opal. Semăna foarte mult cu tatăl ei în această privinţă. Bill putea să fie foarte bun prieten cu cineva, însă dacă acel cineva îi trăda încrederea, nu-l ierta niciodată. Houston avea tendinţa să procedeze astfel. Opal ştia că după lovitura primită, Houston nu mai avea nici un sentiment pentru Leander şi că din partea ei acesta ar fi putut să şi dispară de pe faţa pămîntului.

Acum însă trebuia făcut ceva în legătură cu Kane. Opal era sigură că el făcuse ceva groaznic, ceva stupid, ceva nelalocul lui. Dar dacă se gîndea bine, acestea erau trăsăturile cele mai atrăgătoare la Kane: era pe atît de necioplit pe cît era Houston de rafinată. Se potriveau perfect, iar ea dorea să-i vadă din nou împreună.

Ajunsă în dreptul uşii mari de la intrare, Opal ciocăni, însă, neprimind nici un răspuns, o deschise şi intră înăuntru. Holul răsună de pustietate.

Opal trecu cu degetele pe deasupra mesei de pe culoar. Era uluitor cît de mult praf se putea aduna în numai două săptămîni.

Îl strigă pe Kane, însă nu primi nici un răspuns. Fusese în acea casă doar o singură dată şi nu era prea familiarizată cu interiorul. Pierdu puţin timp plimbîndu-se prin încăperile de la parter şi prin cele de la etaj. În timp ce se afla sus, în dormitorul lui Kane, se uită pe fereastră şi-l văzu pe ginerele ei în grădină.

Se repezi atunci spre scară şi, după ce coborî în mare grabă treptele, o apucă prin iarba înaltă care ar fi trebuit cosită. Urmînd potecile şerpuitoare, coborî spre capătul curţii unde îl găsi pe Kane sprijinit de un copac, fumîndu-şi unul din înmiresmatele trabucuri şi privind în gol.

Simţind prezenţa străină el se întoarse.

– Ce vînt te aduce p-aici? întrebă el prevăzător.

Opal inspiră adînc.

– Am auzit că te-ai supărat şi mi-ai alungat fata.

– Pă dracu'! M-a părăsit! Mi-a zis ceva dă genul că nu mă respectă.

Opal se aşeză pe o băncuţă de piatră aflată la umbra unui copac.

– M-am temut de treaba aceasta. Houston seamănă cu tatăl ei. Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat? Houston n-a suflat o vorbă. Şi la capitolul acesta seamănă cu tatăl ei.

Kane rămase tăcut privind prin grădină.

– Ştiu că este ceva intim şi dacă este în legătură cu... dormitorul, ştiu că Houston s-ar putea să fie puţin speriată, însă sînt sigură că dacă vei avea răbdare...

– Speriată! Houston? Vorbeşti dă femeia cu care m-am căsătorit? În pat nu-i ie frică dă nimic.

Opal, înroşită la faţă, îşi mişca neastîmpărat mănuşile.

– Atunci înseamnă că este vorba de altceva. Ea aşteptă. Dacă te gîndeşti la discreţie, te asigur că...

– În oraşu' ăsta nu prea există aşa ceva. Uite, poate dumneata pricepi ce a supărat-o atît dă tare, însă io nu pricep. Ştii că la început io am lucrat la grajdurile lu' Fenton? Ei bine, tot timpu' cît am lucrat acolo, nu mi-a fost îngăduit să urc scara interioară a acelei case, da' io mereu mă întrebam cum era să fii stăpînu' unei case atît dă mari ca aia. Mai tîrziu cînd am vrut să mă însor cu fata lui, Fenton mi-a zis că nu era dă nasu' meu. Aşa că am plecat şi am început să fac banii. Însă în mintea mea am visat tot timpul ca într-o zi să-l invit pe Fenton la cină la mine acasă, iar în capu' mesei mele să stea o doamnă adevărată.

Opal avu nevoie de cîteva momente ca să înţeleagă că acesta era sfîrşitul poveştii şi că ea trebuia să deducă restul.

– Dumnezeule! exclamă ea după o clipă. Vrei să spui că ţi-ai construit casa aceasta enormă şi că te-ai căsătorit cu fiica mea ca să-ţi împlineşti visul?

Din partea lui Kane nu veni nici un răspuns.

Opal zîmbi.

– Ei bine nu-i de mirare că Houston te-a părăsit după ce a aflat acest lucru. Probabil că s-a simţit folosită.

– Folosită! Şi ea s-a folosit de mine. S-a măritat cu mine petnru banii mei.

Opal îl privi gravă, de pe chip pierindu-i orice urmă de zîmbet.

– Oare? Ştii cît de mult a încercat domnul Gates să o împiedice să se mărite cu tine? De fapt, multă lume a sfătuit-o să nu se mărite cu tine. Însă ea a făcut-o. Cît despre bani, nici ea, nici sora ei nu trebuie să-şi facă griji. Nu sînt bogate, dar au atît cît să le ajungă să-şi cumpere toate rochiile de care au nevoie.

– Avînd în vedere cumpărăturile pă care le face Houston la capitolul rochii, s-ar zice că dispune de-o comoară, mormăi el.

– Crezi că Houston vrea mai mult din bogăţiile pe care numai tu poţi să i le oferi? continuă Opal. Ţi s-a părut că ar fi avidă?

Kane se aşeză pe bancă.

Opal îşi puse braţul pe umerii lui.

– Îţi este dor de ea, nu-i aşa?

– N-o cunosc dăcît dă cîteva luni, da' cred că m-am obişnuit cu ea. Uneori îmi venea să o sugrum fiin'că mă punea să fac lucruri pă care nu le doream, da' acu'... Acu' mie dor dă acele ei dă păr pă care călcam. Mi-e dor dă felul în care mă întrerupea din discuţiile mele cu Edan. Mi-e dor dă Edan. Mi-e dor dă baseball-ul pă care îl făceam cu Ian şi cu fiul meu. Mi-e dor... El se ridică, chipul fiindu-i încruntat de mînie. Blestemata! Aş fi vrut să n-o fi întîlnit niciodată. Eram un om fericit

înainte s-o cunosc şi o să fiu din nou. Să te duci şi să-i spui că n-am s-o primesc înapoi nici dacă o să se tîrască în genunchi.

Kane o apucă pe cărarea ce urca spre casă.

– Kane, te rog, eu sînt o femeie bătrînă, îi strigă Opal din urmă, încercînd să ţină pasul cu el.

– Cucoanele nu îmbătrînesc deloc, îi spuse el peste umăr. Trebuia să fi rămas cu prostituatele, mormăi el. Barem ele nu vor dăcît bani.

Opal se reîntîlni cu Kane în biroul lui, unde îl găsi cu nişte hîrtii în mînă.

– Trebuie să o aduci înapoi.

– Pă dracu'. Nu o vreau.

Abia mai trăgîndu-şi sufletul, Opal se aşeză pe un scaun şi începu să-şi facă vînt. Pe furiş, ea îşi aranjă corsetul medicinal, cu întărituri metalice.

– Dacă n-ai spera în întoarcerea ei, ai fi acum în tren.

Kane rămase o clipă tăcut în scaunul lui din piele roşie.

– Nu ştiu cum s-o aduc înapoi. Dacă nu m-a luat pentru banii mei, atunci nu ştiu ce a găsit la mine. Femeile astea! Ie mai bine fără ele. El o privi pe Opal printre gene. Crezi că i-ar plăcea un cadou?

– Nu este genul lui Houston. Are principiile tatălui ei. Nici scuzele şi nici declaraţiile de dragoste nu o vor îmbuna. Este foarte rigidă. Cred că o cale prin care ai putea să o aduci înapoi, ar fi să încerci să o convingi că nu te-ai căsătorit cu ea doar ca să te răzbuni pe domnul Fenton – care între noi fie vorba, nu poate fi învinuit că nu i-a îngăduit fiicei să se mărite cu un grăjdar.

Kane deschise gura, însă o închise brusc. Ochii lui licăriră.

– Există o cale, da'... Nu, n-o să ţină. N-ar crede niciodată că aş fi în stare de o asemenea josnicie. Niciodată.

– Pare perfect. Spune-mi.

Şovăind, Kane îi povesti şi, spre surprinderea lui, Opal se arătă încîntată de idee.

– Femeile! mormăi el.

Opal se ridică.

– Acum trebuie să plec. Oh, da, vai de mine, era să uit. De fapt eu venisem să-ţi spun că vagonul de tren a sosit, dar nu-l pot accepta. Este un dar mult prea costisitor. Va trebui să-l iei înapoi.

– Şi ce naiba să fac io cu un vagon roz? Dumneata poţi să călătoreşti cu el.

Opal îi surîse afectuos.

– Dragă Kane, toţi avem visurile noastre; din păcate, uneori cînd se împlinesc, nu mai sînt atît de frumoase. Aş muri de frică dacă ar trebui să călătoresc.

– Păi, atunci, găseşte-i un loc pă undeva şi foloseşte-l pentru petrecerile pă care le dai. Eşti sigură că chestia asta cu Houston o să meargă? Nu ştiu dacă vreau ca ea să mă creadă în stare dă aşa ceva.

– Te va crede şi întrebuinţarea vagonului este excelentă, dacă ar fi fost vopsit în altă culoare.

– Dacă nu-l primeşti, o să ţi-l mut în curte.

– Din moment ce mă şantajezi... zise ea făcîndu-i cu ochiul.

Kane gemu cînd ea îl sărută pe obraz.

– Simt că totul va merge bine de acum încolo. Îţi mulţumesc foarte mult pentru vagon şi vă aşteptăm pe amîndoi săptămîna viitoare la masă. La revedere.

Kane rămas vreme îndelungată în scaunul lui bolborosind despre femei în general şi despre doamne în special.

Capitolul 26

Înăbuşindu-şi un căscat, Houston iuţi pasul pe bulevardul Lead, încercînd să-şi termine toate treburile înainte de începerea ploii. Era foarte obosită după scandalul care se produsese seara trecută în casa lui Pam, scandal care îi ţinuse pe toţi trei pînă tîrziu.

Zachery se dusese să-l viziteze pe Ian la noua casă pe care o cumpărase Edan şi-l rugase să meargă împreună să joace un baseball la Kane. Pînă să apuce Ian să-şi exprime părerea despre Kane, Zach îşi lăsă capul în jos şi intră cu toată forţa în stomacul vărului lui. Se încinse o bătaie pe viaţă şi pe moarte şi abia după vreo treizeci de minute Edan îi găsi şi-i despărţi.

Cînd Zach veni acasă, adus de guler de Edan, Jacob era în vizită la fiica lui. Văzîndu-şi scumpul nepot plin de sînge, vînătăi şi zgîrieturi şi ţinut de cineva care avea legătură cu Kane Taggert, un alt război se declanşă.

Pam se îngrijoră pentru sănătatea fiului ei şi nu vru să ştie cu cine se bătuse şi de ce, însă pe Jacob îl

interesau aceste lucruri. Imediat, el începu să-l atace pe Edan.

– Războiul dumitale nu este cu mine, îi zise Edan şi plecă.

Jacob începu să-l chestioneze pe Zach şi cînd îşi dădu seama că băiatul îşi apărase tatăl, mînia bătrînului nu mai cunoscu margini. Furia lui se întoarse împotriva Pamelei, aluziile lui reproşîndu-i pe de o parte că era o mamă nepotrivită, iar pe de altă parte, maniera în care îl concepuse pe Zach.

Pentru prima dată Houston văzu temperamentul lui Pam şi înţelese de ce Kane o refuzse în ziua nunţii. Atît Pam cît şi tatăl ei îşi adresară cuvinte grele; ambii părură să nu se mai poată stăpîni în nici un fel. Dacă Pam şi Kane ar fi încercat să trăiască împreună... Houston nu voia să se gîndească la ce-ar fi putut să se întîmple.

Zachery intră şi el în ceartă, neştiind de partea cui să se mai dea. Însă Pam şi Jacob începură să ţipe la el.

Nu aşa procedează un Taggert, îşi zise Houston.

Ea păşi în mijlocul acelor oameni înroşiţi de furie.

– Zachery, rosti ea pe un ton poruncitor şi distant în acelaşi timp. Speriaţi, toţi se opriră şi o priviră. Zachery, vino te rog cu mine ca să te spăl. Domnule Fenton, chemaţi-vă trăsura şi întoarceţi-vă acasă. Mai tîrziu puteţi trimite flori cu scuzele de rigoare. Tu, Pamela, du-te în camera ta, parfumează-te puţin şi întinde-te în pat.

Houston rămase acolo neclintită, cu mîna întinsă

spre Zachery, pînă ce Pam şi Jacob se supuseră cerinţei ei. Cu sfială, băiatul o apucă de mînă şi o urmă în bucătărie. Era mult prea mare ca să mai îngăduie unei femei să-l spele pe faţă şi pe mîini, dar cu toate acestea stătu cuminte de parcă ar fi avut patru ani şi o lăsă pe Houston să se ocupe de el. După cîteva minute el începu să-i povestească de la ce se certaseră.

– Cred că ai avut perfectă dreptate că ţi-ai apărat tatăl, zise ea.

Zachery rămase cu gura căscată.

– Dar am crezut că nu-l mai placi deloc.

– Adulţii se ceartă altfel decît copiii. Acum, du-te şi puneţi o cămaşă curată şi împreună îi vom face o vizită lui Ian.

– Tică..., începu Zach, însă se întrerupse brusc. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

– Ba o să-l vezi, zise ea aplecîndu-se spre el pînă ce nasurile lor se atinseră.

– Da, doamnă, răspunse Zach.

Houston şi Zachery petrecură cîteva ore cu Edan şi cu restul familiei Taggert. Houston avea senzaţia că intrase în mijlocul unei luni de miere, deoarece Jean şi Edan îşi tot aruncau ocheade cînd credeau că nimeni altcineva nu-i vede.

Sherwin îi luă la un moment dat pe băieţi şi se duse cu ei în spatele curţii, unde îi puse să smulgă buruieni şi să mute pietre. Cînd Zach şi Houston se întoarseră acasă, băiatul era prea obosit ca să mai fie supărat pe cineva, iar ea sună cîţiva copii din oraş şi-i invită la un meci de baseball pe care Ian şi Zach îl stabiliseră pentru a doua zi.

Cînd se urcă în pat, după ce Pam îşi ceruse de trei ori iertare şi-i mulţumise de alte patru ori, se simţea sfîrşită. Pe măsuţa de lîngă pat era o vază cu două buchete mari de trandafiri roşii de la Jacob Fenton pentru „lady" Houston.

Grăbindu-se acum ca să prindă tramvaiul, înainte de începerea ploii, constată că era cumplit de obosită.

Era aproape de clădirea operei, cînd un tunet bubui, cerul se deschise şi ploaia începu – iar o mînă o trase într-un gang. Ţipătul ei fu acoperit de un nou tunet.

– O să aduni toată lumea aci dacă nu taci, zise Kane, ţinîndu-i mîna peste gură. Nu sînt dăcît io şi nu vreau dăcît să stau puţin dă vorbă cu tine.

Houston îi aruncă o privire încruntată printre picăturile de ploaie care i se scurgeau pe faţă.

– Este acelaşi loc în care te-am tras şi prima dată, mai ţii minte? Te-am întrebat atunci dă ce mi-ai luat apărarea în faţa fetişcanei ălia. Ie ca un fel dă anivesare acu', nu-i aşa?

Chipul lui deveni mai blînd, iar mîna care îi astupa gura se relaxă. Houston scoase atunci un ţipăt că ar fi putut trezi şi morţii din morminte. Din nefericire, ploaia îi acoperi strigătul, iar lumea care ar fi putut s-o audă se adăpostise din calea potopului.

– Fir-ai să fii, rosti Kane, apăsîndu-şi din nou mîna peste gura ei. Ce ai? Nu vreau dăcît să-ţi vorbesc. O să-mi dau mîna la o parte, iar dacă ţipi o să te împiedic. M-ai înţeles?

Houston încuviinţă din cap, dar în clipa în care o eliberă, se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre ieşirea

din gang. Înjurînd, Kane se agăţă de ea, însă cusătura rochiei cedă acolo unde o apucase el.

Houston se întoarse înapoi la el, privind furioasă la rochia care îi atîrna ruptă.

– Nu asculţi niciodată ce-ţi spune cineva? Nu vreau să vorbesc cu tine. Dacă voiam, stăteam cu tine, îi strigă ea ca să acopere ploaia. Vreau să mă duc acasă. Nu-mi pasă dacă n-am să te mai văd niciodată.

Ea se răsuci ca să plece din nou, însă Kane o atinse iarăşi.

– Houston, stai. Vreau să-ţi spun ceva.

– Foloseşte telefonul, zise ea peste umăr.

– Eh, fir-ai tu să fii, zise el printre dinţi. O să mă asculţi indiferent ce voi fi obligat să fac.

El o apucă din nou şi, reuşind să-i rupă şi restul rochiei, căzu cu ea în proaspătul noroi de vreo şase centimetri. Houston căzu prima cu faţa în noroi, în timp ce Kane, aterizînd deasupra ei, rămase relativ curat.

Houston reuşi să-şi ridice partea superioară a corpului din mocirlă.

– Dă-te jos de pe mine, rosti ea nedeschizîndu-şi buzele pentru ca noroiul să nu-i intre în gură.

Kane se răsuci pe-o parte.

– Houston, iubito. N-am vrut să-ţi fac rău. N-am vrut dăcît să-ţi vorbesc.

Houston se întoarse şi fără să încerce să se ridice rămase în şezut şi începu să-şi cureţe cu fusta complet sfîşiată care îi atîrna pe şolduri, noroiul de pe faţă.

– Tu niciodată nu vrei să faci rău nimănui, zise ea. Faci doar ceea ce vrei, neţinînd cont de cine ţi se pune în cale.

El îi zîmbi.

– Ştii, eşti drăguţă chiar şi aşa.

Ea îi aruncă o privire dură.

– Ce voiai să-mi spui?

– Ah... voiam să te întorci la mine.

Ea continuă să-şi şteargă faţa.

– Sigur că vrei. Ştiam că o să vrei. L-ai pierdut şi pe Edan, nu- i aşa?

– La naiba, Houston, ce vrei să fac, să te implor?

– De la tine nu vreau absolut nimic. În clipa de faţă dorinţa mea este să mă duc acasă şi să fac o baie. Ea încercă să se ridice, luptîndu-se cu noroiul şi cu fusta ruptă.

– Nu poţi ierta pă nimeni pentru nimic, nu-i aşa?

– Tu-l poţi ierta pe domnul Fenton? Măcar eu nu mă folosesc de alţii ca să obţin ceea ce vreau.

Prin perdeaua de apă, Houston observă cum mînia îi întuneca chipul lui Kane.

– Uite ce e, io m-am săturat, rosti el, apropiindu-se de ea şi ţintuind-o de un zid. Eşti soţia mea şi după lege îmi aparţi. Nu-mi pasă dacă mă respecţi sau nu, dacă mă iubeşti sau nu. Din clipa asta te întorci la mine.

Ea se uită la el cu toată demnitatea pe care i-o îngăduia alura ei.

– Voi urla tot drumul pînă acasă şi cu prima ocazie voi fugi.

El se aplecă spre ea, făcînd-o să se îndoaie spre spate.

– Ştii fabrica dă bere pă care o conduce tatăl tău

vitreg? Acum un an el a avut nişte probleme financiare pă care nu le-a pomenit nimănui. În urmă cu două luni, a vîndut fabrica în mare taină unui cumpărător, care îl lasă s-o conducă în continuare.

– Ţie? zise ea, lipindu-se cu spatele de cărămida udă a peretelui.

– Mie. Şi luna trecută am cumpărat Banca Naţională din Chandler. Mă întreb cine o să sufere dacă io mă hotărăsc să le închid pă toate?

– N-ai face asta, rosti ea pierzîndu-şi răsuflarea.

– Tocmai ai spus că fac ce vreau, neţinînd cont dă cine mi se pune în cale. Iar, acu' vreau ca tu să te muţi înapoi la mine acasă.

– Dar de ce? Eu n-am însemnat nimic pentru tine. N-am fost decît o rotiţă în planul tău de răzbunare. Cu siguranţă, altcineva ar fi...

El nu-i luă în seamă cuvintele.

– Ce spui? Te martirizezi ca să salvezi oraşu'? Casa şi patul meu o să-ţi fie, desigur, rugu'.

Brusc el îi cuprinse bărbia în mînă, degetele lui dezmierdînd brutal pielea ei umedă.

– Te mai aprind încă? Te mai pot face încă să ţipi dă plăcere?

El îşi aplecă încet capul de parcă ar fi dorit să o sărute, însă se opri la distanţă de-o răsuflare de gura ei.

– N-ai altă alternativă. Or vii cu mine acu', or o să las pă drumuri multă lume. Principiile tale sînt mult mai importante dăcît pîinea acestor oameni?

Ea clipi limpezindu-şi ochii.

– Mă voi întoarce din nou la tine, zise ea, dar nici nu te gîndeşti cît de rece poate să fie Doamna Gheţii.

Kane nu răspunse, o ridică în braţe şi o duse la trăsura lui. Nici unul din ei nu scoase un cuvînt cît dură drumul pînă la conacul Taggert.

Houston nu trebui să se forţeze prea mult ca să păstreze distanţa faţă de soţul ei şi doar o singură dată fu cît pe ce să cedeze. Îşi amintea foarte bine de ce se căsătorise cu ea şi cît de proastă fusese că se îndrăgostise de un bărbat atît de egoist. Cel puţin Leander fusese sincer cînd îi spusese ce voia de la ea.

Houston nu se ocupa de casă decît în limitele strictului necesar. Reangajă servitori, dar nu programă nici o recepţie. Cu Kane discuta numai cînd era absolut necesar şi refuză să reacţioneze la atingerile lui – deşi acest lucru era cel mai greu.

Prima noapte fusese cea mai cumplită. Kane venise în patul ei şi o cuprinsese tandru în braţe. Ea refuzase să-şi lase corpul s-o trădeze. Rămăsese rigidă ca un ţăruş de oţel şi-şi fixase gîndurile la mină. Fusese probabil lucrul cel mai greu pe care îl făcuse vreodată, însă nu dorise să-i cedeze după ce se folosise de ea. Ea îşi păstrase răceala şi atunci cînd el se depărtase puţin şi o privise cu nişte ochi de căţeluş trist. În sinea ei se gîndise că el voia să se folosească de fizicul lui ca să obţină ceea ce dorea.

A doua zi dimineaţă el veni în camera ei şi ridică de pe podea un mic cufăr. Houston ştia că acela era darul lui de nuntă şi ştiuse tot timpul ce se afla înăuntru, însă

aşteptase ca el să vină şi să i-l ofere. Acum însă, cînd el răsturnase în poala ei bijuterii în valoare de peste un milion de dolari, ea nu se putea gîndi decît că între ei totul devenise atît de rece – aproape la fel de rece ca străfundurile ei.

Kane se retrase şi aşteptă reacţia ei.

– Dacă te gîndeşti să încerci să mă cumperi... începu ea.

El o întrerupse.

– La naiba, Houston! Trebuia să-ţi fi vorbit de Fenton înainte de nuntă? Am trecut şi aşa prin destule, nu mai spun că şi cînd ne-am aflat în faţa altarului ai încercat să te măriţi cu Westfield. El aşteptă o clipă. N-ai dă gînd să negi că l-ai dorit pă Westfield?

– Se pare că nu contează ce doresc eu. Eşti expert în a obţine tot ce doreşti. Ai vrut o casă ca să rivalizeze cu cea a domnului Fenton, ai vrut o soţie ca să-l impresionezi. N-a contat că această clădire a costat milioane, că soţia este o fiinţă cu sentimente proprii. Pentru tine au fost egale. Nu se face decît cum spui, iar cine nu se conformează este eliminat.

Kane părăsi încăperea fără să mai spună un singur cuvînt.·

Bijuteriile străluceau în poala lui Houston şi fără să le mai arunce vreo privire, ea dădu pătura la o parte, acoperindu-le şi coborî din pat.

Timpul şi-l petrecea în camera de zi, citind. Servitorii o mai deranjau din cînd în cînd, însă altfel stătea singură. Unica ei speranţă era ca el să vadă că ea nu voia să trăiască în casa lui şi să-i îngăduie să plece.

La o săptămînă de la întoarcerea ei, Kane năvăli

în cameră ca o vijelie, ţinînd în mînă nişte hîrtii de la bancă.

– Ce dracu' vor să însemne astea? strigă el. Din contul doamnei Houston Chandler Taggert s-a reţinut valoarea unei pudre de baie, a doi metri de fundă şi factura telefonică a casei Taggert.

– Cred că eu sînt singura din casă care foloseşte telefonul şi ca atare trebuie să suport cheltuiala.

El se aşează pe un scaun în faţa ei.

– Houston, am fost io zgîrcit cu tine? M-am plîns vreodată că tu cheltuieşti prea mult? Am spus sau am făcut vreodată ceva care să te facă să crezi că ţin banii ascunşi de tine?

– M-ai acuzat că m-am măritat cu tine pentru bani, zise ea cu răceală. De vreme ce banii tăi îţi sînt ţie, şi nu mie, atît de dragi, poţi să ţi-i păstrezi sănătos.

El vru să vorbească, însă închise gura. După un moment îndelungat în care se uită prin facturi, el rosti cu blîndeţe:

– În seara asta plec la Denver şi-o să lipsesc vreo trei zile. Aş vrea să stai acasă. Nu vreau să intri în vreo belea, dă pildă nu vreau să te duci să instigi vreo răzmeriţă în colonia minieră.

– Şi dacă aş instiga ce-o să le faci oamenilor nevinovaţi? O să le arunci familiile în zăpadă?

– În caz că n-ai observat, să ştii că afară este încă vară. El se îndreptă spre uşă. Nu mă cunoşti deloc. O să anunţ la bancă ca facturile tale să mi se trimită mie. Cumpără tot ce vrei. Spunînd acestea, el ieşi din încăpere.

De îndată ce Kane plecă, Houston se duse la

fereastră să privească la oraşul din vale.

– Nici tu nu mă cunoşti deloc, Kane Taggert, şopti ea. Nu vei reuşi să mă ţii înlănţuită în această casă.

Trei ore mai tîrziu, după ce îl văzu pe Kane plecînd, ea îl sună pe reverendul Thomas şi-i spuse să pregătească o căruţă, deoarece, a doua zi, Sadie avea să viziteze mina „Micuţa Pamela".

Capitolul 27

Îmbrăcată în costumaţia lui Sadie, Houston o apucă pe drumul care urca spre mină, însă atunci cînd dirija caii, încercînd să ocolească un făgaş adînc făcut de ultimele ploi, avu senzaţia că auzi un zgomot venind de sub prelata căruţei. Vara trecută sub pînză fusese prinsă o pisică, iar acum era sigură că se întîmplase acelaşi lucru.

Plesni caii cu hăţurile şi se concentră la drum. La poartă se rugă ca pisica – sau mai bine zis după gălăgia care se auzea, pisicile – să nu se manifeste în nici un fel pînă ce nu trecea de paznici. N-ar fi vrut să le stîrnească acestora într-atît curiozitatea încît să se apuce să-i percheziţioneze căruţa.

Cînd trecu de paznici şi intră în colonie, respiră uşurată. O sunase în acea dimineaţă pe Jean, care după ce o anunţase pe nerăsuflate că Edan o ceruse în căsătorie, îi spuse că Rafe lucra în schimbul de noapte şi că avea să fie acasă la sosirea ei. Rafe nu ştia de Houston, dar era dispus să o prezinte pe Sadie altei femei care să o ajute la distribuirea legumelor şi a măr-

furilor de contrabandă. Jean nu ştia dacă noua femeie cunoştea adevărata identitate a lui Houston.

Houston trase căruţa în faţa casei în care locuiau Taggert-ii şi se opri în clipa în care Rafe ieşi în prag.

– Ziua bună, strigă Sadie, ostenindu-se să-şi coboare greoiul corp din căruţă.

Rafe înclină din cap în direcţia ei şi o privi atît de pătrunzător că o făcu pe Houston să-şi plece capul şi să-şi ascundă chipul sub pălăria ponosită.

– Am auzit c-o să-mi găseşti pă altcineva ca să mă ajute să scap dă marfa asta. Acu' că Jean o să fie cocoană mare, cred că n-o s-o mai văd p-aci. Sadie începu să desfacă prelata dintr-un colţ. S-au strecurat p-aci pă undeva nişte mîţe şi tre' să le scot.

Privind spre Rafe, ea dădu prelata la o parte şi ridică o căpăţînă de varză, vrînd parcă să-şi laude marfa. Însă cînd se uită din nou în căruţă, genunchii începură să-i tremure şi se văzu nevoită să se prindă de marginea acesteia ca să nu cadă. Sub căpăţîna de varză, zărise chipul lui Kane, care îi făcea cu ochiul.

Rafe o apucă pe Sadie de mînă şi se uită în căruţă.

Kane se ridică, legumele începînd să cadă pe lîngă căruţă.

– Ai surzit, Houston? Nu m-ai auzit strigînd? Am crezut c-o să mă sufoc acolo. La naiba, femeie! Ţi-am spus să nu mergi azi la mină.

După ce se uită nedumerit cîteva clipe cînd la unul cînd la altul, Rafe o prinse pe Houston de bărbie şi-i ridică faţa spre lumină. Dacă cineva se uita atent, putea să vadă machiajul. De-a lungul anilor, Houston devenise expertă în a-şi ţine capul plecat şi învăţase că

oamenii rareori se uitau unii la alţii cu ochi critici. Vedeau dintr-o privire că era o femeie bătrînă şi nu puneau la îndoială prima impresie.

– Nu-mi vine să cred, zise Rafe printre dinţi. Mai bine am intra înăuntru şi ţi-ai da drumu' la gură.

Kane veni lîngă ea şi strîngînd-o tare de cot o împinse în coliba lui Rafe.

– Ţi-am spus să nu faci asta, începu Kane. El îşi privi unchiul. Ştii cu ce se ocupă cucoanele din Chandler? Trei sau patru din ele să îmbracă aşa şi bagă în colonie lucruri dă contrabandă.

Houston se eliberă din strînsoarea lui Kane.

– Nu este totul chiar atît de rău precum laşi tu să se înţeleagă.

– În plus, Fenton ştie despre aceste femei şi le poate da oricînd în judecată. Are probabil la degetul mic jumătate din oamenii de vază ai oraşului şi ăştia nici măcar nu ştiu.

Rafe o privi pe Houston un moment.

– Ce fel dă lucruri dă contrabandă?

– Nimicuri, răspunse ea. Medicamente, cărţi, ceai, săpun, orice se poate ascunde printre legume. Cît despre Fenton, de vreme ce ştie şi nu a luat nici o măsură pînă acum, probabil că ne protejează şi are grijă să nu ni se întîmple ceva pe drum. În definitiv, nu facem rău nimănui.

– Nimănui! Kane îşi pierdu răsuflarea. Iubito, într-o zi o să-ţi povestesc despre acţionari. Dacă acţionarii lui Fenton află despre voi şi despre cum le luaţi profitul de la gurile lor hrăpăreţe, o să vă spînzure pă toţi. Însă pînă ca Fenton să atîrne în ştreang, o să se folosească

dă toate femeile, dă toţi tăticii şi dă toţi soţii ca să-şi scape pielea. Sînt convins că lui Fenton îi place ce faceţi, fiin'că ştie că în orice clipă, îi are la mînă pe cetăţenii dă vază din Chandler – atîta vreme cît investitorii lui nu ştiu nimic despre nimic.

– Numai pentru că tu şantajezi, nu înseamnă că şi alţii ar face acelaşi lucru. Poate că domnul Fenton...

Houston se opri deoarece Rafe o pofti afară.

– Cred c-ai face mai bine să-ţi descarci căruţa. Femeia care o să te ajute stă vizavi. Ciocăne la uşa ei şi o să iasă imediat. Spunînd acestea, el trînti uşa în urma ei.

– Dă cît timp ţine treaba asta? îl întrebă Rafe pe Kane. Şi ce face cu banii pe care ia pă mărfuri?

Kane nu cunoştea toate răspunsurile la întrebările unchiului său, dar împreună reuşiră să-şi imagineze totul. Rafe împărtăşi părerea lui Kane în legătură cu motivul pentru care Fenton le îngăduia femeilor să intre în colonie.

– Le-ar vinde într-o secundă, zise Rafe. Ce intenţionezi să faci acu'? O s-o laşi să-şi conducă căruţa pîn' o s-o păţească într-o zi? Dacă paznicii o să afle că i-a păcălit ani de zile, o să acţioneze mai întîi şi pă urmă o să-o întrebe cine o protejează.

– I-am zis să nu vină azi aci şi vezi cum m-a ascultat. În clipa în care am plecat, s-a dus şi a cumpărat o căruţă dă legume şi a venit cu ele aci.

– Ea a plătit pentru ele?

Kane îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Deocamdată nu-i prea fericită cu mine, dar o să se schimbe. Mă muncesc cu ea.

– Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, să ştii că te pot asculta, zise Rafe aşezîndu-se pe un scaun vizavi de nepotul lui.

Kane de cînd se ştia nu discutase cu nimeni despre problemele lui personale, însă în ultima vreme lucrurile se schimbaseră. Îi spusese lui Opal o parte din problemele lui şi acum voia să i le povestească şi unchiului. Poate că un bărbat avea să-i fie un sfetnic bun.

Kane îi spuse lui Rafe despre copilăria lui la grajdurile lui Fenton, despre visul lui de a construi o casă mare. Rafe înclină înţelegător din cap, de parcă ceea ce povestea Kane ar fi fost perfect logic.

– Numa' că Houston s-a supărat teribil cînd i-am zis dă ce m-am însurat cu ea şi m-a părăsit. Am adus-o înapoi, însă nu se poate spune că ie fericită.

– Ai zis că ai plănuit s-o ai la masa ta, da' după aia ce voiai să faci cu ia?

Kane începu să-şi privească unghiile.

– Nu voiam o nevastă şi am crezut că era îndrăgostită dă acel Westfield care-a părăsit-o, aşa că am fost sigur că o să se bucure să scape dă mine după cina cu Fenton. M-am gîndit să-i dau o cutie cu bijuterii şi pă urmă să mă întorc la New York. Lucru' dracului, însă. I-am dat bijuteriile şi nici măcar n-a vrut să se uite la ele.

– Şi-atunci dă ce n-o părăseşti pur şi simplu şi nu te duci la New York?

Kane cumpăni o clipă pînă răspunse.

– Nu ştiu, cred că a început să-mi placă aci. Îmi plac munţii, aci nu-i aşa dă cald ca-n New York şi...

– Îţi place dă Houston, zise Rafe zîmbind. Este o

fătucă drăguţă şi aş prefera o femeie ca ia dăcît tot statu' New York.

– Şi-atunci cum să face că nu te-ai însurat?

– Toate femeile care mi-au plăcut nu m-au vrut.

– Cred că acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu mine. Cînd nu-mi păsa dacă Houston să mărita sau nu cu mine şi mă gîndeam că pînă la urmă să va găsi cineva să o facă, ia îmi tot zicea că mă iubeşte, iar acu', cînd cred că n-aş mai putea să trăiesc fără ia, să uită la mine dă parcă aş fi o balegă dă cal.

Cei doi bărbaţi tăcură o clipă, în jurul lor atmosfera fiind încărcată de sentimentele nedreptăţii.

– Vrei un whisky? întrebă Rafe.

– Am nevoie dă unu', răspunse Kane.

Cînd Rafe se ridică să aducă băutura, Kane, pentru prima dată, se uită prin casă. După calculele lui tot locul ar fi încăput în baia şi debaraua lui. Casa era murdară, de o manieră că nici o curăţenie nu ar fi avut efect. În încăpere nu exista nici un fel de lumină, iar mirosul trăda o sărăcie lucie.

Pe poliţă se afla o cutie cu ceai, două conserve cu legume şi o bucată de pîine înfăşurată într-un şervet. Kane era sigur că aceea era toată mîncarea care exista în casă.

Brusc, el îşi aminti de odăile de deasupra grajdurilor în care crescuse. Cearceafurile şi hainele le dădea la curăţat la spălătoresele lui Fenton, iar cînd crescu, le convingea pe slujnice să- i facă curat în încăpere. Mîncare existase întotdeauna din abundenţă.

Ce spunea Houston că le ducea minerilor? Medicamente, săpunuri, ceai? Orice putea să ascundă într-o

căpăţînă de varză. El nu trebuise să-şi facă niciodată griji din pricina mîncării. Indiferent unde locuise, niciodată nu trăise într-o asemenea mizerie.

Cînd îşi ridică privirea spre un colţ, pe unde evident pătrundea apa de ploaie, se întrebă cum de mama lui, crescută cu tot ce fusese mai bun din viaţă, supravieţuise atîta vreme într-o asemenea casă.

– Ai cunoscut-o pe mama? întrebă Kane încet, cînd Rafe aşează pe masă o ceaşcă metalică.

– Da. Rafe îl urmărea cu privirea pe acest bărbat care era ruda lui; care i se părea familiar şi în acelaşi timp necunoscut. Uneori, Kane se mişca într-o manieră care îl făcea pe Rafe să creadă că îl avea în faţă pe Frank, alteori avea un fel de a privi oamenii care-i aducea aminte de drăguţa Charity.

Rafe se aşează la masă.

– A locuit cu noi doar cîteva luni şi i-a fost dăstul dă greu, da' era scumpă foc. Noi toţi ziceam că Frank era cel mai norocos om dă pă faţa pămîntului. S-o fi văzut. Toată ziulica freca, gătea, însă cînd să făcea vremea să iasă Frank din schimb să împopoţona dă ziceai că ie gata să-l întîmpine pă preşedinte.

Kane rămase o clipă cu privirea pironită pe unchiul lui.

– Am auzit că era o răsfăţată, că le dădea peste nas ălorlalte femei şi că nu era deloc simpatizată.

Pe chipul lui Rafe se aşternu mînie.

– Nu ştiu cine ţi-a zis asta, da' ie mare mincinos. Cînd Frank a murit, ei nu i-a mai păsat dă viaţă. A spus că se duce să nască acasă pentru că ştia că Frank ar fi dorit pentru copilul lui ce era mai bun şi pentru că voia

ca tatăl ei să se bucure dă copilul ei. Ticălosul! rosti Rafe printre dinţi. Următoru' lucru pă care l-am auzit a fost că Charity şi copilu' au murit şi că taică-su s-a omorît dă durere. Eu şi Sherwin ne-am bucurat că ultimele clipe ale lui' Charity au fost fericite şi că taică-su a primit-o înapoi. N-am aflat dăcît tîrziu despre tine şi că de fapt ea s-a spînzurat.

Kane vru să-l întrebe pe Rafe de ce nu acţionase în vreun fel atunci cînd aflase de existenţa lui, dar răzgîndindu-se îşi ridică la gură cana şi bău. El îi spusese lui Houston că banii dădeau omului putere. Ce ar fi putut să facă un Taggert cînd ei abia cîştigau atît cît să-şi ţină zilele? Şi în plus, el se descurcase singur destul de bine.

– Mă gîndeam, zise Kane, privind în jos la cană. Noi doi n-am avut o copilărie prea fericită şi mă întrebam dacă n-aş putea să ajut cu ceva... Chiar şi cînd rostea cuvintele, îşi dădea seama că n-ar fi trebuit s-o facă. Houston spunea că el folosea banii şi oamenii. Kane îşi privi unchiul şi observă că acesta se ţinea băţos, aşteptînd ca el să termine ideea. Lui Ian îi place mult să joace baseball şi lui Zach la fel, da' acu' nu prea apuc să-i mai văd, aşa că mă întrebam dacă n- aş putea să fac o echipă dă baseball cu copiii d-aci. Aş cumpăra io, desigur, tot echipamentu'.

Rafe se relaxă.

– La copii le-ar plăcea. Poate poţi să vii dumincă după-amiază cînd nu coboară în mină. Crezi că Fenton o să fie dă acord?

– Cred că da, zise Kane terminîndu-şi băutura. Acu' ar fi mai bine să mă duc după nevastă-mea. Dacă i să

mă iau după ce simte ea acu' pentru mine, s-ar putea să mă trezesc că mă lasă aci.

Rafe se ridică.

– Mai bine lasă-mă pă mine s-o caut. Cred că tu va trebui să te întorci acasă tot sub prelată. Dacă paznicii o să te vadă că pleci cînd dă fapt n-ai intrat, o să devină bănuitori şi atunci ălelalte doamne care fac pă cărăuşele o să dea dă belea.

Kane încuviinţă din cap. Nu-i plăcea ideea dar înţelegea rostul.

– Kane, zise Rafe din prag. Dacă ar fi să-ţi dau un sfat în legătură cu Houston, ţi-aş spune să ai răbdare cu ea. Femeile au idei ciudate despre lucruri pă care bărbaţii nici măcar nu încearcă să le înţeleagă. Încearcă să-i faci curte. La început ai făcut ceva ce a cucerit-o, poate dacă încerci să o curtezi din nou să repetă figura.

– Ei nu-i prea plac cadourile, mormăi Kane.

– Poate că nu i-ai dat cadoul cel mai nimerit. Odată, o fată era supărată rău pă mine şi ce-a făcut-o să mă ierte a fost cățelușu' pă care i-l am dat. Un tîmpiţel, însă ei i-a plăcut tare mult. Mi-a fost foarte recunoscătoare după aia, dacă înţelegi ce vreau să spun. Zîmbind şi făcîndu-i cu ochiul, Rafe părăsi căsuţa.

Tot drumul pînă acasă, Houston aştepta izbucnirea lui Kane, însă aceasta nu veni. După ce trecură de paznici el se urcă pe capră lîngă ea, şi deşi Houston nu

scoase un cuvînt, el îi vorbi despre planurile şi afacerile lui. De cîteva ori ea vru să-i răspundă, însă se înfrînă. Mînia ei era prea mare şi nu putea să şi-o alunge. În curînd el avea să-şi dea seama că nu era posibil să înceapă să-l iubească din nou şi atunci avea s-o elibereze din prizonierat.

Acasă, el îi spuse politicos noapte bună şi se duse în birou. A doua zi, la ora prînzului, veni la ea în camera de zi şi fără să rostească vreun cuvînt o luă de mînă şi coborî cu ea în bucătărie, de unde luă un coş pregătit de doamna Murchison. Continuînd să o ţină de mînă, el o conduse pe aleile şerpuitoare pînă în spatele grădinii – la statuia Dianei unde făcuseră o dată dragoste.

Houston rămase rigidă în picioare în timp ce el întinse o faţă de masă albă din olandă pe care puse mîncarea. Observînd că nu se aşează, Kane se văzu nevoit să o tragă în jos. Tot timpul mesei, ea abia se atinse de mîncare, iar Kane nu tăcu o clipă. Îi povesti despre afacerile lui, îi spuse cît de greu îi era fără Edan.

Houston nu replică în nici un fel, tăcerea ei părînd să nu-l deranjeze deloc.

După ce terminară de mîncat, Kane se răsuci, se aşeză cu capul în poala ei şi continuă să vorbească. Îi spuse că Rafe îi povestise despre mama lui. Îi spuse că locuinţa acestuia i se păruse foarte murdară comparativ cu odăile în care copilărise el.

– Crezi că aş putea să fac ceva să-l scot pe unchiul Rafe din mină? Nu mai este tînăr şi aş vrea să fac ceva

pentru iei.

Houston rămase tăcută o clipă. Nu mai auzise pînă atunci o asemenea întrebare din partea lui Kane.

– Nu poţi să-i oferi o slujbă, căci ar intrepreta-o ca pomană, zise ea.

– Aşa m-am gîndit şi io. Nu ştiu ce să fac. Dacă îţi vine vreo ideie îmi zici?

– Da, rosti ea şovăielnică, în minte revenindu-i imaginea lui Rafe plimbîndu-se cu Pamela. Formau un cuplu izbitor.

– Trebuie să mă întorc la lucru acu', rosti el, sărutul rapid şi dulce pe care i-l dădu cînd se ridică făcînd-o să tresară.

– De ce nu rămîi aici, ca să te bucuri în voie de grădină?

Kane o lăsă singură. Houston hoinări printre plante şi cînd ajunse la tufele de trandafiri împrumută o foarfecă de la un grădinar şi tăie cîţiva boboci. De cînd se întorsese era pentru prima oară cînd făcea ceva ce nu era absolut necesar.

„Nu este un motiv să urăşti casa numai pentru că stăpînul ei este groaznic", îşi zise ea încercînd să justifice aducerea trandafirilor în casă.

Cînd Kane veni la cină, casa era plină de flori proaspete, iar în timpul mesei el nu făcu decît să-i zîmbească lui Houston.

A doua zi în timpul prînzului o vizită Blair, care îi povesti despre o prietenă de-a ei din Pennsylvania, doctor Louise Bleeker, ce venise să o ajute la clinică şi o întrebă cum o mai ducea. Dintr-un motiv anume Blair

părea să nu-l mai urască pe Kane.

– Lucrurile nu s-au schimbat în bine, zise Houston răvăşind prin mîncare. Dar la tine cum merge?

Blair şovăi.

– Lui Lee o să-i treacă sînt sigură.

– Să-i treacă?

– Este puţin cam supărat pe mine acum. Am făcut o... ah, o călătorie în spatele trăsurii lui. Dar, haide să vorbim despre tine.

– Hai mai bine să vorbim despre revistă. Am două articole pentru tine.

Duminică, Kane o trezi pe Houston, rămînînd departe de silueta somnoroasă, ghemuită sub aşernut, şi aruncă pe marginea patului o rochie roz, din zefir, care era bordată cu panglici subţiri, din catifea neagră.

– Pune-ţi astea cît mai repede, îi porunci înainte să iasă din cameră.

Cîteva minute mai tîrziu el se întoarse îmbrăcat cu o pereche de pantaloni din catifea cord şi o cămaşă albastră din flanel peste care purta nişte bretele bleumarin. El o privi pe Houston care purta numai lenjeria de corp, corsetul strîmt ridicîndu-i pieptul peste marginea dantelată a bluzonului, picioarele fiindu-i acoperite de la genunchi în jos în ciorapi negri de mătase şi încălţate cu pantofi mici din piele neagră, cu tocuri înalte.

După ce stătu o clipă cu gura căscată, Kane se răsuci şi ieşi din încăpere, de parcă dacă ar mai fi rămas un moment, n-ar mai fi rezistat.

Houston lăsă capotul pe care îl apucase şi fără să se deranjeze să se acopere cu el scăpă un suspin. Era un suspin de uşurare, îşi zise ea, nu unul de regret aşa cum păruse.

Kane nu-i spuse unde mergeau şi, ridicînd-o pe capra şaretei pe care i-o dăruise, dădu bice cailor. Houston nu-l întrebă unde se îndreptau, însă chipul ei trăda uimire cînd o apucară pe drumul ce ducea la mina „Micuţa Pamela".

Paznicii le dădură voie să intre fără să-i chestioneze prea mult şi de cum trecură de poartă lumea ieşi din case şi se luă după ei. Houston începu să le facă semne cu mîna unor femei pe care le cunoştea.

– Nu te recunosc acum cînd eşti curată, o avertiză Kane.

Lumea care se strîngea în jurul lor devenea tot mai numeroasă, iar pe feţele copiilor se răsfrîngeau zîmbete enorme.

– Ce-ai făcut? îl întrebă ea.

– Uită-te acolo, îi zise arătînd cu mîna. În faţa lor era singurul cîmp deschis, pe fundal conturîndu-se gura minei

Kane opri şareta şi doi băieţi cu praf de cărbune adunat în jurul ochilor ţinură caii cît el o ajută pe Houston să coboare. Cînd ajunseră în mijlocul celor adunaţi în jurul cutiilor. Kane zîmbi şi zise tare:

– Pe ele, băieţi.

În timp ce Houston privea la puştimea ce se năpustise asupra lăzilor, Rafe se apropie de ei.

– Cutiile au venit acu' două zile şi cred că nu vă deranjează că le-am spus ce-i în'untru. De atunci se

învîrt întruna în juru' lor, zise Rafe punîndu-şi mîna pe umărul nepotului lui.

După ce privi uimită acea mînă de pe umărul soţului ei, Houston se întoarse ca să vadă ce găsiseră băieţii în cutii. Aceştia scoseseră la lumină articole de baseball: echipamente, bîte, mănuşi, mingii, măşti pentru cei aflaţi „la prindere".

Kane se întoarse spre Houston, chipul trădîndu-i speranţele.

Făcuse el toate acestea doar ca s-o impresioneze, se întreba ea şi se uită la părinţii care îşi priveau cu drag fiii.

– Şi fetelor ce le-ai adus?

– Fetelor? întrebă Kane. Fetele nu se pot juca baseball.

– Nu? Dar ce spui de tenis, de mers pe bicicletă, de gimnastică, de trasul cu arcul, de garduri?

– Garduri? zise Kane, mînia aşternîndu-i-se pe chip. Cred că nu te poate mulţumi nimeni, domnişoară Lady Gheaţă? Nimeni nu se ridică la standardul matale, nu-i aşa? o întrebă el, după care se răsuci şi se îndreptă spre băieţii care învîrtetau şi aruncau mingiile prin aer.

Houston se depărtă de mulţime. Poate că fusese prea dură cu el. Poate că ar fi trebuit să-i aprecieze încercarea de a-i ajuta pe băieţi. Era un lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna, iar cînd se întîmplase era nerecunoscătoare.

Putea măcar să nu strice ziua celorlalţi stînd îmbufnată într-un colţ. Făcu cîţiva paşi şi se apropie de o

fetiţă căreia începu să-i explice regulile de bază ale baseball-ului. În cîteva minute, în jurul ei se adunară un grup de femei şi fetiţe, ba chiar şi bărbaţi care nu mai văzuseră jocul pînă atunci. Cînd Rafe şi Kane sfîrşiră de organizat echipele, Houston dădu tonul galeriei care să-l aplaude pe băieţi, indiferent cît de stîngaci erau.

Două ore mai tîrziu, o căruţă trasă de patru cai se opri în mijlocul mulţimii. Toată lumea încremeni, gîndindu-se că probabil avea să urmeze vreo nenorocire.

Vizitiul, aprins la faţă şi transpirat, nu era altul decît domnul Vaughn, proprietarul magazinului de articole sportive.

– Taggert! strigă el ţinînd în frîu caii asudaţi. Asta este ultima dată cînd îţi mai onorez o asemenea comandă. Nu-mi pasă dacă îmi cumperi tot magazinul, da' io n-o să mai lucrez pentru nimeni duminica.

– Ai adus tot? întrebă Kane, îndreptîndu-se spre spatele căruţei acoperită cu prelată. Şi încetează cu văicăreala. Cu preţurile care ţi le-am plătit în ultimele luni, într-adevăr îţi deţin magazinul.

Mulţimea rîse, impresionată că puterea banilor dădea omului posibilitatea să spună ce doreşte. Houston se uită spre căurţă.

– Ia te uită aici, zise Kane scoţînd o rachetă de tenis. Nu cred că putem lovi o minge de baseball cu asta. El se întoarse spre o fetiţă care stătea lîngă el. Poate că tu ai putea s-o foloseşti.

Copilul luă racheta, dar nu se mişcă din loc.

– Ce este? şopti ea.

Kane arătă spre Houston.

– O vezi pă doamna dă colo? Ea poate să-ţi arate cum se foloseşte.

Houston se îndreptă spre soţul ei, îi cuprinse gîtul în cercul braţelor şi-l sărută, mai mult spre încîntarea celor din jur. Simţind că el nu dorea să-i mai dea drumul, ea îl împinse.

– Se pare că în fine am găsit cadou' nimerit, zise el peste umăr unei persoane din mulţime în timp ce o strîngea pe Houston aproape.

Cînd ea se depărtă, îl auzi pe Rafe rîzînd.

Tot restul după-amiezei, Houston se lăsă antrenată în organizarea jocurilor de tenis şi tragerilor cu arcul şi nu mai avu timp de gîndurile ei. Peste tot erau mingii, cercuri, bîte, coarde, maimuţoi, păpuşi şi marionete. Houston era pînă peste cap prinsă în distribuirea obiectelor de joacă, iar mamele o ajutau să le aline pe fetiţele care se credeau nedreptăţite.

Timpul trecu atît de repede încît ea nici nu-şi dădu seama că soarele apusese atunci cînd Kane veni şi-şi puse mîinile pe umerii ei. Ridicîndu-şi privirea spre el, Houston înţelese că încă îl iubea. Poate că el nu era bărbatul pe care şi-l închipuise la început, poate că era în stare să-şi trăiască viaţa avînd ca singur ţel răzbunarea şi poate că astăzi fusese numai o etalare a urii pe care i-o purta lui Jacob Fenton, însă acum ei nu-i păsa. Îi promisese să-l iubească la bine şi la rău, iar obsedanta lui răzbunare făcea parte din cele rele. Privindu-l, ea îşi dădu seama că avea să-l iubească mereu, indiferent

de ceea ce făcea, indiferent care îi erau motivele lucrurilor pe care le făcea. Avea să stea alături de el şi avea să-l iubească chiar dacă el i-ar fi deposedat pe Fenton-i de tot.

– Eşti gata, iubito întrebă el.

– Da, zise ea din adîncul sufletului.

Capitolul 28

Pe drum, Kane nu întoarse deloc capul spre Houston. Ţinea hăţurile strîns în mîini, iar privirea aţintită drept în faţă.

Houston nu se uită decît la el, întrebîndu-se cum de avea atît de puţină mîndrie încît să admită că era îndrăgostită de bărbatul care se folosise de ea. Însă în timp ce-l privea, ea îşi dădu seama că nu putea să-şi înfrîngă sentimentele.

La poalele dealului, chiar înainte de răspîntia în care drumeagul lăturalnic se întîlnea cu calea principală, Kane opri căruţa. Soarele apunea într-un joc de rozuri şi oranjuri, aprinzînd parcă orizontul. Aerul răcoros de munte cu miresme de salvie devenea mai rece, drumul era presărat cu bucăţele argintii de cocs de la cuptoare, iar adierea uşoară purta în zbor tot felul de seminţe.

– De ce ne-am oprit? întrebă Houston cînd el veni pe partea ei şi- şi ridică braţele spre ea.

– Pentru că, iubito, zise el trăgînd-o în braţe, vreau să fac dragoste cu tine şi nu cred că mai pot răbda

pîn'acasă.

– Kane... începu ea să protesteze, nu ne putem opri aici. Ar putea să treacă cineva.

Ea nu mai continuă căci braţele lui o traseră aproape, iar mîinile începuseră să o dezmierde. Houston se lăsă prinsă în mreje cu toată ardoarea pe care o simţea.

El o depărtă puţin şi foarte tandru îi atinse obrazul.

– Mi-a fost dor dă tine, iubito, şopti el. Mi-a fost tare dor dă tine.

În clipa următoare toată tandreţea lui dispăru, iar gura i se coborî acaparatoare peste a ei, zdrobindu-i buzele.

Houston era la fel de înfocată ca el. Trupul ei se topi lipindu- se de al lui, formele ei line modelîndu-se pe planurile lui colţuroase.

În clipa următoare, Kane o împinse uşor şi privi expresia de încîntare şi dorinţa de pe chipul ei. Se depărtă apoi de ea şi ducîndu-se la căruţă smulse pînza care o acoperea. După ce o aşternu pe pămînt, în spatele unor pini şi tufe de ienupăr, el întinse mîna spre Houston.

Încet, ea păşi spre el, fixîndu-l cu privirea, în minte nemairămînîndu-i treze decît gîndurile la plăcerea ce avea să urmeze.

Cu mîini tremurînde el începu să o dezbrace, desfăcîndu-i lent fiecare nasture în parte.

– Mă gîndesc la acest lucru dă multă vreme, zise el cu blîndeţe. În lumina palidă a înserării genele lui îi umbreau ochii, făcîndu-l mai tînăr şi foarte vulnerabil. M-ai întrebat o dată despre alte femei. Nu cred că m-am

mai gîndit la vreo femeie dă îndată ce m- am dat jos din patu' iei – dă fapt, cred că nu m-am gîndit la ia nici cînd eram în pat cu ia. Şi mai dihai ie, că nici uneia nu i-am povestit nimic din ceia ce ţi-am spus ţie în ultimele luni. Eşti o lady sau o vrăjitoare?

În timp ce mîna lui se strecură pe sub rochia ei, atingîndu-i pielea, găsindu-i sînii, trimiţîndu-i căldura mîngîierii prin tot trupul, Houston îi cuprinse gîtul în braţe şi-şi lipi buzele de gura lui.

– Sînt o vrăjitoare îndrăgostită de tine, îi şopti ea.

Kane o strînse atît de tare la piept, că ea îşi simţi coastele cedînd. Scîncind, îl făcu să-şi slăbească încleştarea.

Fără să mai scoată un cuvînt, Kane se năpusti asupra ei cu toată dorinţa înăbuşită pe care o acumulase, iar Houston îi răspunse cu acelaşi patos.

Exuberanţi, cei doi începură să-şi tragă hainele de pe ei, aerul serii umplîndu-se de sunetele ţesăturilor care se sfîşiau atunci cînd un nasture încăpăţînat refuza să treacă prin butonieră.

Houston nu avu vreme să-şi scoată ciorapii şi pantofii, căci lacoma lui gură se coborî asupra ei, devorîndu-i fiecare bucăţică de piele pe care o găsea. Ea îşi înfipse unghiile în carnea lui, trăgîndu-l aproape, tot mai aproape pînă ce deveniră o singură fiinţă.

Cînd ea vru să deschidă gura, Kane i-o acoperi cu buzele lui.

– Ţipă tu aci, Lady Gheaţă, şi o să ne trezim cu vizitatori nedoriţi pă cap.

Houston habar nu avea la ce se referea el şi nici nu avea intenţia să afle. Cu toate acestea, la fiecare minut,

Kane îi astupa gura, iar ea îi răspundea cu sărutări.

Houston pierduse orice noţiune a timpului, nu mai ştia de cînd se aflau acolo, nu mai ştia cît era ceasul. În gîndurile ei nu exista decît Kane, care ba se afla deasupra ei, ba dedesubt, ba lîngă ea, ba ridicat în picioare. Şuviţele ei umede de transpiraţie i se lipiseră de gît – şi de peste tot era împresurată de pielea lui Kane: fierbintea, uda, mişcătoarea şi încîntătoarea lui piele pe care ea o savura şi o atingea. Dorinţele înfrînate de multă vreme şi faptul că fusese la un pas de a-l pierde pe omul iubit o făceau să fie lacomă. Cei doi se contopiră, se despărţiră şi se uniră din nou, pînă ce paralizanta pătrundere finală îi descătuşă definitiv.

Adormiră apoi cîteva minute, unul în braţele celuilalt.

Kane se trezi la un moment dat şi după ce trase colţurile pînzei peste trupurile lor, îi acoperi lui Houston bustul cu haina lui. O privi o clipă în lumina lunii, admirîndu-i chipul somnoros şi dezmierdîndu-i părul.

– Cine s-ar fi gîndit că o lady ca tine... şopti el după care glasul i se stinse şi trăgînd-o pe umărul lui se întinse pe pînză.

Houston se trezi o oră mai tîrziu în dezmierdările lui care îi necăjeau sfîrcurile. Ea îi zîmbi visătoare.

– Am tot ce-şi poate dori un bărbat, zise Kane întorcîndu-se pe-o parte. Am o femeie dezbrăcată în braţe care îmi zîmbeşte. El îi depărtă coapsele cu genunchiul. Hei, cuconiţă, vrei să te tăvăleşti puţin cu grăjdaru'?

Ea îşi lipi şoldurile de el.

– Numai dacă este foarte tandru şi nu mă sperie cu barbariile lui.

Kane mormăi şi-şi lăsă buzele să-i urmeze mîinile.

– Cînd un bărbat vrea ceva, foloseşte un pistol sau un cuţit, da' armele pă care le foloseşti tu, iubito, mă sperie dă moarte.

– Pari îngrozit, zise ea, prinzîndu-i lobul urechii între dinţi.

De astă dată făcură dragoste lent, fără să se grăbească, iar cînd totul se termină, rămaseră liniştiţi unul în braţele celuilalt şi adormiră. Peste noapte, Kane se ridică să deshame caii de la căruţă. Cînd Houston îl întrebă somnoroasă ce făcuse, el îi răspunse: „Grăjdaru' tot grăjdar rămîne", şi se lungi din nou pe pînza devenită acum patul lor.

Înainte de răsăritul soarelui, se treziră. Kane rămase întins pe spate, iar Houston se răsuci pe-o parte şi începură să discute despre cît de mare îi fusese bucuria cînd îi văzuse pe acei copii cu jucăriile pe care el li le dăduse.

– Dă ce unii din băieţi arătau ca nişte ratoni?

Houston se gîndi cîteva clipe pînă ce înţelese ce voise el să spună.

– Muncesc în mină şi încă nu au învăţat cum să-şi spele praful de pe ochi.

– Da' unii din ei sînt foarte mici. Nu se poate să...

– Ba se poate, răspunse Houston, între ei aşternîndu-se pentru cîteva clipe tăcerea. Ştii ce aş vrea să fac eu pentru toate minele?

– Ce?

– Aş vrea să cumpăr vreo patru căruţe, ca acelea în care se transportă laptele, care să aibă înăuntru rafturi cu cărţi şi să le transform în biblioteci ambulante care

să circule de la o colonie la alta. Vizitii să fie bibliotecari sau învăţători şi să ajute copiii sau aduţii să-şi aleagă cărţile.

– Ce-ar fi să angajăm pă cineva care să conducă căruţele? întrebă Kane făcîndu-i cu ochiul.

– Deci îţi place ideea?

– Mi se pare bună şi cîteva căruţe tre' să fie mai ieftine dăcît vagonul pă care i l-am cumpărat lu' maică-ta. Apropo, ce-a făcut cu iel?

Houston îi zîmbi.

– Mi-a spus că i-ai zis tu ce să facă cu el. L-a mutat în curte şi acum îl foloseşte pentru odihna ei personală. Am auzit că domnul Gates s-a supărat atît de tare că n-a mai putut să scoată un cuvînt.

La ivirea zorilor, Kane îi spuse că era vremea să se întoarcă acasă. Tot drumul, Houston stătu aproape de el şi de nenumărate ori el opri căruţa şi o sărută. Houston conchise în sinea ei că Fenton-ii nu mai contau şi că avea să-l iubească pe Kane indiferent de felul în care urma el să se răzbune.

Acasă, făcură o baie în imensa cadă, cu ornamentaţii aurii, sfîrşind prin a face numai bălţi pe jos. După ce strînse cea mai mare parte din apă acoperind pardoseala cu douăzeci şi unu de prosoape groase, turceşti, Kane o întinse pe Houston pe jos şi făcu dragoste cu ea. Cînd Susan, camerista lui Houston, dădu să intre în baie, Kane îi împinse uşa în nas şi amîndoi pufniră în rîs auzind-o pe fată fugind prin dormitor.

După aceea, coborîră în sufragerie unde mîncară un mic dejun copios. Doamna Murchison veni de la bucătărie şi îi servi personal, zîmbindu-le şi bucurîndu-se

că se împăcaseră.

– Copii, zise ea din prag. Casa asta are nevoie de copii.

Kane se înecă cu sorbitura de cafea şi se uită îngrozit spre Houston. Ea însă refuză să-i întoarcă privirea şi zîmbi în ceaşcă.

În momentul în care doamna Murchison reveni în încăpere aducînd un platou cu bucăţele de carne de vită prăjite la tigaie, auziră o bubuitură. Sunetul se simţi atît de puternic de parcă ar fi venit de sub picioarele lor. Paharele de pe masă zornăiră, iar geamurile de la etaj se sparseră.

Ţipînd, doamna Murchison scăpă tava.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Kane. Un cutremur?

Houston amuţise. Mai auzise acel zgomot o singură dată în viaţă şi, o dată auzit, nu se mai uita niciodată. Fără să-l privească pe Kane sau pe servitorii care năvăliseră în sufragerie, ea se îndreptă direct spre telefon.

– La care din ele? fu tot ce spuse Houston în receptor, fără să se prezinte operatoarei.

– La „Micuţa Pamela", auzi ea înainte ca aparatul rece să-i alunece din mînă.

– Houston! îi strigă Kane în faţă, apucînd-o de umeri. Să nu îndrăzneşti să leşini în faţa mea. Ce-a fost, o mină?

Houston nu credea că avea să mai vorbească vreodată. Groaza îi sugrumase glasul. De ce a trebuit să fie mina mea, îşi tot zicea ea, în minte revenindu-i toţi copiii. Care din băieţii ce jucaseră ieri baseball erau morţi acum?

Ea ridică spre Kane o privire inexpresivă.

– Schimbul de noapte, şopti Houston. Rafe lucra în schimbul de noapte.

Mîinile lui Kane se strînseră pe umerii ei.

– A fost la „Micuţa Pamela", deci? şopti el. Cît este de grav.

Houston deschise gura, însă nu reuşi să articuleze nici un cuvînt.

Unul din lachei se desprinse din grupul tăcut de servitori adunaţi în hol.

– Domnule, cînd o explozie este atît de puternică încît sparge geamurile din oraş atunci e grav dă tot.

Kane rămase liniştit o clipă, după care se mobiliză.

– Houston, vreau să aduni toate păturile şi cearceafurile din casă, să le încarci în căruţă şi să vii cu ele la mină. M-ai înţeles? Io o să mă îmbrac şi o să plec acum acolo, da' vreau ca tu să vii cît mai repede posibil, ai înţeles?

– O să fie nevoie dă oameni pentru echipele dă salvare, zise lacheul.

Kane îl măsură rapid din cap pînă în picioare.

– Atunci lasă fandoseala şi urcă pă cal. El se întoarse din nou spre Houston. Mort sau viu, o să-l scot afară pă Rafe. Spunînd acestea, o sărută în fugă şi o apucă pe scări.

Houston rămase o clipă nemişcată, după care trecu la treabă. Nu putea să schimbe cu nimic ceea ce se întîmplase, aşa că se întoarse spre femeile care erau lîngă ea.

– L-aţi auzit pe stăpîn. Vreau ca toate cearceafurile şi păturile să fie încărcate în zece minute în căruţă.

Una din slujnice făcu un pas în faţă.

– Fratele meu lucrează la „Micuţa Pamela". Pot să merg cu dumneavoastră?

– Da' eu? întrebă Susan. Am bandajat destule capete sparte la viaţa mea.

– Da, răspunse Houston, plecînd din cameră ca să se schimbe de capotul dantelat. Mă tem că vom avea nevoie de orice ajutor.

Capitolul 29

Kane nu se confruntase niciodată cu calamităţi; bătăliile lui aveau cu totul alte reguli, aşa că se trezi total nepregătit pentru priveliştea pe care o găsi la mina „Micuţa Pamela". Auzise ţipetele femeilor de la mare distanţă şi era sigur că acestea nu aveau să-i mai iasă din minte pentru tot restul vieţii.

Poarta coloniei era deschisă şi nepăzită, o singură femeie stînd în dreptul ei legănîndu-şi deznădăjduită pruncul. Kane şi cei patru bărbaţi care îl însoţeau încetiniră mersul cailor cînd intrară în colonie, iar cînd femeile care fugeau de colo-colo sau care stăteau pur şi simplu şi plîngeau deveniră mai numeroase, descălecară.

Cînd Kane trecu pe lîngă una din femei, aceasta îşi încleştă mîna de braţul lui.

– Ucide-mă! îi strigă ea. El nu mai e şi noi nu mai avem nimic. Nimic!

Neputincios, Kane se lăsă tras de femeie în cocioaba ei. Baraca lui Rafe era palat pe lîngă acel loc. Cinci copii murdari şi zdrenţăroşi şedeau într-un colţ strînşi unii în alţii. Feţele lor supte şi ochii mari, trişti, trădau

permanenta lor foame. Nu-i văzuse pe aceşti copii ieri, însă gîndindu-se mai bine, îşi aminti că nu fusese în această parte a coloniei în care casele erau nişte coşmelii din carton proptite cu bidoane de conserve.

– Ucide-ne pă toţi, ţipă femeia. O să ne fie mai bine morţi. Aşa o să murim dă foame.

Pe scîndura ce părea să servească drept masă se afla o bucată de pîine veche, iar Kane nu văzu ca pe undeva prin casă să mai existe ceva de mîncare.

– Domnule, zise lacheul care intră în urma lui Kane. Au nevoie dă ajutor la cadavre.

– Da, rosti Kane încet, ieşind din cocioabă şi lăsînd-o pe femeie plîngînd în urma lui. Cine sînt aceşti oameni? întrebă el.

– Nu-şi permit să plătească chiria dă doi dolari camera la casele companiei, aşa că aceasta le închiriază terenuri la un dolar pe lună şi ei îşi construiesc singuri casele din ce găsesc, rosti lacheul arătînd spre cartierul sărăcăcios al coşmeliilor din tablă ondulată şi cartoane. Kane avu senzaţia că văzu bucăţi din lăzile în care ieri adusese echipamentul de baseball.

– Ce-o să se întîmple cu femeia dacă soţul ei a murit?

Gura bărbatului se schimonosi.

– Dacă are noroc, compania o să-i plătească salariu' pă şase luni, după care ea şi copii or să trebuiască să se descurce singuri. Indiferent de ce se întîmplă, compania va spune că explozia a fost cauzată dă mineri.

Kane se încordă.

– Măcar acu' putem să ajutăm. 'aide să-i aducem

acestei femei nişte alimente.

– De unde? întrebă bărbatul. Acu' patru ani a fost o răzmeriţă şi minerii au atacat magazinele companiei, aşa că acum în ele nu găseşti mai nimic. Gura lacheului se strîmbă. Oraşu' n-o să ne ajute în nici un fel. La ultima explozie am încercat să cerem sprjinul primăriei, însă cei d-acolo ne-au zis că tre' să trecem prin mai multe „canale".

Kane se îndreptă spre centrul coloniei, acolo unde se afla mina. În faţa acesteia erau întinse trei corpuri acoperite cu cearceafuri; doi bărbaţi duceau un altul în atelierul mecanic, unde Blair lucra alături de alte două persoane. Kane se apropie de Leander.

– Cît este de grav?

– Este cumplit, zise Leander. Este atîta gaz în mină că oamenii din echipele de salvare leşină înainte să ajungă la eventualii supravieţuitori. Nu ştim încă exact ce s-a întîmplat şi nici cîţi morţi sînt, deoarece răbufnirea exploziei s-a produs în interior. S-ar putea să existe oameni prinşi în galerii. Vezi, ai grijă s-o ia cineva pe femeia aceea? strigă Lee sărind în litful care urma să-l ducă în mină.

Kane o prinse pe femeia cu pricina care alerga spre un cadavru ars ce fusese scos din mină. Era o tînără firavă, pe care Kane o ridică în braţe fără probleme.

– 'ai să te duc acasă, îi zise el, însă ea nu făcea decît să scuture din cap negativ.

O altă femeie se apropie de el.

– Am io griă dă ea.

– Ai ceva brandy? întrebă Kane.

– Brandy? rosti femeia batjocoritor. Noi nici apă dă

băut n-avem. Ea o ajută pe femeia pe care Kane o imobilizase.

Două minute mai tîrziu, Kane era pe cal îndreptîndu-se în mare goană spre Chandler. Pe drum o întîlni pe Houston însă el nu încetini cînd ea îl strigă.

Intră în oraş în mare viteză şi, fiind cît pe ce să lovească nişte pietoni, lumea îl admonestă intrigată. Majoritatea locuitorilor din Chandler erau afară şi se uitau spre muntele în care se afla mina „Micuţa Pamela", făcînd tot felul de presupuneri.

Kane străbătu oraşul în goana calului pînă ce ajunse la reşedinţa lui Edan. Vizavi, noua Infirmerie Westfield era în plină activitate. El nu se mai văzuse cu Edan din seara în care se despărţiseră atît de dureros.

Edan era pe verandă, îndreptîndu-se spre calul care îl aştepta înşeuat, cînd Kane trase hăţurile atît de puternic încît îşi făcu animalul să se ridice pe picioarele din spate. Descălecă şi urcă treptele verandei dintr-o săritură.

– Ştiu că io acu' nu mai am valoare pentru tine, da' nu cunosc pă nimeni care să mă poată ajuta în ceea ce vreau să fac, aşa că nu te rog decît să uiţi deocamdată supărarea şi să mă ajuţi.

– Făcînd ce? întrebă Edan prevăzător. Intenţionez să mă duc să ajut la mină. Unchiul lui Jean este acolo şi...

– Întîmplător, este şi unchiul meu! explodă Kane. Dă o oră stau acolo şi au atîţia oameni în echipele dă salvare că nu ştiu ce să mai facă cu ei. În schimb n-au alimente, n-au apă, iar explozia a spulberat o grămadă dă case – dacă se pot numi aşa coşmeliile alea. Vreau

să mă ajuţi să strîngem alimente şi să găsim nişte adăposturi pentru oamenii d-acoio, pentru echipele dă salvare, pentru femeile disperate.

Edan îşi privi îndelung fostul patron.

– Din cîte a aflat Jean de la telefon, se pare că va dura mult pînă vor scoate toţi morţii la suprafaţă. Va trebui să închiriem căruţe ca să transportăm totul pînă acolo şi va trebui să facem rost de un tren pentru... cadavre. Astăzi, vom avea nevoie de hrană care să nu necesite pregătire.

Kane zîmbi spre Edan.

– 'aide, tre' să ne apucăm dă treabă.

Jean apăru pe verandă, albă la faţă ca o stafie.

Edan se întoarse spre ea.

– Vreau să o suni pe domnişoara Emily la ceainărie şi să-i spui că o aştept cu toate suratele cît mai repede posibil la băcănia lui Randolph. Să ai grijă să vorbeşti personal cu domnişoara Emily şi ai grijă să spui cuvîntul „surate". Jean! Este foarte important, mă înţelegi?

Jean înclină aprobator din cap, după care o sărută în fugă şi urcă pe cal.

De îndată ce ajunseră în centru, Kane şi Edan se despărţiră şi se duseră să solicite ajutorul celor care posedau căruţe mari. Majoritatea acestora se oferiră să-i sprijine, astfel că întregul Chandler fu cuprins de solidaritate.

În faţa băcăniei lui Randolph cei doi se întîniră cu şase doamne. Kane nici nu apucă bine să le explice despre ce era vorba, că femeile se mobilizară, dulcea domnişoară Emily comandîndu-le ca un sergent.

Pe măsură ce căruţele se aşezau în faţa uşilor mari

din spatele magazinului, femeile le încărcau cu lăzi de carne şi fasole conservată, de lapte condesat, de biscuiţi şi pîine. Mulţimea de curioşi adunată fu pusă imediat la treabă de către domnişoara Emily.

Edan supraveghea încărcarea unei căruţe cisterne.

Pamela Fenton coborî în fugă dealul, ţinîndu-şi cu mîna pălăria pe cap, în timp ce Zachery alerga în faţa ei mîncînd pămîntul.

– Noi cu ce putem ajuta? întrebă ea tare acoperind comenzile domnişoarei Emily.

Kane îşi privi fiul şi un sentiment de recunoştinţă îl învălui. Acel copil al lui nu avea să fie expus niciodată permanentului pericol din mine. El îşi puse mîna pe creştetul băiatului şi se întoarse spre Pam.

– Vreau să-ţi aduni cît mai multe cunoştinţe şi împreună cu ele să strîngeţi toate corturile din oraş. Du-te la mine acasă şi află ce a făcut Houston cu corturile dă la nuntă. Apoi, luaţi toate corturile şi duceţi-le la mină.

– Nu cred că Zach este suficient de mare ca să vadă priveliştea de acolo, zise Pam. Uneori aceste explozii pot fi...

Kane care reuşise să se stăpînească în faţa întîmplărilor zilei, îşi pierdu cumpătul.

– Voi sînteţi! îi strigă e în faţă. Voi Fenton-ii aţi pricinuit tot dezastrul. Dacă minele n-ar fi fost atît de periculoase şi dacă taică-tu s-ar fi putut despărţi dă preţioşii lui bani, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Băiatu' ăsta este fiul meu şi dacă băieţii d-acolo pot să moară în mină, atunci şi el poate să se uite la morţile care le-a cauzat taică-tu. Acu', femeie, vezi-ţi dă treabă şi fă cum ţi-am spus, că dacă nu o să-mi aduc

aminte cine eşti şi că dorinţa cea mai mare pă care o am este să-l văd pă taică-tu mort.

Cînd tăcu, Kane îşi dădu seama că toţi oamenii din jurul lui încetaseră lucrul şi se uitau îngheţaţi spre el.

Edan, sărind dintr-o căruţă, fu primul care rupse tăcerea.

– Aveţi de gînd să staţi toată ziua aşa? Alo! strigă el spre un băieţandru. Încarcă lada aia de fasole şi tu, mută căruţa pînă nu intră calul ăla în ea.

Încet, oamenii se întoarseră la treburile lor, însă gîndurile lui Kane rămaseră la morţile de care vinovat era Jacob Fenton. În ciuda celor pe care i le spusese lui Pam, el nu l-ar fi lăsat pe Zach să se ducă la mină decît însoţit de el.

Aproape de asfinţit, Kane se urcă pe capră şi o porni spre mină. Zach era lîngă el şi pînă nu se depărtară de oraş băiatul nu suflă o vorbă.

– Bunicul meu i-a ucis într-adevăr pe oamenii aceia? A fost într-adevăr vina lui?

Kane vru să-i spună fiului său părerea pe care o avea despre Fenton, să-i explice că lui Fenton îi plăceau atît de mult banii încît îl deposedase de drepturi, însă ceva lăuntric îl făcu să se oprească. Indiferent cum era, Fenton rămînea bunicul lui Zach, iar băiatul trebuia să-l iubească.

– Cred că uneori banii le iau minţile oamenilor. Ei cred că banii le pot oferi tot ce-şi doresc şi dă aceea încearcă să-i adune prin orice mijloace. Nu ţin cont că trebuie să înşele sau să fure şi nici că-i iau dă la altul, ei consideră că obţinrea banilor merită orice efort.

– Mama spune că tu eşti mai bogat decît bunicul.

Asta înseamnă că şi tu i-ai furat? Ai înşelat şi tu oameni?

– Nu, răspunse Kane cu blîndeţe. Io cred că am fost norocos. Io nu a trebut decît să renunţ la viaţă ca să adun bani.

Tot restul drumului îl parcuseră după aceea în tăcere. Cînd intrară în colonie, Kane trăi din nou groaza primelor imagini pe care le văzuse.

La gura minei erau întinse opt cadavre neacoperite care aşteptau să fie duse în atelierul mecanic unde lucra Blair, împreună cu alţi trei doctori.

Houston, cu părul lipit de faţă şi rochia murdărită, veni lîngă căruţă cînd el coborî de pe capră.

– Ce bine te-ai gîndit, începu ea ridicînd o ladă cu lapte condensat şi vrînd să i-o dea unei femei care aştepta. Tu nu ai nici un amestec în treaba asta. Tu...

Kane luă lada grea din mîinile ei.

– Şi io trăiesc aci şi într-un fel aceste mine îmi aparţin. Poate dacă le-aş fi luat dă la Fenton aş fi reuşit să împiedic dezastru'. Houston, pari obosită. Ce-ar fi să iei trăsura şi să te întorci acasă?

– Este nevoie de toată lumea. Echipele de salvare progresează greu din cauza gazului de mină şi nu pot să ajungă la oamenii dinăuntru.

– Ia te uită! Ia dă şi mie o înghiţitură d-acolo, se auzi o voce cunoscută din spatele lor. Kane se întoarse şi-l zări pe unchiul Rafe dînd peste cap o cană cu apă.

Houston era sigură că nu-l văzuse pe Kane niciodată atît de fericit şi afişînd un zîmbet atît de larg. El îşi bătu unchiul atît de tare pe spate, că acesta scăpă cana din mînă. Rafe îi spuse lui Kane cîteva cuvinte

bine alese, însă acesta neluîndu-l în seamă stătu zîmbind pînă ce unchiul încetă cu înjurăturile şi făcîndu-i cu ochiul lui Houston plecă înapoi la gura minei.

Kane se îndreptă spre Leander care, înnegrit de fumul exploziei, abia urcase la suprafaţă. Întinzîndu-i un polonic cu apă îl întrebă:

– Mai sînt mulţi?

Lee bău apa cu mare sete.

– Foarte mulţi. El îşi ridică mîinile şi şi le privi în lumina palidă. Corpurile sînt arse şi, cînd le atingi, pielea lor ţi se lipeşte de mîini.

Kane nu reuşi să articuleze un cuvînt, însă gîndurile i se îndreptară spre omul răspunzător de toate acestea.

– Mulţumesc pentru alimente, zise Lee. Nici nu-ţi dai seama ce ajutor important a fost. Mîine va veni mai multă lume, presa, rude, inspectori minieri, reprezentanţi guvernamentali şi curioşi. Alimentele sînt lucrurile pe care toţi le trec cu vederea. Aş face bine să mă întorc acum, zise el, răsucindu-se.

Kane se strecură prin mulţimea tot mai numeroasă, o găsi pe Houston şi pe fiul lui şi îi urcă într-o căruţă.

– Mergem să organizăm transportul celorlalte alimente, le spuse el şi dădu bice cailor. Cînd Houston îşi lăsă capul pe umărul lui, el îşi puse braţul în jurul ei şi o ţinu astfel încît ea să poată dormi.

Houston şi Zach dormiră în căruţă cîteva ore în timp ce Edan şi Kane treziră tot oraşul achiziţionînd bunuri care să meargă la mină. A doua zi, merseră la liceu şi cerură conducerii să le dea liber elevilor pentru ca ei să ajute la colectarea lucrurilor.

Aceştia participară la strîngerea de legume, gemuri,

fructe; mamele lor pregătiră fel de fel de mîncăruri şi fierseră sute de ouă. Colectară haine, vase, lemne de foc şi duseră tot la centrele special amenajate.

Toată ziua soseau veşti de la mină: se găsiseră doar douăzeci de cadavre, toate arse, umflate şi mutilate, fiind foarte greu de identificat. Mai trebuiau găsite încă douăzeci şi cinci de corpuri. Echipele de salvare lucrau în două schimburi şi nu pierduseră decît un singur om.

La miezul zilei, cînd Kane veni la mină cu un transport de pături şi cearceafuri, văzu echipa de salvare urcînd la suprafaţă şi pe mulţi din membrii acesteia vomitînd.

– Din cauza mirosului, zise un bărbat de lîngă Kane. Cadavrele de acolo miros atît de tare că oamenii nu rezistă.

O clipă Kane rămase încremenit, însă brusc luă căpăstrul unui cal şi urcîndu-se în şa o porni în goană la vale – spre casa lui Jacob Fenton.

Nu mai mersese pe acel drum care ducea la Fenton de cînd plecase, însă îl cunoştea atît de bine că avea senzaţia că nu lipsise niciodată. Nu se deranjă să ciocăne, ci împingînd uşa cu piciorul şi spărgîndu-i geamul încastrat în lemn, o dădu de perete mai-mai scoţînd- o din ţîţîni.

– Fenton! strigă el, în timp ce servitorii apărură din toate părţile. Doi lachei îl apucară de umeri ca să-l oprească, însă el se scutură cu uşurinţă de ei. Cunoştea împărţirea parterului destul de bine şi curînd intră în sufragerie, unde îl găsi pe Fenton în capul mesei, mîncînd singur.

Se priviră o clipă unul pe celălalt, chipul lui Kane fiind roşu de mînie, iar corpul clătinîndu-i-se.

Jacob le făcu semn servitorilor să se retragă.

– Îmi închipui că n-ai venit să iei masa, zise el, rupînd calm dintr-o chiflă.

– Cum poţi să stai aici cînd oamenii pă care i-ai omorît sînt acolo în munte? reuşi Kane să articuleze.

– Aici trebuie să te contrazic. Nu eu i-am ucis. Adevărul este că am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să-i ţin în viaţă, însă se pare că ei au o tendinţă spre sinucidere. Pot să-ţi ofer un vin? Acesta este un an foarte bun.

În mintea lui Kane se învîrteau imaginile şi strigătele ultimelor zile. În urechi păreau să-i răsune plînsetele femeilor şi deşi nu-şi dădea seama trecuseră aproape două zile de cînd nu mîncase. Mirosul bucatelor, curăţenia camerei şi atmosfera liniştită îl făcură să şovăie.

Jacob se ridică, îi umplu un pahar cu vin şi trăgîndu-i un scaun, îi aşeză băutura în faţă. Kane nu observă că lui Jacob îi tremura mîna în care ţinuse paharul.

– Este foarte grav? întrebă Jacob îndreptîndu-se spre bufet de unde luă o farfurie pe care începu să o umple.

Fără să răspundă, Kane se aşeză pe scaun şi privi vinul.

– De ce? şopti el după un timp. Cum ai putut să-i ucizi? Ce ţi-a trebuit moartea acestor oameni? Nu te-ai mulţumit că mi-ai luat mie banii? De ce a trebuit să ai mai mult? Există alte căi de a-i scoate.

Jacob aşeză o farfurie plină cu mîncare în faţa lui Kane, însă acesta nu se atinse de ea.

– Aveam douăzeci şi patru de ani cînd tu te-ai

născut şi toată viaţa crezusem că eram stăpînul celor în jurul cărora crescusem. L-am iubit pe bărbatul pe care l-am crezut tatăl meu... şi am crezut că a ţinut la mine.

Jacob îşi îndreptă umerii.

– La acea vîrstă, oamenii sînt idealişti. În noaptea în care Horace s-a sinucis, am aflat că eu nu am însemnat nimic pentru el. Testamentul lui specifica clar că pînă împlineai vîrsta de douăzeci şi unu de ani îţi eram tutore, după aceea totul revenindu-ţi ţie. Eu trebuia să plec cu haina pe umăr şi nimic mai mult. Nu cred că-ţi poţi imagina ura pe care am simţit-o în acea noapte pentru ţîncul plîngăcios care îmi ruinase întreaga viaţă. Nu cred c-am procedat raţional trimiţîndu-te la o doică de la ţară şi mituind apoi avocaţii. Ura m-a măcinat ani de-a rîndul. Era singurul lucru care mă preocupa. Dacă semnam o hîrtie, ştiam că undeva exista un copil de patru ani care de fapt era stăpînul celor pe care le cumpăram sau le vindeam. Am trimis după tine la un moment dat cînd erai mic, ca să mă conving că nu erai demn de ceea ce-ţi lăsase tatăl meu.

Jacob se aşează la masă, vizavi de Kane.

– Doctorul zice că mai mult de o lună, două nu mai trăiesc. N- am zis nimănui, dar într-un fel am vrut să-ţi spun ţie adevărul înainte de a muri.

El îşi ridică paharul şi sorbi din vin.

– Ura îl face pe cel ce urăşte să sufere mai mult decît cel urît. În toţi acei ani în care ai stat aici eram sigur că încercai să-mi iei tot ce-mi aparţinea. Trăiam cu groaza că vei descoperi adevărul şi că- mi vei lua ce era al meu şi al copiilor mei. Iar cînd ai vrut s-o iei pe Pam de nevastă, am crezut că toate temerile mele se

vor împlini. Mai tîrziu, m-am gîndit că însurătoarea cu fiica mea ar fi fost o soluţie, dar atunci... nu cred că aveam vreun gînd raţional.

El sorbi lung din vin.

– Poftim, Taggert, asta este confesiunea unui om pe moarte. Totul îţi aparţine; poţi să iei ce vrei. În dimineaţa aceasta, i-am spus fiului meu adevărul despre proprietatea mea căci nu mai am puterea şi nici dorinţa să mă mai lupt cu tine.

Kane se lăsă în spătarul scaunului şi în timp ce-l privea pe Fenton îşi dădu seama că nu-l mai ura. Houston îi spusese că ura pentru Fenton îl făcuse să strîngă tot ce avea şi poate că ea avusese dreptate. De fapt, ea îi subliniase nedreptatea pe care Horace i-o făcuse lui Jacob, netrecîndu-l în testament.

Kane luă o înghiţitură din vinul pe care îl avea în faţă şi se uită la mîncarea din farfurie.

– De ce a trebuit să-i flămînzeşti pe mineri ca să scoţi bani?

– Să-i flămînzesc? rosti Jacob uluit, ochii ieşindu-i din orbite. Oare nimeni nu poate să înţeleagă că nu de mine depinde ruinarea minerilor? Singurii bani pe care eu îi scot sînt de la oţelăriile din Denver, însă toţi se uită la bieţii mineri şi mă acuză pe mine că aş fi Satana.

El se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

– Trebuie să ţin minele sub cheie căci altfel ar veni sindicaliştii şi i-ar incita pe mineri să ceară mai mulţi bani, zi de lucru mai scurtă. Ştii ce vor ei? Ei vor să aleagă un cantaragiu controlor. Uite, eu ştiu la fel de bine ca oricine că balanţa este măsluită şi că minerii scot mai mult cărbune, dar dacă le-aş plăti corect ar

trebui să cer mai mult pe tona de cărbune şi astfel n-aş mai fi competitiv, n-aş mai obţine contracte şi ei n-ar mai avea de lucru. Aşa că, oare cine ar avea de suferit dacă aş angaja un cantaragiu corect? Eu pot să angajez mineri cu sutele, dar nu cred că ei îşi pot găsi aşa uşor slujbe.

Kane îl privi pe bătrîn o clipă. Se pricepea la afaceri şi înţelegea că uneori trebuiau făcute compromisuri.

– Dar cu siguranţa minei care-i treaba? Am auzit că foloseşti plopi putrezi şi...

– Pe dracu'. Minerii au mîndria lor. Poţi să-l întrebi pe unchiul tău dacă vrei. Le place să se laude cu distanţa pe care o parcurg fără susţinerea tavanului. Eu am inspectori care coboară tot timpul şi constată că minerii nu-şi pierd timpul cu fixarea galeriilor.

Kane ridică furculiţa de lîngă farfurie şi începu să mănînce cu poftă, din ce în ce mai lacom.

– Nu-i plăteşti pentru timpul pe care îl pierd cu fixarea galeriilor, nu-i aşa? Sînt plătiţi la cărbunele scos, nu-i aşa?

Jacob se aşeză pe scaunul din faţa lui Kane şi îi puse acestuia pe farfurie încă o felie de carne.

– Eu îi angajez pe bază de contract, este treaba lor cum se achită de datorie. Ştiai că eu plătesc oameni care să le inspecteze caschetele. Idioţii le deschid ca să-şi aprindă ţigările şi aruncă totul în aer. Inspectorii trebuie să verifice dacă caschetele sînt sudate ca să prevină nenorocirile.

Kane, avînd gura plină, gesticula cu furculiţa.

– Acu' îi tratezi ca pă nişte copii şi îi ţii sub cheie, acu' închei cu iei contracte şi îi pui să-şi asume res-

ponsabilităţi pentru propria lor... cum să cheamă munca aia pă care eşti obligat să o faci da' pentru care nu eşti plătit.

– Clacă, completă Jacob. Fac tot ce-mi stă în putinţă ca să dau minerilor de lucru. Mi-ar plăcea să-mi cumpăr cărbunele de la altcineva şi eu doar să fac oţelul, dar nu pot să las atîţia oameni fără lucru. De cîte ori se întîmplă ceva de acest gen, zise el arătînd în direcţia „Micuţei Pamela", îmi zic că o să închid minele. La Denver furnizorii de cărbune sînt într-o asemenea competiţie, că eu dacă aş închide cele şaptesprezece mine de pe lîngă Chandler nici nu li s-ar simţi lipsa. Dar ştii ce s-ar întîmpla cu acest oraş dacă aş închide minele? În doi ani, s-ar transforma într-un oraş fantomă.

– Aşadar, ai impresia că faci oraşului o mare favoare.

– Într-un fel da, zise Jacob, pe bună dreptate.

– Îmi imaginez că-ţi plăteşti acţionarii, nu-i aşa?

– Nu pe cît aş vrea, dar mă străduiesc.

Kane ştergea farfuria cu o bucată de pîine.

– Atunci ai face bine să îmbunătăţeşti situaţia. Io am ceva bani puşi deoparte şi s-ar putea să mă hotărăsc să-i dau în judecată pă principalii acţionari dă la *Fenton Coal and Iron,* şi cred că toată producţia – dă cărbune şi oţel – o să fie sistată pă durata procesului.

– Dar acest lucru ar ruina Chandler-ul! Nu se poate să...

– Cred însă că proprietarii firmei *Fenton Coal and Iron* sînt destul dă interesaţi ca acest lucru să nu să întîmple.

Jacob îl privi îndelung pe Kane.

– În regulă, ce vrei?

– Dacă oamenii au nevoie de inspectori care să-i protejeze, atunci vreau inspectori şi vreau ca imediat copiii să fie scoşi din mină.

– Dar copiii fiind mici pot să facă lucruri pe care adulţii nu le pot realiza! protestă Jacob.

Kane nu-i aruncă decît o privire şi trecu la punctul următor, încercînd să-şi amintească de toate problemele pe care i le menţionase Houston. Jacob protestă la fiecare aspect ridicat de Kane; la biblioteci, „cititul îi face să devină nemulţumiţi"; la servicile religioase, „şi să plătesc preoţi pentru toate religiile? Am declanşa războaie religioase dacă am încerca să-i facem pe toţi să meargă la aceeaşi slujbă"; la condiţile de locuit mai bune, la care Jacob afirmă că acele cocioabe în care trăiau minerii erau foarte sănătoase deoarece îngăduiau circulaţia aerului proaspăt prin crăpăturile pereţilor.

Stătură şi discutară toată după-amiaza, Jacob reumplîndu-i în permanenţă paharul lui Kane. Pe la ora patru cuvintele lui Kane începură să se împleticească, iar capul îi căzu în piept. Cînd în final adormi în timp ce-i spunea lui Jacob că poate sindicatele nu erau atît de rele pe cît îşi închipuia el, bătrînul se ridică de la masă şi privi la solidul trup răsturnat în scaun.

– Dacă aş fi avut un fiu ca tine, aş fi cucerit lumea, murmură el, după care ieşi din cameră şi trimise o servitoare să-l învelească cu o pătură.

Cînd Kane se trezi, înţepenit din cauza poziţiei incomode, afară se înnoptase de-a binelea, iar pentru un moment el nu-şi dădu seama unde se afla. În lumina palidă din încăpere, reuşi să desluşească forma unui

pachet înfăşurat în şervete, pachet care fără doar şi poate conţinea sandvişuri.

Zîmbind, el îndesă mîncarea în buzunar şi plecă. Se simţea uşurat cum nu mai fusese demult, simţea că viaţa lui avea să fie altfel de acum înainte.

La mină, tatăl lui Lander, avocatul Reed Westfield, tocmai intra în lift ca să coboare în galerie pentru a continua operaţiunea de salvare. Kane îl prinse de guler pe bărbatul care îl însoţea pe Reed.

– Du-te şi mănîncă ceva. Călătoria asta o fac io.

În timpul coborîrii, Kane îi povesti pe scurt lui Reed felul în care Jacob îl deposedase de moştenirea lui.

– Nu mai vreau să văd ştreangul deasupra capului acelui om şi nici de bani nu mai am nevoie. Vreau să întocmesc un act care să ateste că toată moştenirea mea îi revine lui şi celor cărora vrea el să le-o lase, dar vreau ca acesta să fie făcut repede, căci bătrînu' e pe moarte.

Reed îl privi pe Kane cu nişte ochi obosiţi şi încuviinţă din cap.

– Am un birou plin de funcţionari care nu prea au de lucru. Mîine dimineaţa este destul de devreme?

Kane nu făcu decît să încline aprobator din cap, căci pe măsură ce coborau mai adînc în mină mirosul îi schimonosea faţa.

Capitolul 30

La trei zile de la explozie fuseseră găsite patruzeci şi opt de cadavre şi se mai căutau încă şapte. În după-amiaza celei de a doua zile fuseseră descoperite patru cadavre în genunchi, cu mîinile ţinute în dreptul gurii. Acei oameni supravieţuiseră exploziei, însă gazul ulterior îi ucisese.

În oraş, magazinele şi birourile erau în doliu, iar steagurile erau lăsate în bernă. Dricurile treceau într-un şir interminabil, lumea însoţindu-le cu capetele plecate şi descoperite.

Logodnicul lui Sarah Oakley îşi pierduse viaţa cînd se întorcea acasă de la mină, unde ajutase la echipele de salvare. Mult prea obosit, el nu observase şi nici nu auzise trenul care îl ucise pe loc.

Leander şi Kane, ajutaţi de Edan, ceruseră şi primiseră promisiunea construirii unei staţii pentru operaţii de salvare pe un teren donat de Jacob Fenton. Nimeni nu îndrăznea să spună, dar părerea tuturor era că Taggert Kane se dusese la Fenton şi-i ceruse cadou terenul.

Houston îşi petrecu ziua luînd parte la funeralii, încercînd să consoleze văduvele şi asigurînd alimente pentru copii.

– Cred că aşa ceva ai vrut, zise Reed Westfield întinzîndu-i lui Kane o bucată de hîrtie în timp ce se aflau în dreptul intrării în mină. După ce îl punem pe acesta la punct, putem întocmi o formă mai lungă, însă cred că ar trebui trecută prin tribunal.

Kane parcuse actul cu privirea şi observă repede că în acesta se spunea că el oferea toate drepturile posesiunilor familiei Fenton lui Jacob Fenton pentru a dispune de ele după bunul plac.

– Dacă îl semnezi, eu voi subscrie ca martor şi îl voi arhiva. Am aici şi o copie pe care i-o poţi da lui Fenton.

Kane zîmbi.

– Mulţumesc zise el luînd stiloul lui Reed şi semnînd documentul. Cred că p-ăsta o să i-l duc chiar acu', continuă Kane ridicînd copia. Poate că aşa se va compensa donaţia terenului şi s-ar putea să mai adaug o clauză prin care el să se oblige să iniţieze un program dă pregătire a oamenilor pentru caz dă accidente în mină.

Reed îi întoarse zîmbetul.

– Cred că Fenton era mai bogat înainte să-i dai tu dreptul la proprietatea lui.

În timp ce se îndrepta spre Chandler, Kane se uită spre colonie şi se gîndi la ororile ultimelor zile. Mai erau încă atît de multe de făcut, iar el avea cîteva idei despre cum puteau fi prevenite explozilie pe viitor şi despre cum să se acţioneze în caz de calamitate. Intenţiona să

discute aceste idei cu Edan şi cu Leander, ba chiar şi cu Fenton. Gîndindu-se că Fenton nu mai avea mult de trăit, Kane simţi o oarecare tristeţe. În definitiv, pînă la optsprezece ani, trăise în preajma acestui om. Proprietarul minelor avea să fie Zachery, după Marc. bineînţeles. Toată lumea părea să uite de existenţa lui Marc,se gîndi Kane.

Apropiindu-se de casa lui Fenton, observă că uşa din faţă era larg deschisă. Aceasta fusese reparată acolo unde el o lovise cu o zi în urmă, iar geamul fusese înlocuit, însă acum era deschisă.

Kane descălecă şi intrînd în casă strigă. Nu primi însă nici un răspuns. Biroul lui Jacob se afla în spate, iar Kane îşi amintea perfect că ultima dată fusese în acea încăpere atunci cînd Jacob îl alungase deoarece dorise să se însoare cu Pam. Aşezînd documentul pe masă, el se gîndi cît de diferită i-ar fi fost viaţa dacă s-ar fi căsătorit cu Pamela şi n-ar mai fi avut ocazia să-şi adune propria avere. Un lucru era sigur, nu s-ar mai fi căsătorit cu Houston.

Gîndul la Houston îl făcu să se întrebe din nou dacă ea s-ar fi măritat cu el dacă n-ar fi avut cîteva milioane la bancă.

Strigă din nou şi, neprimind nici un răspuns, se îndreptă spre ieşirea din bucătărie – drum care de altfel îi era foarte familiar. Bucătăria era şi ea pustie, iar uşa de afară era deschisă. Cînd ajunse în prag, văzu scara îngustă care ducea la etaj.

În copilărie, două dorinţe fierbinţi avusese, să posede casa odată şi odată şi să-i vadă partea de la etaj.

Pufni în rîs gîndindu-se că el îşi construise casa deoarece fusese supărat că nu reuşise să vadă niciodată etajul casei Fenton.

Ţinîndu-se de balustradă şi acţionînd sub impulsul curiozităţii care îl făcu să uite de bunul simţ, el urcă cîte două trepte deodată. Grăbindu-se, ca un hoţ speriat să nu fie prins, străbătu coridorul şi se uită prin dormitoare. Acestea erau obişnuite, mobilate cu piese întunecate, grele, încărcate de ornamente, cu draperii grele şi tapet deprimant.

– Houston are gusturi mult mai bune, mormăi el, snobismul făcîndu-l să pufnească în rîs.

Cînd ajunse în dreptul scării principale, zîmbetul pe buze îi dispăru instantaneu.

La capătul de jos al scărilor, zăcea – evident mort – Jacob Fenton.

Primul gînd al lui Kane fu că venise prea tîrziu şi că Jacob nu avea să afle niciodată că devenise proprietarul legal al tuturor bunurilor pentru care muncise. Kane se simţea foarte trist. În toţi anii cît lucrase la New York, nu-şi amintise decît de vremurile cînd lustruia cizmele lui Fenton, însă acum nu-şi amintea decît momentele în care îi făcuse neplăceri, punîndu-l în situaţii jenante faţă de musafiri, certîndu-se de fiecare dată cînd trebuia să-i pregătească vreun cal, momentele în care o gîdila pe bucătăreasă şi o convingea să pună ceapă în sosuri, amîndoi ştiind că lui Fenton ceapa îi provoca asemenea arsuri că nu putea să doarmă noaptea.

Încet, Kane începu să coboare scările, însă nu apucă să facă doi paşi că în hol apăru Marc Fenton însoţit de cinci prieteni. După îmbrăcăminte şi după

vocile puternice, se părea că se întoarceau de la o petrecere nocturnă din oraş.

– Dacă Taggert vrea să-mi ia moştenirea mea, se auzi vocea împleticită a lui Marc Fenton, va trebui să ne războim. Nimeni din acest oraş nu-l va crede pe el.

Cele două femei, îmbrăcate în satin galben şi purtînd în păr una pene roşii, alta patru pene de păun şi cei trei bărbaţi care îl însoţeau, îşi dădură asentimentul în cor.

– Unde este whisky-ul, scumpule? întrebă una din femei.

Grupul se opri şi privi năucit la trupul lui Jacob Fenton care zăcea pe podea. Marc însă îşi ridică privirea şi-l văzu pe Kane în capul scărilor.

– Am venit să-l văd pă tatăl tău... începu Kane, însă Marc nu-i dădu răgazul să sfîrşească propoziţia.

– Criminalule! urlă el şi se avîntă pe scări.

– Stai puţin, strigă Kane, însă nimeni nu-i dădu atenţie. Ceilalţi trei bărbaţi se năpustiră şi ei asupra lui. Toţi cinci se rostogoliră pe scări, iar Kane se gîndi că fiind singurul treaz, probabil avea să fie şi singurul rănit. În ciuda faptului că erau patru contra unu, Kane părea să iasă învingător.

Neaşteptat însă, una din femei îl pocni peste cap cu greaua statuetă de bronz a lui David în luptă cu gigantul.

Cei patru bărbaţi ameţiţi se ridicară în picioare şi-l priviră pe Kane care zăcea inconştient.

– Ce facem acum? şopti una din femei.

– Îl spînzurăm! strigă Marc, aplecîndu-se să-l ridice pe Kane. Văzînd însă că nu reuşea să-l urnească şi că

nici ceilalţi nu se ofereau deloc să-l ajute, el îşi ridică privirea rugătoare spre ei şi rosti: L-a ucis pe tata.

– Nu există atît whisky pe lume ca să mă îmbăt atît de tare încît să spînzur un om aşa de bogat ca el, zise unul din bărbaţi. Dacă tot e leşinat, hai să-l ducem la puşcărie. Să se descurce şeriful cu el.

Marc protestă, însă fiind prea beat ca să se impună, se chinui alături de ceilalţi trei şi urcă solidul trup al lui Kane într-un docar tras în faţa casei. Nici unul din ei nu păru să se gîndească la Jacob Fenton, pe care îl lăsară să zacă în continuare pe podea.

– Poftim, ia de bea asta, zise Edan ţinîndu-i capul lui Kane.

Gemînd, Kane încercă să se ridice, însă durerea din cap îl făcu să se rezeme din nou de peretele rece de piatră.

– Ce s-a întîmplat? zise el deschizînd pleoapele şi văzîndu-i în jurul lui pe Edan, pe Leander şi pe şerif.

– A fost o greşeală, zise Lee. I-am spus şerifului despre act şi de motivul pentru care te-ai dus la Fenton.

– Era mort? întrebă Kane. De unde şedeam io, aşa părea. Kane îşi ridică brusc capul, o durere cumplită săgetîndu-l prin tot corpul. Ultimul lucru pă care mi-l amintesc este că Marc Fenton împreună cu nişte beţivi m-a răsturnat pă scară.

Edan se aşează pe patul pe care Kane stătea întins.

În dreapta lui erau zăbrelele închisorii.

– Din cîte ştim noi, servitorii l-au găsit pe Jacob Fenton mort cu cîteva minute înainte de sosirea ta. Dintr-un motiv anume, s-au hotărît să plece cu toţii după ajutor, lăsîndu-l pe Fenton să zacă acolo şi casa deschisă. Apoi a apărut Marc Fenton cu amicii lui care se întorceau de la un chef şi văzîndu-te în capul scărilor şi-au închipuit că i-ai dat brînci. Ai avut noroc, căci Marc a vrut să te spînzure de verandă.

Kane îşi frecă cucuiul din moalele capului.

– Spînzurătoarea nu putea să doară mai mult ca asta.

– Eşti liber să pleci, domnule Taggert, zise şeriful. Şi te sfătuiesc să ieşi mai repede de-aici pînă nu află soţia. Femeile suportă greu arestarea soţilor.

– Nu şi Houston, zise Kane. Ea este o lady pînă în măduva oaselor. Şi-ar păstra calmul şi dacă m-ar spînzura. În timp ce rosti cuvintele, un nou gînd îi trecu prin minte. Cum ar reacţiona Houston dacă ar afla că el era criminal? Ń-auzise el o dată că toate posesiunile criminalilor erau confiscate de stat? Sau era vorba că o persoană nu putea moşteni averea celei pe care o ucisese?

– Cîtă lume ştie de treaba asta? întrebă Kane. Servitorii lui Fenton pot depune mărturie că sînt nevinovat. A apucat zvonul să se întindă în oraş?

– L-am sunat pe Lee în clipa în care l-am văzut pe tînărul Fenton scoţîndu-te din docar, zise şeriful năucit.

– Toată lumea este mult prea preocupată de explozie ca să-i mai pese de cei care sînt aruncaţi în puşcărie, rosti Leander. Toţi reporterii sînt la „Micuţa Pamela"

storcîndu-şi creierii să găsească noi variante de a descrie cadavrele, adăugă el făcînd o grimasă.

– Ce mai pui la cale? întrebă Edan.

Kane rămase tăcut o clipă.

– Şerifule, te superi dacă o să-mi petrec noaptea aci? Vreau să-i fac o festă nevesti-mi.

– O festă? întrebă şeriful. Femeile de regulă nu prea gustă glumele indiferent cît de bune sînt.

Kane îşi ridică privirea spre Lee şi Edan.

– Pot să contez pă discreţia voastră douăzeci şi patru de ore?

Edan sări în picioare şi uitîndu-se spre Lee zise:

– Bănuiala mea este că vrea să vadă dacă Houston o să rămînă alături de el cînd îi va spune că va fi condamnat pentru crimă. Am dreptate?

Kane începu să studieze praful din colţul îndepărtat al încăperii.

– Cam aşa ceva.

Atît Lee cît şi şeriful pufniră în rîs.

– Eu în dragoste nu mă bag, zise şeriful. Domnule Taggert, dacă vrei să-ţi stabileşti reşedinţa în puşcăria asta, eşti invitatu' meu, însă municipalitatea o să te taxeze ca pentru cel mai luxos hotel din San Francisco.

– Destul dă corect, răspunse Kane. Lee? Edan?

Leander ridică din umeri.

– Te priveşte. O ştiu pe Houston de-o viaţă, dar practic nu o cunosc deloc.

Edan îl privi îndelung pe Kane.

– După ce Houston va trece testul – şi sigur îl va trece – o să- ţi iasă din cap îndoiala despre ea şi o să ne apucăm iar de lucru? Vanderbilt a cumpărat pînă

acum toată coasta de est.

Kane inspiră profund.

– Păi, mîine, de cum ies d-aici, poate să înceapă să ne-o vîndă nouă, zise el cu un zîmbet răutăcios.

Cînd bărbaţii plecară, Kane se întinse pe pat şi adormi.

Houston avea în poală un prunc de trei luni pe care încerca să-l adoarmă, în pătuţul de alături mai fiind doi copii, unul de doi şi altul de patru ani. Aceştia erau cîţiva din mulţii copii care îşi pierduseră taţii în explozie. Mama lor era depăşită de situaţie, nu ştia cum să-şi întreţină familia pe viitor. Houston, Blair şi celelalte membre ale Frăţiei se lansară într-o campanie de convingere a comercianţilor să ofere slujbe acelor femei. Houston era una din voluntarele care urma să ajute într-un centru improvizat de îngrijire a copiilor – un lucru nou pe care Blair îl văzuse în Pennsylvania.

Cînd ajutorul de şerif ajunse la mica baracă şi întrebă de ea, Houston habar nu avea ce dorea acesta.

– Soţul dumitale a fost arestat pentru uciderea lui Jacob Fenton, zise tînărul.

Lui Houston îi trebuiră cîteva clipe ca să reacţioneze şi nu se gîndi decît că soţul ei îşi pierduse cumpătul.

– Cînd? reuşi ea să spună.

– În dimineaţa asta. N-am fost acolo, aşa că nu ştiu prea multe, da' toată lumea din oraş ştie că l-a ameninţat pe Fenton. Nu că l-ar învinui cineva, fiin'că toţi

ştim că Fenton a fost un mare păcătos, da' asta nu-l ajută prea mult pe Taggert. Cînd e, te spînzură indiferent c-ai omorît un om bun sau unu' rău.

Houston îi aruncă o privire de gheaţă.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu l-ai judeca şi acuza pe soţul meu înainte de a cunoaşte faptele. Ea îi puse pruncul în braţe. Poftim, ai grijă de copiii aceştia, cît mă duc eu să-mi văd soţul.

– Nu pot să fac asta, Blair Houston, sînt în timpul serviciului. Sînt ajutor de şerif.

– Am avut impresia că te credeai judecător. Verifică-i scutecul şi vezi dacă nu trebuie schimbată, iar dacă se trezesc ceilalţi, dă-le să mănînce şi joacă-te cu ei vreo două ore pînă se întoarce mama lor.

– Două ore! îl auzi ea pe tînăr strigînd în urma ei.

Trăsura lui Houston o aştepta afară, iar drumul pînă la închisoare îl făcu în timp record. Clădirea micuţă de piatră era ridicată pe un deal, într-un colţ al oraşului. Majoritatea deţinuţilor erau beţivi, cazurile grave fiind de obicei judecate la Denver.

– Bună dimineaţa, domnişoară Blair-Houston, zise şeriful ridicîndu-se în picioare şi lăsînd ziarul din mînă.

– Doamna Taggert, îl corectă ea. Aş vrea să-mi văd imediat soţul.

– Desigur, doamnă Westfield-Taggert, zise el, luînd cheile dintr- un cui din perete.

Kane dormea pe pat, iar Houston observă dîra de sînge coagulat de pe ceafa lui. Se apropie de el, îi atinse faţa şi auzi uşa celulei închizîndu-se în urma ei.

– Kane, dragul ce ţi-au făcut? Ea începu să-l sărute, iar el se trezi.

– Oh, Houston, zise el, frecîndu-şi capul. Ce s-a întîmplat?

– Nu-ţi aminteşti? Spun că l-ai omorît pe Fenton. Dar nu este adevărat, nu-i aşa?

– Sigur că nu! izbucni el, însă se opri cînd Houston îngenunche şi-şi lăsă capul pe genunchii lui. Ce-l puţin io aşa cred. Nu... nu-mi amintesc aşa dă bine.

Stînd cu obrazul lipit de coapsele lui şi simţind mîna lui prin păr, ea era hotărît să nu-şi arate teama.

– Spune-mi ce-ţi aminteşti.

El începu să-i povestească încet.

– M-am dus să-l văd pe Fenton, da' nu era nimeni acasă aşa că am urcat să-l caut pă sus. Cînd am ajuns în partea din faţă a casei, l-am văzut zăcînd jos, la capătul scărilor. Mort. În clipa următoare a intrat Marc Fenton împreună cu nişte prieteni şi a început să strige că io l-am omorît. Ne-am luat la bătaie, am fost lovit în cap cu ceva tare şi m-am trezit aci. Umblă vorba c-o să mă linşeze.

După ce se uită la el cu teamă cîteva clipe, Houston se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin celulă.

– Cam neconvingătoare povestea.

– Neconvingătoare! strigă Kane, calmîndu-se însă brusc. Houston, scumpo, ăsta este adevărul, îţi jur.

– Erai singurul din casă? Nu există nici un martor care să ateste că Fenton era mort cînd ai intrat tu?

– Nu este chiar aşa. Vreau să spun că nimeni nu m-a văzut intrînd, da' poate l-a văzut cineva pă Fenton mort înaintea mea.

– Nu contează. Dacă l-ar fi văzut murind, ar fi ceva, căci ei pot să spună că tu ai stat ascuns într-un dulap

ore în şir. L-a văzut practic cineva murind?

– Nu... nu ştiu, dar Houston...

Ea se aşeză pe marginea patului lîngă el.

– Kane, toată lumea din oraş te-a auzit spunînd că vrei să-l vezi pe Jacob mort. Dacă n-ai un martor care să certifice moartea lui, nu vom putea dovedi niciodată că eşti nevinovat. Ce-o să ne facem?

– Nu ştiu, da', am cam început să mă tem. Houston, vreau să-ţi spun ceva. Ie vorba dă bani.

– Kane, zise ea cu blîndeţe, ridicîndu-şi privirea spre el. De ce erai în casa domnului Fenton? Aveai de gînd să-l omori?

– Pă dracu', zise el repede. L-am solicitat pă domnu' Westfield să-mi facă o hîrtie care să spună că io renunţ la toate pretenţiile asupra averii Fenton şi mă dusesem să-i dau hîrtia asta lu' Jacob. Da' io acu' vreau să vorbesc cu tine despre banii mei. Dacă o să mă condamne, o să-mi confişte toată averea. Tu nu numa' s-o să rămîi văduvă, da' o să rămîi şi săracă lipită pămîntului. Singura şansă de a mai salva banii este să mă părăseşti înainte dă proces. Dacă faci asta, Westfield o să aranjeze să capeţi cîteva milioane.

Houston nici nu asculta ce-i spunea el. Pe chipul ei se aşternuse uluirea.

– De ce te-ai dus la Fenton? şopti ea.

– Ţi-am spus, zise el impacientat. Voiam să-i dau hîrtia aia în care renunţam la proprietăţile lui. Bietu' dă el, era mort cînd am ajuns acolo şi n-a mai apucat să vadă actu'. Houston, ce contează acu' este să te salvezi. Dacă o să fiu scos d-aci şi linşat, o să fie prea tîrziu.

Houston avea senzaţia că era într-un vis. De cînd aflase că el se căsătorise cu ea ca să-şi îndeplinească planul de răzbunare, această senzaţie nu o părăsise. Recunoscuse că îl iubea în ciuda sentimentelor lui pentru ea, însă în adîncul sufletului îşi dădu seama că o părticică din ea ar fi împiedicat-o să se dăruiască complet.

– Ai renunţat la răzbunarea ta? întrebă ea încet.

– Iar începi cu asta? Ţi-am spus că tot ce-am vrut a fost să-l am la masă într-o casă mai mare ca a lui. Dacă mi-o permiteam, ce era rău în asta?

– Dar ai mai vrut şi o doamnă adevărată la masa ta. Te-ai căsătorit cu mine pentru că...

– Tu te-ai căsătorit cu mine pentru bani! i-o întoarse el. Şi acu' o să pierzi ultimul sfanţ dacă o să mă spînzure pentru o crimă pă care n-am făcut-o.

Houston se ridică în picioare. El nu spusese, în prea multe cuvinte, că o iubea, dar aşa era. Ea ştia. Simţise acest lucru cu fiecare fibră a corpului ei. Se căsătorise cu ea în urma unui plan prostesc de răzbunare, însă în final el se îndrăgostise de ea, căci numai acea dragoste îl făcuse în stare să-l ierte pe bătrînul care îl nedreptăţise.

– Trebuie să plec, zise ea. Am multe de făcut.

Dacă s-ar fi uitat la Kane, ea ar fi văzut durerea de pe chipul lui.

– Cred că tre' să vorbeşti cu domnu' Westfield despre bani.

– O să vorbesc cu cineva, murmură ea, punîndu-şi mănuşile. Poate că domnul Westfield nu este persoana cea mai indicată. Absentă, ea îl sărută pe obraz. Să nu

te îngrijorezi. Ştiu exact ce trebuie să fac. Spunînd acestea, ea îl strigă pe şerif şi acesta îi deschise.

Kane rămase o clipă în mijlocul celulei incapabil să se mişte. „N-o să piardă ocazia de a scăpa de mine", se gîndi el. Urcîndu-se în picioare în pat, el se uită pe ferestruică şi văzînd-o pe Houston depărtîndu-se în trăsurica ei strălucitoare, clipi limpezindu-şi ochii de lacrimi. „De la soare", se gîndi el, dîndu-se jos.

Uşor vine, uşor pleacă, îşi zise Kane. Aşa cum trăise fără nevastă pînă acum, tot aşa avea să trăiască şi de acum încolo.

– Şerifule, strigă el. Acu' poţi să-mi dai drumu'. Am aflat ce voiam să aflu.

– Nici să nu te gîndeşti, Taggert, răspunse bărbatul rîzînd. Oraşul are nevoie de banii cu care o să te taxez pentru cazarea în puşcărie.

Fără să protesteze, Kane se urcă în pat. Nu-l mai interesa unde îşi petrecea noaptea.

Capitolul 31

– Eşti sigur că ştii ce faci? îl întrebă Houston pe Ian.

Ian încuviinţă grav din cap şi se mai uită o dată la cutia de lemn din căruţă. Lîngă el şedea Zachery, care privea drept înainte, entuziasmat. El nu era suficient de mare ca să-şi dea seama de pericolul pe care îl puneau la cale.

– Nu există riscul să sară singură în aer, nu-i aşa? întrebă Houston.

– Nu, răspunse Ian, uitîndu-se întruna la lădiţa din lemn cu dinamită.

Mîinile lui Houston se albiseră din cauza încordării cu care strîngea hăţurile.

Îi trebuiseră aproape douăzeci şi patru de ore ca să pună la punct planul din acea noapte. Îşi dăduse seama ce avea de făcut, dar era conştientă că nici o persoană adultă nu ar fi ajutat-o. Cînd îl solicitase pe Ian să o sprijine, îi explicase riscul şi necazurile care i s-ar fi tras dacă s-ar fi aflat de implicarea lui. Ian însă îi spusese că îi datora tot ce avea acum şi că era mai mult decît dispus să-şi asume orice risc. Spre supărarea lui

Houston, Ian îl rugase pe Zachery să vină şi el, motivîndu-i lui Houston că aveau nevoie de cineva care să le ţină caii.

La miezul nopţii ea se întîlnise cu Ian la mina „Micuţa Pamela" şi profitînd de confuzia creată de explozie, desfăcură lanţul la depozitul de dinamită şi furară de acolo dinamită atît cît să arunce în aer două străzi. În ciuda protestelor lui Ian, Houston pierdu vremea închizînd baraca depozitului la loc cu lanţul.

Furişîndu-se – nici unul din ei neştiind cum să ascundă faptul că făceau un lucru ilegal – ei reuşiră să urce cutia în căruţă. Cîţiva oameni o salutară pe Houston, însă în ultimele zile o văzuseră atît de des în colonie că prezenţa ei acolo nu li se păru suspectă.

La jumătatea drumului spre Chandler, se întîlniră cu Zachery. Acesta coborîse pe fereastră, cu cîteva ore în urmă, folosindu-se de o funie înnodată şi-şi propusese să meargă pe jos pînă la mină.

– Tu o să stai cu caii şi atîta tot, îl preveni Housotn. Şi de îndată ce eu şi tatăl tău ne vom urca pe cai, vreau ca amîndoi să dispăreţi de acolo. Ian o să poţi intra înapoi în casă?

– Sigur.

– Dar tu, Zach?

Zach, înghiţi cu greu nodul din gît, deoarece funia cedase cînd mai avusese un metru pînă la pămînt. Nu mai avea cum să intre în casă fără să nu fie observat.

– Sigur, zise el. Nu-i nici o problemă.

Pe măsură ce se apropiau de oraşul adormit, Houston devenea tot mai încordată. La trei dimineaţa ajunseră la închisoare. Mai devreme, ea ascunsese lîngă

închisoare, două şei, desagi cu mîncare, haine şi suficienţi bani ca să le ajungă pentru cîteva luni de pribegie.

Ea opri căruţa la oarecare distanţă de închisoare şi agitată îl urmări pe Ian dînd jos cutia cu dinamită. Ştia că el în mină lucrase ca artificier, însă nu era convinsă că ştia cum să arunce în aer zidul închisorii.

În clipa în care ea deschise gura să vorbească, Ian începu să rostească:

– O să pun cîteva dinamite la baza zidului dinspre deal, iar atunci cînd o să explodeze, tot peretele o să alunece la vale. Va fi ca şi cînd ai deschide o fereastră largă. Kane nu va trebui decît să sară pe cal. Nimic mai simplu.

– Un plan foarte simplu, din cauza căruia am putea să ajungem toţi la închisoare pentru tot restul vieţii, murmură ea.

Cu o zi în urmă, atunci cînd Kane îi spuse că era posibli să fie spînzurat pentru o crimă pe care nu o comisese şi cînd Houston, într-un moment de sinceritate, recunoscuse că nu o interesa dacă el era sau nu cu adevărat criminal – ea conchisese că trebuia să întreprindă ceva ca să-l elibereze. Avînd în vedere felul în care el ajutase la tragedia de la mină, era sigură că locuitorii aveau să fie de partea lui, însă procesul urma probabil să se judece la Denver, iar acolo firma *Fenton Coal and Iron* era o forţă. Nu se gîndise că judecata avea să fie dreaptă şi îi era clar că soţul ei avea să fie găsit vinvovat atîta vreme cît nu exista nici un martor, iar el fusese găsit în capul scărilor cu Jacob Fenton mort la picioare.

După ce cumpănise îndelung, hotărîse ce să facă. Trebuia să-l scoată din puşcărie, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să-şi petreacă toată viaţa ascunzîndu-se. Aveau să meargă în Mexic, Blair urmînd să le trimită suficienţi bani ca să trăiască acolo. Atîta vreme cît Kane nu se afişa şi nu atrăgea atenţia asupra lui, ea credea că putea să scape de legea americană. Era păcat că el, fiind prea bine cunoscut în multe locuri din ţară, nu se puteau ascunde în Statele Unite.

Singurul ei regret era că nu putea să-şi ia rămas bun de la familie şi de la prieteni. Probabil că nu avea să le poată scrie căci scrisorile ei ar fi înlesnit capturarea lui Kane.

Ştia însă ce trebuia făcut ca ea şi Kane să poată trăi fericiţi, indiferent unde şi în ce greutăţi.

Cu mîinile tremurîndu-i, ea îl ajută pe Ian să fixeze dinamita în crăpăturile zidului. Cînd terminară, îi făcu semn lui Ian să o ajute să se urce pe umerii lui ca să poată privi în celulă.

– Spune-i să-şi pună salteaua pe cap, îi zise Ian în timp ce o ridica.

– Nu avem destulă dinamită ca să-l rănim, nu-i aşa? întrebă ea.

– Tocurile tale rănesc, aşa că nu mai pierde vremea cu întrebările astea tîmpite.

Houston privi în celula întunecată şi-l văzu pe Kane întins pe micuţa saltea, parte din el atîrnînd peste marginea patului. Ea aruncă o pietricică.

El nici măcar nu se mişcă şi abia a şasea pietricică care îl lovi puternic în piept îl făcu să se trezească.

– Kane! strigă cît de tare îndrăzni.

– Ce-i? întrebă el, ridicîndu-se. Tu ieşti Houston? Ce cauţi aci în toiu' nopţii?

Ea îi făcu semn să vină la fereastră.

– N-am timp să-ţi explic acum, dar eu şi Ian te vom scoate din închisoare. Vom dinamita zidul acesta, aşa că vreau ca tu să te duci în colţul cel mai îndepărtat şi să te acoperi cît mai bine cu salteaua.

– Ce-o să faceţi? întrebă Kane, pierzîndu-şi răsuflarea. Să dinamitaţi! Ascultă, Houston, tre' să-ţi spun ceva.

– Houston, strigă Ian. Tocurile astea ale tale mă omoară. Ai dă gînd să stai aşa toată noaptea?

– Trebuie să plec, zise ea. Du-te în colţ cînd va cădea peretele, caii ne aşteaptă. Te iubesc. Spunînd acestea, ea se aplecă şi se dădu jos de pe umerii lui Ian.

Kane rămase în dreptul ferestrei cîteva clipe îndelungi. Houston nu fugise cu banii, ci pusese la cale un plan prin care să arunce în aer închisoarea ca să-l salveze. Punîndu-şi mîinile în buzunare, el începu să fluiere o melodie, zîmbind la gîndul că Houston se preocupa atîta pentru el.

În timp ce fluiera, auzi un zgomot ciudat, de parcă ceva luase foc.

– Dinamita! rosti el şi, apucînd salteaua, sări în colţul încăperii. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru zgomotul exploziei. Era de parcă partea superioară a capului îi zburase – iar zgomotul nu mai contenea.

Houston, Ian şi Zach se ascunseseră după un bolovan şi aşteptară prăvălirea zidului. Dinamita dizlocă fundaţia peretelui, iar cărămizile începură să cadă des-

tul de graţios, etalînd o imagine clară a interiorului puşcăriei. Kane era ghemuit într-un colţ, iar cînd praful se linişti, el nu făcu nici o încercare de a se mişca.

– L-am omorît, strigă Houston şi începu să fugă, urmată de Ian.

– Poate doar l-am surzit. Kane, strigă Ian acoperind zgomotul pietrelor care se mai rostogleau încă. Neprimind nici un răspuns, Ian se căţără pe zid şi intră în celulă.

Trase salteaua de pe Kane şi dîndu-şi seama că acesta nu înţelegea nimic din ceea ce-i spunea, începu să gesticuleze. Se părea că pe Kane explozia îl prostise şi de vreme ce tot clătina din cap spre Houston Ian se văzu nevoit să-l împingă peste grămada de pietre ca să-l scoată dinăuntru.

Houston aştepta pe cal, iar cînd Kane se apropie, ea observă că el îşi tot ducea mîna la cap de parcă ar fi avut dureri cumplite. Părea să dorească să spună ceva, însă Houston le făcu semn lui Ian şi lui Zach să-l împingă în şa.

– Voi doi, duceţi-vă acasă, le porunci ea, văzînd că lumea începuse să se agite pe străzi după ce auzise explozia. Să mergem, îi strigă ea apoi lui Kane, care o urmă pe drumul ce ducea spre sud, spre deşert.

Houston călări în mare viteză, dînd mereu pinteni calului şi uitîndu-se din cînd în cînd la Kane care o urma, avînd pe chip o ciudată expresie.

Soarele răsări, dar ei continuară fuga, încetinind numai ca să îngăduie cailor să-şi tragă sufletul. La prînz se opriră la o staţie a poştalionului, un loc pustiu între Colorado şi New Mexico, unde Houston plăti un preţ

enorm pentru doi cai odihniţi.

– El se simte bine? întrebă şeful staţiei, arătînd cu capul spre Kane care se sprijini de clădire şi-şi lovi capul cu mîna.

Houston îi întinse bătrînului o hîrtie de douăzeci de dolari.

– Nu ne-ai văzut.

Bărbatul luă banii.

– Io îmi văd de treburile mele.

Houston încercă să discute cu Kane, însă el se uita prosteşte la buzele ei care se mişcau şi o urmă numai după ce ea îi gesticulă ce să facă.

Ceea ce mîncară în timpul zilei mîncară călare, neodihnindu-se nici măcar după apusul soarelui. O singură dată Kane încercă să vorbească, dar dîndu-şi seama că nu se auzea, gesticulă pînă cînd Houston înţelese că o întreba încotro mergeau.

– În Mexic, îi strigă ea de patru ori pînă ce el păru să priceapă.

Kane scutură din cap, dar Houston dădu pinteni calului, ignorîndu-l. Fără îndoială că el nu voia ca ea să aibă necazuri din pricina lui, însă ea nu avea de gînd să-l lase să o convingă să se întoarcă. Dacă el avea să-şi trăiască viaţa în exil, ea avea să-l însoţească.

Kane prinse hăţurile calului ei şi le trase pînă ce ea înţelese să încetinească.

– Stai! urlă el. Înnoptăm aici.

Fiecare cuvînt fusese rostit din adîncul plămînilor, iar Houston clipi de mai multe ori uluită de tonul care tulburase liniştea.

Fără să mai spună altceva, Kane descălecă şi-şi

conduse calul spre un pîlc de arbori aflaţi pe culmea unui deal. Houston îl urmă şi observă că el dădu şaua jos de pe cal şi începu să pregătească tabăra de înnoptare. Ea ar fi vrut să-şi continue drumul, să mărească distanţa între ei şi potera din Chandler. Dar probabil că soţul ei fusese rănit în explozie şi avea nevoie de odihnă. Locuitorii aveau să piardă ceva timp cu organizarea şi poate că aşa ei aveau să cîştige ceva timp.

Houston era cu şaua în mîini cînd privi spre Kane şi văzu că se uita la ea într-o manieră aproape înfricoşătoare.

Foarte încet, el luă şaua din mîinile ei, i-o aruncă pe pămînt şi, după o privire pe care ea nu putu să o desluşească, se năpusti asupra ei.

Era ca un animal lacom, iar ea reacţionă asemeni lui de îndată ce-şi birui surprinderea. Nasturii prăfuitului ei costum de călărie începură să sară asemeni boabelor de porumb în tigaie. Gura lui era peste tot, mîinile lui mari şi puternice sfîşiind tot ce-i stătea în cale.

– Kane, rosti ea, mai rîzînd, mai ţipînd. Kane, dragostea mea

El părea să nu aibă nevoie de vorbele ei şi lăsîndu-i trupul dezgolit pe pămînt o pătrunse cu forţa dinamitei pe care ea o aprinsese în acea dimineaţă. Houston se simţi ca zidul ce se prăvălise şi, în timp ce se mişcau împreună în ritmul unei pasiuni înfocate, ea se convinse că acesta era lucrul pe care şi-l dorea de la viaţă şi că tot ceea ce făcuse astăzi fusese just.

Cînd în final de descătuşară, Houston se cutremură cu forţa pasiunii ei şi cu profunzimea dragostei pentru

acel bărbat.

Stătură lungiţi un timp, Kane ţinînd-o strîns în braţe, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul, ea agăţîndu-se puternic de el, speriată cînd se gîndea cît de puţin lipsise ca să-l piardă, cît de puţin lipsise ca el să fie spînzurat.

La un moment dat, Kane se ridică şi se duse la cai. Houston vru să-l ajute, însă el îi făcu semn să stea liniştită şi îi aruncă o pătură ca să se învelească.

Nici cînd se apucă să facă focul, nu o lăsă să-l ajute. Houston îi spuse că riscau să fie văzuţi, însă el îi strigă să aibă încredere şi ea se supuse. Era bucuroasă să-i predea lui autoritatea acestei evadări sălbatice, era bucuroasă să stea pe spate şi să fie servită. El îi aduse o farfurie cu fasole şi turte de mălai şi o ceaşcă de cafea. Lui Houston i se păru cea mai delicioasă mîncare din viaţa ei.

Cînd terminară cu masa, Kane stinse focul, se întinse lîngă ea şi o cuprinse în braţe. În cîteva minute, adormiră.

Capitolul 32

Cînd Houston se trezi, afară se luminase de-a binelea, iar Kane o ţinea în braţe, zîmbindu-i angelic.

– Trebuie să mergem, zise ea, ridicîndu-se, scuturîndu-se de mîinile lui şi îmbrăcîndu-se în costumul sfîşiat, de la care lipseau atîţia nasturi încît părea de-a dreptul indecent. În curînd vor fi pe urmele noastre şi nu-mi închipui că vor face popasuri atît de lungi.

El o prinse de braţ.

– Ţi s-au aprins călcîiele după un criminal?

– Nu cred că avem timp de glume.

– Houston, vreau să-mi spui ce plan ai în minte. De ce fugim în Mexic?

– Îţi spun de îndată ce pregătim caii de drum, zise ea aşteptînd impacientată ca el să se ridice. Cred că ne putem ascunde în Mexic, continuă ea punînd şaua pe calul ei.

– Pentru cît timp?

– Pentru toată viaţa, desigur, răspunse ea. Cred că o crimă nu se prescrie niciodată. Cred că vom putea trăi acolo destul de cumpătat, mai ales că am auzit că

acolo oamenii nu pun atîtea întrebări ca aceia de pe-aici.

El o prinse de braţ.

– Stai puţin. Vrei să spui că intenţionezi să trăieşti cu mine în Mexic? Că dacă o să fiu un proscris, o să fii şi tu la fel?

– Da, intenţionez să trăiesc cu tine. Acum, vrei, te rog, să-ţi pui şaua pe cal ca să putem pleca?

Houston nu apucă să spună mai mult, deoarece Kane o prinse de talie şi începu s-o răsucească.

– Iubita mea, ăsta e lucrul cel mai frumos pă care mi l-a spus vreodată cineva. Deci pînă la urmă nu-ţi pasă dă bani.

– Kane! zise ea exasperată. Te rog, lasă-mă jos. O să ne găsească şi o să te...

Ea se opri pentru că el o sărută apăsat pe gură.

– N-o să vină nimeni după noi, decît poate dacă şerifu' o să se înfurie că i-ai aruncat puşcăria în aer. Oh, Houston, iubito, cît aş fi vrut să-i văd mutra.

Houston făcu un pas în spate. Ceea ce spunea el nu avea nici o logică, însă în sufletul ei încolţi teama.

– Poate ar trebui să-mi explici remarca.

Kane desenă trei cercuri cu tocul în praf.

– Am vrut doar să văd ce-o să... ah, simţi pentru mine dacă o să afli că n-o să mai fiu bogat.

Ea îi aruncă o privire care oprise mulţi cowboy îndrăzneţi.

– Aş vrea să ştiu despre Jacob Fenton.

– Nu te-am minţit deloc, Houston, da' cred că nu ţi-am spus tot. Într-adevăr l-am găsit mort la capătul scărilor şi am fost dus la puşcărie pentru uciderea lui,

da' adevărul este că servitorii fugiseră de-acasă şi ştiau că era deja mort. E drept că n-am întrebat dacă l-a văzut cineva murind. Ai fost destul de inteligentă la partea asta.

– Şi de ce mai erai în puşcărie cînd am ajuns eu acolo? De ce n- ai fost imediat eliberat?

– Cred că într-un fel am fost, Houston, iubito, rosti el întinzîndu-şi braţele spre ea. Am vrut să mă conving că tu ţii la persoana mea nu la banii mei. Ştii, după ce ai plecat de la şerif, am fost sigur c-o să te duci la Westfield să vezi ce mai poţi apuca înainte ca io să fiu spînzurat.

– Asta ai crezut tu despre mine? zise ea pe nerăsuflate. Ai crezut că sînt o fiinţă de ultimă speţă care să-mi las iubitul singur în proces, fără să ridic un deget ca să-l ajut? Ea se întoarse spre cai.

– Houston, iubito, n-am vrut să fac ceva rău. Am vrut doar să fiu sigur. Nu m-am gîndit c-o să faci o asemenea prostie... Adică, nu m-am gîndit c-o să arunci în aer puşcăria şi-o să fii cît pă ce să mă ucizi.

– Se pare că te-ai refăcut destul de bine.

– Houston, nu te-ai supărat, nu-i aşa? A fost doar o glumă. N-ai deloc simţu' umorului? Toată lumea din oraş o să...

– Să ce, zise ea aruncîndu-i o privire urîtă. Continuă. Ce va face toată lumea din oraş?

Kane afişă spre ea un zîmbet delicat.

– Poate n-o să observe nimeni nimic.

Ea înaintă spre el.

– N-o să observe că am dizlocat peretele închisorii gros de un metru? Poate că toţi dormeau şi n-au auzit

explozia. Da, poate vor trece pe lîngă închisoare şi poate nici măcar nu vor observa că-i lipseşte zidul. Şi poate că şeriful va renunţa să spună la toţi povestea deceniului, despre cum una din gemenele Chandler a dinamitat zidul ca să-şi salveze soţul care nici măcar nu era condamnat pentru crimă. Poate că eu voi deveni subiectul pariurilor. Ea se întoarse la calul ei, fiecare muşchi din ea arzînd de mînie.

– Houston, trebuie să mă înţelegi. Voiam să ştiu dacă ţii la mine sau la banii mei. Mi s-a părut ocazia cea mai bună de a afla. Nu poţi să mă învinuieşti că am încercat.

– Ba să fii sigur că pot. O singură dată aş fi vrut să mă fi ascultat. Ţi-am spus că te iubesc – că ţin la tine, nu la banii tăi – dar niciodată n-ai auzit un cuvînt.

– Păi bine, zise el ridicînd din umeri, tu ai spus multe. Ai spus că nu poţi să trăieşti alături de un om pă care nu-l respecţi, şi totuşi te-ai întors, şi nici măcar nu m-am străduit cine ştie ce ca să te conving. Cred că n-ai putut să te abţii. El zîmbi într-o parte.

– Dintre toţi aroganţii pe care i-am cunoscut, tu eşti cel mai groaznic. Îmi pare foarte, foarte rău că te-am salvat. Mi-aş fi dorit să te fi spînzurat. Spunînd acestea, ea se urcă pe cal.

– Houston, iubito, doar nu vorbeşti serios, zise Kane încălecînd şi mergînd alături de ea. A fost doar o glumă. N-am vrut să te supăr.

Toată ziua merseră fără oprire, la fiecare minut, Kane motivîndu-şi acţiunea sau căutînd alte şi alte scuze. La un moment dat, el îi spuse că trebuia să-i fie recunoscătoare. Că acum putea să fie mai sigură pe

sentimentele ei pentru el. Kane încercă să o facă să vadă partea comică a situaţiei. O certă aspru pentru că le ceruse ajutorul băieţilor şi îi explică pericolul la care îi expusese. Kane încercă toate metodele ca s-o facă să reacţioneze într-un fel.

Houston însă rămase foarte rigidă în şa. Gîndurile ei erau la locuitorii din Chandler. După dezastrul de la mină, aveau nevoie de ceva care să le descreţească frunţile, aşa că, fără îndoială, păţania ei urma să fie exploatată la maximum. Şeriful avea să-i pună toate înfloriturile, iar ziarul *Chandler Chronicle* avea să iniţieze probabil o serie de articole, începînd cu nunta şi terminînd cu... cu bărbatul care trebuia spînzurat.

Cînd Houston se gîndea la Kane începea să fiarbă de mînie şi refuză să asculte orice cuvînt care venea din partea lui. Faptul că ea îi dăruise dragostea ei şi el se îndoise de ea atît de public, atît de ruşinos era deosebit de umilitor.

Primul contact cu ceea ce avea să urmeze ea îl luă atunci cînd opriră la staţia poştalionului ca să schimbe caii. Bătrînul îi întrebă dacă erau cuplul din Chandler despre care auzise. Nici nu-şi mai amintea povestea de cît rîsese, iar cînd plecară, el încercă să le înapoieze banii pe care i-i dăduse Houston.

– Pentru mine povestea a valorat o sută de dolari, zise el, bătîndu-l pe Kane pe spate. Îţi sînt dator optzeci de dolari.

Houston îşi împinse bărbia în faţă şi îndreptîndu-se spre calul ei se strădui din răsputeri să se prefacă că nici unul din bărbaţi nu exista.

De îndată ce plecară, Kane încercă să vorbească

din nou cu ea, însă de fiecare dată se oprea pufnind în rîs.

– Cînd te-am văzut stînd acolo şi spunîndu-mi c-o să mă salvaţi dă spînzurătoare, n-am ştiut ce să spun. Eram atît dă uluit, iar cînd Ian a început să strige că tocurile alea ale tale... el se opri ca să- şi recapete alura serioasă. Houston, toate femeile dă la vest dă Mississippi o să te invidieze. Toate o să-şi dorească să aibă curaju' să-şi salveze soţu' din ghearele morţii.

El se opri să-şi dreagă glasul, iar Houston îi aruncă o privire încruntată. Kane încercă, însă fără succes, să-şi stăpînească rîsul.

– Cînd mă gîndesc ce mutră aveai pe calu' ăla. Cum se numeau femeile alea care purtau coarne pă cap? Lady Viking, aşa arătai, ca o vikingă venită să-şi salveze soţu'. Să fi văzut ce mutră avea şi Zach! Dacă nu m-ar fi durut aşa capu'...

El se întrerupse deoarece Houston dădu pinteni calului şi-l lăsă în urmă.

Cînd ajunseră în Chandler, lui Houston situaţia i se păru cumplită. Ignorîndu-l pe Kane, ea merse pe la periferia nordică a oraşului ca să se întîlnească în drumul spre casă cu cît mai puţină lume.

Era şase dimineaţa cînd începură să urce dealul spre reşedinţa Taggert, dar cu toate acestea vreo douăzeci de cupluri se plimbau „din întîmplare" prin faţa casei. Majoritatea servitorilor erau pe aleea principală vorbind cu lumea din oraş.

Houston, afişînd maximum de demnitate şi ţinîndu-şi cu mîna costumul rupt, se îndreptă spre intrarea de la bucătărie, în timp ce Kane descălecă în dreptul uşii

principale, toată lumea venind în fugă spre el.

– Vrea probabil să braveze, murmură Houston. Ea reuşi să treacă prin bucătărie şi să ignore zîmbetele şi întrebările subtile ale doamnei Murchison.

Ajunsă în dormitor, ea o rugă pe Susan să se retragă şi-şi pregăti singură baia. După ce stătu în cadă cîteva minute, se urcă în pat şi se culcă. Îl auzi la un moment dat pe Kane intrînd în cameră, dar se prefăcu adormită şi atunci el plecă.

După nouă ore de somn şi o masă copioasă, ea se refăcu fizic, însă proasta dispoziţie nu-i dispăru. Din grădina ei suspendată ţinea sub observaţie strada şi numărul mare de oameni care se plimbau în faţa casei ei.

Kane intră în camera ei şi spunîndu-şi că se duce la „Micuţa Pamela" să vadă dacă mai era nevoie de ajutor, o rugă să-l însoţească. Ea însă îl refuză scuturînd din cap.

– Nu te poţi ascunde aici la infinit, îi zise el supărat. De ce nu eşti mîndră de ceea ce ai făcut? Io sînt.

După plecarea lui, Houston îşi dădu seama că el avea dreptate, că ea trebuia să dea ochii cu locuitorii oraşului şi cu cît făcea acest lucru mai repede cu atît era mai bine. Se îmbrăcă încet cu o rochie albastră din bumbac şi ceru să i se pregătească şareta.

Houston nu avu nevoie decît de zece minute ca să constate că previziunile lui Kane referitoare la reacţia locuitorilor din Chandler fuseseră eronate. Ea nu fusese cotată drept o eroină care îşi salvase soţul, ci ca o capricioasă femeiuşcă apucată mai întîi de isterii şi mai apoi de dorinţa de a pune întrebări.

Mînă şareta pe un drum lăturalnic spre „Micuţa Pamela". Conta pe faptul că acolo era nevoie de atîta ajutor că nimeni nu avea să discute despre escapada ei.

Însă nu avu acest noroc. Victimele dezastrului doreau să rîdă de ceva, iar fuga lui Houston era subiectul lor.

Ea se strădui să-şi ţină capul sus în timp ce ajuta la strîngerea dărîmăturilor şi încerca să găsească adăposturi pentru văduve şi orfani.

Durerea cea mare era că soţul ei găsea situaţia amuzantă. La nuntă se simţise lezat cînd lumea crezuse că orice femeie l-ar fi preferat pe Leander şi nu pe el, iar acum avea dovada publică a dragoste lui Houston.

Houston se gîndea la toate dăţile cînd el ar fi putut să-i spună că nu era acuzat de crimă. Cînd voia, el putea să vorbească destul de repede, aşa că de ce avusese limba legată atunci cînd ea îi spusese că-i pusese dinamita sub picioare?

Pe măsură ce lumea devenea tot mai îndrăzneaţă cu întrebările („Vrei să spui că nu l-ai întrebat pe şerif care îi erau şansele şi nu ai vorbit cu un avocat? Leander ştia totul. Ar fi putut să-ţi spună. Sau tu ai fi putut... ") Houston îşi dorea să se ascundă. Iar cînd Kane, trecu pe lîngă ea şi înghiontind-o în coase zise: „Curaj, iubito, n-a fost decît o glumă", ea vru să-i strige că poate pentru el fusese o glumă, însă pentru ea umilirea publică era îngrozitoare.

Spre seară, o văzu pe Pamela Fenton stînd nas în nas cu Kane, şi cum briza rece de seară se pornise o auzi pe ea zicînd:

– La nuntă ai spus că nu vrei s-o umileşti. Acum ce crezi că faci?

Gîndul că cineva îi lua apărarea era încurajator.

Acasă, Houston luă masa în cameră, iar cînd Kane încercă să-i vorbească din nou, ea îl fixă pur şi simplu cu privirea. El ieşi atunci ca o vijelie din încăpere, spunîndu-i că nu avea deloc simţul umorului şi că făcea prea mult pe doamna, prea mare parte din timp.

Houston se culcă plîngînd.

Capitolul 33

A doua zi Houston aranja nişte flori într-o vază în apropierea biroului soţului ei. Era încă supărată, mult prea rănită şi prea umilită ca să discute cu el şi nu suporta gîndul de a renunţa la căminul ei.

Kane avea uşa de la birou deschisă şi în încăpere mai erau Rafe, Leander şi Edan. El convocase întrunirea ca să discute posibilele consecinţe ale exploziei subterane. Kane se arătase îngrijorat cînd aflase că era posibil ca văduvele minerilor să nu primească nici o compensaţie.

Houston îi ascultă pe bărbaţi discutînd despre viitorul Chandler-ului şi simţi o mîndrie deosebită pentru ceea ce făcea soţul ei. Se întreba în sinea ei cum de putuse că creadă că el ar fi fost în stare să-i lase pe drumuri pe oamenii de la Banca Naţională Chandler. Ieri, avusese o lungă convorbire cu mama ei în care aceasta îi spusese că el recursese la şantaj ca s-o facă să se întoarcă acasă.

– Te iubeşte foarte mult, îi zisese Opal, şi nu văd de ce trebuie să fii supărată pe el acum.

Poate că l-ar fi iertat, dacă în acel moment n-ar fi auzit trei femei chicotind în hol ca nişte şcolăriţe. Veniseră să o vadă pe ea şi „să se pună la punct cu ultimele noutăţi" după cum îi spusese camerista. Politicos, Houston refuză să le primească.

Acum, stătea pe culoar şi asculta reformele pe care le plănuia soţul ei. La un moment dat îl auzi pe Leander punînd o întrebare care o făcu să se încordeze.

– Asta este o factură de la municipalitatea oraşului? întrebă Lee.

– Da, răspunse Kane. Şerifu' vrea cinci sute dă dolari bani gheaţă ca să repare puşcăria. Cred că este singura factură pă care o plătesc şi io bucuros.

– Poate că ar trebui să-i faceţi o deschidere festivă în care Houston să-i taie panglica, îl auzi ea pe Rafe.

În încăpere se aşternu o tăcere lungă.

– Dacă ea o să-i mai vorbească vreodată, zise Edan.

Urmă din nou o pauză.

Leander fu următorul care vorbi:

– Cred că nu ajungi să cunoşti niciodată un om cu adevărat. Eu o ştiu pe Houston de-o viaţă, dar cea pe care o ştiu eu şi cea care a aruncat puşcăria în aer nu este una şi aceeasi persoană. Acum cîţiva ani am dus-o la o petrecere dansantă. Purta o rochie roşie, iar domnul Gates i-a spus ceva ce a deranjat-o atît de tare, încît n-a lăsat să i se mai vadă nici o bucăţică din rochie. Cînd am ajuns la petrecere era atît de agitată, încît i-am spus că dacă vrea să-şi ţină pelerina pe ea eu nu am nimic împotrivă. Să fie al naibii, dacă n-a stat toată seara într-un colţ, gata să plîngă.

Houston se opri cu o floare în mînă. Era ciudat cum acelaşi episod putea fi privit din două puncte de vedere. Acum cînd îşi amintea, poate că într-adevăr fusese o prostie să se supere din cauza rochiei roşii. Nina Westfield mereu purtase rochii în nuanţa celei care îi pricinuise atîta suferinţă în acea seară.

Zîmbind, Houston continuă să-şi aranjeze florile.

– Dacă avea de gînd să arunce zidurile în aer, ar fi trebuit să aibă mai multă grijă .dă fundu' meu, zise Kane. Nu ştiţi cum este să-ţi spună cineva că ţi-a aprins dinamita chiar sub picioare, iar tu să n-ai unde te ascunde.

– Hai nu te mai văicări atîta, zise Edan. Ţi-a plăcut la nebunie ce-a făcut, ştii foarte bine.

Zîmbetul lui Houston îi arcui şi mai mult buzele.

Leander pufni în rîs.

– Păcat că n-ai apucat să vezi ce s-a întîmplat după explozie. Toată lumea a crezut că s-a produs o explozie la altă mină şi să-i fi văzut ieşind din casă în izmene. Cînd am văzut puşcăria aruncată în aer, am rămas cu toţii perplecşi; nimeni nu pricepea ce se întîmplase. Edan a fost primul care şi-a amintit că erai în închisoare.

Houston scăpă un mic hohot de rîs, dar reuşi să şi-l stăpînească imediat.

– Ascultaţi aici, zise Edan, de cum am văzut puşcăria, am ştiut că Houston nu este străină de treaba asta. În timp ce voi aţi idolatrizat-o ani la rînd, spunîndu-vă că este o prinţesă de gheaţă, eu am urmărit-o îndeaproape. Sub masca ei pretenţioasă se ascunde o femeie... ei bine, n-o să vă vină să credeţi de ce este în stare o femeie.

Houston îşi stăpînea tot mai greu amuzamentul. Aprecierea lui Edan părea pe jumătate înfricoşătoare, pe jumătate admiratoare. Houston îşi aminti de seara în care el se ascunsese şi le urmărise petrecerea prenupţială. Îşi aminti de ziua în care îi spusese că fusese prezent la ceaiul lor şi cum atunci ea nu se gîndise decît că el le auzise vorbind despre planurile pe care le aveau pentru mină. Acum însă ea se gîndea la boxer, la cancan şi la Fanny Hill. La acea vreme se îngrozise la gîndul că viitorul ei soţ ar fi putut afla o parte din lucrurile pe care le făcea, cum erau de pildă petrecerile „suratelor" celibatare sau incursiunile în colonii, însă pînă în final el o prinsese cu toate şi nu se întîmplase nici o nenorocire. În seara în care purtase rochia roşie, fusese sigură că dacă ar fi apărut în ea, reputaţia ei ar fi fost distrusă şi ea n-ar fi fost considerată o soţie potrivită pentru Leander.

Dar uite ce făcuse în ultimele luni! Se căţărase în izmenuţe pe spalierul cu trandafiri. Îi invitase pe toţi acei oameni să locuiască la ei acasă spunîndu-i lui Kane – care trebuia să-i întreţină – abia după aceea.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît o pufnea rîsul mai tare. Înainte de cununie ştiuse foarte clar cu cine voia Kane Taggert să se căsătorească. El dorea o doamnă, iar ea era sigură că ar fi corespuns. Acum însă cînd îşi amintea situaţiile prin care îl obligase să treacă şi faptul că de fiecare dată el, foarte neîncrezător, îi spusese că habar nu avusese ce însemna căsătoria cu o doamnă adevărată, ea nu mai putea să-şi controleze rîsul. Hohotul ei explodă atît de puternic, că o făcu să-i tremure vaza din mînă.

Se prinse cu mîna de marginea mesei şi rîse pînă îşi simţi genunchii tremurînd.

Bărbaţii ieşiră imediat fugind din încăpere.

– Houston, iubito, te simţi bine? o întrebă Kane prinzînd-o de braţ şi încercînd s-o ridice. Însă era ca şi cum ar fi încercat să pună în poziţie verticală un sac cu seminţe.

– Mi-am acoperit rochia roşie pentru că nu voiam ca lumea să creadă că nu sînt o lady, strigă ea, însă mai tîrziu am aruncat în aer puşcăria. Punîndu-şi mîinile pe pîntec, ea se lăsă pe podea. Mai îmi stătea pălăria drept pe cap? întrebă ea. Stătea drept în seara cînd l-am invitat pe boxer la un spectacol de muşchi?

– Despre ce vorbeşte? întrebă Kane.

Zîmbind, Edan îi răspunse:

– Ţi-ai pierdut-o cînd ai început să dansezi. Edan pufni şi el în rîs. În noaptea aceea mi-am luat cu mine o sticlă de whisky, deoarece am crezut că o să mor de plictiseală privind un ceai de dame. Cînd sfîrşi, el căzuse pe podea lîngă Houston. Şi domnişoara Emily! rosti el, pierzîndu-şi răsuflarea. Nu pot să trec serios pe lîngă ceainăria ei.

Houston rîdea atît de tare, că nu mai rostea clar cuvintele.

– Şi tu, Leander! Am fost atît de atentă în toţi aceşti ani că nici măcar n-ai aflat de Sadie şi de toate celelalte lucruri.

Leander o privi zîmbitor.

– Tu ştii despre ce vorbeşte? îl întrebă el pe Kane.

Rafe interveni.

– Această dulce cuconiţă, fără prea multă minţi-

şoară în cap, care pare prea delicată şi pentru brodat, dă regulă mînă o căruţă trasă dă patru cai.

– Pot să mîn şi doisprezece, declară ea făcîndu-l pe Edan să pufnească într-un hohot de rîs.

– Şi are un croşeu dă dreapta că-i întinde laţi pă băieţii cît ea dă mari, rosti Kane mîndru. În plus, a putut să-şi părăsească nunta şi să-şi urmeze soţul încăpăţînat care s-a făcut dă rîs în faţa oraşului, să-mi plătească amanta ca să plece din oraş şi poate să ţipe. El se întrerupse jenat.

Leander se uită la Houston şi la Edan care şedeau pe podea vlăguiţi de atîta rîs şi, întorcîndu-se spre Kane, observă că acesta îşi privea soţia cu un amestec de dragoste şi de mîndrie.

– Şi cînd te gîndeşti că eu i-am zis prinţesa de gheaţă, murmură Lee.

Kane se răsuci pe călcîie şi fixîndu-şi degetele mari în găicile de la pantaloni rosti:

– Io am topit gheaţa.

Auzind remarca lui, Leander şi Rafe pufniră în rîs.

Rafe arătă cu capul spre Houston.

– Mai bine ai face ceva cu bucăţica aia dă gheaţă pînă nu se topeşte dă tot şi nu se scurge printre crăpăturile podelei. Nu cred c-ai vrea s-o pierzi.

Kane se aplecă şi o luă pe Houston în braţe.

– N-o s-o las niciodată pă această lady să pleçe.

Rîzînd, Houston se cuibări la pieptul lui şi se lăsă purtată spre scară.

– Nu, domnule, zise Kane. Nimic n-o să ne despartă. Nici alte cucoane, nici alţi copii d-ai mei despre care încă n-a aflat, nici spînzurătoarea. Cred că d-asta

o iubesc atît dă mult. Nu-i aşa, Houston?

Houston îl privi cu stele în ochi.

El îşi lipi capul de capul ei şi-i şopti astfel încît ceilalţi să nu audă:

– Cînd ajungem în dormitor o să-mi explici şi mie ce-i aia un „spectacol dă muşchi". Şi să nu începi să rîzi din nou, Houston!

SFÎRŞIT